

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL
SHALVIS

"She's my go-to read for humor and heart."—SUSAN MALLERY

The
Friendship Pact

A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu Frien s i Pakt

BİR OVE L

J LL SHALVİS

Bir HarperCollinsPublishers Künyesi

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29 Epilog

P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha

*Fazlası ... * Yazar Hakkında*

Kitap Hakkında

Okumaya

Devam Edin

Jill Shalvis'e Övgü

Ayrıca Jill Shalvis Telif

Hakkı

Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

Çocukluğunun büyük bir bölümünde Tae Holmes'un tek istediği bir yetişkin olmaktı, ancak yetişkinliğin abartıldığı ortaya çıktı. Örneğin bu geceyi ele alalım. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı ve işler *yine* de FUBAR'a gitmişti.

Bu yüzden Holmes kadınlarının felaketle karşılaştıklarında yaptıkları şeyi yaptı - bu konuda çok tecrübeliydi - her şey yolundaymış gibi davrandı. Çenesini kaldırdı, lüks otel lobisinde sanki buranın sahibiymiş gibi yürüdü ve bir zamanlar olduğu emo ergenin iç yankısını derinlere itti. Çünkü bu onunla ilgili değildi. Yeni kurulan etkinlik şirketinin başarılı olmasını sağlamakla ilgiliydi, en büyük müşterisi için bu akşamki bağış toplama etkinliğinden başlayarak.

Lobideki yemek ve müzayede sonrası kalabalığın arasından geçerken, giydiği topuklu ayakkabıların her adımda boynunu riske atacak kadar yüksek olmasından ya da topuzunun titreyerek onu bir arada tutan iğnelerden kurtulma tehdidinde bulunmasından hiç endişe duymayan birinin kendinden emin gülümsemesini zorladı.

Giyinip kuşanan bir kızın timsali.

Bakışları lobinin ortasındaki yirmi beş ayak yüksekliğindeki taş fiskiyeinin yanında duran bir adama takıldı ve sahte gülümsemesi dondu. Bu, bir hafta önce garip bir ilk ve son randevu yaşadığı adamdı, Michael Someone-Or-Another. Birbirlerini bir daha asla görmeme kararının karşılıklı olduğundan emindi, o halde neden iş etkinliğine gelmişti?

Adam boynunu ona doğru uzattığında, aceleyle onlarca saksılı mavi ladin çam ağacından birinin arkasına çömeldi ve karmayla pazarlık etmeye çalıştı. *Ben iyi bir insanım, değil mi? Geri dönüşüm yapmaya çalışıyorum. Afrika'daki bir fil yetimhanesine ayda on beş dolar veriyorum. I-*

"Tae?"

Gözlerini sıkıca kapattı, sanki bu onu yok edebilirmiş gibi. Onunla çıkmıştı çünkü annesine o aptal sözü vermişti.

İkisi de hayatlarında şiddetle ihtiyaç duydukları eğlence için kendilerini ortaya koymuşlardı. İş ve başlarını sokacak bir ev tutma meselesi yüzünden eğlence nadir bulunan bir şeydi.

"*Sensin.*"

Derin bir nefes alarak gözlerini açtığında Michael'ı daha yakında, ince kesimli mavi bir takım elbise içinde, uzun saçlarını düzgün bir şekilde topuz yapmış, keçi sakalını mükemmel bir şekilde kesmiş olarak buldu.

"Vay canına," dedi adam, şaşkın bir takdirle ona bakarak. "Randevumuzda böyle görünmüyordun."

Gerçek hikaye. Hiç böyle görünmezdi. Adam onu Beş Gölle'e doğru yürüyüşe çıkarmış, yokuş yukarı tırmanmış, sonra da çıplak yüzmeye gitmeyi önererek "açık hava cesaretini test etmeye" karar vermişti. Kız karşı çıkınca, adam yine de soyunmuş ve suya atlamıştı. Kız da hemen tek başına geri dönmüş.

"Cidden," diye mırıldandı, hâlâ onu içine çekiyordu. "*Vay canına.*"

Bir "vay be" daha derse kendi içki oyununu başlatacaktı. "Dinle, beni burada bulmayı nasıl başardın bilmiyorum ama çalışıyorum, yani-"

"*İşte buradasın.*" Bu sözler, boynunda bir kamera ve bir elinde şampanya kadehi olan, kırmızı elbiseli güzel bir kadın tarafından söylendi. Gülümsemesi sıcak ve davetkârdı. "Merhaba, sevgilim."

Tae iç çekti. "Merhaba anne."

April Holmes kamerayı kenara çekerek Tae'yi kucaklamak için iyice yaklaştı. "Üç numaralı elbise," diye fısıldadı. "Senin için mükemmel."

Tamam, Tae bu gece için üç farklı elbise kiralamıştı, önemli bir şey değildi. Ama annesi hemen ilk ikisinin altmış beş yaş ve üstü için tasarlanmış gibi göründüğünü söylemişti. İşte buradaydı, üçüncü elbisenin içinde. Bir iş için istediğinden daha seksiydi, ama annenle -senden sadece on beş yaş büyük- birbirinize bağımlı bir ilişkiniz olduğunda böyle oluyordu. Barışı korumak için aptalca şeyler yaparsınız.

"Durun bakalım," dedi Michael ve piyango kazanmış gibi iki kadın arasında gidip geldi. "Siz ... anne ve kız mısınız? Yani, kız kardeşler, tabii ki, ama anne kız olmanız mümkün değil."

April sevinçle güldü.

Kız kardeşlerin yorumlarını yüz milyon, milyar, *trilyon* kez duymuş olan Tae sadece gözlerini devirdi. Evet, evet, her neyse, 1.80'lik boyları ve omuz hizasındaki koyu kahverengileriyle birbirlerine çok benziyorlardı.

Saçları. İkisinin de gözleri kahverengiydi ama April'inki koyu kahverengiydi ve sürekli gülümsüyordu, Tae'ninki ise açık kahverengiydi ve genellikle gülümsemedi.

"Tae, bu gece çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı April. "Öyle değil mi, Michael?"

Aaaaa işte oradaydı - annesi Yeni ve Geliştirilmiş Anne planının bir parçası olarak çöpçatanlık yapıyordu. "Anne, Michael ve ben birbirimize uygun olmadığımızı çoktan anladık."

Michael başıyla onayladı. "Çünkü gerginsin ve kendini nasıl serbest bırakacağını bilmiyorsun. Bu benim auramı bozuyor."

Tae annesine baktı. "Onun aurasıyla oynuyorum."

"Vay canına," dedi Michael onun açık alaycılığı karşısında.

Tae annesinin elinden şampanya kadehini aldı ve içti.

"Ama bilgin olsun, o haklı," dedi annesine. "Biz titreşmedik. Ama sen ve ben, April ..." Gülümsemesi ısındı ve aslında oldukça çekiciydi. "Birbirimizden etkilendik."

Tae güldü ama Michael'ın ciddi ifadesi karşısında gülmesi boğazında düğümlendi. "Bekle. Şimdi de annemle mi çıkmak istiyorsun?"

"İki dakika öncesine kadar onun senin annen olduğunu bilmiyordum." April'a göz kırptı. "Memnun oldum Bayan Robinson. Bu arada çok güzelsiniz."

"Ah." April ona gülümsedi. "Çok tatlısın." Tae'ye döndü. "Tatlım, özür dilerim. Etkinlikten sonra bir içki içmek için onunla burada buluşmayı ayarladığımda, senin çıktığın Michael'la aynı kişi olduğunu bilmiyordum."

Tae neredeyse şampanyasını yudumlarken boğuluyordu. "Bekle. Onunla *randevun* mu var?"

April Michael'a gülümsedi. "Bize bir dakika izin verir misiniz?"

O uzaklaştığında annesi iç çekti. "Gerçekten çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu.

Ve göz seğirmen geri geldi."

Tae bir parmağını gözüne bastırdı. "Haydutluk yapıp ikimizi de aynı arkadaşlık sitesine üye yaparsan olacağı budur."

"Bende tam aradığın şey var." Annesi çantasını karıştırdı ve bir parça karamela şekeri çıkardı. "Al bakalım. En sevdiğin."

Tae gülmek zorunda kaldı. "Anne, bu sadece ben küçük bir çocukken işe yarıyordu."

April şekeri geri aldı ve kendi ağzına attı. "Çok özür dilerim. İki gün önce Michael'la dışarı çıktık ve seninle bir kez bile sohbet etmedik. Bu akşam tatlı yemek için dışarı çıkmayı ve sonra da göl kenarında yürüyüş

yapmayı planlamıştık."

"Uyarı, çıplak yüzmeyi seviyor."

"Ah oğlum." Annesi iç çekti. "Onu flört havuzundan çıkarmak için bir önerge verelim. Gerçek şu ki, kendini beğenmişin teki ama onunla çıktım çünkü sana flört havuzuna geri döneceğine dair yemin ettirdim ve yalnız yüzmene izin veremezdim."

Tae gülmek zorunda kaldı. "Her zaman vericisin anne."

"Bunu unutma." Derin bir nefes aldı. "Onu hayal kırıklığına uğratmaya gidiyorum." Kendini yelpazeledi. "Bana bak, dizlerimin arkasından terliyorum. Genelde terk edilen ben olurum."

"Anne," dedi Tae usulca, onun için acı çekiyordu çünkü bu doğrudu. April'in flört hayatı yıllar boyunca en hafif tabirle düzensiz olmuştu. Ama otorite figürü olmadan kendi kendini yetiştirdiğinde böyle oluyordu - yol boyunca bir sürü hata yapıyordun. April'in seçtiği erkekler kötü adamlar değildi, sadece tembel ve hırssızdılar ve sonuç olarak April'i sık sık hortumluyorlardı.

Annesinin hatalarının her birine tanık olan ve kendi hayatı da sık sık etkilenen Tae'nin aşka dair görüşleri de gördükleriyle şekillenmişti. Aşkla ilgili beklentilerini erkenden terk etmişti.

İçten içe hâlâ var olmasını umsa bile.

"Sorun değil," dedi annesi. "Biraz zaman aldı ama sanırım sonunda neye değer olduğumu anlıyorum."

Tae ona sıkıca sarıldı. "Güzel. Çünkü sen çok değerlisin. Ve eğer sana sorun çıkarırsa, yalnız değilsin. Onun kışını tekmelerim."

Annesinin bakışları şaşkınlıktan pişmanlığa dönüştü. "Tae, her zaman sert olan sen olmak zorunda değilsin. Ben anneyim ve bu gecenin senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Adrenalin Merkezi senin ilk büyük müşterin."

"Benim için bir müşterin var."

"Hayır." April başını salladı. "Ben sadece resepsiyonistim. Tek yaptığım seni patronumla tanıştırmaktı. AHQ'nun bağış toplama etkinliklerini tek başına yürütmek için sözleşme yaptın."

Belki, ama yine de engelli sporcuları ve yaralı savaşçıları kış maceraları için dağa çıkararak şirkete kendini kanıtlaması gerekiyordu. Bu geceki yemek ve açık artırma gelecek kışki kayak programına fon sağlayacaktı. Ayrıca programa risk altındaki yerel gençleri de eklemeyi önermişti ve Adrenalin Merkezi'nin sahibi Jake Copeland bunu hemen kabul etmişti. Eğer bu gece başarılı olurlarsa, paranın bir kısmı

Risk altındaki gençler için burslar. Ama burada umduğu kadar çok insan yoktu.

"Yine takıntı yapıyorsun," dedi annesi, Tae'nin zihinsel olarak misafirlerini saymasını engellemek için nazik bir omuz dürtmesiyle.

"Bu bir yaşam biçimi." Burada belki yüz kişi vardı. Umduğunun yarısı kadar.

"Senin için yoga ve derin nefes alma tekniklerini yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor."

Bunun bir faydası olmayacaktı. Tae'ye yardım edebilecek tek şey bu gece başarılı olmaktı. Başarı güvenlik, emniyet ve istikrar anlamına geliyordu - hayattaki hedefleri - böylece ne kendisi ne de annesi bir daha aynı anda iki ya da üç işte çalışmak zorunda kalmayacaktı.

Annesi ellerini Tae'nin omuzlarına koydu ve tüm alanı görmesi için onu çevirdi. Bir şimşek çaktı ve ışıkların birkaç saniyeliğine titremesine neden oldu. Ama Tahoe'nun yerlisi bir kız için Doğa Ana'yı kabullenmek olağan bir şeydi.

"İyi bak," dedi annesi. "Ne görüyorsun?"

Tamam, mekan gerçekten harikaydı. "Bir sürü insan eksiklerimiz var."

"Bunun suçlusu sürpriz fırtına, sen değilsin." Annesi onu biraz salladı. "Başka ne görüyorsun?"

Tae etrafına bakındı. "Michael ya nöbet geçiriyor ya da sana göz kırpmıyor."

"Boş ver onu. İnsanlar *harika* vakit geçiriyor, Tae, ve bunu kanıtlayacak resimlerim var. Bak." Fotoğraf makinesinin ekranını açtı ve bazı harika fotoğraflar arasında gezindi.

Annesi kırk üç yıllık yaşamında pek çok şey yapmıştı: genç bir anne, temizlikçi, garson, dadı ve şimdi de resepsiyonist, ama özünde her zaman bir fotoğrafçı olmuş, ek iş olarak arkadaşları ve komşuları için bebek ve çocuk fotoğrafları çekmişti. Yine de asıl tutkusu manzara fotoğrafçılığıydı.

Tae, kendisi henüz bebekken bir bebek sahibi olmasaydı annesinin nerede olabileceğini hayal edebiliyordu. "Bunlar harika, anne."

"Harika bir arka planım var."

Bu doğrudu. Otel baş döndürücü güzellikteki Tahoe Gölü'ne bakan bir tepenin üzerindeydi ve bir başka yıldırım patlaması sayesinde birkaç saniyeliğine tüm ihtişamıyla aydınlanmıştı. Müzayedenin yapılacağı devasa, geniş lobi, tavandan tabana pencerelerden oluşan, kilometrelerce uzunlukta pırıltılı ışıklarla aydınlatılmış ve kokteyl içen insanların

Elbiseler ve takım elbiseler, gerçekten de birbirlerine karışıyor, sohbet ediyor ve gülüyorlardı. Her şey o kadar güzeldi ki bir film seti olabilirdi. Ama açık artırma ürünlerinden yeterince para kazanmışlar mıydı? Jake şu anda her şeyi topluyordu, bu yüzden Tae sadece umut edebilirdi.

"Gülümse," dedi annesi. "Unutma, bir gülümsemeyle *her şeyin* sahtesini yapabilirsin."

Tae annesini güldüren bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Bu kadar yeter. Şimdi izin verirseniz, terk etmem gereken bir randevum var."

Tae annesinin elini tuttu. "Sadece sen istersen. Yani ne sıklıkta biriyle biriyle birlikte oluyorsun?"

Annesi homurdandı. "Ondan hoşlansan da hoşlanmasan da kızımın ne kadar güzel, harika ve eşsiz bir kadın olduğunu göremeyen biriyle birlikte olmak istemiyorum."

Tae'nin kalbi ısındı ama aynı zamanda gülmek zorunda kaldı. "*Eşsiz* kelimesini kullanırken esneme yaptığınızı biliyorum."

"Bu doğru!" Tae'yi bir kez daha sıkıca kucakladıktan sonra, dönüp kendisini izleyen kafalara aldırmadan uzaklaştı.

Tae derin bir nefes alıp verdi ve yavaş bir daire çizdi. Annesi çoğu harika olan pek çok şeye sahipti ama aynı zamanda ebedi bir iyimserdi.

İki kişilik ailelerinde gerçekçi olan Tae'ydi, her zaman da öyleydi.

Tepede, peri ışıkları dışında ışıklar söndü. Müzik yavaşladı ve dans pistindeki kalabalık da onunla birlikte yavaşladı. Bir adam ve muhtemelen kızı olan genç bir kız piste çıktı. Kız belki sekiz yaşındaydı ve ayaklarını babasının kilerin üzerine koymuştu. Birbirlerine gülümsüyorlardı ve Tae'nin yüreği burkuldu. Daha önce de çocuklarıyla gülüp eğlenen babalar görmüştü elbette. Ama bunu kendi başına hiç yaşamamış olmanın verdiği bir his vardı.

"Güzel, değil mi?"

Şöyle bir baktığında yaşlı bir beyefendinin ikiliye gülümsediğini gördü. "Erkeklerin bunu itiraf etmemesi gerektiğini biliyorum," dedi adam, "ama ne zaman böyle bir baba-kız görsem içim cız ediyor."

Aynen, ama muhtemelen düşündüğünden çok farklı bir nedenden dolayı.

"Kızım o yaşlardayken onunla dans ettiğimi hatırlıyorum," dedi adam hüzünle. "En sevdiğim anılarımdan biri." İç çekti. "Sen hiç babanla dans ettin mi?"

Bu samimi soru karşısında şaşırarak ona baktı. "Babam ben bebekken öldü."

Şimdi şaşırmış görünüyordu. "Şey, bu olamaz."

"Pardon?"

"Sen Tae'sin, değil mi?" Üzerinde sadece adının yazılı olduğu yaka kartını göstererek insanların daha rahat bir ortamda etkileşime geçmesini teşvik etti. "Ben Carl Schwartz. Torunum Denny spinal bifida hastası ve AHQ'nun tüm kayak günlerine katılıyor. Şehre her geldiğimde onunla birlikte gidiyorum."

Tae bunun babasıyla ne ilgisi olduğunu anlamadan başını salladı. "Memnun oldum," dedi kibarca.

"Babanı tanıyordum. En azından belli belirsiz. Gençken oğlum Scott'la takılırlardı. Birkaç yıl önce Scott onunla karşılaştığından bahsetmişti."

Tae sustu. Bu kesinlikle doğru olamazdı. "Denizaşırı ülkelerde öldü." Adam kaşlarını çattı. "AJ Strickland'dan bahsediyoruz, değil mi?"

Bu ismi daha önce hiç duymamış olan Tae bir rahatlama hissetti. "Hayır. Bu babamın adı değil."

"Oh." Çok şaşırmış görünüyordu. "Her şeyi karıştırmış olmalıyım. Hepimiz AJ'nin Tae adında bir kızı olduğunu biliyorduk, **b u** yüzden senin adını görünce ..." Başını iki yana salladı. "Bir şeyi varsaydığınızda neler olduğunu hepimiz biliyoruz. En içten özürlerimi sunarım."

Kalbi göğsünde garip bir şekilde çarpan Tae bir adım geri çekildi. "Sorun değil." Etrafına bakınıp annesini aradı ve onu odanın diğer ucunda, Michael'ı tatlı ve nazik bir şekilde rahatlatmaya çalışırken buldu. Bu onun annesiydi. Tatlı. Nazik. Güvenen... dünyadaki en açık insandı, bu da ona söylenen hemen her şeye inandığı anlamına geliyordu.

Tae değil. Asla Tae değil ve kafasındaki yüzlerce sorudan birini sormak için Bay Schwartz'a döndü ama ... o artık orada durmuyordu. "Ne oluyor-" Etrafına bakındı ama hiçbir yerde ondan bir iz yoktu. Sanki hiç var olmamış gibiydi. Hava almaya ihtiyacı vardı, çıkışa giden cam kapı duvarına doğru yöneldi. Yolum yarısında telefonu çaldı. Doğrudan sesli mesaja yönlendirecekti ama arayan müşterisi Jake'ti. Ayrıca Jake'in bilmediği başka bir bağlantıları daha vardı ve Jake bu konuda bir şey söyleyecek olsa bile asla söylemeyecekti.

"Hey," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Tekrar odayı taramak için döndü ve onu çeşmenin yanındaki tekerlekli sandalyesinde, her zamanki gibi fiziksel olarak heybetli ve yakışıklı gördü.

Yanında, *Monsters, Inc.* filmindeki Sulley'e benzeyen, gülünç derecede sevimli bir kurtarma köpeği olan Grub oturuyordu. Mor benekli turkuaz yerine kırmızı olması dışında.

"Geçen hafta çıktığın o pislik burada," dedi Jake. "Sakın bana Doğa Çocuğu'na bir şans daha vermeye karar verdiğini söyleme."

Geçen gün öğle yemeğinde Jake ve kız arkadaşı Carolyn'e çok kötü bir randevusu olduğunu söylediği için pişman olacağını biliyordu. "Aslında o annemin bu geceki randevusu."

Aralarındaki en az yüz metrelik mesafeden bile Jake'in gülümsemesinin parıltısını yakaladı. "Garip."

Gözlerini devirdi. "Tanrım, teşekkürler, fark etmemiştim."

Adam homurdandı ve kız da onun için bir eğlence kaynağı olmaktan mutluydu ama ... "Bu gece için gerçekten üzgünüm, Jake."

"Sen neden bahsediyorsun? Harika bir iş çıkardınız. Grub ... şey, grubu sevdi."

"Davetlilerin sadece yarısı geldi. Gece tam bir felaket."

"Hayır," dedi. "Eğer *ben* koşsaydım, bir felaket olurdu. Bu gece öyle olmadı. Fırtına bazı insanları evde tuttu elbette ama gelen herkes cüzdanlarını açtı. Ama zaten bu gecenin konusu bu değil."

"Hayır mı?"

"Hayır," dedi. "Bu ailelerle konuşmak, hikayelerini dinlemek ve bağlantı kurmakla ilgili. Duygusal olarak ulaşılabilir olmak."

Tae iç

çekti.

"Ne?"

"Beni neden işe aldığınızı anlamaya çalışıyorum. Duygusal olarak pek müsait bir tip değilim."

Jake Copeland Özel Kuvvetler'de görev yapmış, ardından San Francisco'da büyük bir tekne turizmi şirketi işletmiş, daha sonra da Tahoe'ya yerleşerek Adrenalin Merkezi'ni kurmuştu. Olabildiğince sert ve belalı biriydi ve pek sık gülmezdi. Ama şimdi gülüyordu, onun duygusal olarak en uygun kişi olmadığını açıkça kabul ediyordu. "Bak," dedi. "Lisedeyken senden daha büyüktüm ve o zamanlar birbirimizi tanı mıyorduk. Ama sen April'in kızıydın, bu yüzden biliyorum ki derinlerde, çok *derinlerde* bir yerde onun sahip olduğu şefkat ve sıcak kalbe sahip olmalısın. Adrenalin Merkezi için büyük bir değer olacaksın. Şimdi evine git."

"Ama temizlik-"

"Personelim tarafından halledilecek. Senin sorunun değil. İyi geceler, Tae."

Hediye atın ağızına bakmak istemediğinden, dışarı çıkarken bir Uber çağırdı. Bütün gece ilk kez bir şeyler yolunda gitmişti. İki dakika içinde bir araba gelecekti.

Şimdiye kadar giydiğı en saçma ayakkabılarla ayak bileklerini kırmadan merdivenlerden inmesi, kaygan otoparktan geçip sokağı çıkması bu kadar uzun sürmüştü. Bu elbiseyi çıkarmak, rahat pijamalarını giymek, bir kadeh şarap doldurmak ve kendine kocaman, yağlı, yapışkan bir ızgara peynirli sandviç yapmak için sabırsızlanıyordu. Gideceğı yere bakmadan önce annesine "Dikkatli ol, arabanın gece yarısı balkabağına dönüştüğünü unutma" diye mesaj attı. Ve lanet olsun.

Michael üç adım ötede duruyordu.

Tiksintiyle başını salladı. "Beni iptal etmesini sağladın."

Oh güzel, konuşacaklardı. "Ona hiçbir şey yaptırmıyorum."

"Biliyor musun, yarım randevumuzda soğuk ve kalpsiz olduğunu söyleyebilirdim," dedi. "Ama aynı zamanda kıskanç ve kindar bir tip olduğunu düşünmemiştim. Gerçekten senden hoşlanmaya çalıştım, Tae. Bunu yapmamış olmam kişisel bir şey değil."

Ağızını açtı, sonra hayır, buna değmez diye karar verdi. Yanaşan bir arabayı görünce, zihninde az önce sipariş ettiğı Uber'in rengiyle eşleştirdi ve minnettar bir şekilde - donmak bir yana - neredeyse durmadan önce arabaya atladı. Emniyet kemerini çekerek başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Zor bir gece geçirdim, bu yüzden gaza biraz daha fazla yüklenmen gerekecek."

Araba kımıldamadı.

"Sağıdaki pedal."

"Bu bir Uber değil," dedi ön koltuktaki adam.

Tabii ki değil. Kendini bir kez adadığında, korkunç bir akşam için bile elinden geleni yapmadığı asla söylenemez.

Bölüm 2

Riggs Copeland göz alıcı otelin dışındaki kiralık arabasında otururken, konfor alanının çok dışında olduğunu biliyordu ve konfor alanı bir savaş bölgesi olduğu için bu çok şey ifade ediyordu. Ama en azından kardeşi Jake'in istediği gibi etkinlikte değildi. Sadece etkinlikte değildi. Ayrıca geç kalmıştı, iki saat geç kalmıştı ve her şeyi "yanlışlıkla" kaçırdığını umuyordu. Evet, Adrenalin Merkezi'nin eşit ortağıydı ama aynı zamanda sessiz bir ortaktı ve insanlarla gevezelik etmekten hoşlanmayan biriydi.

Ya da insanlarla pek bir şey yapamam.

Ama rastgele seksi bir piliç buzlu kaldırımından hışımına geçip arka koltuğa oturmuş ve onu Uber'i sanmıştı.

Tahoe'nun Haziran gecesi havası mevsim dışı buzlu sisle kaplıydı ve önüne çıkan her şeye dokunuyordu; buna arka koltuğunda kendini evindeymiş gibi hissettiren, yerçekimine meydan okurcasına parıltıyan gümüş rengi elbisesi ve ona uygun ayakkabılarıyla adeta bir melek gibi görünen kadın da dahildi.

Kadın ona "gaza fazla yüklenmemesini" emretmişti ama askerden iki saniye önce ayrıldığı ve artık başkasının emri altında olmadığı için "sağdaki pedala" basmadı. Bunun yerine, *ne oluyor* demek için arkasını döndü ama şoktan kelimeler boğazında düğümlendi.

"Biliyor musun? Boş ver," dedi geçmişinden gelen kız, başını telefonundan kaldırmadan. "Anneme mesaj atıp onunla bir yere gideceğim." Kapının koluna uzandı.

Riggs otomatik kilide bastı.

Dikiz aynasından kızın bakışlarıyla karşılaştığında, kızın delici viski rengi gözleri buz gibi soğuktu ve elinde, acil durumlarda arabanın camını kırmayı vaat eden bir reklam filminde görebileceği bir alet vardı.

Tae Holmes hâlâ belalıydı ve nedense bu onu gülümsetiyordu. "Uzun zaman oldu, Asi."

Onun kendisine taktığı eski lakap karşısında gözünü kırpmadı, kıpırdamadı bile. Belki kız onu hatırlamıyordu ama adam onu hatırlıyordu, eskiden tercih ettiği gotik görünümü olmasa bile. "Seni bırakmaktan mutluluk duyarım," dedi. "Tabii yine nerede yaşadığın konusunda yalan söylemeyeceksen."

Uzun zaman önceki o geceyi hatırlayınca dondu kaldı, gözleri bir baykuş gibi yavaşça bir kez kırptı. "Sen."

"Bunun *benim* sıram olması gerekmiyor mu?"

Gözlerini o kadar sert devirdi ki kafasından düşmemesine şaşırđı. "Neredeyse seni tanıyamayacaktım," diye itiraf etti. "Sunrise Cove'a geri döndüğünü bilmiyordum." Ya da ona bakmanın ona hayatının hem en iyi hem de en kötü zamanlarını hatırlatacağını.

"Elbisenin seni kandırmasına izin verme. Altında hâlâ o sinir bozucu emo kıyım."

"Hiç sinir bozucu değildin. Ve sorun elbisen değil." Hayır, onu her yerde, her şeyi giyerken tanıyabilirdi ve lanet olsun, o sert kız zırhı ve omzundaki çip hala yerinde dururken tamamen kadın olarak büyümüştü. Lisedeyken herkesten çok farklıydı, biraz kaba saba, ulaşılmaz ve çok zekiydi... Tüm bunlar onu kendisine çekmişti.

Birlikte fen sınıfına girmişler, laboratuvar için eşleşmişlerdi. O bir sporcuydu; kız ise kenar mahallelerde, sessiz ve içine kapanıktı. Çevreleri kesişmiyordu, çünkü onun anlayabildiği kadarıyla kızın bir çevresi yoktu. Ama sınıfta onunla birlikteyken zeki ve keskin bir alaycıydı. Onu güldürürdü. Ayrıca her konuşma için onu çok çalıştırmıştı ve bu hoşuna gitmişti. Birbirlerine hiç benzemeyen iki arkadaş olmuşlardı ve kız bunu bilmesede onun tek gerçek arkadaşı olmuştu. Ta ki bir gece onunla yatarak her şeyi mahvedene kadar.

Bir daha hiç konuşmadılar.

Fark etmezdi. Mezun olduktan birkaç ay sonra Tahoe'dan ayrılmıştı. Ve o zamandan bu yana geçen yıllar içinde onu düşünmüşse bile, bunu özlem dolu bir gülümsemeyle ve kırgınlık duymadan yapmıştı.

Görünüşe göre karşılık görmemiş. Tabii onu gerçekten hatırladıysa.

"Kapının kilidini aç," dedi. "Sanırım hafıza şeridinde bir yürüyüş yapmaktansa donmayı tercih ederim."

Gülüştü kendi kulaklarına sert geliyordu. O da bu özel anı şeridinde bir yürüyüş yapmak istemiyor gibiydi.

"Üzerinde *kilit* yazan düğme," diye mırıldandı. Adam gülümsedi. "Ah, *işte burada*. Senin tatlı tarafın."

"Kapının kilidini aç Riggs, yoksa camını kırarım."

O da yapardı. Kilidi açtı. "Demek adımı hatırlıyorsun."

Bunu görmezden gelerek gitmek için hamle yaptı ve adam içini çekti. "Tae, üşümüş ve ıslanmışsın. Karar senin tabii ki ama seni eve bırakmamın bir sakıncası yok." Ve bonus olarak, bu onu Jake'in şeyi için otele girmek zorunda kalmaktan kurtaracaktı. "O elbiseyi mahvetmeni hiç istemem."

"Kiralık." Pencereden geceye doğru baktı. "Sanırım bir gezinti iyi olur. Tabii önce dondurma yemek için durursan."

"Zor bir gece miydi?"

"Hiçbir fikrin yok."

Bir an için sempati duyarak kendini şaşırttı, çünkü *aynıydı*. Kaldırırma yanaştı ve arabasını sokağın sonuna kadar sürerek bir otoparka girdi.

Tae kaşlarını çatı. "Dondurmacı Lake Walk'ta."

Buz gibi yağmurdan ıslanmıştı, teni parlıyordu ve titremesi ona ihtiyacı olan son şeyin dondurma olduğunu söylüyordu. Ama ona ne yapacağını ya da neye ihtiyacı olduğunu söylemenin bir kavga başlatmak için kesin bir yol olduğunu bilecek kadar, on yıldan daha eski de olsa, onunla yeterince deneyimi vardı. Kaloriferi çoktan patlatmıştı ama şimdi havalandırma deliklerinin ona doğru çevrildiğinden emin olmak için tekrar kontrol etti. "Dondurma istemiştin." Marketi işaret etti. "Acelen olduğunu düşündüm."

"Ah. Doğru." Başını salladı. "Teşekkürler, hemen döneceğim." "Bekle, sana ceketimi vereyim."

"Ben iyiyim." Ve böylece arabanın kapısını açıp dışarı çıktı.

Elbisesinde bir yırtmaç vardı, ölümcül derecede tehlikeli bir yırtmaç, arabadan inerken bacağını uyluğunun ortasına kadar ortaya çıkarıyordu. Ama neredeyse dilini yutacaktı. Hayır, bunu elbisenin arkasını yakaladığı ana sakladı.

Ya da eksikliği ...

Dükkânın duvarına yaslanmış adamı görmezden gelerek, Riggs'i görmezden geldiği kadar rahat bir şekilde arsada ilerledi.

Aslında Riggs'i görmezden gelmemiş, onunla ilişki kurmayı reddetmişti. Burnundan kıl aldırılmıyordu. Bugünlerde çok fazla meşgul olan biri değildi. Cep telefonu çaldı. Bakışları Tae'yi dükkânın içinde takip ederken cevap verdi. Belki de

Doc Marten çakmalarını bir çift beş santimlik topukluyla değiştirmişti ama şimdi de lisedeki kadar sinirliydi.

"Hangi cehennemdesin sen?" Jake onun kulağına sordu.

Ağabeyinin sesinin hâlâ gözlerini seğirtebildiğini bilmek güzeldi.

Parmağıyla işaret etti. "Sana da merhaba,

Jake." "İki saat geciktin."

"Evet, bu gece gelebileceğimden emin değilim."

"Bana iki yıl sonra Sunrise Cove'a döndüğün ilk gecede yalnız kalmayı seçtiğini mi söylüyorsun?"

"Aslında," dedi Riggs, "*benim* tercihim doğrudan Washington'a gitmekti ama siz önce eve gelmemi i s t e d i n i z ."

Jake alay etti. "Sanki kimse sana istemediğin bir şeyi yaptırabilirmiş gibi için."

Ardından gelen sessizlik kırgınlıklar ve yanlış anlamalarla doluydu, ve Jake neredeyse havaya uçtuğundan beri aralarında biriken öfke.

Riggs bundan nefret ediyordu. Birbirlerinin sahip olduğu tek şey onlardı ama bazen aralarındaki uçurumun kapatılamayacak kadar büyük olduğunu hissediyordu. "Bak, ben buradayım, tamam mı? Tıpkı emrettiğin gibi."

"Eğer emrettiysem, kendi başına gelemeyecek kadar korktuğun içindir."

Riggs güldü. "Bir boktan korkmuyorum."

"Doğru," dedi Jake homurdanarak. "Büyük belalı asker korkularını hiç göstermez, her neyse. Bak, uzun zaman oldu ve burada olmana sevindim, tamam mı? Bırak da seni bir göreyim."

Riggs'i ayakta tutan şey bu değildi. Hayır, *onu* ayakta tutan şey *Jake*'i görmesiydi. Lanet bir tekerlekli sandalyede ... "Yaz için buradayım," dedi. "Beni o kadar çok göreceksin ki, keşke hiç gelmeseydim diyeceksin."

"Uh-huh ..."

"Bana doğruyu söyle," dedi Riggs. "Carolyn seninle kalmamı istemene neden oldu, değil mi?"

Carolyn, Adrenalin Merkezi'nin etkinlik direktörüydü. Jake onu güney sahilindeki bir macera şirketinden kapmıştı. Carolyn aynı zamanda Jake'in kız arkadaşındı ve bu kadın Jake'in otoriter, her şeyi bilen, talepkâr kardeşine nasıl katlanıyordu, Riggs'in hiçbir fikri yoktu.

"Kimse senden gelmeni istemedi," dedi Jake. "Evin yarısı hâlâ senin. Adrenalin Merkezi de öyle."

Ev onlara, neyse ki yerin metrelerce altına gömülmüş olan ve kötü niyetli kara ruhu çürüten babaları tarafından bırakılmıştı. Adrenalin Merkezi ise tamamen farklıydı. Jake iki yıl önce San Francisco'daki başarılı tur teknesi işini satarak Tahoe Gölü'nün Kaliforniya tarafındaki küçük bir kasaba olan Sunrise Cove'a taşınmıştı. Bir yatırımcıya ihtiyacı vardı ve Riggs kazandığı hiçbir şeyi fazla harcamadığı için bu hiç de zor olmadı. Sağlam bir yatırım olacağını düşünerek gerekli başlangıç masraflarının yüzde 50'sini üstlenmişti.

Motive edici olan suçluluk duygusu.

Dahası, Jake son iki yıl içinde bazı yaralı savaşçı arkadaşlarıyla birlikte çifte kara elmadan aşağı kayarken beyin sarsıntısı geçirmiş ve tekerlekli sandalye basketbol turnuvası sırasında sandalyesinden düşerek bacağını kırmıştı.

"Sadece otele gel," dedi Jake sessizce. "Seni evinde karşılamak istiyorum."

Riggs çocukluğundan beri Tahoe'yu evi olarak görmemişti. Bugünlerde hiçbir yer evi değildi. Orduda olmak ve yer değiştirmek onun hayatı haline gelmişti. Eğer işler planlandığı gibi gitseydi, burada bile olmayacaktı. Dışişleri Bakanlığı'nda gizli bir güvenlik işine girmesi gerekiyordu ama son dakikada işe başlama tarihi Haziran'dan Eylül'e ertelenmişti.

"Eve uğradın mı?" Jake sordu. "Oraya ne yaptığımızı gördün mü?"

"Evet." Jake ve Carolyn çocukluk evlerini yenilemişlerdi. POS'u şaşırtıcı derecede sıcak ve çekici bir şeye dönüştürmüşlerdi. Aslında, Carolyn'in açıkça eklediği kadın dokunuşu Riggs'e annesinin o on yaşındayken ölmeden önceki halini hatırlatmıştı. Oğulları ve onların pislik, alkolik babaları arasında hiçbir kalkan bırakmamıştı. "Tadilatlar harika görünüyor ama yalıtım yaptırmalıydın."

Jake bir süre sessiz kaldı. "Duşta hazırlanırken bir şeyler duyduğumu biliyordum."

Riggs gülmek zorunda kaldı. "Hazırlanmak, ha? Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?"

"Neden gittin?" Jake sordu. "Peki neredeydin? Bu saatler önceydi."

"Etrafta dolaştım." Huzursuzdu, ait olmama hissi ve kendine bile itiraf etmek istemediği tuhaf bir yalnızlık duygusu taşıyordu.

"Bak, etkinlik sona erdi," dedi Jake. "Bir şeyler içebiliriz. Arayı kapatırız."

Riggs marketin ön camına baktı ve Tae'nin kolları boktan yiyeceklerle dolu bir şekilde vitrin koridorunda bir amaç uğruna ilerlediğini gördü. Bu onu gülümsetti. "Yalnız değilim."

"Çok çabuk oldu."

"Öyle değil."

"Hadi ama," dedi Jake sert bir kahkaha atarak. "Seninle her zaman böyle oluyor." İcini çekti. "En azından bu gece eve geleceğini söyle."

"Yapacağım." Tae bir dondurucunun önünde durdu. Riggs bir savaşçıydı ama kalp krizi geçirmesine neden olan o elbisenin içinde bile, tamamen farklı bir savaşçıdan bahseden bir güç, amaç ve cesur bir kararlılık vardı.

Şartların doğurduğu, kendi kendini yetiştirmiş biri. Onun bildiğinden daha iyi anladığı bir şey.

Jake onun kulağına, Adrenalin Merkezi'nin zaten başarılı olan kış programına bir de yaz programı ekleyerek çalışanların yıl boyunca çalışmasını sağlamak gibi bir fikirden bahsedip duruyordu.

Daha fazla çalışmak Riggs'in kardeşi için istediği şeyin tam tersiydi, ama bunu söylemek için ağzını açtığında, marketin dış duvarına yaslanan adam duvardan uzaklaşıp içeri yöneldi, vücut dili ve gergin yürüyüşü Riggs'in sinirli kamburundan doğrulmasına neden oldu.

Ah, kahretsin. Bu bir-Evet. Adamın ceketinin arkasında Riggs'in silah olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündüğu bir çıkıntı vardı. "Gitmeliyim," dedi ve çoktan harekete geçerek bağlantıyı kesti.

Bölüm 3

Rahatlatıcı yiyecekler. Markette kollarını doldururken Tae'nin aklındaki tek şey buydu. Rahatlatıcı yiyecekler ve ... Riggs Copeland. İri, güçlü, koruyucu, sinir bozucu derecede seksi Riggs Copeland.

Onu şaşırtacak pek bir şey olduğunu sanmıyordu ama Jake'in kardeşinin şehre dönmüş olması kesinlikle bunu yapmıştı. O da büyümüşü ve uzun, sırik gibi bacakları onu çıplak gören herhangi bir erkeğin olması gerektiğinden daha iyi görünüyordu. Onun yaydığı fiziksel etkiyi unutmıştu. Erkek, sağlam ve fazlasıyla karizmatik. Ganimetinin parasını öder ödemez arka kapıdan gizlice çıkacak ve gerekirse otostop çekerek eve dönecekti. Hatalarını tekrarlamamak için çok çabalıyordu ama bu seferkine direnebileceğinden emin değildi.

Ama bakın, bir alana bir bedava çörek paketleri. *Sayı*. Bonus paketini alıp dondurma dondurucusuna doğru ilerlerken, kasiyerin koridor boyunca uzanan bakışlarının ağırlığını hissetti. "Bayan Riley," dedi Tae yanından geçerken kibarca.

"Sen olduğunu *biliyordum*."

Tae kadının keskin, değerlendirci ve yargılayıcı ses tonunu duymazdan geldi ve yoluna devam etti. Gerçek şu ki, bunu hak etmişti. Berbat bir genç kız olmuştu. Hem de çaresiz. Tam da bu dükkandan yiyecek aşırıldığı, sonra eve gidip annesinin satın aldığını düşünmesi için yiyecekleri hızla market poşetlerine koyduğu bir avuç zamanı hatırlayabiliyordu.

Annesi her zaman birden fazla işte çalışıyordu, günün herhangi bir saatinde ya çalışıyor ya da uyuyordu ve o zaman bile yeterli para yoktu. Tae'nin bebek bakıcılığı işi alması yardımcı olmuştu, ama yeterli değildi, bu yüzden genellikle arkadaşlarıyla yatılı kalıyorlardı ya da annesinin o sırada görüştüğü kişiyle birlikte yaşıyorlardı.

Dondurma seçeneklerine baktı. Neyse ki çok seçenek vardı. Çifte çikolatalı. Naneli. Vişneli ve fındıklı. Ama *fındıklı* olan Bay

Schwartz babasının hayatta olduğundan çok emindi. Babası deniz kuvvetlerine gittiğinde April daha yeni doğmuştu ama annesi anlattığı hikâyelerle onu hayatta tutmuştu. Evlenmek istemişlerdi ama April henüz reşit değildi ve ebeveyn izni olmadan evlenmeleri yasaktı. Bu yüzden Andy döndüğünde evlenmeye yemin etmişlerdi.

Ama bir yıldan kısa bir süre sonra ölmüştü.

Belli ki Bay Schwartz yanılmıştı. Eğer değilse, ya babası annesine yalan söylemişti. Ya da . . . annesi Tae'ye yalan söylemişti. Ama annesi yalan söylemezdi. Yalan söyleme yeteneği yoktu, ne zaman denese kurdeşen döküyordu.

Bayan Riley hâlâ bir şahin gibi onu izliyordu, omurgası dimdikti ve boyu en az üç santimi saç olmak üzere tam bir metreya ulaşmıştı. Tae kendini bildi bileli, kadının gece kadar siyah saçları başının tepesinde bir arı kovanını andırır şekilde yığılmıştı. Şimdi ise, hiç şüphesiz kısmen Tae'nin kendisi sayesinde, gri çizgilerle kaplıydı. "O pahalı tasarım elbiseyle beni kandıramazsın, biliyorsun."

"Bu bir kiralık!"

Bayan Riley gülümsemedi. "Gözüm üzerinizde. Bu gece, üzerinizi aramak zorunda kalırsam, buradan çıkardığınız her şeyin bedelini ödeyeceksiniz."

Tae sütyeninden banka kartını çıkarıp mağazanın diğer ucundan ona doğru salladı ve yüzüne yayılan utanç ateşini görmezden gelmeye çalıştı çünkü kabul edelim ki Bayan Riley'nin ondan şüphe etmeye hakkı vardı. "Aramaya gerek yok."

"Hmph."

Tae, yaklaşan sinir krizi için doğru dondurmayı seçmek gibi çok önemli bir karara geri döndü ve kürek kemikleri arasına saplandığını hâlâ hissedebildiği delici bakışlardan kurtulmak için elinden geleni yaptı. Haklıydı da. Ama Tae bir zamanlar aldığı şeyleri karşılamak için bahşiş kavanozuna uzun zaman önce para atmıştı. Yine de saçlarından, kollarından ve göğsünden sular damlarken, dişleri takırdarken ve vücudu tüylerle kaplıyken yüksekte durmak zordu - bu onu dondurma hedefinden alıkoymayacaktı.

Ve şimdi gerçek bir sorunu vardı - dondurucuda kurabiye ve kremalı dondurma yoktu. Bu da resmileşti demekti. Akşam el sepeti içinde cehenneme gitmişti. Yarın yataktan kendine çeki düzen vererek kalkacaktı. Her zamanki haline geri dönecekti. Ama bunun için kurabiyelerinin, cipslerinin ve şekerlemelerinin yanında dondurma yemesi *gerekliyordu*.

Duble şekerleme mi Napoliten mi? Napolitan'ı severdi ama bazen bir kızın sadece çikolataya ihtiyacı olur-

"İkisinden de birer tane al, gidelim."

Riggs, tabii ki. Bu kadar yer varken, neden bu gece, kendine güveni tüm zamanların en düşük seviyesindeyken karşılaşmışlardı? Onu arkasında hissedebiliyordu, büyük vücudunun sıcaklığı hem kötü hem de iyi bir hatıraydı. Tamam, *harika* bir anı. Ama ona bakmadan sinir bozucu bir sinek gibi el salladı. "Bazı şeyler aceleyle gelmez."

İki uzun kol etrafına uzandı ve elindeki her şeyi alıp kalçasındaki şeker kutusuna attı.

Onu itmeye çalıştı ama adam kolunu yakaladı ve sıkıca tuttu. Gözlerini dikip ona baktı. Kahverengi saçları askeri kısalıktaydı. Gözleri sakince onu inceliyordu. Tıpkı bir zamanlar olduğu genç kıza benziyordu ama aynı zamanda onu son gördüğünden beri iki hayat yaşamış gibiydi.

"Israrcı bir pislik olduğum için arabada bana bağırabilirsin," dedi. "Çıkıyoruz. Şimdi." Hâlâ ona tutunarak kapıya doğru döndü ve dondurmaya dönmeden önce durdu. "Tamam, bakma ama arkandaki çocuk-"

Boynunu bükte.

"Tanrım, Tae, bakma dedim. Arkamızdaki adamın silahı olabilir."

"Çocuktan mı bahsediyorsun? On dört yaşından büyük olamaz."

"Bir silah, onu tutan kişinin yaşını umursamaz. Şimdi şöyle olacak" dedi, sesi alçak ve sertti. "Elimi tutacaksın ve buradan çıkıp gideceğiz, çok kolay." Adam onu çekiştirmeye başladı ama kadın topuklarını sıkarak kurtuldu.

"Ve Bayan Riley'i kendi başının çaresine bakması için yalnız mı bırakalım?" diye tısladı.

Tekrar onun elini tuttu. "Hayır, onu da alacağız. Ama reddederse, tezgahın altında dolu bir tüfek var ve inanın bana, onu nasıl kullanacağını biliyor."

Gerçek hikaye. "Bu mağazadan kımıldamıyor. Kıcını o koltuğa yapıştırmış. Ama bence çocuk konusunda yanılıyorsun."

Riggs sanki daha önce hiç kimse onu sorgulamaya cesaret edememiş gibi ona baktı. "Peki ya o silahı burayı soymak için kullanmayı planlıyorsa?"

"Yargılamakta bu kadar acele etme." "Burada yargılayıcı olan ben değilim."

Bu yorumu deşifre etmeye çalışmayacaktı bile. Ya da onun ürkütücü, neredeyse hipnotize edici bir yeşil olan gözlerindeki bakışı.

Etrafına bir kez daha baktı. Mağazada başka müşteri yoktu. Riggs Tae'ye bakıyordu ya da en azından bakıyormuş gibi yapıyordu ama aslında gözlerini koridorun sonundaki aynaya dikmiş, kasayı kuşbakışı görüyordu. İkisi de çocuğun ceketine uzanmasını izledi.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar Bayan Riley tüfeğini çıkarıp çocuğun burnuna doğrulttu. "Devam et, günümü gün et, serseri," dedi, Clint Eastwood'un ses tonunu o kadar da özlememişti.

Mesele şuydu. Tae silahın göstermelik olduğunu, Bayan Riley'nin sinir bozucu ve bir yılan kadar acımasız olsa da bir katil olmadığını biliyordu. Çocuğu vurmuyacaktı.

Ama belli ki çocuk bunu bilmiyordu. Kaçmaya çalışınca Riggs küfrederek onu uzaklaştırdı ve Tae de hemen peşinden geldi.

Aniden bir tüfek sesi duyuldu. Tae'nin, kadının gerçekten ateş etmiş olmasına duyduğu şaşkınlığın gürültülü yankısı içinde, hepsinin üzerine tavan döşemesi tozu yağdı.

"Ve bunun geldiği yerde daha fazlası var!" Bayan Riley, silahı her zaman üçünden birine doğrultacak şekilde hareket ettirerek bağırdı.

Tae kulaklarındaki çınlamayı duyamıyordu ama çocuğun önüne geçti ve aynı anda Riggs ikisinin de önüne geçti.

"Ne tür bir aptal silahın önüne atlar?" diye hırladı ona.

"Ne tür bir aptal silahın önüne atlayan bir kadının önüne atlar?" diye karşılık verdi.

Riggs kuşkulu görünüyordu. "Sam Amca tarafından eğitildim."

"Evet, ben de eğitimimi sert darbeler okulundan aldım. Bunu kontrol altına aldım!" Bayan Riley'ye baktı. Kolay değildi, çünkü Riggs'in büyük taş duvarının etrafından bakması gerekiyordu, bu da ufak tefek Bayan Riley'nin Kirli Harry'yi doğrudan göğsüne doğrulttuğu anlamına geliyordu. "Tamam, dur bakalım," dedi Tae, kanı kulaklarında şimşek gibi çakarken olabildiğince sakin bir şekilde. "Hepimiz sakinleşelim ve-"

"Hayır." Bayan Riley silahı yanağına dayamıştı, bir gözü kapalıydı, diğer gözünün üçünü de görüş alanında tuttuğu belliydi. "Eller yukarı. Hepiniz."

Çocuk olduğu yerde donup kalmış, ellerini kaldırırken gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Bayan Riley gözlerini Tae'ye dikti. "Bela olduğunu *biliyordum*. Bu küçük serseri hırsızla birliktesin, değil mi?"

Tae hayatında pek çok şüpheli durumla karşılaşmıştı, muhtemelen yaşamaması gereken pek çok durumla. Uzun zaman önce karar vermişti.

bir kedi gibiydi ve dokuz canı vardı. En azından bir tane kalmış olmasını umuyordu. "Bayan Riley, lütfen silahınızı indirin."

"Hepiniz ceplerinizi tezgâha boşaltana kadar Kirli Harry kalacak. Önce büyük adam."

Tae, Riggs'in vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu ama kıpırdamadı. "Kimi vurduğum umurumda değil!" Bayan Riley söyledi.

Tae tezgâha doğru bir adım atmaya başladı ama Riggs ona sert bir bakış attı ve o da durdu. Sonra yavaşça ceplerine uzandı ve içindekileri tezgâhın üzerine koydu. Cüzdan. Anahtarlar. Telefon.

"Arkanı dön," dedi Bayan Riley ona. "Yavaşça. Silahınız var mı? Silahlı birine benziyorsunuz."

"Silahlı değilim." Riggs ellerini kaldırdı ve yavaş bir daire çizerek döndü. Bayan Riley memnuniyetle başını salladı ve Tae'ye baktı.

"Sıra sende."

"Şu halime bak. Kendimi bu saçma elbisenin içine sokmak zorunda kaldım. Bir şey saklıyor gibi mi görünüyorum?"

"Kızım, *bir şey* taşıdığını biliyorum."

Tae sütyeninin içine uzandı ve daha önce gösterdiği banka kartını, iki yirmilik ve küçük bir dudak parlatıcısıyla birlikte çıkardı.

Çocuk şaşkın görünüyordu.

Riggs hiçbir şey göstermiyordu.

Bayan Riley eliyle silahı işaret etti. "Daha fazlası olduğunu biliyorum."

"İyi." Tae'nin D'leri için şükrettiği pek görülmuş şey değildi ama o anda eli, bir kafayı güzelce açabilecek kullanışlı, her şeyi tamir edebilen aletine uzandı ve ardından elbisesinin altından kalçasına sapladığı çakıyı çıkardı.

"O şeyi hâlâ taşıyor musun?" Riggs sordu.

"Tabii ki."

Ağzının kenarları hafifçe kıvrıldı. "Orada başka ne var?" "Bilmek istemez miydin?" Tae Bayan Riley'ye baktı. "İyi miyiz?" "*Her şey*, Tae Holmes."

Tae içini çekti ve her ihtimale karşı bir tampon çıkardı. "İşte oldu.

Mutlu musun?" "Çocuk ceplerini boşaltana kadar değil."

Çocuk başını salladı.

Tae ona baktı. Haklıydı. *Neredeyse* on dört yaşında görünüyordu ve kesinlikle hâlâ bir kaçış riskiydi. "Dinle, şaka yapmıyor, tamam mı? İçinde her ne varsa, Bayan Riley'nin elinde silah olmasından çok daha az tehlikeli, güven bana."

Ayaklarının üzerinde kaydđ ve evet, geniş gözlerinin beyazındaydı.
Kaçacaktı. "Hayır!" diye bağırdı. "*Yapma-*"
Küçük aptal kapıya doğru fırladı.
Bayan Riley silahını ona doğru salladı ve Riggs doğruca silahın üzerine
atladı.

Bölüm 4

O anda, Tae'nin hayatı ağır çekim bir film montajına dönüştü. Riggs kelimenin tam anlamıyla havada uçarak kilitli ve dolu silaha *doğru ilerliyordu*. Çocuk ışık hızından daha hızlı koşuyordu.

Bayan Riley nişan alıyor.

Tae'nin solunda yumurta, süt, soda gibi son dakikada satın alınan ürünlerin bulunduğu soğutucular vardı. Sağında ise bira kutuları bir kale kulesi gibi uç kapağa doğru dizilmişti. Bir kutu kapıp fırlattı ve çocuğun tam kürek kemiklerinin arasına isabet ettirdi. Çocuk yere düşerken Bayan Riley'nin silahı kulakları yırtan bir *patlamayla* patladı.

Üzerlerine daha fazla tavan döşemesi ve tepedeki ışıklardan cam yağdı. Bayan Riley hariç herkes yere düştü. Tae başını kaldırdı, gözleri ayağa kalkan Riggs'e kilitlenmişti. Neyse ki hiçbir yerinde delik yoktu. Tavan kalıntıları, yalıtım ve yerdeki kırık camların arasından tökezleyerek kıpırdamayan çocuğa doğru yürüdü. "*Hey, iyi misin?*"

Riggs onu kenara itmeye çalıştı, sesi sertti. "Dikkatli ol, hâlâ silahlı olup olmadığını bilmiyoruz."

Tae çocuğun sırtını sıvazladı, Riggs'in gördüğü şişkinliğe doğru gitti ve ceketini kaldırıp beline sarılmış bir eşofman üstü buldu. Riggs'e ters ters baktı. "Ne silah ama." Sonra çocuğun çeşitli ceplerinden iki granola bar ve küçük bir kutu süt çıkardı ve Bayan Riley'ye sert bir bakış gönderdi. "Yazıklar olsun sana."

"Çalmak çalmaktır," dedi kadın, hiç de üzgün görünmüyordu.

"Yemin ederim bir daha asla yapmayacağım," diye fısıldadı çocuk.

Tae ayağa kalktı, bir gözünün etrafında bir ağrı ve birkaç farklı yerden derisine batan camın acısını hissediyordu. Daha kötülerini de yaşadığı için tüm bunları görmezden geldi ve çocuğu ayağa kaldırdı. Cam ve tavan döşemesi parçaları ikisinin de üzerine yağarak yerdeki dağınıklığa katıldı. Mucizevi bir şekilde, çocuk yaralanmış gibi görünmüyordu. "Çalmak için *gerçekten* yanlış yeri seçmişsin."

Paniklemiş görünüyordu ve kurtulmaya çalıştı ama Riggs onu ceketinin arkasından yakalamıştı. "Yetmiş sentim eksikti," diye patladı çocuk. "Küçük kardeşim bütün gün ağlayıp durdu ve evde hiçbir şey yok."

Tae kalbinin sıkıştığını hissetti ve elindeki iki yirmilikten birini Bayan Riley'ye doğru itti. "Al. Elindekini karşılığı. Üstü kalsın." Diğer yirmiliği çocuğa uzattı. "Adın ne senin?"

"Jordy."

"Kaç yaşındasın, Jordy?" "On dört."

Bayan Riley'ye ve iyi bir önlem olarak Riggs'e sert bir bakış gönderdi. "Tamam Jordy," dedi yumuşak bir sesle. "Caddenin karşısındaki McGregor'un marketine gitmeye ne dersin? Bu sefer ödemeyi yaptığından emin ol, tamam mı?"

Çocuk, Bayan Riley'e dikkatle bakarak geriye doğru bir adım atarken bir bobblehead gibi başını salladı.

Kadın silahını indirdiğinde, çocuk arkasını döndü ve hızla dükkândan çıktı.

Tae kolundan kan damladığını hissetti ve artık çok kirli olan elbisesine baktı. Ve lanet olsun, yırtmaç neredeyse uygunsuz yüksekliklere kadar yırtılmıştı. "Sigorta yaptırmam gerektiğini *biliyordum!*" Gözlerini Bayan Riley'ye dikti. "Bu elbisenin parasını ödeyeceksin!"

"Cehenneme kadar yolun var! Ama bütün bu pisliğin bedelini ödeyeceksin." Onu işaret etti. "Hepiniz için polis çağırmalıydım!"

Riggs etrafına bakındı. "İki tavan döşemeniz, biraz yalıtım ve birkaç ampulünüz var." Cüzdanından para çıkardı. Tae'nin görebildiği kadarıyla iki yüz dolarlık banknot. Bayan Riley'ye, "Bu her şeyi karşılar," dedi. "Tamam mıyız?"

Bayan Riley iki yüz doları kaptı ve cebine attı.

Riggs başını salladı ve sonra keskin ve -vay canına, cidden kızgın gözlerini Tae'ye çevirdi. "Kanaman var," dedi.

Adamın sol elini tuttu ve ters çevirerek kesik avucuna baktı. "Sen de öylesin."

"Önemli bir şey değil," dedi suratsızca. "Yapmamalıydın-"

"Ne? Açlıktan ölmek üzere olan kız kardeşi için hırsızlık yapan çocuğu savunmadın mı? Daha fazla yiyecek alması için ona para vermediniz mi? Onu besleyebilmesi için gitmesine izin vermediniz mi? Hangisi?"

"Hepsini." Yaklaştı, gözleri vahşi bir dişi aslana yaklaşıyormuş gibi kızın üzerindeydi. Sonra ayak parmağına gelene kadar daha da yaklaştı. Çok yavaş hareket ederek bir elini kaldırdı, kızın yüzünü yukarı kaldırdı ve önce sağa sonra sola çevirerek dikkatle inceledi.

Çenesini serbest bıraktı. "Ben iyiyim. Ona ben yardım etmeseydim kim edecekti?" Bayan Riley'e döndü. "Süpürmeniz var mı?"

On dakika sonra, o ve Riggs ortalığı temizlerken Ms. Riley taburesine oturmuş, ikisini de görmezden gelerek telefonundan Netflix izliyordu.

Riggs onun yüzüne tekrar baktı. "Hâlâ iyiyim," dedi.

"Senin için aramamı istediğin biri var mı?" diye sordu. "İyi olduğunu söylesem?"

"Hayır."

"*Birileri* senin için endişeleniyor olmalı."

"Hayır."

"Kimse yok mu?"

Ona bir bakış attı. "Bir ilişkim olup olmadığını görmek için balık mı avlıyorsun?" Neredeyse gülümsedi. "Öyle mi?"

"Hayır." Erkek arkadaşları olmuştu, ama hiç biri hakkında yazacak bir şey yoktu ve son zamanlarda da hiçbir şey. İstikrar istiyordu; bir ilişki istiyordu -bir gün- ama bunun neye benzediğini bile bilmiyordu. Son ciddi erkek arkadaşı birkaç yıl önceydi ve ilişkileri oldukça harikaydı. Aslında onun doğru kişi olabileceğini düşünmüştü ama annesi ile aralarına sınır koymasını istediğinde, annesine bağımlı olduklarını ve bunun sağlıklı olduğunu söylediğinde ilişki dağılmıştı. Kadın denemiş ve başarısız olmuş, adam da çekip gitmiş.

Bir ay sonra ortaya çıkmış, onu sevdiğini ve tekrar denemek istediğini söylemişti; kadın da o yokken onu özlemediğini söylemişti.

Ama vardı.

Tamam, tam olarak o değildi ama hayatında birinin olmasını, birlikte eğleneceği, fiziksel olarak yakınlaşacağı, konuşacağı birinin olmasını özlemişti.

Onun sorunu bu muydu? Yalnız mıydı? Tanrım, bu onu çok zavallı gösteriyordu ama doğru olduğundan şüpheleniyordu. Ama o kadar uzun zamandır koşullar, para -ya da parasızlık- onu motive etmişti ki, paranın ona getireceği güvenlik ve emniyet dışında hiçbir şeyin önemli olmadığını kendine defalarca söylemişti. Kesinlikle aşk değil.

Kızın sessizliğini sürdürmesi üzerine Riggs iki pint dondurma aldı ve onaylaması için kıza uzattı. Çifte şekerlemeli çikolatalı

ve Napoliten.

Kadın başıyla onayladı ve sonra adam tezgâha biraz daha para attı. Bayan Riley'ye bakmadan plastik ambalajlı bir kaşık aldı ve Tae'nin yanına döndü.

Onun temiz beslendiğini bildiği için inanmayarak kaşlarını kaldırdı. Ya da en azından eskiden öyleydi, bunu hatırlıyordu çünkü atıştırmalıklarını ve öğle yemeğini her zaman onunla paylaşırdı. Bu, onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ettiği bir şeydi. "Vücudunu süt ürünleri ve yağla mı kirleteceksin?"

"Az önce olanlardan sonra mı? Evet." Kaplardan birini yavaşça kadının ağrıyan gözüne bastırdı. Boştaki eliyle ona diğer kutuyu ve kaşığı uzattı.

Neredeyse eriyordu. *Neredeyse*. Onun yerine gözlerini kıstı. "Bu bizi tekrar arkadaş yapmaz."

"Anlaştık."

Bölüm 5

Dükkânı temizledikten ve Bayan Riley'nin polis çağırmayacağından emin olduktan sonra Riggs, Tae'yi dışarıda takip etti ve çıkıntının altında bir tür şaşkın sessizlik içinde durdular. Ordu onu adrenalini nasıl hızlı ve etkili bir şekilde işleyeceği konusunda eğitmişti ama Tae için endişeleniyordu. O elbisenin içinde duruyordu, biraz kirli, kanlar içinde, bir zamanlar karamsar, tamamen siyah gardırobunu salladığı gibi glam görünümünü sallıyordu, tehlikeli ve muhteşem görünüyordu. Ya da muhteşem derecede tehlikeli.

Savaşçı bir prenses.

Ceketini çıkardı ve kızgın, çalkantılı bir gökyüzünden yağmur tabakaları dökülürken omuzlarına sardı.

"Mükemmel," diye mırıldandı dolu bir tüfeğin önüne geçerken ne düşündüğünü belli etmeyen bir ses tonuyla. Hâlâ kalbinin o hareket yüzünden küt küt attığını hissedebiliyordu. Adrenalini kontrol etmek için çok fazla.

"Peki, tamam o zaman," dedi aniden. "Gitmem gerek."

Elini tutmak ve ona tutunmak için acele etmek zorunda kaldı. "Nereye gidiyorsun?"

"Ev."

"Burada araban yok." "İki ayağım var, değil mi?"

Uzun bir süre boyunca fantezilerini besleyecek olan yüksek topuklu ayakkabılara baktı. "Bunlarla eve yürüyemezsin."

"Bana ne yapamayacağımı söyleyen son adam hâlâ komik bir şekilde yürüyor."

Bu ona bir gülümseme verdi. O hasta, hasta bir adamdı ama lanet olsun, onun şımarıklığını seviyordu. "Seni ben götürürüm."

Etkilenmemiş görünerek bir kaşını kaldırdı.

"Doğru," dedi, artık bir asker değil, sözde medeni bir sivil olduğunu kendine hatırlatarak. "Başka şekilde ifade edeyim. Sizi bir yere bırakabilir miyim?"

Eve mi?"

Bu ona uzun bir yan gözle bakmasına neden oldu, sanki onu ... için değerlendiriyormuş gibi. Tanrı bilir ne için. "Elbette," dedi sonunda. "Teşekkürler."

Kendime not: "lütfen" kelimesini daha sık kullan.

Arabasına vardıklarında, kadın arka koltuğa tırmanmaya başladı ama adam başını salladı ve onun için ön yolcu kapısını açtı. "Hâlâ senin Uber'in değil."

Adam, elbisesinin tamamen yırtılmış olduğunu fark etmemek için elinden geleni yaparken kadın ön tarafa kaydı; uzun, biçimli bir bacak ve kalçası boyunca uzanan siyah dantelden ilgi çekici minicik bir şerit ortaya çıktı.

Kapıyı kapattı ve direksiyonun arkasına geçmek için arabanın ön tarafına gelirken başını iki yana salladı. Oraya gitmiyorum. "Nereye?"

Onu Sunrise Cove'a, tren raylarının karşısına ve kasabanın en son kısmına doğru yönlendirdi ve dar bir sokaktan 1920'lerin başında, küçük kulübelerin sert kışlar için değil sadece yazlar için olduğu zamanlarda inşa edilmiş bir alana doğru ilerledi. Birkaçı yenilenmişti ama çoğu yenilenmemişti. Tam olarak güncel görünmeyen ama iyi bakıldığı belli olan bir dubleksi işaret etti.

Ona doğru bir bakış attı. "Burası senin yerin mi, yoksa yine benimle dalga mı geçiyorsun?"

Uzun zaman önce, onun nerede yaşadığını görmesini istemediği o geceyi hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

"Senin yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım."

Kız çok şaşırmış görünüyordu, adam gülümsedi, bu da ona yabancı geldi. Ve bunca yıl sonra onun üzerinde hâlâ böyle bir etki bırakması nasıl mümkün olabilirdi? Gündoğumu Koyu'na geri döndüğü için kızgın ve sinirli olmaya hazırды, ama o bunların hiçbirisi değildi. En azından şu anda. O ... aslında ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "O zamanlar bana hiçbir şey borçlu değildin. Sadece kendini korumaya çalışıyordun."

Başını salladı. "Ama senden değil. O zamanlar hayat zordu." "Ve bu gece de zordu."

"Bu mu?" Sert bir kahkaha attı. "O sadece başka bir Cumartesi gecesi idi."

"Öldürülebilirdin." "Ama öldürülmedim."

Başını iki yana salladı. Kelimeler doğrudu, yüz ifadesi doğrudu ama gözlerinde her zamanki şımarıklığı yoktu. "Demek hâlâ bunu yapıyorsun."

"Ne?"

"Kabadayılığı bir kalkan gibi kullanın."

Bu ona gerçek bir gülümseme kazandırdı, güzel gözlerine kadar ulaşan bir gülümseme. "İşe yarayan şeylere bağlı kalmayı severim. Bıraktığın için teşekkürler." Elini kapının koluna koydu, sonra adam motoru kapatınca durakladı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni içeri alıyorum," dedi. "Sana bakmak istiyorum." "Ben iyiyim."

"Güldür beni. Bu kesiklerin temizlenmesi gerekiyor. Enfeksiyon kapmanı istemiyorum." Ona baktı. "Ya da Uber'de bana kötü bir yorum yapmanı."

Homurdandı. "İnan bana, bu geceyi *kimseye* anlatmaya niyetim yok. İlk yardım konusuna gelince, ben az bakım gerektiren biriyim ve kendi başımın çaresine bakarım."

Pırıltılı elbisesine ve dört, belki de beş santimlik topuklu ayakkabılarına baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Tamam, *neredeyse* her zaman az bakımlıyım. Beni kıyafetlerime göre yargılama."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Ortamdaki ışıktaki onu inceledi. "Ben iyiyim," dedi tekrar, şimdi daha yumuşak bir sesle.

"Belki de değilimdir." Arabadan indi ve onunla kaldırımında buluştu. "Şirin bir yer."

Kulübe tarzı dubleks eve baktı ve kendini tutamamış gibi küçük bir gülümseme yaydı. "Annem sağ tarafta oturuyor. Ben sol taraftayım. Eğer arkamdaki adam ağaçlarını budamayı sürdürürse ve ben de arka çitimin üzerinde durursam, bazen gölün küçük bir parçasını görebiliyorum."

Onun gölü ne kadar çok sevdiğini, sık sık kayalıklarda oturup suyu izlerken bulunabileceğini hatırladı.

Onun nasıl büyüdüğünü biliyordu - ki bu gece kurtardığı çocuğun hayatından pek de farklı değildi. Annesi bir bebek doğurmuştu ve bazen arkadaşlarıyla sörf yaparak, bazen de tek odalı bir kirada yaşayarak kıt kanaat geçinmişlerdi. Kızın ev diyebileceği bir yeri olduğunu bilmek onu mutlu ediyordu. "Göl hâlâ en sevdiğin yerlerden biri o zaman."

Ona baktı, gözleri kısılmıştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Seni bazen orada görürdüm. Ekstra kredi için yaptığımız Sunrise Cove Temizleme Günü'nde ortak olduğumuzda bana söylemiştin."

Bakışları kilitlendi ve birbirlerine kenetlendiler; kızın gözlerinde hatırladığına dair bir şaşkınlık görebiliyordu.

Sokağın karşısında bir ön kapı açıldı ve en az 1.80 boyunda, iri yarı bir adam kapı aralığında iri bir gölgeye dönüştü. "Tae?" diye gürledi derin sesi. "İyi misin?"

Gülümsedi ve el salladı; üstü başı yırtık pırtık, sıırılsıklam, kanlı, grunge bir prenses. "Hagrid! Evet, benim ve iyiyim, teşekkür ederim!"

Hagrid - adamın kalın, gür sakalı ve yüzünün etrafında uçuşan dağınık saçları kesinlikle geçici bir benzerlikten daha fazlasıydı - verandasına bir adım attı ve başının yanındaki ışık sayesinde aniden tamamen görünür oldu.

Gidon bıyığı, deri yeleği, yırtık kot pantolonu ve ağır siyah botları belalı bir motorcu olduğunu gösteriyordu. Boyu ve duruşu askeri bir duruştu. Kollarında küçük ve tüylü bir şey vardı; köpek bir dizi tiz hırıltı çıkarana kadar doldurulmuş bir hayvan gibi görünüyordu. Hagrid birkaç öpücük sesi çıkardı ve koca adamın geri kalanına uymayan tiz bir bebek sesiyle köpeklerle konuştu. "Şşş, Muffin, sorun yok bebeğim, o Tae ve sen Tae'yi seviyorsun."

Muffin, Riggs'in kulak zarlarını kurtarmak için tam zamanında havlamayı kesti. Tae el salladı ve hem adama hem de köpeğe bir öpücük kondurdu.

"İyi misin?" Hagrid seslendi. "Her şey yolunda," diye söz verdi Tae.

Hagrid, Riggs'e uzun ve sert bir bakış attıktan sonra tekrar içeri girdi. "Sanırım az önce itibarını lekeledim," dedi Riggs.

Homurdanarak kapısının kilidini açtı ve onu takip etmek isteyen adamın göğsüne bir elini koydu.

"Hâlâ kanaman var," dedi. "Daha yakından bakmak istiyorum." Kadın ona baktı, uyarı eli hâlâ göğsündeydi.

"Tamam," dedi. "Madem seni kontrol etmeme izin vermiyorsun, o zaman beni kontrol etsen nasıl olur? Kan kaybediyor olabilirim."

Tek bir kaşını kaldırdı.

Gülümsedi. "Sen tanıdığım en şüpheli insansın."

"Birkaç granola bar ve süt çaldığı için b i r çocuğu neredeyse yakalayacak olan kimdi?"

"Yaralanacaksın diye neredeyse bir çocuğu yere seriyordum."

Sanki endişelenmeye alışık değilmiş gibi, cevabına şaşırmış görünüyordu. "Sana hep söylüyorum, kendi başımın çaresine bakabilirim."

Bunu söylerken sesinde kesinlikle duygularına ihanet eden bir şeyler vardı, ama eğer onu şımartırsa, geri çekilirdi. "Yok artık. Ve

"Güven sorunlarınızın hala yerinde olduğunu bilmek güzel."

Ona ters ters baktı. "Orada insanlığa güvenen tek kişinin ben o l d u ğ u m a eminim. Peki bu senin hakkında ne söylüyor?"

Gülmek zorunda kaldı. Ona kendi saçmalıklarını anlatmıştı. Bunu hiç kimse yapmamıştı. Jake bile. "Uygarlığa uygun olmadığımı."

Bakışları yumuşadı. "Ne zamandır evdesin?" "Bugün günlerden ne?"

"Cumartesi."

"Bugün hâlâ Cumartesi mi?" Eliyle yüzünü ovaladı. "Hangi saat diliminde olduğumdan bile emin değilim."

"Anlaşılabilir," dedi sessizce. İçeri girdi ve dönüp ona baktı. "İçeri gelebilirsin." Sonra döndü ve içeride gözden kayboldu.

Uzun zamandır pek çok şey ilgisini çekmemişti ama şu anda içinden geçen duygunun bu olduğuna şüphe yoktu. Tae Holmes onu çok etkilemişti ve her zaman da etkilemişti. Ama bundan da öte, etkilemişti. Başına kötü şeyler gelebilirdi, bunu herkesten çok o biliyordu, kız da biliyordu ama Tae bunların onu korkutmasına izin vermiyordu, en azından dış görünüşüyle. Başı dertte bir genç kız değildi. Dirençli, inatçı ve çok cesurdu ve ... kahretsin. Bu çok çekiciydi.

Evi küçük, mobilyaları seyrek ama sıcak ve rahattı. Kanepesi yumuşak gri bir kadifeydi ve üzerine nötr tonlarda yastıklar serpiştirilmişti. Yara bere içindeki parke zemin, koridora ve tahminine göre mutfığa giden iyi aşınmış yolları ortaya çıkarıyordu.

Onu orada bulmuş, dondurucudan votka çıkarıyormuş.

"Şifalı." Şişeden bir yudum aldı ve sonra ona uzattı. "Alkol ya da fazla adrenalini yakmak için bir egzersiz olduğunu düşündüm. Ben de bariz olanı seçtim."

Boğazında bir yol açan bir shot aldı, sonra başını sallayarak geri verdi. "Oturma odasında televizyonun önündeki egzersiz minderini gördüm. Üzerinde toz var."

Homurdandı. "Benim için fazla ileri seviye olan bir Zoom egzersiz sınıfına kaydoldum."

Kadın bu gece çok iyiydi. Yapamayacağı bir şey olduğunu düşünmek zordu. "Çok mu ileri?"

"Eğitmen plank yapmamı ve dizimi karşı dirseğime getirmemi söyledi." Omuz silkti. "Ben bunun yerine televizyonu kapatıp biraz kestirdiğim modifiye bir versiyonunu yaptım."

Güldü. Onu sıradan bir Chuckles'a dönüştürüyordu. "İlk yardım çantası?"

Elinde votkayla koridora yöneldi.

Adam onu posta pulu büyüklüğündeki banyoya kadar takip etti. Aynada ikisine bakarken saçları yüzüne ve omuzlarına dökülmüş ve dağılmıştı; kadın hâlâ takım elbise ceketini giyyordu, erkek ise beyaz bir düğme iliklemişti, ikisi de ıslak, kirli ve biraz da kanlıydı. "Kötü bir korku filmindeymişiz gibi görünüyoruz." Votkayı tezgâhın üzerine bıraktı ve lavabonun altındaki dolaba eğilerek bir ilk yardım çantası çıkardı.

"Önce sen." Ecza dolabı ile lavabo arasındaki küçük tezgâh boşluğunu okşadı.

"Doktorculuk mu oynayacağız?" diye sordu biraz eğlenerek.

"Ben oynamam."

Gözlerini devirerek oturmak için kendini yukarı çekti.

Yaklaşarak takım elbisesinin ceketini omuzlarından çekip aldı ve belden aşağısını hâlâ sıcak tutması için arkasına düşmesine izin verdi. Bir kez daha elbiseyi inceledi. "Yeni görünümünü gerçekten beğendim." Kadın onun bakışlarıyla karşılaşana kadar bekledi. "Ama eski halini de beğeniyordum."

"Doğru. Siyah emo-kız olayını sevmiştin."

"Senden hoşlandım."

Bu onun sessizleşmesine neden oldu ve adam gülümsedi. "Ayrıca, *tamamen* siyah değildi.

Saçlarında mavi çizgiler vardı. Bazen de mor."

"Güzel zamanlar." Ama isteksiz bir gülümseme verdi. "O günleri çok sık düşünmüyorum. Pek mutlu anılar sayılmaz, biliyor musun?"

Evet, öyle yaptı. Derin bir nefes aldı ve onu dikkatle inceledi.

Sağ kolunda ve elinde çocuğu yere düşürdüğü yerde derin olmayan kesikler vardı. Ayrıca boynunda ve sağ kaşının üstünde de. Yüzünü kavrayarak göz bebeklerini kontrol etti.

Onun dokunuşuyla nefesini içine çekti ve aralarındaki hava değişir gibi oldu. "Sana hep söylüyorum, ben iyiyim."

Gözbebekleri bu ifadeyi destekliyordu, bu yüzden ilk yardım çantasını açtı ve antiseptik ile temiz pamuğu çıkardı. Sonra da derinlemesine temizlemeden ve üzerlerini örtmeden önce her bir kesiği cam açısından incelemek üzere işe koyuldu. O çalışırken kadın orada kıpırdamadan oturuyor, ara sıra yüzünü buruşturuyor, tek kelime etmiyor ya da tek bir şikâyetle bulunmuyordu. Birlikte görev yaptığı adamlar kesinlikle sızlanırdı ama Tae sızlanmazdı. Düşünceli ve ... savunmasız görünüyordu? Belki de onun gibi, kendisinden başka kimse onunla ilgilenmediği içindir. Evet, annesi vardı ama

Bakım işlerinin çoğunu Tae'nin yaptığı izlenimi edinilmişti. Kaşının üzerindeki en derin kesikten kan sızmaya devam ediyordu. "Buna birkaç dikiş atılabilir."

"Üzerine bir yara bandı yapıştır,
sorun olmaz." "Tavuk," diye alay
etti.

"Acil servis ziyaretinin ne kadar tuttuğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Bu onun gülümsemesini utandırdı. Steri-Strip'leri kullandı ve o çalışırken kadın da sutyeninden bıçağı da dahil olmak üzere eşyalarını çıkardı ve hepsini bir kenara koydu. Her nasılsa bu ona bu gece karşılaştıkları tehlikeyi hatırlatmış gibiydi.

Sanki o da oraya gitmiş gibi ona baktı. "Cidden, silahın yok mu?" diye sordu.

Ellerini kaldırdı ve parmaklarını oynattı. "Bunlar çok kullanımlı kitle imha araçları."

"Bilmiyor muyum?"

Gülümsedi. "Bunun bir anlamı olmalı mı?"

Başını ona doğru salladı ama gözlerinde hafif bir eğlence ışığı vardı. "O ellerin başka yetenekleri olduğunu da çok iyi biliyorsun."

Sırıttı. "Hatırlayıp hatırlamadığınızı merak ediyordum."

"Beynime kazındı." Tezgâhtan atladı ve onu işaret etti. "Kal." Ortadan kayboldu, üç dakika sonra yeniden ortaya çıktı, elbisesi ve topuklu ayakkabıları gitmiş, yerine siyah tayt ve omzundan düşecek kadar büyük, yumuşak görünümlü bir kazak gelmişti. Ayakları çıplaktı. Bir çekmeceye uzanarak bir saç bağı çıkardı ve saçlarını başının üstünde düğümledi. Sonra tezgâha vurdu. "Sıra sende."

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim."

Ona arsız bir bakış attı. "Doktor olma sıramı elimden mi alacaksın?"

"Tezgahınıza sığmıyorum."

Başıyla kapalı komodini işaret etti ve onu yatıştırmak için oturdu. Kimi kandırıyordu ki, kadının ellerini tekrar üzerinde görmek istiyordu, ne şekilde olursa olsun. Gömleğini çıkarmasını işaret ederek omzundan ve dirseğinden sızan kanı gösterdi.

Gömleğinin düğmelerini açarak omuz silkti. Kadın uzun bir süre sadece ona baktı ve adam belki de onun yaralarını katalogladığını düşündü, ama kadın nefesini içine çekip yavaşça tekrar verdiğinde, adam

onun vücudunu tamamen farklı bir nedenden dolayı içine çektiğini fark etti. "Her şey doğru yerde mi?" diye sordu hafifçe.

Gözlerini devirdi. "O cılız kıcının büyüyünce ne kadar seksi olduğunu bilmiyormuş gibi davranma."

Sırıttı. "Benden hoşlanıyorsun."

Bunu görmezden gelerek ona yaklaştı, bacaklarının arasında durdu, başını eğerek yaralarını dürttü ve cam olup olmadığını dikkatle kontrol etti. Sonunda konuştuğunda sesi sessizdi. Düşünceli. "Bu gece o dükkânın arka kapısından gizlice kaçacaktım. Veda bile etmeden."

"Biliyorum."

Gözleri onunkilere kaydı ve küçük bir gülümseme yayıldı. "Neden vitrinler boyunca gözlerimi senden ayırmadım sanıyorsun? Hem sana, hem de o elbiseye."

Homurdandı ve adamın kesiklerini sulamaya başladı, bu arada kesikler çok acıyordu.

"Yeni yara izlerin var," dedi ve parmağını göğüs kafesi boyunca uzanan yuvarlak bir yara izinin üzerinde gezdirdi, sonra da kalçasının altından başlayıp pantolonunun kemerinin altında kaybolan düz bir yara izi daha.

İnlemek yerine konuşması bir anını aldı. "Biri bir kurşunun hatırası, diğeri ise bir bıçak."

"Savaştan mı?"

Başını salladı.

Başını iki yana salladı. "Lanet olsun." Elleri hâlâ onun üzerindeydi. Gözleri onunkilerle kilitlendi ve hava hem şimdiki hem de geçmişteki bir yakınlık duygusuyla ağırlaştı.

"Buna dikiş atılması gerekebilir," dedi omzundan bahsederken, karakteristik olarak zor bir konuşmadan sonra devam etti.

Gülümsedi. "Sadece üzerine bir yara bandı yapıştır."

Kendi kendine gülebildiğini kanıtlarcasına homurdandı; bu da çekiciydi. Ağzı alaycı ve alaycı olabilirdi ama ona çok iyi bakıyordu, parmakları hem etkili hem de nazikti.

"Bu işte iyisin."

Kadın adama baktı ve adamın ağızlarının sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark etmesini sağladı. "İlk seferim değil."

Başını salladı ve göz teması kurdu, kızın lisede zorbalığa uğradığını biliyordu. Ayrıca umursamıyormuş gibi görüldüğünü de biliyordu. Eve yürürken köşeye sıkıştırıldığı ve bir çocuk tarafından dövüldüğü zamanı hatırladı.

daha sonra uzaklaştırma alan dört kız. Kendisi de uzaklaştırma almıştı çünkü onları geri çekirmek için bıçak çekmişti. Ne kadar kötü yaralanmış olsa da bıçağı kullanmamıştı. O zaman onun hayatını, kendisinin istediğinden daha fazla anlayacağını biliyordu. "Bazı açılardan," dedi sessizce, "benim büyüme yıllarım seninkinden o kadar da farklı değildi."

Kıkırdadı. "Tamam, havalı bir kamyon kullanan ve *herkes* tarafından sevilen Bay Popüler."

Belki, ama Jake'e ne söylerse söylesin, babasının içki şişesinin dibine doğru pek de yavaş olmayan inişini tamponlamak için yanında annesi ya da kardeşi olmadan ev hayatı cehenneme dönmüştü. "İnsanlar benim görmelerini istediğim şeyi gördüler."

Elleri durdu ve onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Evet," dedi, ellerini nazikçe kalçalarına koydu ve ayakta durabilmesi için onu geri itti. Çünkü birdenbire ona bu kadar yakın olmak zevkten çok işkenceye dönüşmüştü. "Kartlarını kapalı oynayan tek kişi sen değilsin."

"Yani eğer berbat olan sosyal hayatın değilse ..." diye mırıldandı. "Ev hayatın mı?"

Düğmelerini ilikledi, cevap vermedi. Cevap vermek istemedi.

"Annenin sen küçükken öldüğünü biliyorum. Baban iyi bir adam değil miydi?"

Tişörtüne uzanarak omuz silkti. "Hayır."

Bakışlarını uzun bir süre onun üzerinde tuttu, görünüşe göre onu çok az kişinin okuyabileceği bir şekilde okuyordu. "Özür dilerim," dedi basitçe. "Bazı insanlar ebeveyn olmayı hak etmiyor." Sessizce teselli etmek için ona votka şişesini uzattı. "Bu gece vurulacağından mı korktun?"

"Hayır." Bu gece vurulacağından korkmuştu.

Başını eğdi. "Yaşadığın onca şeyden sonra olanlar sana oldukça basit geliyor olmalı."

Oraya da gitmek istemeyerek omuz silkti.

"Doğru." Başını salladı. "Büyük, kötü savaşçı zayıflık göstermez."

"Zayıflık göstermek ölmek için iyi bir yoldur." Bir yudum daha aldı votkayı içti ve sonra açlıkla onun da aynı şeyi yapmasını izlerken buldu kendini, dudaklarını yalaması da buna dahildi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, gözlerini adamın ağzına dikerek. "Oraya gitme." "Yani bıçak kullanıyorsun, ilk yardım çantasını iyi kullanıyorsun, kalp durduracak kadar güzelsin ve aynı zamanda zihin okuyorsun öyle mi?"

Gülümsedi. "Senin her zaman bir

aşırı başarılı."

Gözlerini devirdi, iltifattan rahatsız olduğu belliydi. Bu onda daha fazlasını yapma isteği uyandırdı. "Seni düşündüm, Tae. O gecedan sonra."

"Oraya gitmiyorum," diye tekrarladı.

"Doğru. Sen her zaman benden daha zekiydın."

Onun bu hızlı kabullenişine şaşırmış görünüyordu. Ama ciddiyydi. Çok gençtiler. Ve evet, tamam, belki de birlikte geçirdikleri gecedan sonra daha fazlası olacağını ummuştu, ama her neyse. Olmamıştı, ki muhtemelen en iyisi de buydu. Zaten bir noktada onu terk edecekti. Değer verdiği insanlar böyle yapardı ve o b u n u hiçbir zaman kabullenmemişti.

"Gerçek şu ki," dedi, "sana bir iyilik yaptım." Ve böylece ilk yardım çantasını kaldırdı, çöpleri topladı ve odadan çıktı.

Bölüm 6

Geçmiş her zaman öyle ya da böyle onu yakalıyordu. Riggs Copeland'ın yoğunluğundan biraz uzaklaşmaya ihtiyaç duyan Tae, karanlık oturma odasının penceresine yöneldi ve geceye bakarak çatısını döven yağmurun sesini dinledi. Sunrise Cove'da sokak lambası ya da reklam panosu yoktu. Bunlar şehir kanunlarına aykırıydı. Sonuç olarak, Tahoe Gölü'nün üzerindeki gece gökyüzü genellikle her şekil ve renkten parlak, parıltıyan elmaslarla kaplı siyah bir kadife tabakası gibi görünür ve onu sersemletip huzurlu bir sessizliğe sürükleyebilirdi.

Ama fırtına yıldızları örtmüş, hiçbir şey göstermemiş, onu bu geceki macerayı, Jordy'nin ona yirmi dolarlık banknotu uzatırken yüzünde beliren ifade de dahil olmak üzere yeniden yaşamaya bırakmıştı.

Sanki onun hayatını kurtarmış gibi.

Bir zamanlar annesi de o çocuktı, on beş yaşındaydı, ailesi tarafından evden kovulmuştu ve ikisine birden bakmak için çok az imkânı olan ya da hiç olmayan bir bebekle ortada kalmıştı. Garaj yolunun karşısına baktı ve annesinin arabasının sağ salim park edilmiş olduğunu gördü.

Jordy ve kız kardeşinin de güvende olup olmadıklarını bilmek istiyordu ve bunu öğreneceğine dair kendine söz verdi.

Riggs arkasından geldi, saygılı bir mesafeyi korudu, bunu söyleyebileceğinden daha çok takdir etti. Bu geceyle ilgili her şey eski kâbuslarına ve endişelerine yol açmış, kendisini fazlasıyla açık hissetmesine neden olmuştu. Adamın penceredeki yansımalarını görebiliyordu, dikkatli, sessiz, ne kadar tehlikeli olabileceğini gizleyen rahat bir güven duygusu. O markette onun hayatını kendi hayatının önüne koyan bir adam. "Bu gece için sana teşekkür etmedim."

Başını yavaşça salladı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Başından beri her şey kontrolün altındaydı."

İri, güçlü adamın böyle bir şeyi itiraf etmesinde onu yumuşatan bir şey vardı. Ama Riggs için yumuşamak gerçekten de tehlikeli bir şeydi, bu gece karşılaştığı her şeyden çok daha tehlikeliydi. Bu yüzden en kibar gülümsemesini takındı. "Yardımin ve eve bıraktığın için minnettarım. İyi yara bandı veriyorsun, bunun için de teşekkürler." Onu dışarı çıkarmak için ön kapıya doğru ilerledi. Adam peşinden gelmeyince, tam koltuğuna çökerken arkasına baktı. "Ne yapıyorsun?"

Başını arkaya yaslamış, uzun bacaklarını önünde uzatmıştı. Solgun görünüyordu, vücudunun her hattı gergindi ve görünüşe göre bitkin düşmüştü. Muhtemelen bir cehennem çukurundan eve yeni dönmüştü. Mağazada olanlara bu kadar agresif tepki vermesine şaşmamalı. Muhtemelen kafası hâlâ savaş alanında idi. "Belki de eve gidip birkaç gün uyumalısın. Kendine gel."

Buna hiçbir şey söylemedi. Kılını bile kıpırdatmadı.

İç çekerek yaklaştı. "Jake ve Carolyn'le mi kalıyorsun?"

Bu ona hafifçe başını sallamasını

sağladı. "Belki de

endişelenmişlerdir."

"Eğer gidersem, belki yaralarımın tekrar açılmasından endişe edersin. Eve dönerken bayılırsam bundan senin sorumlu olmanı istemem."

Gülümsemek istedi. Hatta üzerine atlamak istedi. Ama bu gece geçmişte ona karşı hissettiği duygular tarafından hırpalanmak onu temkinli yapıyordu.

Ve kendini çok fazla göstermekten korkuyordu. "Açmayacağım."

Gözleri hâlâ kapalıydı ama ağzında bir gülümseme vardı. Her zaman onun içini görebilirdi. Ve evet, onun hakkında da çok şey hatırlıyordu.

Sanki ona gerçek bir insanmış gibi davranması gibi.

"Açlıktan da ölebilirdim," dedi. "Vurulmak beni acıktırdı."

"Eskiden hep açtın." "Bu hiç

değişmedi."

İçinde derinlerde bir şey titriyordu ve nedeninden bile emin değildi. Kendini tehlikeli bir bölgede, pamuk ipliğine bağlı gibi hissediyordu. Eğer ona dokunursa, her şey geri gelecekti, o gece yaralı ruhuna nasıl merhem olduğunu, dokunuşunun onu nasıl hissettirdiğini, nasıl istediğini

Şimdi de aynı şaşırtıcı, kavurucu kimyanın olup olmayacağını bilmek istiyordu. Onun hareketsiz bedenine baktı. "Hey." Eğilerek onun göğsünü dürttü. "Kanepemde uyumak yok."

Kadın daha gözünü kırpamadan, adam bileğini yakaladı ve çekiştirerek onun içine düşmesini sağladı. "Tamam," dedi, göğsünden dik bir şekilde iterek. "Demek reflekslerin hâlâ yerinde."

Gözlerini açtı. Her zaman keskin ve değerlendirci olan o yeşil gözler şimdi yorgunluktan yumuşamıştı ve nefesini kesen başka bir şey daha vardı. "Gerçekten hiçbir şeyden korkmuyor musun?" diye fısıldadı.

Cevap vermeyince onu dürttü. "Hadi ama, *herkesin* bir korkusu vardır."

Omuz silkti, kız cevap vermek istemediğinde ya da kendisiyle ilgili çok fazla şey açıklamak istemediğinde yaptığı hareketin bu olduğunu fark etmeye başlamıştı.

"Ölüm bile mi?" diye itti.

"Ölümle yüzleştim ve hâlâ buradayım." Bir elini kaldırarak parmaklarını kaşının üzerindeki Steri-Strip'lerin üzerinde hafifçe gezdirdi. "Kanıyor."

Onun omzundakine dokundu. "Seninki de öyle."

Birbirlerine bakarlarken zaman donmuş gibiydi. İki dakika önce ıslak ve üşümüşü. Vücut ısısının birden yükselmesi tuhaftı. Belki de bir şeye yakalanmıştı.

Adamın eli kadının çenesine dokunmak için kalktı ama eğilen kadın oldu ve beyin hücrelerini sağa sola savuran yumuşak, arayış dolu bir öpücükle adamın ağzının yarısına kadar geldi.

O hazır olmadan çok önce, adam geri çekildi ve yüzünü inceledi, kendi yüzü ciddi ve değerlendirciydi. Orada her ne gördüyse, boğazında alçak sesle inledi ve başının arkasını hafifçe yakalayarak onu tekrar kendine çekti, öpücük bu sefer sıcak ve ciddiydi. Arzu dalgalar halinde üzerine çöktü ve ona uzun zaman önceki o geceyi hatırlattı. Birbirlerinin ilkleriydiler. İkisi de pek bir şey bilmiyordu. Garip, beceriksiz ve ... *inanılmazdı*.

Ama en azından öpüşme konusunda bazı yeni hareketler öğrenmişti ve aklının bir köşesinde seksi iç çamaşırı giyip giymediğini hatırlamaya çalıştı.

Çabucak soyunursanız bunun ne önemi var?

Riggs tekrar geri çekilerek sakinleştirici bir nefes aldı. İçlerinden biri hâlâ düşünebildiği için kendini iyi hissetmesi gerektiğini düşünüyordu. Onu ateşli bir bakışla süzerek üzerinden itti ve ayağa kalktı.

Ve işte o anda, sevgiye aç on altı yaşında olmanın nasıl bir his olduğunu yeniden hatırladı.

Ama on altı yaşında değildi. Yirmi sekiz yaşındaydı ve görünüşe göre *hala*

İlgi açlığı çekiyordu. "Söyleyecek bir şeyin var," diye tahmin etti.

"Evet." Yüzünde pişmanlık ve özlem ifadesi vardı. "Sana karşı dürüst olmak istiyorum. Lisedeki arkadaşlığınız benim için çok önemliydi. Senin bilebileceğinden çok daha fazla. Sonra birlikte yattık ve bunun daha fazlasına dönüşebileceğini düşündüm ama dönüşmedi. Benimle bir daha konuşmadın ve ben de anladım. Biz sadece aptal çocuklardık. Ama senin için endişelendim."

Kalbi bir kademe daha hızlandı. "Ve . . . ?"

"Ve . . . Bu sefer ben de gidiyorum. Bunu bilmeyi hak ediyorsun."

Lanet olsun. Bazen iyi bir ruh halini korumak *gerçekten* zor oluyordu. "Ve?"

"Ve ... artık sadece oyalanan çocuklar değiliz. Bitiremeyeceğim bir şeye başlamak istemiyorum. Seninle değil, Tae. Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Buna benim adıma sen mi karar verdin, ha?" Kendini savunmaya geçmiş hissederek kollarını kavuşturdu. "Bu gece bir şeyi bitirmene izin vereceğimi nereden çıkardın?"

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken alaycı bir kahkaha attı. "Hiç gardını indirdiğin oldu mu?"

"Hayır."

"Tae. . ." Kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Tekrar arkadaş olmak istiyorum. Gerçek bir anlaşma."

Gözlerini kırptırdı. Az önce ateşli bir öpücükle neredeyse kendi kendilerini patlatmışlardı ama eğer onu doğru anladıysa, adam bununla ilgilenmiyordu ve bu konuda ne hissedeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Arkadaşlar," diye yavaşça tekrarladı.

"Evet. Arkadaşız. Okuldaymışız gibi."

"Benim için laboratuvar ödevimi falan bitirecek misin?" diye sordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Adamın gözleri ciddiydi ve kadın içini çekti, çünkü bir an için gecenin geri kalanında işlerin kesinlikle farklı bir yöne gidebileceğini düşünmüştü -ummuştü-.

Yatak odası gibi.

Ama mümkün olan en nazik şekilde geri çevrildiğinden oldukça emindi. Yine de acısını dindirmemişti. Reddedilmekle arası hiç iyi olmamıştı, kapıyı işaret etti. "Güle güle, Riggs."

"İyi geceler, Rebel." Adamın ön kapıya yönelişini izlerken bu ayrım

gözünden kaçmadı. Yüzünü ona dönmeden önce durakladı. Elleri

ceplerine tikiştırılmıştı, bu da onları kendisinden uzak tutmakta çok zorlandığı anlamına geliyordu.

"Sadece daha fazlası gerçekten kötü bir fikir," dedi. "*Açıkçası*."

Başını hafifçe salladı ve gitti.

İyi ki kurtuldum, dedi kendi kendine, hissetmek istemediği bir sürü şey hissederek. Daha da kötüsü, birkaç pckten bu kadar çok şey hissetmesinin kabul edilebilir bir nedeni yoktu.

Kendisini isteyen, kalbini ve ruhunu ona açacak ve onun da aynısını yapmasına izin verecek bir adama ihtiyaı vardı - ve sonrasında, hayatı başa çıkılamayacak kadar ağır gelse bile, yine de yanında kalacaktı. İstikrar istiyordu.

Riggs asla o adam olmayacaktı.

Sadece bunu hatırlaması gerekiyordu.

Başını sallayarak kapıyı kilitledi ve koridora ıktı. Sıcak bir duşa, orgazma ve uykuya ihtiyaı vardı ve bunların hiçbiri için bir erkeğe ihtiyaı yoktu.

Bölüm 7

April Holmes yetişkinlik hayatının tamamı ve gençlik hayatının yarısı boyunca tek bir şey, sadece tek bir şey olmuştu.

Başına gelen en iyi şey olan *Tae*'nin annesi.

Sunrise Cove'un kıyısında durmuş, şafağın erken saatlerinde gökyüzüne bakıyor ve nefesinin göğsünde teklediğini hissediyordu. Pembelerin ve eflatunların çizgileri Tahoe Gölü'nün ünlü temiz sularının derin, koyu mavisinin üzerinde uzanıyor ve kalbini çalışıyordu. Fotoğraf makinesini yüzüne doğru kaldırarak fotoğraf çekmeye başladı ve kendini o anın içinde kaybetti.

Hayatında pek çok şeyi atlamak zorunda kalmıştı, üniversite de bunlardan biriydi. Ancak *Tae*'nin artık bir yetişkin olması ve kendine bakma konusunda April'in hiç olmadığı kadar iyi olması ona çok zaman kazandırmıştı. Eskiden April bu zamanı kendine zarar vererek doldururdu.

Ama o da büyümüştü. Ya da öyle düşünmek hoşuna gidiyordu. Yeni hedefi daha iyi bir April Holmes olmaktı ve buna *Tae*'ye daha iyi bir anne olmak da dahildi. Bunun üzerinde çalışıyordu ama daha iyi bir anne olmanın bir parçası da tüm dünyasını *Tae*'ye dayamak yerine kendisinin daha çok yönlü bir insan olmasıydı.

Yerel halk üniversitesinde fotoğrafçılık dersine kaydolmuştu ve bir ödevi vardı. Ama sabahın köründe kalkmasının nedeni bu değildi. Burada olmak istediği için buradaydı, ödev olsun ya da olmasın.

Üzerinde durduğu halka açık rıhtım evinden sadece on dakika uzaklıktaydı. İsteddiği zaman bu manzaraya sahip olabildiği için nasıl bu kadar şanslı olabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir şeyleri doğru yapmış olmalı.

Bunun iyi bir anne olmasından kaynaklandığını düşünmek istiyordu, ama denemiş olsa da pek çok başarısız anı olduğunu biliyordu. Geçinebilmek için gurur duymadığı pek çok şey yapmıştı. Sırf *Tae*'yle kalacak bir yerleri olsun diye erkeklerle çıkmış, para kazanmak için el altından çalışmış ve

vergilerden kaçınmak vs. Bunları yapmayı uzun zaman önce bırakmıştı ve onları sokaklardan uzak tutmak için yapması gerekeni yaptığını bilerek kendini rahatlatıyordu.

Ancak bu bilgi, geriye dönüp bakmayı kolaylaştırmadı.

Hem kendisi hem de Tae şu anda iyi bir yerde oldukları için minnettardı. Özellikle de Tae. İşleri iyi gidiyordu ve April çok gururluydu.

Parlak güneşin bir ipucu doğudaki dağın zirvesine kadar uzanıyordu ve nefesi bu katıksız güzellik karşısında tekrar kesildi. Arka arkaya birkaç fotoğraf daha çekti, ardından anı yakalamak için fotoğraf makinesini indirdi.

Güneşin yere inmesini ve etrafındaki yüksek rakımlı güzelliği ısıtmasını beklerken çam kokulu havada bir ürperti vardı. Şu anda göl cam gibi hareketsizdi, o kadar berrak ve derindi ki birbirini kovalayan balık sürülerini görebiliyordu. Tek ses ağaçların hışırtısı ve ara sıra duyulan kuş sesleriydi. Yeryüzündeki cennet.

Hayatında bu noktaya gelmesi uzun zaman almıştı. Elbette, uykusunda bile yapabileceği basit bir işte resepsiyonist olarak çalışıyordu. Ve evet, tamam, kendi gerçek hayallerinin peşinden hiç gitmemişti.

Ama bunun sakladığı sır yüzünden duyduğu suçluluk duygusundan kaynaklandığından emindi.

Çok masumca başlamıştı. Tae'yi ve kendisini korumanın tek kesin yolu buydu ama bu yolun bir yerinde tamamen başka bir şeye dönüşmüştü. Ve kendine karşı dürüst olmak gerekirse, bu durumu ele alış biçiminden dolayı büyük bir utanç duyuyordu. Evet, doğru bir sebep için yanlış yapmıştı ama yanlış yine de yanlıştı ve öğrendiği gibi bazı yanlışlar düzeltilemezdi.

Bunu kabul etmişti. Ve bu yüzden, hayatta tek arzuladığı şey kızının mutlu olmasıydı. Ve eğer bu onu ve Tae'yi kızının alaycı bir *şekilde bağımlı* olarak adlandırmaktan hoşlandığı şey yapıyorsa, öyle olsun. O bu durumdan memnundu. Bu kadar yakın olmalarını, her şeyi paylaşmalarını seviyordu.

Düzeltilme: *neredeyse* her şey.

Kamerasını tekrar indirdi, iç gözlem yaptığında olduğu gibi göğsündeki düğüm sıkılaştı. Ancak daha fazla derinlere dalamadan telefonunun alarmı çaldı ve ona işe gitme vaktinin geldiğini hatırlattı; harika bir patronu olduğu ve Adrenalin HQ'nun misyonunu çok sevdiği için sahip olduğu için şanslı olduğu bir işe.

Ve eğer asıl iş -telefonlara cevap vermek ve müşteri tabanını takip etmek- onu tam olarak tatmin etmediyse, Jake onun

Gönüllü etkinlik fotoğrafçısı bunu yapmaya biraz daha yaklaştı.

Bu kadarı yeter, dedi kendi kendine. Yeterli olmasını sağlayacaktı. Böylece fotoğraf makinesini kaldırdı ve işe gitti.

RIGGS aniden uyandı ve yatağa girdikten sadece birkaç saat sonra onu ölü uykusundan neyin uyandırdığını anlamaya çalışarak orada uzandı. Yenilenmiş olması dışında ona kâbuslar gördürebilecek çocukluk odasındaydı.

Onun ve Jake'in vahşi ve yabanıl gençliğinden geriye, yenilenmiş ve şimdi pırıl pırıl parlayan ve kilimlerle süslenmiş ahşap zeminler dışında hiçbir kanıt kalmamıştı. Ancak duvarlardaki, babasının sarhoş öfkesiyle alçıpanı delip açtığı delikleri kapatmak için asılan rock grubu posterleri gitmiş, yerlerine muhteşem Tahoe manzarasının resimleri gelmişti. Eski, koyu ahşap şifonyeri de yoktu, onun yerine meşe bir yatak odası takımı ve küçük bir çalışma masası vardı.

Hepsi bir Pinterest panosuna aitmiş gibi görünüyordu, bunu sadece son kız arkadaşı bir Pinterest fanatığı olduğu için biliyordu. O da kendisi gibi bir askerdi. Ama onun aksine, tatlı, nazik ve açık biriydi ve ondan da aynısını bekliyordu. İhtiyacı olan şey olamadığı için, bu tatlı kibarlığı onu terk etmek için kullanmıştı.

Hiç şaşırmamıştı. Sevdigi insanları hayatında tutma konusunda pek de başarılı sayılmazdı.

Yatak eskisi gibi gıcırdamıyordu, muhtemelen yeni olduğu için. Çarşaf lar ipek bir bulutun üzerinde yatıyormuş gibi hissettiriyordu. Trilyonlarca küçük kabarık yastık vardı, şimdi hepsi yerde duruyordu ama sıcak ve rahattı, ki bu yataktan önceki hayatı için söyleyebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Gözlerini kırpıştırarak saate baktı. Sabah beş.

Onu uyandıran neydi?

Durgun evin içinde yumuşak bir inilti duydu ve doğruldu. Ses tekrar geldiğinde dondu kaldı, sonra tekrar uzandı çünkü ses belirgin bir şekilde kadın iniltisiydi ve ardından sert bir erkek iniltisi geldi. Kahretsin. *Yine mi?* Yatağın kenarına uzanarak, o gülünç derecede kabarık kırlentlerden bir kucak dolusu topladı ve onları kulaklarına sıkıca tuttu.

Aslında yapmak istediği şey duvara vurup "Kesin şunu" diye bağırırmaktı ama kardeşi seks yapıyordu. Bunu onun için mahvetmesine imkân yoktu.

İnlemelerden biri yastık kulaklıklarını delip geçti. *Sosisli sandviçler*, diye düşündü biraz umutsuzca. Neden sosisli sandviçler onluk paketlerde gelirken, sosisli ekmekler sekizlik paketlerde geliyordu? Bu nasıl bir çılgınlıktı böyle? Ve önünde koca bir yaz vardı. Neden buraya dönmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki?

Tae'yi öptüğünde bunun için endişelenmemiştin. . .

Tae'yi öpmüştü. Ve bu onu tekrar bir döngüye sokmuştu. Ne yapıyordu ki? Görevi basitti; içeri girecek, kardeşine yardım edecek ve dışarı çıkacaktı. Görevlerin bazen değiştiğini kabul edebilirdi ama kendisinin o kadar da değişmediğini ve muhtemelen hiçbir zaman da değişmeyeceğini bilecek kadar alaycıydı. Orduyu bir kaçış olarak görmüştü ve haklıydı da.

Bu yaz, Tae'nin kollarında kendini ne kadar tatlı hissetmiş olursa olsun, hayatının geri kalanı için sadece kısa bir yan yolculuktu, daha fazlası değil. Ondan uzaklaşmak zor olmuştu, kelime oyunu yapmak istemişti. Ama ciddiye, o daha iyisini hak ediyordu. *Ve ... seni terk ettiğinde incinmek istemezsin, çünkü bir noktada herkes incinir.*

Hala Tae'ye korkusu olmadığını söylediğini duyabiliyordu ve kendi saçmalıklarına gözlerini devirdi. *Bir sürü* korkusu vardı. Ama bir Copeland olarak bunları göstermekte pek iyi değildi. Babası içindeki tüm duyguları ezmişti. Korktuğunda, "sineye çekmek" zorundaydı. Eğer incinirse, "erkek gibi karşılaması" gerekiyordu.

Çok çekingen bir şekilde, kendini boğmaya çalıştığı yastıkları serbest bıraktı. İnleme yok. Rahat bir nefes alarak arkasına yaslandı ve tekrar uyumayı diledi.

İki dakika sonra inlemeler tekrar başladı.

Kalkıp eşofmanlarını giydi ve şeytanlarını kovup kovamayacağını görmek için şafağın erken saatlerinde dışarı çıktı.

Geri döndüğünde -şeytanlar hâlâ yerlerindeydi- Jake ve Carolyn çoktan işe gitmişti. Şükrederek duş aldı ve Adrenalin Karargâhı'nın deposuna doğru yola çıktı.

Riggs iki yıl önce depoyu satın alırken Jake'le birlikte binanın özelliklerini gözden geçirmişti ama henüz bizzat görmemişti. Ne bekleyeceğinden emin değildi ama içeri adım attığında kısa bir süre durdu.

Çünkü güzel, iyi düzenlenmiş, renkli ve ... misafirperver bir alan beklemiyordu.

Depo bölümlere ayrılmıştı. Arka kısım kayak ve tahta gibi kış ekipmanlarına ayrılmış gibi görünüyordu. Orta alan tekerlekli sandalye polosu için düzenlenmişti. Ön taraftaki karşılama alanı, tekerlekli sandalyelerin kolay erişimi için doğru yükseklikte ayarlanmış birkaç masanın yanı sıra, şarj istasyonlarıyla birlikte, her tarafa yayılmış aşk koltukları ve rahat sandalyelerle geniş bir şekilde açıldı.

Küçük, yeni kurulmuş macera şirketleri için hayal ettiğinden çok farklı bir yer olduğu kesindi. Jake için bir masa ve etrafa saçılmış birkaç kış ekipmanı görmeyi umuyordu. Bu kocaman, geniş açık, iyi düzenlenmiş oyun alanını değil. Sıcak, ıslak bir burun kasıklarına çarptı. Köpek kılığına girmiş kocaman kırmızı bir Wookiee ona gülümsüyor, mutlu bir şekilde nefes nefese selam veriyordu.

"Hey, koca adam." Riggs, kardeşiyle FaceTime üzerinden tanıştığı Grub'u sevmek için çömeldi. "Nasılsın?"

Resepsiyonun arkasındaki mavi Adrenalin HQ tişörtlü kadın tatlı bir sesle, "Az önce parmak arası terliğimi yedi, belki yarım saat sonra bunu ona tekrar sorarsın," dedi, saçındaki pembe metalik şeritler tepedeki ışıkların altında parıltıyordu. "Grub, otur." Riggs'e gülümsedi. "Hoş geldiniz."

Onda inanılmaz derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı ama her şeyi kavırken dikkatinin dağıldığını hissetti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu kadın. "Jake'i arıyorum."

Ellerini birbirine vurdu ve sonra gülümseyerek onu işaret etti. "*Biliyordum!* Sen Riggs'sin, Jake'in kardeşi." Kendisine en yakın duvara el salladı. "Seni tanıdım."

Riggs şöyle bir baktı ve bazılarında kendi suratının da yer aldığı fotoğraflarla kaplı olduğunu gördü. Jake'le küçükken kayak yaptıkları zamanlardan kalma resimler vardı. Cehennem gibi gençlik yıllarından -rafting, snowboard, bisiklet, tırmanış ... Bir tanesi Jake'in kazasından önce askeri üniforma içindeydi. Ve Riggs bir an için, ikisinin de gözlerinde "dünya hâlâ bizim hoysterimiz" bakışının olduğu bir zamana geri döndü.

Yüz yıl önceymiş gibi hissediyordu. O dünyadan o kadar uzaklaşmıştı ki, Jake'in ya da kendisinin nasıl biri olduğunu unutmuştu. İki mükemmel yabancıya bakmak gibiydi.

Grub oturmaktan vazgeçmişti ve bir köpeğe asla karşı koyamayan Riggs'ten daha fazla sevgi görmeye çalışıyordu. Çömelerek Grub'un karnını okşadı, o da mest olmuş bir şekilde iç çekti.

Resepsiyon görevlisi kemerinden telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. "Burada özel bir misafiriniz var, patron." Birkaç saniye dinledi, sonra güldü. "Evet, sana benziyor ama o kadar yakışıklı değil, hayır." Bağlantıyı keserken Riggs'e göz kırptı. "Hemen dışarı çıkacak."

Riggs etrafta ekipman taşıyan bir avuç insanı işaret etti; bazıları kardeşi gibi tekerlekli sandalyedeydi, bazıları değildi ve hepsi de AHQ tişörtleri giyiyordu. "Neler oluyor?"

"Olan biten başarıdır," dedi Jake arkadan, muhtemelen bir ofisten çıkarken, kaygısız bir çocuk gibi görünüyordu.

Yani sadece biri hayattan nefret ediyordu. Bildiğim iyi oldu. "Aslında," dedi Riggs, "başarı, San Francisco'daki tekne şirketini satın temiz dağ havası almak, rahatlamak ve işleri bir nebze olsun kolaylaştırmak için buraya geldiğin zamandı."

"Vay canına." Jake'in gülümsemesi solmadı. "Çoğu kardeş sadece, hey, dostum, işimizi genişlettiğin için teşekkürler derdi." Resepsiyon görevlisine döndü. "April, bu benim huysuz, huysuz küçük kardeşim."

April tatlı tatlı gülümseyip onunla tanışmanın ne kadar güzel olduğunu söylerken Riggs dilini tuttu.

"Haydi," dedi Jake ona. "Sana ofisi göstereyim. Grub'un salyasına basma."

Gerçekten de bir salya birikintisi vardı ve Jake muhtemelen sadece bunun için duvara yaslanmış olan bir paspasla onu temizledi.

Riggs depoda Jake'i takip etti ve yanından geçtikleri herkes Jake'e gülümseyip dostça el salladı. Daha da şaşırtıcı olanı, Jake'in de gülümseyip el sallamasıydı. Riggs'in tüm hayatı boyunca sert, katı ve otoriter olan bu adam rahatlamış ve mutlu görünüyordu. Kim bilebilirdi ki? "Ne haltlar dönüyor?"

"Burada olmaz." Jake doğruca deponun arka duvarındaki bir kapıya yöneldi, Grub da hemen yanındaydı. Temas kurulamadan kapı açıldı.

Hareket sensörü.

Şimdi bir koridordaydılar ve sonunda Jake, Jake'in sandalyesi için doğru yükseklikte bir masa, duvarlarda ekranlar, bazıları kaydedilmiş videolar yayınlayan iyi büyüklükte bir ofise taşındı.

Ses olmadan, AHQ etkinliklerinin açıkça görüldüğü, yaralı savaşçıları ve engelli sporcuları kayak yaparken, sörf yaparken, kızakla kayarken gösteren ... Riggs bir an için bu görüntülerin içinde kayboldu ve yüzlerindeki şaşkınlık ve neşeyi fark etti.

"Şimdi," dedi Jake, bir eliyle Riggs'in konuşmasını işaret ederken diğer eliyle Grub'un başını tutuyordu. "Bana bırak. Bu arada seni gördüğüme sevindim."

"Genişliyor musun?"

"Bir yaz programına ihtiyacımız var. Ve ara sezonlarda büyük bir depomuz var, neden kullanmayalım diye düşündüm. Artık insanlar gelip polo ya da basketbol oynayabilir ya da ..." Gülümsedi. "Ya da başka ne düşünürsek. Çalışmalar devam ediyor. Kış aylarında yaptığımız gibi yaz boyunca her birkaç hafta sonunda bir etkinlik yapma fikrini seviyorum. Hem burada hem de caddenin karşısındaki park ve plajda faaliyet gösterebiliriz. Rekreasyon merkezi bunun için bize izin vereceklerini söyledi."

Bu Riggs'i şaşırttı. "Bir noktada emekli olmayı düşündüğünü sanıyordum. Yaptığımız son konuşma buydu."

"Hayır," dedi Jake. "Bu verdiğin son emirdi. Ama ben senin astlarından biri değilim. Ben senin hâlâ kıcını tekmeleyebilecek ağabeyimim."

Kendi tansiyonunuzun yükseldiğini gerçekten hissedebilir misiniz? Çünkü Riggs onunkinin öyle olduğundan emindi. "Buranın yüzde elli sahibiyim." Kelimeler ağzından çıktığı anda pişman oldu. Gerçekten. Ama Jake ona kendini yeniden beş yaşındaymış ve aptalmış gibi hissettiriyordu. Bir nefes aldı ve elini yüzünde gezdirdi. "Öyle demek istemedim."

"Aslında tam olarak bunu kastetmiştin. Ve anlıyorum, paranın yarısını koydun, bunu yapmam için bana körü körüne güveniyorsun. Ama *yaptım*, Riggs. *Başarıyla*."

"Biliyorum. Sen de bu işe yüzde yüz emek verdin." Kalbinden ve ruhundan bahsetmiyorum bile. "Bu inanılmaz. Ama dostum, çok fazla çalışıyorsun."

Jake omuz silkti.

"Sadece geçen yıl iki kez yaralandım."

Jake'in gözleri sertleşti. Adam zayıflık göstermekten nefret ederdi, her zaman da etmişti. "Ben iyiyim."

"Jake-"

"Bunu seninle ya da sensiz yapacağım, Riggs. Oturur musun? Vahşi bir hayvan gibi volta atıyorsun ve sadece birkaç dakikadır buradasın."

Bu doğrudu ve Grub onu sadakatle adım adım takip ediyordu. Duvara dayalı bir koltuğa oturdu ve içindeki mücadelenin bittiğini hissetti. "Bak, ne

Eve döndüğünüzden beri iki başarılı iş kurdunuz, bu inanılmaz bir şey. Ama çok çalıştın. *Çok* çalıştın, Jake. Yaşadığın onca şeyden sonra senin için istediğim bu değil."

Jake uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı ve yumuşadı. "Ben de istediğimin bu olduğunu düşünmüyordum ama bu çocuklarla ve yaralı gazilerle çalışmak, kaybettikleri onca şeyden sonra onlara bir şeyler geri vermek, şimdiye kadar yaptığım en tatmin edici şey. Bu beni değiştirdi. Mutluyum."

Bu ifadenin doğruluğu Jake'in yüzünden okunuyordu, bu yüzden Riggs başını salladı. "Belki de endişeli olan benim," dedi Jake. "Geçen dört yıl içinde,

Gezegendeki hemen hemen her cehennem çukuruna düştünüz ve yarısından ateş ederek çıkmak zorunda kaldınız."

Riggs omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Belki *de bu* yüzden yaz için gelmeni istedim. Belki de yavaşlamayı istiyorum. Belki de gelmeni istedim çünkü ..." Jake'in gözleri ciddiye. "Sana burada ihtiyacım var, Riggs."

Riggs'in bağırsakları sertleşti. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. *Hiçbir şey*," dedi Jake daha sessiz ve ciddi bir sesle. "Artık aynı fikirde olmamız dışında ve bundan nefret ediyorum."

Riggs, kendisini herkesten daha iyi tanıyan tek kişiyle ortak bir zemin bulduğu için rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Ben de nefret ediyorum," diye itiraf etti.

Grub aşk koltuğuna zıpladı ve büyük, ağır başını Riggs'in bacağına koydu.

"Yani yaz boyunca kalacak mısın? AHQ'yu yönetirken benimle vakit geçirecek misin?" Jake sordu.

Riggs, Grub'un kocaman kahverengi gözlerine baktı. Jake'le birlikte bir keresinde kurtardıkları ve bir arkadaşlarının evinde besledikleri köpek dışında hiç köpekleri olmamıştı. Bir eliyle köpeğin vücudunu okşadı. Grub zevkle iç çekti ve gözlerini kapattı.

"Riggs."

Nefesini dışarı üfledi. "Benden ne istiyorsun? Ben buradayım. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Tek istediğim de bu."

Bir süre birbirlerine baktılar. Hiçbir zaman konuşkan olmamışlardı ve babalarının yumruklarını birlikte savuşturduklarında bile duygularını pek belli etmemişlerdi. Aslında yumrukların çoğunu Jake yemişti, hem anneleri hem de Riggs için. Bunun karşılığını nasıl ödeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

İyilik. Ama bunların hepsi çok uzun zaman önce olmuştu. Anneleri öldükten kısa bir süre sonra Jake orduya katıldığından beri birlikte fazla zaman geçirmemişlerdi.

Garip sessizlikten rahatsız olan Riggs yerinden kaydı ve arkasından bir yastık çıkardı. Ve sonra bir ikincisini. İkisi de güneş ışığı sarıydı, o kadar parlaktı ki retina hasarını önlemek için neredeyse güneş gözlüğüne ihtiyaç duyuyordu. "Bu yastık fetişini anlamıyorum."

"Bu bir fetiş değil, ucube."

"Kulübede de var, *her yerde* ve tüm pencerelerde uyumlu perdeler var. Mutfakta ve banyoda bile çiçekler var. Ben olsam şimdiye kadar orayı yakıp yıkmıştım."

"İlk taşındığımda bunu düşünmüştüm," diye itiraf etti Jake. "Ama Carolyn bana şimdi ve buraya odaklanmayı öğretti. Ve size söylemeliyim ki, şimdi ve burada oturduğum yerden oldukça harika görünüyor."

"Harika, ama bunun mobilyadan çok kırlent sahibi olmakla ne ilgisi var? Yani, bunlar migrene neden oluyor."

"Bu bir kız meselesi. Sanırım ..." Jake yüzünü buruşturdu. "Carolyn'e söyleme, onları o seçti. Ve ne zamandan beri bazı renkleri takdir edemeyecek kadar duygusal olarak iflas ettiniz-" Uzun boylu, uzun bacaklı bir sarışın ofise girince durakladı.

Kadın Jake'in başının arkasını hafifçe kelepçeledi. "Fikrin, kardeşini sonsuza dek kalmak isteyeceği kadar çok sevgiye boğmak olduğunu sanıyordum, onu korkutmak değil." Sonra tekerlekli sandalyeye doğru eğildi ve Jake'i dudaklarından öptü.

Grub, Riggs'i arkasına bile bakmadan terk edip Carolyn'in ayaklarının dibine oturdu ve ona hayranlıkla baktı.

Jake de ona aynı bakışı attı. "Selam, tatlım."

Riggs Carolyn'le Jake'le ara sıra yaptığı telefon görüşmeleri sayesinde tanışmıştı. AHQ'da harika işler başarmıştı ama bundan da öte, Jake'le başa baş mücadele edebiliyordu. Riggs onu sırf bu yüzden bile sevmişti. Kendisi için evlat edinmiş gibi yaptığı kurtarma köpeği hakkında her şeyi biliyordu - Grub'un bir eve ihtiyacı vardı - ama bunu gerçekten bir duygusal destek köpeğine ihtiyacı olan ama reddeden Jake için yapmıştı. Bu da Carolyn'i güzel ve zeki yapıyordu.

Grub Jake'in kucağına atlayıp efendisinin yüzünü yaladığında ve Jake gerçekten de alnını köpeğine değdirdiğinde, Riggs çok tuhaf bir acı hissetti, Jake'in burada kolayca bulduğu türden koşulsuz bir sevginin özlemini duydu.

Carolyn ona gülümsedi. "Sonunda seni şahsen görmek güzel." Başparmağıyla Jake'i işaret etti. "Sorun mu çıkarıyor?"

"Evet." Riggs sırtıttı. "Ona tekrar vurabilir misin, bu sefer biraz daha sert?"

Carolyn ikisine de baktı. "Sadece bir uyarı, burada oldukça ince duvarlarımız var ve çetenin hepsi ünlü Copeland kardeşlerle *çok* ilgileniyor. Ben işe dönüyorum, siz ikiniz uslu durun."

Riggs Jake'e bakmak için yalnız kalana kadar bekledi. "İnce duvarlardan bahsetmişken. Belki de yastık alım fonunun bir kısmını yalıtım için ayırmalıyız."

Jake bir yastık fırlattı ve Riggs'in yüzüne onu bir adım geriye ve duvara çarpacak kadar sert bir darbe indirdi. Jake, "Ve konuyu duygusal olarak iflas ettiğinden değiştirerek kurtulacağını sanma," dedi.

"Duygusal olarak iflas etmedim." En azından tamamen değil. "Ben sadece ..."

Ne, dahi mi? "Duygularımı nereye yatıracağımı seçerim."

"Öyle mi?" Jake birdenbire çok ciddi bir tavırla sordu. "Peki bana duygusal olarak yatırım yapmayı tam olarak ne zaman bıraktın?"

"Tanrım, Jake." Riggs pencereye doğru yürüdü ve masmavi gökyüzüne baktı, o kadar temiz ve saftı ki bakmak neredeyse acı veriyordu. Tahoe'dan ayrıldığından beri böyle bir gökyüzü görmemişti. Ne Jake'i ne de onu özlemesine izin vermişti. Belki de duygusal olarak iflas *etmişti*. "Sana yatırım yapmaktan ya da inanmaktan *hiç* vazgeçmedim."

"Kanıtla."

Riggs ellerini kaldırdı. "Nasıl?"

"Bunun gibi." Jake onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı.

"Seni seviyorum, Riggs." Riggs irkilerek gözlerini kırıştırdı.

"Ben de seni?"

Jake ona bir parmak salladı. "Gördün mü? İşte orada. Ne demek istediğimi kanıtladın."

Kapı açılıp başka bir kadın içeri girdiğinde yanıt vermekten kurtuldu; bu kadının siyah saçları tepesinde toplanmıştı, inanılmaz viski rengi gözleri ve burnu iPad'ine gömülmüştü.

Tae.

"Jake," dedi. "Önümüzdeki hafta sonu yaz programının açılış etkinliği için notların üzerinden geçiyorum ve-" Kafasını kaldırıp gözleri Riggs'e kilitlenince sözünü kesti.

İşte tam o anda, kendisi hakkında yanıldığını anladı. Duygusal olarak hiç de iflas etmemişti. Çünkü dün gecedan beri

göğsünde garip bir his hissetti. Uzun zamandır yaşamadığı bir his.

Kalbi çarpıyor.

Tae garip bir sessizlikten sonra "Meşgulsün," dedi ve gitmeye başladı. "Hayır, sorun değil." Jake ona eliyle işaret etti. "İçeri gel."

Kadın Riggs'e bir daha bakmadı ama Riggs ona bol bol baktı. Üzerinde beyaz bir kapri ve şık beyaz bir düğme vardı, profesyonel ve rahat görünüyordu, ta ki Riggs'in gülümsemesine neden olan yeşil spor ayakkabılarına gelene kadar.

Jake Riggs'i işaret etti. "Tae, belki onu liseden hatırlarsın, sanırım aranızda sadece bir yıl kadar fark vardı, ama bu benim kardeşim-"

"-Riggs," dedi sıkıca.

Jake onun tepkisine biraz şaşırılmış görünerek başını salladı.

Riggs değil. Ona arkadaş olmayı teklif etmenin, onun için reddedilmek anlamına geldiğini fark ediyordu - amaçladığı ya da hissetmesini istediği şey bu değildi.

Tek bildiği onunla ilişkisini korumaya çalıştığı ve bunun için de arkadaş olmaları gerektiği idi. Ayrıca, kalp kırıklığından kaçınarak ikisine de iyilik yapıyordu.

"Riggs," dedi Jake. "Bu-"

"Tae." Riggs ona gülümsedi.

İade edilmedi.

Jake gözlerini kısmış, gergin sessizlikte nihayet konuşmadan önce son derece uzun bir süre ikisini de inceledi. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz."

Tae bir kez başını salladı. "Sizin de belirttiğiniz gibi, aynı liseye gittik."

Onları hâlâ süzen ve aralarındaki garipliği açıkça fark eden Jake yavaşça başını salladı. "Hayır, demek istediğim siz ikiniz birbirinizi *tanıyorsunuz*."

"Eski tarih," dedi Tae kararlı bir şekilde.

Jake mutlu görünmüyordu. "Her neyse, bununla başa çıkmak için ikinize ihtiyacım olacak çünkü ..." Şimdi Riggs'e baktı, sanki sorun oymuş gibi. "Tae'nin etkinlik planlama şirketiyle önümüzdeki iki yıl için sözleşme imzaladık."

Riggs, Tae'nin kendi işini yürütmesine ve başarılı olmasına şaşırmamıştı. Zeki, sezgileri kuvvetli ve çok becerikliydi. Ayrıca kendi kaderinden sorumlu olmayı da seviyordu. "Artık bir etkinlik planlayıcısı kullandığınızı fark etmemiştim."

"Var," dedi Jake sabırla. "Zaten var olan zorlu kış programına yaz programını da ekliyoruz ve her ikisi de tüm zamanımı alacak. Etkinlikleri planlamak ve bunları desteklemek için bağış toplamak çok yorucu, ayrıca ben bu işte berbatım. Tae kendi masraflarını karşılayacak, güven bana. Önümüzdeki üç ay boyunca burada olacağın için bunu ilk elden göreceksin. Yaz programının da en az kış programımız kadar sağlam olmasını istiyoruz. Hafif tubing, Jet Ski gezintileri, kano, bu tür şeyler. Tae'nin aklına risk altındaki çocukları da müşterilerimiz arasına katmak gibi harika bir fikir geldi."

Riggs Tae'ye baktı, hoşuna gitse de gitmese de etkilenmişti.

Etkilenmiş görünmüyordu. Riggs'e bakarken aslında dehşete düşmüş görünüyordu. "*Üç ay mı?*" diye sordu. "*Üç aylığına* mı buradasın?"

Riggs bir kahkaha atmayı başardı, aniden tüm bu durumdan çok eğlenmişti. "İyi ya da kötü."

"Ortağımdan daha önce bahsetmiştim," dedi Jake Tae'ye. "Riggs o ortak. Adrenalin Karargâhı'nın yarısı o."

Yüzündeki ifadeden Riggs'in sinir bozucu yarı olduğunu düşündüğü anlaşıyordu.

Tae Riggs'e bakıyordu, gözleri Jake'in ardından kısılmıştı. "Dün geceyi mahvetmek sana yetmedi, şimdi de benim yazımı mı mahvedeceksin?"

"Dün geceyi mahvettim mi?"

Gözlerini kaçırdı, yüzünde belli belirsiz bir kızarıklık vardı.

Adam bir adım daha yaklaşarak elini gözünün üstündeki keşiğe götürdü ama kadın elini savuşturdu. "Bana bebeklik yapma."

Bu onu gülümsetti. Başka bir kadın başına gelenler yüzünden hâlâ travma yaşıyor olabilirdi ama Tae öyle değildi.

"Gerçekten bütün yaz burada mısın?" diye sordu. "Öyle görünüyor. Heyecanlı mısın?"

"Daha çok hayal kırıklığına uğradım." Gülümsedi.

"Yalancı."

Ona göz devirmelerinden birini yaptı. "Kıçın nasıl?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece o kadar hızlı kaçtın ki, çıkarken kapı kesinlikle kıçına çarptı."

"Bana gitmemi söylediğin zamanı mı kastediyorsun?"

"Kaçmak istediğini çok iyi biliyorsun," dedi. "*Arkadaş.*" Sonra tavuk gibi bir ses çıkararak kollarını çırpmaya başladı.

Gülümsedi ama onun haklı olduğunu kabul etmesine imkân yoktu. "Seninle ilgili bir şeyi yeni fark ettim. Kendini rahatsız hissettiğinde hırçınlaşıyorsun."

"Ben rahatsız hissetmiyorum. Neden rahatsız olayım ki?" "Sen söyle."

"Argh!" Gitmek için döndü, sonra tekrar ona baktı. "Ama gerçekten."

"Ama gerçekten"

Bütün yaz mı?"

Daha beş dakika önce bu durumdan nasıl kurtulacağını düşündüğünü ona söyleyecek değildi. "*Bütün yaz boyunca.*"

"Ama ondan sonra gidiyorsun, değil mi?"

Kabaca güldü. "Genellikle iki insan birlikte travmatik bir deneyim yaşadığında birbirlerine bağlanırlar."

Ne eğleniyordu ne de oyun oynuyordu. "Ne yani... yaz sonuna kadar arkadaş mıyız?"

Gülümsemesi soldu. Çünkü nedenini tam olarak anlamasa da, kızın kabul etmesi onun için çok önemliydi. "Evet."

Ona deliymiş gibi baktı ama serçe parmağını onunkiyle birleştirdi. "Yaz sonuna kadar o zaman. Sabırsızlanıyorum."

"Yaz sonuna kadar." Ve şimdi ile o zaman arasındaki aylara, ki bu aylar birdenbire hayal edebileceğinden çok daha ilginç görünmeye başlamıştı.

"Görüşürüz, Riggs." Ve bununla birlikte, eski püskü spor ayakkabılarından birinin topuğu üzerinde döndü ve kapıya yöneldi.

Riggs onun gidişini izledi, derin bir nefes aldı ve kendi kendine doğru şeyi yaptığını söyledi. Pencereye dönerek dağlara baktı. Buradan nefret etmek istemişti. Bunu sağlamak için yeterince kötü anısı vardı. Ama artık çocukluk kulüpleri yenilenip gerçek bir eve dönüştüğünden ve geçmişin hayaletlerinden hiçbiri ortalıkta görünmediğinden, onlara erişmekte zorlanıyordu. Ayrıca, Jake'le birbirlerine ne kadar kızarlarsa kızsınlar, onu görmek çok güzeldi. Bir de dağların kendisi vardı. Uzun, görkemli, muhteşem... onlara her baktığında onu içine çekiyordu. Hayatının en güzel zamanlarından bazılarını orada geçirmişti. Asla unutamayacağı maceralar.

Tae ve Carolyn'in konuşmalarını duyabiliyordu. Gülüyorlardı. Ve belki de yeni maceralara atılacaklarını düşündü.

Bu tuhaf yansımadan dolayı başını sallayarak döndü ve neredeyse Jake'in kucağına düşüyordu. Ağabeyi orada oturmuş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Tanıdık Büyük Birader Pisliği

duruşu. "Ne?" Riggs sordu.

"Detaylar. *Şimdi*."

Riggs anlamamış gibi davranmaya zahmet etmedi. "Lise," dedi, sinir bozucu kardeşiyle aynı kesik kesik konuşarak. "Geçmiş."

"Başka ne bilmem gerekiyor?"

"Hiçbir şey."

Jake uzun bir süre ona baktı, sonra renkli bir küfür savurdu. "Bak, o benim için önemli. Bilmem gerek-"

"Hayır, yok," dedi Riggs. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Ama ilk yaz etkinliği önümüzdeki hafta sonu?"

"Beni kızdıracaksın, değil mi?"

"Bakın, eğer yaz için kalacaksam, o zaman beni işe koyun."

Jake kızgınlıktan şaşkınlığa geçti ki bu aşağılayıcıydı.

"İşin başından aşkın Jake. Yaz programını oluşturmam için bana ver. Tıpkı kış programımızda yaptığım gibi etkinlikleri oluşturacağım. Daha önce bahsettiğin her şey iyi ama daha fazlasına ihtiyacın olacak. İp parkuru, zip-lining, arazi bisikleti, off-road, tırmanma duvarı gibi şeylere ihtiyacın olacak."

Jake, "Bunların hepsini bir araya getirecek zamanım olduğundan emin değilim," dedi.

"O zaman iyi ki yapıyorum. Bak, devam eden programlarla boğuştuğunu biliyorum, günlük operasyonlardan ve tüm o yağcılık ve bağış toplama işlerinden bahsetmiyorum bile." Riggs kardeşinin gözlerinin içine baktı, çünkü Jake yardım kabul etmekten nefret ederdi. "Bunu senin için yapmama izin ver."

Jake bir an durdu ve konuştuğunda, kızgın olduğunu belli eden aşırı sakin ses tonuyla konuştu. "Bu etkinlikleri planlamaya yardım edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu yıl kendini iki kez yaraladın. *Kötü* bir şekilde."

Jake'in elleri, tekerleklerinin üzerinde durdukları yerde yumruk oldu. "Evet, beni kızdırıyor." Riggs'e doğru yaklaştı, neredeyse ayak parmaklarının üzerinden geçiyordu.

"Hey!"

"Sadece yapamadıklarımı görüyorsunuz, yapabildiklerimi değil."

Riggs bunun doğru olmadığını söylemek için ağzını açtı ama Jake sandalyesini kırbaçladı -bu sefer Riggs'in ayak parmaklarını ıskalamadı, ki kayıtlara geçsin diye söylüyorum, fena halde acıyordu- ve sonra bir kez daha kapıya yöneldi.

"Yani bu evet demek, değil mi?"

"Bana yardıma ihtiyacı olan bir yükmüşüm gibi davranmayı bıraktığın sürece sorun yok." Jake daha sonra kapıyı çarparak çıktı ve Riggs'i belki de *her* şeye rağmen pislik bir kardeş olduğunu hissetmesi için yalnız bıraktı.

Bölüm 8

Tae, Adrenalin Merkezi'nden sabahın bu erken saatinde planladığından çok daha fazla şey hissederek ayrıldı. Suçu, beyninin içini dışına çıkaran iri yarı, seksi, sinir bozucu Riggs Copeland'ın ayaklarına attı.

Arabasıyla evindeki boş yatak odası olan ofisine gitti. Jake'le erkenden buluşmuştu ama şimdi günün geri kalanını önümüzdeki iki haftaya yayılmış beş etkinliği olduğu gerçeğiyle uğraşarak geçirecekti. Ve ondan sonra bir sürü daha. İyi bir sorun, aynı zamanda kaliteli bir sorun, ama kalbinin çarpmasına neden olan bir sorun, bu yüzden kahvaltıyı atladı ve doğruca masasına gitti.

Oturur oturmaz, uzun süredir sanal asistanlığını yapan Jenny onu FaceTime ile aradı.

"Tam anlamıyla masama *yeni* geldim," dedi Tae. "Beni tam olarak ne zaman yakalayacağını nasıl biliyorsun?"

"Seni yakalamak mı? Yoksa seni delirtmek mi?" Tae gülümsedi.

"Eğer ayakkabı uyarsa."

"Ve öyle." Otuz yaşında bir yüksek lisans öğrencisi olan Jenny, New York'ta yaşıyordu ve kimseden, patronundan bile bir bok almazdı. "Evde olduğunu nasıl anladığıma gelince, seni Arkadaşlarımı Bul uygulamasına yükledim, hatırladın mı? Böylece seni bir yerlerde büyük bir maceranın ortasında yakalayamam, ki bu asla olmaz, çünkü kendine özel bir hayat tanımıyorsun."

Tae içini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "Nasıl oluyor da *her zaman* bunu konuşmaya dahil edebilir misin?"

"Bu bir hediye. Baş ağrısı için biraz Advil al. Geçen hafta yeni bir süper boy şişe ve her gün içmen gereken elektrolit suları gönderdim."

"Benim zaten bir annem olduğunu biliyorsun."

Jenny gülümsedi. "Bir şeyler yemelisin. Belki bir elma ve fıstık ezmesi, çünkü acıkmışsındır."

Tae gülmek zorunda kaldı, çünkü *doğruydu*. Çekmecesinden biraz Advil aldı ve annesinin ona aldığı, üzerinde her birkaç onsunda bir "yapabilirsin!" ve "devam et, kendini erken kırışıklıklardan kurtarıyorsun" gibi çizgiler olan gülünç büyüklükteki su şişesinden içti. Hatta Jenny'ye salladığı granola barını yemeye bile başlamıştı. "İşte. Mutlu musun?"

"Mest oldum." Jenny iPad'ini kaydırды. "İlk olarak-"

"Bekle. Jordy ve kız kardeşi hakkında bir şey bulabildin mi?" Tae onları düşünmeden edemiyordu. Jordy'nin iyi olduğundan ve olanlar yüzünden travma geçirmediğinden emin olması gerekiyordu.

"Hiçbir şey," dedi Jenny. "Güvenlik kayıtlarından aldığınız grenli resim yeterince net değildi ve soyadını bilmiyoruz. Özür dilerim."

Tae dükkâna geri dönmüş ve Bayan Riley'i kasetlerden bir fotoğraf çekmesine izin vermeye ikna etmişti ama Riley onun hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ediyordu. "Uzak bir ihtimaldi."

"Denemeye

devam

edeceğim." Tae

de öyle.

"Her neyse," dedi Jenny, "Milligan'ın etkinliği üç hafta içinde. Sana bir yemek şirketi buldum." Birkaç ekranın önünden geçti. "Brown'ın gelecek ayki yardım balosuna gelince, sana birkaç olası yer gönderdim. Sanal turlar yaptım ve düşüncelerimi notlarımda bıraktım ama muhtemelen gidip bizzat görmelisiniz."

"Olur, teşekkürler." Tae gülümsedi. "Bana çok zaman kazandırdın."

"Varlığımın tek sebebi. Son randevunuzun nasıl geçtiğini hâlâ söylemedin."

"Çıplak yüzmeye gitmemi istedi." Jenny gülümsedi. "Ooooh."

"Daha çok iğrenç. Reddettim. O da buluşmaya devam etmeyi reddetti."

"Bir kızın çıplak yüzmesi beklenmeden önce uyarılmaya ihtiyacı vardır. Ve bir ağda randevusu."

Tae, "Bir uyarı bu sonucu değiştirmezdi," dedi.

"Oradaydım, bunu yaptım. Yeni öğrendim, bir arkadaşımın Tahoe'da bir kuzeni varmış. Söylenene göre, bir işte çalışıyormuş ve seksiymiş. Yapabilirim-"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Tae hemen. "Artık biriyle çıkmıyorum. Eğer biri benimle ilgileniyorsa, vaktimi nasıl boşa harcamayacağına dair beş yüz kelimelik bir kompozisyon yazması gerekecek."

Jenny güldü. "Son randevumda çıplak ayaklarımın fotoğrafını çekip çekemeyeceğini sorduğunu düşünürsek, ben de aynısını yapmalıyım."

"Yüce Tanrım."

"Değil mi?" Jenny başını salladı. "Bana bu sabah AHQ ile yaptığınız toplantıdan bahsedin. Önümüzdeki hafta sonu Göl Günleri'nin açılışına katılacak mıyız?"

Tae, Adrenalin HQ'nun açılış yaz etkinliğinden bahsedilince başını salladı. "Evet. Yer eyalet parkı. Sana tüm notları göndereceğim."

"Harika. Bir program hazırlayacağım, yemek şirketini doğrulayacağım, süslemeleri sipariş edeceğim ve ihtiyaç duyulan diğer tedarikçileri organize edeceğim."

"Sen Tanrı'nın bir lütfusun," dedi Tae.

"Bir sonraki incelememde bunu unutma."

Tae homurdandı ve bağlantıyı kesti. Jenny sadece onun çalışanı değildi. Aynı zamanda en yakın arkadaşıydı. Bunun Tae ve onun bağlantı kurma yeteneği hakkında ne söylediğinden emin değildi, kankaları üç bin mil uzakta yaşayan annesi ve asistanıydı, ama olan olmuştu.

Tae nihayet dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktığında öğleden sonra geç olmuştu. Ağrıyan sırtını gererek arabasına yöneldi ve markete gitti. Oraya girerken bile kalbi küt küt atıyordu, bu da sandığı kadar iyi olmadığını kanıtlıyordu.

Bayan Riley tünediği yerden ona kötücül bir bakış gönderdi. "Şimdi ne olacak?" "Jordy'yi gördün mü?"

"Kim?"

"Hani şu neredeyse vurduğun on dört yaşındaki çocuk."

"Oh, hırsızı kastediyorsun. Hayır. Ve iyi ki kurtulduk."

Tae caddenin karşısındaki McGregor'un marketine yürüdü ve tezgâhtara Jordy'nin fotoğrafını gösterdi.

Katip başıyla onayladı. "Dün gece ve bugün tekrar geldi."

Tae'nin kalbi bir kez daha çarptı. "Onu tanıyor musun? Onu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misin?"

Tezgâhtarın ifadesi değişti. "Neden? O belaya ihtiyacı olmayan iyi bir çocuk."

"Biliyorum. Adrenaline HQ'nun yaz programı için burs arıyor. Sadece yerini bulmam gerekiyor."

"Adrenalin Karargâhı'nı biliyorum," dedi kadın. "Kız kardeşimin kız arkadaşı iki yıl önce Afganistan'da yaralandı. Şu anda bacakları pek iyi çalışmıyor ama geçtiğimiz kış Adrenalin Karargâhı'ndaki bu havalı koltukta kayak yaptı."

Tae, "Jordy'nin böyle bir şey yapma şansını ne kadar çok isteyeceğini hayal edin," dedi.

Kadın dudağını ısırıldı. "Bana bilgilerinizi bırakmaya ne dersiniz, ben de ona ulaştırırım."

Umabileceğinin en iyisinin bu olduğunu bilerek kadına bir kart bıraktı.

Yirmi dakika sonra eve döndüğünde, doğruca evinden geçip arka kapıdan çıktı. Küçük çitin üzerinden annesinin bahçesine adım attı.

Buradaki küçük verandada bir piknik bankı, saksı çiçekleri ve çok sade alanı sıcak ve samimi bir şeye dönüştüren bir dizi peri ışığı vardı.

Hoş geldiniz.

April'in kendisi gibi.

Tae'nin verandası tam bir tezat oluşturunuyordu. Ona hiçbir şey yapmamıştı. Hiç vakti ya da hevesi olmamıştı, bu yüzden sahip olduğu tek şey sekize sekiz metrelik beton zemindi. Ayrıca, dışarıda oturacaksa bunu annesiyle birlikte yapacak ve muhtemelen yemek yiyip şarap içecekken neden dekore etsin ki?

Evet, belki bir gün fırını tavaalarını saklamak için kullanmayacaktı ama o gün bugün değildi. Sahte bir taşın altına saklanmış olan annesinin anahtarına uzandı ve bir not buldu.

Dondurucudaki kurabiye ve kremalı dondurma senin için. Banyomdaki örümceği öldürme. Adı Queen ve bana Anneler Günü için verdiğin bitkiyi koruyor.

Sevgiler, anne.

Bu kadını deli gibi sevmemek elde değil. Tae, kapının hemen önündeki kilimin üzerine yayılmış küçük siyah kedinin üzerinden dikkatlice geçerek mutfağa girdi.

On dört yaşında olan Storm'un kürkü yamalı siyahtı. Ayrıca dişlerinin çoğu eksikti ve sonuç olarak 5. kategori bir kasırğa kadar huysuz, karamsar ve yıkıcıydı. Oh, ve erkeklerden nefret ediyordu. Hem de hepsinden. Ayrıca neredeyse sağırdı, bu yüzden miyavladığında sanki elli yıldır sigara içiyormuş gibi ses çıkarıyordu.

Tae eğildi ve Storm'a biraz sevgi gösterdi. Bu genellikle kabul edilebilir bir şeydi ama her zaman değil. Bu bir Rus ruleti oyunuydu; Tae, Storm'u severken kelimenin tam anlamıyla hayatını ellerine alıyordu. Her seferinde. Ama Storm motorlarını çalıştırdı, gürültülü mırıltısı o kadar yüksekti ki bir dizel motor olabilirdi. Eksik dişleri sayesinde ağzından çok fazla salya akıyordu ama

zevkle gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra, hala mırıldanan kedi dişlerini yavaşça Tae'nin eline geçirdi. Deriyi parçalamadan, sadece sevgi dolu bir uyarı.

Tae ayağa kalktı. "Biliyorsun, çekip gidebilirsin."

Burnunu havaya kaldıran Storm oturma odasına gitti ve burada, pençelerini kumaş üzerinde keskinleştirmeyi sevdiği için üzerine çıkması yasak olan kanepeye tırmandı. Tae'nin onu durdurmaya niyeti yoktu. "Anne?" diye seslendi.

Cevap gelmedi ve o da cevap beklemiyordu. Saat 16:00'ydı ve annesi eve nadiren 17:00'den önce gelirdi. Rahat ve gergin bir nefes alarak, annesinin arka güvertesi kadar sıcak ve rahat bir yere dönüştürdüğü oturma odasına baktı. Tae bu yeteneği miras almamıştı. Bu da onu yüzüncü kez düşünmeye itti... Babasından neyi miras *almamıştı*?

Annesinin odasına girdi ve doğruca dolaba yöneldi. En arkada, asılı giysilerin arkasında, annesinin tüm eski hazinelerini sakladığı ahşap bir sandık duruyordu: fotoğraf albümleri, hatıralar, giysiler ... Tae küçükken annesi sandığı çıkarır ve birlikte karıştırırlardı. Bugün Tae sandığı açtı ve doğruca en dibe, ayakkabı kutusu büyüklüğündeki küçük kutuya gitti.

Annesi kutuyu Tae'nin yanında hiç açmamış, sadece endişelenmesine gerek olmayan evrak işleri olduğunu söylemişti.

Ama Tae hayatında ilk kez bu konuda endişeleniyordu.

Yere oturdu, derin bir nefes aldı ve kutuyu çıkardı. Storm dirseğini dürttü ve sonra kucağına tırmandı.

"Affedersiniz hanımefendi, burada bir şey yapıyorum-"

Storm bir kez daha paslı motorunu çalıştırdı ve gözlerini kapattı.

"Elbette," dedi Tae. "Sen olduğun yerde kal, ben de sana doğru uzanayım." Kutuya baktı ve kendi kendine bunun merakla ilgili olmadığını söyledi. Böyle bir lüksü yoktu. Bu gerçeği öğrenmekle ilgiliydi. Bay Schwartz'ın AJ Strickland'ın babası olduğu konusunda yanıldığına inanmak istiyordu.

Ama eğer değilse, bu sadece iki şeyden biri anlamına gelebilirdi. Ya AJ Strickland ona çok güvenen annesine adı hakkında yalan söylemişti ya da ... annesi Tae'ye yalan söylemişti - ki bu kesinlikle bir seçenek değildi.

Yani bu kutunun bir yerinde Andy Jameson'ın babası olduğuna dair bir kanıt olmalıydı, çünkü güven her zaman Tae'nin en son

İçgüdüsel olarak, annesinin ilk olduğunu biliyordu. Kadın ona hiç yalan söylememişti.

Kutuyu açtı ve Storm ona yargılayıcı bir bakış attı.

"Evet, gözetliyorum, tamam mı?" İçini çekti. "Dinle, yapmak istediğim son şey anneme yalan söylendiğini söylemek. Bu onun kalbini kırar. Bunu yapmamın tek nedeni bu. Bunun sadece bir yanlış kimlik vakası olduğunu kanıtlamak için, ki öyle olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Tek bir tane bile."

Storm bir bacağını kaldırdı ve kadınlık organlarını temizlemeye başladı.

Tae gözlerini devirdi ve kutuyu açtı. Şok olmuştu, *içi onun* eşyalarıyla doluydu. Üzerinde doğum günü ve kilosunun pembe renkle yazılı olduğu, bağcıklarıyla uyumlu porselen bir bebek ayakkabısı. Annesinin hastane yatağında, hayattan bezmiş bir yüz ifadesiyle sarılı bir bohça tutarken çekilmiş bir fotoğrafı.

Çok değişmediğini bilmek güzel.

Küçük boncuklu bir bileklik vardı, bebeklerin hastanede taktıkları türden, üzerinde isimleri ve doğum tarihleri olan. Ve . . . sevgili Tanrım.

Etiketli bir zarf: TAE'NİN DOĞUM BELGESİ.

Bunu daha önce de görmüştü ama üzerinden yıllar geçmişti. On yaşındayken, annesiyle birlikte hiç gerçekleşmeyen bir Meksika kaçamağı için pasaport almışlardı. Tae doğum belgesine baktığını bile hatırlamayacak kadar küçüktü.

Şimdi zarftan kâğıdı çıkardı ve şok içinde kâğıda baktı. BABA'nın altında şöyle yazıyordu: BİLİNMIYOR.

Bu hiç mantıklı değildi. Andy Jameson yazmalıydı, gün gibi ortadaydı. O ve annesi evlenmemişlerdi çünkü o orduya katılmadan önce koşullar buna izin vermemişti ama birbirlerini delicesine sevmişlerdi.

Peki annesi neden onun adını yazmamıştı? Babası hayatta mıydı ve etrafta dolaşıyor muydu, yoksa ölü bir savaş kahramanı mıydı? Tek bildiği her ikisi de olamayacağıydı.

Sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı, düşünceleri hızla akıyor, kendisi hakkında bildiği her şeyi sorguluyordu. Hâlâ orada oturmuş, bir kişilik çılgın bir parti veriyordu ki, alt kattaki ön kapının açıldığını duydu. Yerinden sıçradı ve uyuyan Storm'u yerinden oynattı. Her şeyi kutuya geri tıkıştırmaya başladı, *neden* suçlu hissettiğini bile bilmediği halde göğsünde ağır bir suçluluk duygusu vardı. Sadece kendi doğum belgesine bakıyordu, değil mi? *Doğru* ya.

Yine de dolaptan dışarı fırladı.

"Tatlım?" diye seslendi annesi mutfaktan gelen bir sesle. "Sen misin?"

Gördün mü? *Güvenmek*. Tae bir hırsız ya da daha kötüsü olabilirdi ve annesi aşağıda paylaşmak için çay yapıyor olurdu. Annesi gibi büyümek zorunda kalan, sonra da kendini ve bir bebeği tek başına büyüten biri nasıl bu kadar tatlı ve güvenilir kalabiliyordu?

Hayatın küçük gizemlerinden biri, diye düşündü. "Evet anne, benim," diye bağırdı. "Geliyorum."

"Eve dönerken Çin yemeği aldım. En sevdiklerini aldım."

"Kulağa hoş geliyor!" Tae ayağa kalktı, elinde hâlâ doğum belgesi vardı. Önce üçe, sonra tekrar ikiye katlayıp arka cebine koydu. Annesiyle bu konu hakkında konuşacaklardı, hem de en ince ayrıntısına kadar. Derin, sakinleştirici bir nefes alarak, nefes nefese ve biraz da terli bir halde merdivenlerden aşağı koştu.

April mutfak tezgahının başında durmuş, sırtı Tae'ye dönük, nefis kokan iki kahverengi poşete bakıyordu. Storm mutlu bir cıvıltıyla içeri girdi, karnı bir o yana bir bu yana sallanıyor ve annesinin ayak bileklerinin etrafında dolanıyordu.

"Anne," dedi Tae. "Konuşmamız gerek-"

"Aman Tanrım, hiçbir fikrin yok!" Annesi dönüp ona baktı. "Bugün sen Adrenalin Merkezi'nden ayrıldıktan sonra, bir şekilde tüm bilgisayar sistemlerini bozmayı başardım. Sadece yeniden başlatmaya çalışıyordum ama onun yerine bir şekilde kapattım ve bir daha açılmadı."

"Yikes." Annesi en hafif tabirle teknoloji özürlüydü. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, Carolyn halletti ama sahip olmadığı bir saati aldı." Çay dolabına gitti ve düzinelerce farklı markayı gözden geçirmeye başladı, göz teması kurmadı, ki bunu gerçekten sinirlendiğinde yapma eğilimindeydi. "Sonra eve gittiğimde lastiğim patladı. Lanet olası bir vidayı falan ezdim. Yol servisi çok yoğun, Jake geldi ve on beş dakika gibi kısa bir sürede lastiği yedeğimle değiştirdi ama bir toplantıyı kaçırdı."

"Özür dilerim," dedi Tae. "Ama-"

"Ve nihayet yola çıktığımda, aptalın biri dur işaretinden geçti ve neredeyse bana çarpıyordu. Size söylüyorum, çayı atlayıp doğruca bir kadeh şaraba gitmeliyim. Belki de bir şişe." İçini çekti, Tae'nin bakışlarıyla ilk kez karşılaştığında biraz sarsılmış görünüyordu. "Çok özür dilerim." Uzun bir nefes verdi. "Sen bir şey söylemek istedin ama ben gevezelik ediyorum."

Kesinlikle bir şeyler söylemek istiyordu ama asıl konuya nasıl girecekti? "Uh"

"Bana iyi bir şey söyle tatlım. Bugün sinir krizi geçirmeden bir zorlukla daha başa çıkabileceğimden emin değilim."

Tae bir nefes verdi ve gülümsemeyi başardı. "Sadece bir kaza geçirmediğin için rahatladım."

April başını salladı. "Ben de öyle. Bu yıl tıbbi masraflarımı karşılamaya bile başlamadım." Gülümsemeye başladı ama Tae'nin yüzüne bakınca durdu. "Sen iyi misin? Ne söylemek istiyordun?"

Tae durakladı. "Bu hafta seni özlediğimi." Ve Riggs'e tavuk demişti.

April gülümsedi. "Bu gece tamamen seninim. Yukarıda neye ihtiyacın vardı?" "Ayakkabılarına bakıyordum."

Storm ona *yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor* diyen kesik gözlü bir bakış attı.

"Ödünç almak istediğin bir ayakkabı buldun mu? Yeni botlarımı gördün mü?"

"İnanılmazlar." Botları görmemişti. Panik yapmakla meşguldü. Ama elbette annesinin ona söylememesinin *mantıklı bir açıklaması* vardı. Annesinden hiç bir şey saklamamış da değildi. Gerçek şu ki, hayatı boyunca annesini korumak için yalan söylemişti. Yemek çalmak. Annesinin bazen ilgisini çeken ezik erkekleri kovalıyordu - hatta bir keresinde güvenilir beyzbol sopasıyla kovalamış, sonra da annesine adamın Rio'ya taşındığına dair bir not bıraktığını söylemişti. Adam kötü davranmamıştı, hatta kaba bile değildi. Aslında çok tatlıydı. Ayrıca bütün yemeklerini yiyen işsiz bir zavallıydı.

Ama *bu* yalan, April'in eşyalarını gizlice karıştırmak ve bunu ya da ne bulduğunu itiraf etmemek, o kadar da masum hissettirmiyordu. Aslında bu durum onu biraz hasta hissettirmişti.

Ya da belki de bu sadece onun hayatıydı.

Bölüm 9

April pek çok şey bilmiyor olabilirdi ama bildiği *bir* şey vardı. O da kızıydı. Kız yaşlı bir ruh olarak doğmuştu, ancak ergenlik çağında bir süreliğine yolunu kaybetmişti.

Kimin yoktu ki?

Ama bugün, şu anda, Tae kendisi gibi görünmüyordu. Endişeli ve üzgün görünüyordu, her ikisini de saklamaya çalışıyordu.

Bu April'a her ne ise, kötü bir şey olduğunu söylüyordu. Ama her ne kadar onu içinden çıkarmak istese de, istediği zaman yerinden oynatılamaz bir taş duvar olan Tae'yi hiç kimse acele ettirememişti.

Ondan bir şey almanın tek yolu sabırdı. April sabırla doğmamıştı ama gezegendeki en inatçı, en harika kızla geçirdiği yirmi sekiz yılın ardından iyi bir rezerv oluşturmayı öğrenmişti. Tae'nin çıkmasını bekleyecekti. Bu arada ona o sabah gölde çektiği fotoğrafları gösterdi.

"Çok güzel," dedi Tae, her bir kareyi takdirle inceleyerek. "Bunları basmalı ve satmalısın anne. Bunlar altın değerinde."

April bu övgü karşısında kızardığını hissetti. "Öyle mi?"

"Evet. Eminim Jake bunları Adrenaline HQ'nun duvarlarına küçük satış etiketleriyle asmana izin verir."

Bu düşünce onu çok heyecanlandırdı ama başını iki yana salladı. "Ondan bunu yapmasını isteyemezdim."

"Yapabilirim," dedi Tae.

Bu onun kızıydı. Otoriter. Direkt. Korumacı. Tatlı. April onunla gurur duyuyordu ama dikkatinin dağılmasına izin vermeyecek kadar iyi tanıyordu kızını. "Tatlım?"

"Hmm?"

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Tae bir an dondu kaldı, sonra rahatça, "Hayır, çünkü hiçbir sorun yok," dedi.

Uh-huh. April da Paskalya Tavşanı'ydı. Tae duygularını her zaman April'dan daha iyi saklayabilmişti. Ama ailedeki tek koruyucu kişi Tae değildi ve bir anne ne yapması gerekiyorsa onu yapmalıydı ve bazen Tae için bu gizlilik gerektiriyordu.

Bu amaçla bir şey yapmıştı. Tae'nin hoşlanmayacağı bir şey.

Ama. . . ama. Tae uzun zamandır içine kapanıktı. Tanrı aşkına, en yakın arkadaşı sanal asistanıydı. April, flört görevi anlaşmasıyla Tae'yi gerçek dünyaya itiyordu. Ancak April, Tae'nin bilerek kötü bir seçim yaptığından şüpheleniyordu, çünkü muhtemelen April ona iyi bir rol model olmamış ve bir ilişkinin nasıl olması gerektiğini göstermemişti.

April kızının, duvarlarının yıkılmasını bekleyecek kadar sabırlı birine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu yüzden bu gecenin planını yaptı.

"Anne?" Tae dikkatini April'ın kamerasından kaldırdı. "Hiç babamı düşünüyor musun?"

Çatı çökmüş olsaydı April bundan daha fazla şaşırıamazdı. "Ne?"

"Çünkü ben biliyorum. Yani, ben ... yaşındayken öldüğü için onunla ilgili gerçek anılarım yok. ?" April'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Bir, değil mi?"

April'ın kalbi kulaklarında küt küt atıyor, endişe kalp ritmini değiştiriyordu. "İlk doğum gününden biraz önce," diye normal bir sesle konuşmayı başardı.

"Denizaşırı ülkelerde, deniz piyadesiyken," dedi Tae.

Boğazı sıkıca kapanan April başını salladı. Karmaşıktı. Çok karmaşık. Ve o bunu on katına çıkarmıştı. Kendi yarattığı bir karmaşaydı bu, biliyordu ama söylediği ufacık beyaz bir yalanın bu kadar büyük bir şeye dönüşmesinden gerçekten *nefret* ediyordu. Ama bunca zaman sonra bunu sürdürmekten başka ne yapabilirdi ki?

Tae onu dikkatle izliyordu. "Hatırlamak seni incitiyor. Onun hakkında konuşmak."

April başını salladı. Gerçekten acıtmıştı. Kendisini güçsüz, terk edilmiş, dehşete düşmüş ve çok yalnız hissettiği zamanlara geri götürdü. Üstüne üstlük genç olduğu ve rehberlik almadığı için çok ama çok fazla hata yapmıştı. Tae'nin bu kadar berbat durumda olmasına şaşmamalı. April bunun üzerinde, daha iyi bir anne olmak için çalışıyordu ama geçmişi silemeyeceğini biliyordu. "Evet."

"Çünkü onu çok seviyordun."

Tanrı yardımcısı olsun. Yine başını salladı ve neyse ki Storm, dediğimi yap yoksa seni terk ederim *miyavlamasıyla* yemeğini istemeye başladı.

April kilere döndü -kilerin yiyeceklerle dolu olmasının heyecanını asla üzerinden atamayacaktı- ve bir kutu kedi maması çıkardı. "Al bebeğim," diye mırıldandı, kabı doldurdu, Storm'un pek ısırma gücü olmadığı için iyice ezdi.

Tae, April'in eve getirdiği Çin poşetlerine dalmıştı, babası umarım o an için unutmuştur. "Anne, şaka mı yapıyorsun? Zombi kıyameti için mi aldın? Biz sadece iki kişiyiz ve sen bize yetecek kadar aldın-"

"Altı."

Tae başını eğdi ve ona baktı.

April gülümsedi. Kızı hâlâ iş kıyafetlerini giyyordu; bu kıyafetler son derece şıktı ve onu güzel gösteriyordu. Ama gerçek şu ki, o her zaman güzeldi. Siyah makyajı ve kıyafetleriyle uyumlu olsun diye saçlarını simsiyah boyadığı günlerde bile. Dünyaya kızgın, içine kapanık ve somurtkan olduğu zamanlarda bile.

April Tae'yi çok seviyordu ama bazen bir anne gerçekten de en iyisini bilirdi ve bu da o zamanlardan biriydi.

Tae onu izliyordu ve gözlerini kısmıştı. "Aman Tanrım, anne. Sen bana söylemeden bir randevu ayarlamadı."

"Ben yaptım. Yavru kuşu dürtüyorum. Ama aynı zamanda anne kuşu da." Gerçekten de daha iyi bir örnek ve daha çok yönlü bir insan olmaya çalışıyordu. Tae'nin insanlara güvenmemesi ya da açılmaması April'in suçuydu. Bu yüzden meseleyi kendi ellerine alıyordu. Jake ve Carolyn'le birlikte her ikisine de birer randevu ayarlamıştı. Çünkü ne yanlış gidebilirdi ki?

Tae, sanki saldırmaya hazır sarmal bir yılanmış gibi yiyecekten geri çekildi. "Anne, hayır. Kendimi ortaya koyacağıma söz verdim ve koydum da."

"Biliyorum. Ama sonra Michael senin içine kapalı olduğunu ve evrenin fincanını doldurmasına izin vermek istemediğini söyledi."

Tae homurdandı ve April küçük bir kahkaha attı. "Tamam, bu konuda ben bile kendimi tutamıyorum ama ne demek istediğini biliyorum Tae. Gerçekten denemiyorsun bile. Neden?"

"Anne . . ." Tae iç çekti. "Bardağım o kadar dolu ki taşıyor. Önümüzdeki iki hafta boyunca en az beş etkinlik düzenleyeceğim ve bunların çoğunda tek başıma ya da geçici işçilerle çalışacağım, çünkü tam zamanlı bir iş almayı göze alamıyorum."

Jenny dışındaki çalışanlar. Bu dubleksi aldığımızdan beri gece gündüz çalışıyorum - ki bu da elimizdeki her kuruşu alan büyük bir ipotekle birlikte geliyor. O yüzden lütfen söyleyin bana... evrenin bardağımı doldurmasına ne zaman izin vereceğim?"

April bu iğnelemeyi duymazdan geldi ama muhteşem kızı karşısında duyduğu annelik gururunu kabul etti. "Bu kadar çok çalışıyorsun çünkü üç işimden ikisini bırakıp kendime konsantre olmam için ısrar ettin."

"Evet," dedi Tae. "En güzel yıllarını benimle ilgilenerek geçirdikten sonra bunu hak ediyorsun."

April Tae'nin yüzünü kavradı. "Ve onlar sadece öyleydi, bebeğim. Hayatımın en güzel yıllarıydı. Onları birlikte geçirdik. Birbirimizi büyüttük. Ve ben bunu seviyorum. Hiç pişmanlığım yok." Tamam, bir pişmanlığı vardı. Hâlâ geceleri uykusunu kaçırarak büyük bir pişmanlık. Ama seçimini uzun zaman önce yapmıştı ve artık geri dönüşü yoktu. Her şeyi mahvetmeden olmazdı. "Ama ben hala anneyim. Seninle ilgilenmem gerekiyor."

"Sadece bana ne yaptığını söyle."

"Bu yeni arkadaşlık sitesini araştırıyordum çünkü bir alana bir bedava kampanyası vardı. Ve anlaşmaları ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Tae boyun eğmiş görünüyordu. "The Rock'ın aşk çocuğuna sahip olmayı istediğinden daha mı fazla?"

April gülümsedi. "Aynen öyle."

"Bana iki yabancı adamı evimize davet etmediğini söyle."

"Tabii ki hayır. Yani, tamam, erkekler konusunda her zaman en iyi kararları vermedim ama öğreniyorum."

Tae ona elleriyle evrensel devam etme hareketi yaptı.

April daha hızlı konuştu. "Tanıdığım biri tarafından siteye yönlendirildim, geçen yıl arabam sürekli bozulduğunda götürdüğüm yerin baş tamircisi. Her neyse, Ethan bana karşı her zaman çok iyiydi ama biriyle çıkıyordu. Şimdi bekar, bu yüzden kolay bir evetti. Kardeşinin de bekâr olduğu ortaya çıktı, ben de neden çifte randevu yapmayalım diye düşündüm."

"Ve sen bu adamı burada, evinde ağırlayacak kadar iyi tanıyorsun?"

"Ethan, ve evet. Arabamı tamir edebilecek tek kişi oydu ve Adamlarından birinin doğru yapamadığı diğer tüm zamanlarda bana paramı iade etti. Dürüst ve komik biri ve ..." Gülümsedi. "Sevimli."

Tae iç çekti. "Tamam, akşam yemeği için dört kişi yapar. Altıya nasıl ulaştınız?"

"Jake ve Carolyn'i de davet ettim. Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi olur diye düşündüm."

"Anne, çok yorgunum. Bütün günü telefon görüşmeleri yaparak geçirdim, iki yeni müşteriyle görüştüm ve birini çoktan kaptım, yani bu gece yapacak daha çok işim var-"

"Yeni bir müşteri! Oh, tatlım, bu harika! Kim o?"

"Lake Walk'taki yeni bar." Tae gururlu bir gülümseme yaydı. "Bu çok cazip tanışma ve sosyalleşme teklifi için teşekkür ederim ama ben evime dönüp duş alacağım, sonra da bilgisayarımın başına geçeceğim."

"Şuna ne dersin? Yemekten sonra hâlâ herkesten nefret ediyorsan, gitmekte özgürsün. Anlaştık mı?"

Tae nefesini tuttu ve yiyecek torbalarına özlemle baktı. "Yengeç rangoons aldınız mı?"

"Tabii ki."

Kapı zili çaldı.

Tae neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Tatlım, Tanrı aşkına," dedi April. "Buraya gelen birine verdiği tepkiye baksan cinayetten arandığını düşünürsün."

Tae hızlı bir kaçış için arka kapıya baktı.

"Hayır!" April onu işaret etti. "Gidip onları içeri alacağım. Arkadan kaçmayın. Tekrar ediyorum. *Koşmayın*. Söz mü?"

"Eğer *bütün* yengeç rangoonlarını alırsam."

"*Hepsi*," diye yemin etti April ciddiyetle ve oturma odasına koşarak girişteki küçük masanın üzerindeki aynada yansımalarını hızla kontrol etti. Saçları aşağıdaydı. Yukarı kaldırmayı tercih ederdi ama bu şekilde şakaklarına gelen kırları daha iyi saklıyordu. Grilerden utandığından değil. Her birini hak etmişti. Ama randevulaştığı kişi kendisinden yedi yaş küçüktü ve April'ın iyi görünmek isteyecek kadar kibri kalmıştı. Verandada duran iki yakışıklı adama kapıyı açtı.

Ethan ona rahat bir gülümseme gönderdi ve April da otuz beş yaşındaki tamirciye gülümsedi. Boyu 1.80 civarındaydı, uzun, koyu sarı, dalgalı saçları, düzgün kesilmiş sakalları ve gülümsemesiyle onu da en az kendisi kadar çekici bulduğunu belli ediyordu.

"April." Yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu Hunter, kardeşim."

Diğer adam elini uzattı. April onun profilinden otuz bir yaşında olduğunu ve yerel bir çocuk dişçisi olduğunu biliyordu. Ethan'dan bir santim daha uzun boyluydu, kısa siyah saçlarıyla son derece temiz bir şekilde yakışıklıydı.

ustaca dağınık bir şekilde şekillendirilmiş ve yeni tıraş edilmiş yüzü tatlı, içten bir gülümsemeyle buruşmuştu.

"Tae, sevgilim," diye seslendi April omzunun üzerinden.

"Randevularımız geldi."

Tae, April'in yanında belirdi, sessizdi ama en azından arka kapıdan kaçmamıştı. "Bu Ethan."

"Ben de Hunter, onun kardeşiyim," dedi Hunter elini uzatarak. "Sizinle akşam yemeği yemek için sabırsızlanıyorum."

Tae ona göz kırptı ve April ona dirsek atana kadar olduğu yerde donup kaldı.

Ahh. Ama Hunter'ın elini sıktı.

Storm da verandaya doğru ilerledi. Bayan Nosey, onu sevmek için eğilene kadar Hunter'ın ayak bileklerine sarıldı.

Hem April hem de Tae aynı anda "*hayır!*" diye bağırdı.

Artık çok geçti. Hâlâ erkeklerden nefret ettiği belli olan Storm ağzını açtı ve Hunter'ın elinin üzerine kapattı.

"Uh," dedi Hunter, endişeli görünüyordu.

"Fırtına!" Tae azarladı. "Bırak iyi adam gitsin."

Storm da öyle yaptı, arkasını döndü ve kuyruğunu dikleştirerek eve tekrar girdi. "Sen iyi misin?" Tae Hunter'a sordu.

"Kan yok," dedi elini inceleyerek. "Her şey yolunda. Tatlı görünüyor."

"Kızım kadar tatlı," diye espri yapan April, Tae'nin bile gülmesine neden oldu.

Bu sesle April rahatladı. Tae'nin kahkahası nadir ama büyülü bir şeydi ve bunu kanıtlarcasına, neşesinin sesi garip gerginliği hemen dağıttı.

Hep birlikte içeri geçtiler ve April herkese buzları eriteceğini bildiği bir içki ikram etti. Kızını canından çok seviyordu ama Tae bir kadeh şarap içene kadar pek de eğlenceli değildi. April bir şişe almak için mutfağa yöneldi ve Tae de onu takip etti. "Anne," diye fısıldadı, "bu iş yürümecek."

"Tabii ki öyle." April bir şişe chardonnay açtı. "Başlarda her şey hep garip olur ama Ethan gerçekten harika, Hunter da öyle olmalı. Bir ya da iki kadeh iç."

"Aklım bu işte değil."

April kaşlarını çattı. Bebeğinde hâlâ bir terslik vardı ve bu sadece beklenmedik randevuyla ilgili değildi. Ama o daha bir şey söyleyemedi, ön kapının hâlâ açık olan pervazı çalındı. Hem April hem de Tae

Carolyn'in içeri girdiğini görmek için tam zamanında oturma odasına baktı, Jake arkasında, kucağında altılı bir paketle.

Ardından . . . Jake'in kardeşi.

"Anne." Tae mutfığa geri döndü. "Aman Tanrım. Yapmadın." April şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Bu Riggs!"

April omuz silkti. "Jake onu yanında getirmiş olmalı. Kardeşinin içine kapanık ve ulaşılmaz hissetmesinden endişe ediyordu." Kızına dikkatle baktı. "Riggs'in burada olması bir sorun mu?"

Tae başını bir dolap kapağına çarptı.

"Tatlım?" April endişeyle onun sırtını okşadı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Evet." Tae kadehlerden birine şarap doldurdu, sonra yudum yudum içti ve yeniden doldurdu. "Bir şişeye daha ihtiyacın olacak."

Bölüm 10

Tae kadehinden bir yudum daha almak için annesinin şarap şişesiyle mutfaktan çıkmasını bekledi. Belki de daha çok bir yudum gibiydi, ama tam o sırada Riggs mutfığa girdi. "Çıkmak için ilginç bir yol," dedi. "İki farklı odada olmak."

Hemen boğuldu, sonra sırtını sıvazlamaya çalıştığında onu itti. "Neden buradasın?" diye sormayı sonunda başarabildi.

"Bir anne ve baba birbirini sevdiğinde ..." Kadın gözlerini kıstı ve adam sırttı.

Miyav.

Storm Riggs'i mutfığa kadar takip etmişti ve şimdi yüzünü onun kot pantolonlu bacaklarına sürüyordu. Ona doğru eğildi ve Tae panikledi.

"Hayır!" dedi hemen. "Bu bir numara, erkeklerden nefret eder ve ısırır-"

Ama hain, bir ihtiyar için şaşırtıcı bir gizlilikle kollarına atladı ve şimdi yüzünü onun göğsüne sürüyordu.

Riggs kendini beğenmiş görünüyor. "Isırıyor mu?"

Annesi bir şişe daha şarap almak için içeri girdiğinde Tae gözlerini devirdi. Riggs'in kollarında bir prenses gibi oturan Storm'a iki kere baktı. Çabucak toparlanarak, "Birinin bunu oturma odasına götürmesini istiyorum," dedi.

Riggs, Storm'u nazikçe yerine bıraktı ve şarabı aldı.

"Teşekkürler," dedi annesi. "Hemen arkanızda olacağız."

Döndü ve mutfaktan çıktı. Annesi Tae'ye baktı. "Bana söylemek istediğin bir şey olmadığına emin misin?"

"Şu anda değil," dedi Tae dürüstçe.

Annesi iç çekti. "Tatlım, bu eğlenceli olacak, söz veriyorum."

Eğlenceliydi. Sabırsızlanıyordu. Ama annesini oturma odasına kadar takip etti ve altmış saniyeden kısa bir süre içinde annesinin

kolay büyülu bir kimyası vardı ve herkesi sohbet ettirip güldürüyordu. Bu onun süper gücüdü.

Tae'nin bir süper gücü yoktu. Ayrıca çene çalma havasında da değildi. Ya da biriyle çıkmaya. Hunter hoş ve ilgili görünse de onun kendi tipi olmadığından emindi. Yanlışlıkla Riggs'in bakışlarıyla karşılaştı. Ne yazık ki Riggs onun tipiydi. Uzun boylu, esmer ve tehlikeli. Belki de sorun buydu. Belki de farklı bir tip denemesi gerekiyordu.

Annesi herkesi masaya götürdü, hala sadece onun yapabildiği gibi tüm grubun üzerinde neşeli, harika, şaşırtıcı büyüsunü yapıyordu. Ve Tae ilk defa onun gibi olmayı, onu şekillendiren geçmişinden sıyrılıp kaygısız ve rahat olmayı diliyordu.

Hunter, Tae'nin sağına oturdu ve sarımsaklı karides kabını ona uzattı. "Küstahlık etmek istemem ama sen de yemediğin sürece sarımsaklı hiçbir şey yemek istemiyorum," dedi çok hoş bir gülümsemeyle.

Bu onu gerçekten güldürdü. Hoş, özenli ve aynı zamanda kendinden emin. Tamam, belki bununla çalışabilirdi. Biraz karides aldı, Riggs'in masanın karşısından onu izlediğinin farkındaydı, gözleri okunamıyordu. Arkadaşlar. Ve evet, bu hâlâ acıtıyordu. Fazla konuşmamıştı ama yine de hiç konuşmamıştı. Pragmatik, aşılmaz ve soğukkanlı adam, sessizliğiyle çoğu erkeğin ciltler dolusu kelimeyle anlatabileceğinden daha fazlasını anlatabilirdi.

Annesi ona Jake'in Riggs hakkında ne söylediğini anlatmıştı? İçine kapanık ve ulaşılmaz biriydi. Kalbi sıkışıyordu ama başka sorunları vardı. Doğum belgesi arka cebinde ağırlaşmıştı. Doğum belgesinde bir babasının olmamasının ne anlama geldiğini araştırmak için bir bilgisayarla yalnız kalması gerekiyordu. Ama önce biraz sarımsaklı karides aldı.

"Çok güzel dişlerin var," dedi Hunter. "Umarım bunu söylemek tuhaf kaçmaz."

Masanın öbür ucundan Riggs'in ağzının bir köşesi alaycı bir şekilde kıvrıldı ve bu da işi çözdü. Hunter'a gülümsedi. "Hiç de bile. Teşekkür ederim."

Hunter onun gülümsemesiyle gözleri kamaşmış görünüyordu.

Hunter'ın diğer tarafında annesi, Tae lisedeyken Tae'yle kavga ettikleri zamanı anlatıyordu. Tek odalı bir kulübede kalıyorlardı ve neredeyse üst üste yaşıyorlardı. Tae'nin aklına küçücük odayı maskeleyen bandıyla ikiye bölmek gibi parlak bir fikir gelmişti. "Tek sorun," diye araya girdi annesinin

"Işık düğmeleri annemin tarafındaydı ve onları kullanmama izin vermiyordu."

Riggs de dahil olmak üzere herkes güldü. Tae bile annesine bakarken ağzında bir gülümseme hissetti. "Sana sadece biraz özel kişisel alan istediğimi söylediğimi hatırlıyorum."

April şarap kadehini Tae'ye doğru kaldırdı. "*Ben de sana bir kez olsun benim özel alanımdan çıkmayacağını söylemişim.*"

Herkes tekrar kahkahalara boğulurken Tae yüzünü buruşturdu. "Evet, hala komik değil."

"Çocuğunu utandırmak bir annenin işidir."

"O zaman görev tamamlandı," dedi Tae kuru bir sesle. "On kat. Etkinlik şirketimi kurmadan önce yaptığım işi hatırlıyor musun?" Çoktan gülümsemeye başlamış olan annesine baktı. "İnsan kaynaklarına çağırılmışım. Bir şey yüzünden başımın belada olduğunu sanıyordum ama *annemin* her gün Instagram'larına yorum yapıp zammı hak ettiğimi söylediğini bildirmek istediler."

"Çünkü sen yaptın," dedi April gururla.

Carolyn güldü. "Çok tatlısın. Annem hâlâ beni utandırmak için yaşıyor. Bir gün bu iyiliğin karşılığını kendi çocuğuma vermeyi umuyorum."

Jake, Carolyn'e tatlı ve seksi bir tavırla gülümseyerek Tae'nin kalbinin en iyi şekilde acımasına neden oldu.

"Siz ikiniz evli misiniz?" Hunter sordu.

"Henüz değil," dedi Jake ve Carolyn'in ona gülümseme sırası geldi.

Tae'nin annesi, "İkiniz birlikte çok harikasınız," dedi. "Ve iki yılın ardından hâlâ çok romantiksiniz."

"Evet," dedi Carolyn. "Daha geçen hafta ona banyo aynasının üzerine bir grup post-it nottan oluşan bir kalp bıraktım."

Jake güldü. "Evet, her birinin üzerinde ev işleri yazıyor."

Carolyn sırtarak, "Pekâlâ, ateşli çocuk," dedi. "Son romantik şey nedir yaptın mı?"

"Geçen gece," dedi, "televizyon izliyorduk ve bir mesaj duydum ve telefonumu mutfakta unuttuğumu fark ederek kontrol etmek için oraya gittim. Senden gelen bir mesajdı ve 'lütfen dönerken cips getir' diyordu. Ben de getirdim."

Bunun üzerine herkes kahkahayı bastı ve Carolyn kadehini kaldırarak kabul etti. "Haklısın. Bu senin açımdan mükemmel bir romantik jestti."

Hâlâ gülümseyen Tae kazara Riggs'in bakışlarıyla karşılaştı ve kendine rağmen, neredeyse dayanılmaz bir elektrik çekimi hissetti. Çok sinir bozucuydu. Hunter'a baktı ve bir kıvılcım bekledi. Sonra biraz daha bekledi. Hiçbir şey olmadı. Lanet olsun. Bu ne kadar sinir bozucuydu, çünkü çocuklarla çalışan akıllı, istikrarlı bir adamdı ve en önemlisi, onu karşılıksız bir sosyal orgazm için geri çevirecek türden bir adama benzemiyordu.

"Tatlım, chow mein'i uzatabilir misin?" diye sordu annesi.

Chow mein doğrudan Riggs ile onun arasında duruyordu. İkisi de aynı anda ona uzandılar, parmakları birbirine değdi. Tae nefesini içine çekti ve Riggs onun bakışlarını tutarak kabı doğruca April'e uzattı. Tae sırf yapabildiği için ona "*sen bir pisliksin*" der gibi baktı.

Bu onu gülümsetti.

Hunter aralarında bir bakış paylaştı. Tae bunu görmezden gelerek yengeç rangoonlarının olduğu kabinin tamamını kaptı.

"Ee Riggs," dedi April garip bir sessizlik içinde. "Kardeşinin Adrenalin Karargâhı'nda yaptığı onca harika şey hakkında ne düşünüyorsun?"

"İşi çok hızlı büyüttüğümü düşünüyör," dedi Jake, yumurtalı ekmekleri Carolyn'e uzatırken. "Ve onsuz bu işin üstesinden gelemeyeceğimi düşünüyör."

"Ve bir etkinlik planlayıcısına ihtiyaçları olmadığını," diye ekledi Tae ve ikinci, belki de üçüncü yengeç rangoon'unu ağzına attı.

Riggs acı çekmiş görünüyordu. "Ben öyle bir şey demedim. Sadece tek başına üstlenebileceği çok şey olduğunu düşündüm."

"Tek başına değil." Carolyn yumuşak bir gülümsemeyle Jake'in gözlerini tuttu. "O tanıdığım en anlayışlı, en çalışkan adamlardan biri."

Normalde, bariz duygusal romantik şeyler Tae'de öğürme isteği uyandırırıldı. Ama Carolyn'in Jake'e olan içten sevgisini görmek ve bunun gerçek olduğunu bilmek onu etkilemişti. Riggs şaşkın görünüyordu ve o da bunu anladı. O ve Carolyn birlikte zaman geçirmişlerdi. Carolyn ortaya çıkmadan önce Jake'in kesinlikle belirli bir tipi olduğunu biliyordu. Uzun boylu, sarışın, iri göğüslü -ki bu Carolyn'i tam olarak tarif ediyordu- ama aynı zamanda Pazartesi günü gitmişti. Carolyn hâlâ onunla birlikte olmakla kalmıyor, aynı zamanda iki yıldır onun yanındaydı. İkisi de inanılmaz derecede açık havada yaşayan ve aktif insanlardı ve sürekli olarak birbirlerini en iyi şekilde zorluyor, güçlü yönlerini tamamlıyor ve zayıflıklarını telafi ediyorlardı. Carolyn ne olursa olsun gerçekten Jake'in yanındaydı. Karşılığında Jake de Carolyn'in bir zamanlar eksik olan özgüvenini artırıyor ve onu olduğu gibi kabul ediyordu. Onlar birlikte olmak için yaratılmışlardı. Bu kadar basit. Tae'nin kendisi için zor ve anlaşılmaz bulduğu şey onlara doğal gelmişti. Bu

Soğuk, kara kalbine rağmen, sonsuza dek mutlu bir yaşamın onun için mümkün olup olmadığını merak ediyordu.

"İkinizin sahip olduğu şey," dedi annesi yumuşak bir sesle, o da duygulanmış görünüyordu, "inanılmazdan başka bir şey değil." Jake'e gülümsedi. "Onu sıkı tut."

Jake Carolyn'ın elini tutuyordu. "Buna güvenin."

RIGGS bu gece gelmek istememişti ama hem Jake hem de Carolyn ısrar etmişti ve bu yüzden burada oturuyordu, üstelik İyi Diş Hekimi tarafından slayttaki bir böcek gibi inceleniyordu.

Tamamen görmezden geldiği bir gerçek.

Kendini oyun dışı hissediyordu. Ayrıca tanımadığı insanlarla birlikte dar bir alana hapsolmuş, gelmeyeceğini bildiği ama kapatamadığı bir tehlide karşı rahatsız edici bir şekilde tetikte hissediyordu. Hayatını sayamayacağı kadar çok kez kurtarmış olan sinirlilik bu gece ona iyi hizmet etmiyordu.

Ne de şu anda Carolyn'e tatlı tatlı gülümseyen ve her zamanki sert mizacından eser kalmamış olan huysuz, sürekli kontrol altında tuttuğu ağabeyi Jake'le yeniden bağlantı kurmaya gelince.

Ama sonra Jake ona doğru baktı ve bakışlarıyla yüz yüze geldi. Aralarında kaynayan bir gerilim vardı ve Riggs bunun için kendini suçlu hissediyordu. Kardeşinin başına gelenler gibi pek çok şey için kendini suçlu hissediyordu. Riggs o sırada bir görevdeydi ve eve gidip yardım edememiş, kardeşini tüm ameliyatları ve PT'siyle tek başına yüzleşmek zorunda bırakmıştı. Riggs izin aldığı anda, Jake onu yanında istemiyor gibi görünüyordu. Riggs kendini dışlanmış hissetmişti. Hâlâ da hissediyordu. Jake'in ne hissettiğine gelince... Riggs'in hiçbir fikri yoktu. Ne yapacağını ya da bunları nasıl çözeceğini de bilmiyordu. Tek umudu, yaz bitmeden bunu çözebilmesiydi.

Bir şekilde, Carolyn'ın yaptığı oldukça güzel çifte çikolatalı kurabiyeler olan tatlıya katlandı. Tae'nin iki tanesini bitirmesini ve başparmağındaki çikolatayı emmesini izledi.

İyi Diş Hekimi'nin gözü de bu harekete kilitlenmişti. Riggs ona ters ters baktı ama anlaşılan adam aynı anda sadece tek bir şeye konsantre olabiliyordu.

Amatör.

"Tae sana Jordy'den bahsetti mi?" April Jake'e sordu ve Riggs bakkaldaki çocuğun adını duyunca başını kaldırıp baktı.

"Evet," dedi Jake. "Onu ve kız kardeşini tam burslu olarak Lake Days'e davet etti. Bu harika bir şey. Tam da ulaşmayı ve yardım etmeyi umduğumuz türden çocuklar."

Riggs Tae'ye baktı. "Onu buldun mu?"

"Kesinlikle yaptı," dedi April gururla. "Bunu yapmak için bir özel dedektife de dönüştü. Bazı duyumlar almış ve annesinden bir telefon almış. Tae programdan bahsetti ve hem Jordy'nin hem de küçük kız kardeşi Sarah'nın katılması için kadından izin aldı."

Tae bakışlarını biraz meydan okuyan ve savunmacı bir tavırla Riggs'e çevirdi. Onun onaylamayacağını mı düşünüyordu? Onun onayına ihtiyacı olduğundan değil. "Bu harika," dedi Riggs. "Sen harikasın..."

Omuz silkti ve ağzına bir yengeç rangoon daha attı. "Kim olsa aynı şeyi yapardı."

Bu doğru değil. Bunu düşünmemiştii bile.

Yemekten sonra, üçüncü tekerlek konumundan kurtulmak için tabakları toplamayı teklif etti ama Tae onu mutfığa kadar takip etti. "Sana tekrar soracağım," dedi. "*Burada ne işin var?*"

"Varoluşsal olarak mı?" Riggs omuz silkti. "Bu tür şeyleri fazla düşünmemeye çalışıyorum." "Aman Tanrım." Tae elinin topuğuyla alnına vurdu.

"Ne sorduğumu *biliyorsun!* Neden bu gece burada, annemin evinde, bizimle yemek yiyorsun?"

"Akşam yemeğini kim sevmez?" "Riggs, yemin ederim ..."

Gülmek zorunda kaldı. Onu kızdırmak çok kolaydı. Ve çok da eğlenceliydi. "Carolyn beni boşalttı."

Güldü. "Doğru. Sanki kimse sana istemediğin bir şeyi *yaptırabilirmiş* gibi."

Aslında Riggs, Carolyn ve Jake'i, Jake'in adama duyduğu gerçek aşkı ve birbirlerine verdiklerini gördükten sonra Carolyn'in ondan ayı isteyebileceğini düşündü.

Önündeki kadın için de aynısı geçerliydi. Sadece kadının bunu hiç anlamamasını umuyordu. "Evde yalnız kalmamı istemedi." Endişesi dokunaklıydı, bu yüzden onu hayal kırıklığına uğratmak istemediği için ucuz bir bavul gibi boyun eğmişti. Bir omzunu kaldırdı, bunların hiçbirini kabul etmek istemiyordu ya da insanların onu önemsemesinin nasıl bir his olduğunu. "Sivil hayata alışmakta zorlandığımı düşünüyor."

"Öyle misin?"

"Hayır." *Evet.* Bunu yüksek sesle itiraf edebileceğinden değil. "Riggs ..." Yüz ifadesi yumuşamıştı. "I-"

"Randevuya çıkacağını bilmiyordum ama," dedi acımak istemeyerek.

"Evet, bu ikimiz için de geçerli." Onu kenara itti ve bulaşıkları durulamaya başladı. "Bunu annem ayarladı."

Gırtlığının altından güldü, kızın bir randevuyu kabul etmemiş olması garip bir şekilde hoşuna gitmişti. "Onu evine gönderebilirsin."

"O iyi biri." Durakladı. "*Ve* muhtemelen tuhaf 'sadece arkadaşız' kuralları yoktur."

Aklına gelen görüntü karşısında göğsünde bir ağrı hissetti. "Nedenini biliyorsun."

"Öyle mi?"

Adam ağzını açtı ama kadın çöp öğütücüyü çalıştırdı ve adamın söyleyebileceği her şeyi bastırdı. Muhtemelen en iyisi buydu.

Kapattığında memnuniyetle başını salladı. "Fazlalıklardan kurtulmaya bayılıyorum."

Bu onu gülümsetti. Kibar biri değildi. "Söyleyecek bir şeyin varsa Tae, söyle gitsin."

"Hayır," dedi, *p'yi* patlatarak.

"Güzel."

"*Güzel*."

İ k i s i n e de başını salladı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ her zamanki gibi güvensiz ve şüphecisiniz."

"Şüpheci olmak bir zayıflık değildir."

"Katılıyorum," dedi.

Şaşırmış görünüyordu. "Öyle mi?"

"Şüpheci olmak birden fazla kez kıcıımı kurtardı."

"Huh," dedi kadın ve adam başını salladı. Ortak bir noktaları vardı. Bunun olacağını tahmin etmemişti ve kızın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da tahmin etmemişti. Sonra diğer odadan gelen alçak seslerin sustuğunu fark etti. Boynunu arkasına doğru çevirdi.

Mutfak masasından tüm gözler sanki görülmeleri gerekiyormuş gibi onların üzerindeydi.

TELEVIZYON.

İyi Diş Hekimi ayağa kalktı. "Şey... yemek için teşekkürler, ama sanırım bu benim çıkışım." Ve kapıya doğru yöneldi.

Akıllıca bir hareket. Riggs adamı tanıımıyordu ama Tae gibi bir kadın için fazla kolay lokma olduğunu herkes görebilirdi. Ayrıca, Riggs'in ne düşünmesini isterse istesin, aralarında sıfır kimya vardı. Tae ile kendisi arasında yaşanan elektrik fırtınasının *aksine*. Cehennem, her zaman

Birbirlerine baktıklarında bile hava çatırdıyordu. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna henüz karar vermemişti ama *kötüye* doğru meylediyordu.

Tae suyu kapatıp ellerini kuruladıktan sonra Hunter'a, "Bekle," diye seslendi. "Seninle dışarı kadar yürüyeceğim." Sonra da Riggs'e ters ters bakarak mutfaktan çıktı.

Riggs bulaşıkları yıkamak için lavaboya doğru ilerledi, çünkü lavabonun üzerindeki pencere kırık ve Tae ile Hunter'ın ön kapıdan çıktıklarını görebiliyordu.

April mutfağa girerek, "Tatlım, misafirler bulaşık yıkamaz," dedi.

Lanet olsun. Tanıdığı tüm askerler kadar sessizdi. "Sen yemek ısmarladın, ben de bunu aldım," dedi. "Git sevgilinin ve sinir bozucu kardeşimin yanında ol."

Gülümsedi. "Teselli olacaksa, eminim o da senin sinir bozucu olduğunu düşünüyordur."

"Aile," dedi omuz silkerek.

April'in gülümsemesi biraz soldu. "Aile her şeydir," dedi şaşırtıcı bir şiddetle.

Yavaşça başını salladı. "Katılıyorum."

"Hmm," dedi ve sonra gitti.

Tamam, ondan bir hayran yaratmamıştı. Normalde bunu ikinci kez düşünmezdi ama garip bir şekilde, Tae'nin annesinin ondan hoşlanmaması onu olması gerekenden çok daha fazla rahatsız ediyordu.

Bakışları tekrar pencereye kaydı. "Bunun için üzgünüm," diyordu Tae Hunter'a. "Geldiğin için teşekkürler

Bu gece. Gerçekten iyi vakit geçirdim."

Hunter'ın sırtı Riggs'e dönüktü ama adamın sesindeki inançsızlığı duydu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Komik, Riggs de aynı şeyi düşünüyordu. Akşam yemeğinde, eğer Tae uyuyakalmamak için kendini zor tutmasaydı, adam sanki onun erkek arkadaşı olmaya çalışıyormuş gibi çocuklarla yaptığı gönüllü çalışmalardan bahsedip dururken Riggs kendi şortunu yerdi.

"Yaptım," diye ısrar etti Tae.

"Emin misin?" Hunter sordu. "Çünkü sen ve Riggs birbirinizden hoşlanıyor gibiydiniz."

Tae, Hunter'ın omzunun üzerinden baktı ve Riggs'i pencerede yakaladı. Dizlerinin üzerine çöküp gözden kaybolma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

"Öyle değil," dedi, Hunter'a mı yoksa Riggs'e mi söylediğini kimse tahmin edemezdi ama Riggs Hunter'a söylediğinden oldukça emindi.

"Adrenalin Merkezi benim

en büyük müşterisi ve Riggs de yarı sahibi."

"O zaman bu bir iş." Bunun üzerine rahatlamış görünen Hunter başını salladı.

"*Eski* bir iş," dedi Tae ve Riggs'e eliyle gizlice bir *uzaklaşma* hareketi yaptı.

O gitmedi.

Hunter, "O zaman belki beni tekrar görmeye açık olursun," dedi.

Riggs kendini bir iple asıyormuş gibi yaptı.

Tae'nin ifadesi değişti ve lanet olsun, Rigs bu bakışı biliyordu. Katıksız inatçılık. Sırf ona inat olsun diye inanılmaz derecede inatçı bir şey yapmak üzereydi ve bu onun kendi hatasıydı.

"Belki," dedi gülümseyerek. Riggs bunun onun kibar gülümsemesi olduğunu biliyordu ama Hunter'ın bilmediği açıktı çünkü ...

Hunter eğildi.

Pislik herif onu gerçekten öpecekti ve Riggs kendini nefesini tutarken buldu. Ama sonra, tam temas etmeden önce, Tae başını çevirdi ve İyi Dişçi'nin öpücüğü yanağından sekti.

Ona yanak atmıştı.

Riggs sırtıttı.

Tae hızlı bir sarılma için Hunter'ı kendine çekti. "İyi geceler," dedi ve adamın arkasından Riggs'e iki takla attı.

Her zaman, diye mırıldandı. Her zaman.

Bölüm 11

Tae haftanın geri kalanını işe gömülerek geçirdi. Jenny'nin yardımıyla Sunrise Cove Ticaret Odası için hafta ortasında bir akşam yemeği ve açık artırma; hem ellinci yıldönümü hem de yeniden bir araya gelme partisi ve gölde iki gelinle muhteşem, samimi bir gün batımı düğünü düzenledi.

Yapmadığı tek şey neydi? Annesiyle doğum belgesi hakkında konuşmak. Bu konu geceleri uykusunu kaçırıyordu ama bekledikçe konuyu açmak daha da zorlaşıyordu. Sonunda bunun Göl Günleri'nden *sonrası* için bir sorun olduğuna karar verdi.

Günlerdir Jake ve Carolyn ile birlikte çalışıyordu. Hepsi de ilk seferde otuz beş konuk gelirse kendilerini şanslı hissedeceklerini söylemişti.

Yetmiş beş katılımcı kayıt yaptırmıştır.

Aileleri ve arkadaşlarıyla birlikte bu kadar çok kişiyle başa çıkmanın lojistiği, beyin hücrelerinin her birini aldı, bu yüzden annesiyle konuşmadığı iyi oldu.

Ya da kendine öyle söyledi. Çünkü içten içe bunun bir oyalama taktığından başka bir şey olmadığını biliyordu. Korkuyordu. Başka yolu yoktu. Annesini üzmemek istemiyordu ama asıl gerçek, alabileceği cevaplardan korktuğuydu.

Cumartesi sabahı, Göl Günleri'nin birinci gününde, şafak vakti bir mesajla uyandı.

JENNY: İstediğin her şeyi e-posta ile gönderdim; son seyahat programı, grup dağılımları ve ihtiyacın olan diğer tüm detaylar.

Gülümsemeyi de unutma.

Gerçekten mi?

Evet, gerçekten. Her zaman gülümsemeyi unuttuğunu biliyorsun. Etkinliğin sponsorlarına bir teşekkür mektubu hazırladım, şirin dişi de dahil. Onunla çıkacak mısın, çıkmayacak mısın?

TAE: TBD

O zaman seksi sessiz ortağa ne dersin?

Biz sadece arkadaşız.

İğneleme miydi o?

Birazcık. Uzun hikaye.

Google'da arattım. Kardeşiyle birkaç yıl öncesine ait bir fotoğrafı var.

Tanrım, bu sert askeri tiplere bayılıyorum. Tüm yoğunluk ve testosteron.

TAE: Var olmayan flört hayatıma gösterdiğin hevesi yaklaşan Boosters etkinliğine de göstermekten çekinme. Masa atamalarına, kapı ödülleri listesinde, dekorasyon envanterine ve yemek seçeneklerine hemen ihtiyacım var.

Bu bir otomatik yanıttır. Çalışanınız çok çalışıyor ve şu anda sohbet edemiyor.

Tae gözlerini devirdi ve duş aldı. Sonra elindeki en büyük kahve fincanını hazırladı ve derin bir nefes aldı.

Sende bu var.

Dışarı çıktığında annesini arabasına yaslanmış, üzerinde Adrenaline HQ tişörtü ve onu Tae'den daha genç gösteren sevimli bir kot etekle buldu. Tae'nin bitki çayı olduğunu bildiği şeyi yudumluyordu ve her zamanki sakin ve mutlu haline benziyordu.

Normalde bu Tae'nin sakinleşmesine yardımcı olurdu ama bugün değil, karnında kelebekler uçuşurken değil. "Sakinliğini kıskanıyorum."

Annesi çayını yudumladı. "Çünkü hiçbir şeye tutunmuyorum."

Tae'nin kalbi küt küt atmaya başladı ve annesinin koyu kahverengi gözlerine baktı, bunun doğru olmasını, annesinin gerçekten bir şey saklamıyor olmasını, mesela yirmi sekiz yıllık bir sırrı saklamıyor olmasını umuyordu. Suçluluk duygusu kelebeklerine eşlik ediyordu çünkü bu Tae'ye her şeyi anlatan annesiydi. Her zaman.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

diye sordu annesi. "Ne hakkında?"

"Riggs ile aranızda her ne oluyorsa."

Tae dikkatli bir nefes verdi. "Beni sürpriz bir randevuyla rehin aldığın gecedan beri sana her gün söylediğim gibi, Riggs'le aramızda *hiçbir şey* yok."

"Güzel. Çünkü o senin için doğru adam değil. Aslında, o tam olarak senin için *yanlış* adam."

Haklı olmasına rağmen kızgınlığı artmıştı. Riggs onun için kesinlikle yanlış adamdı ve bunu söyleyen ilk kişi de o olacaktı. "Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun anne."

Annesi yanağına bir öpücük kondurdu. "Benimle birlikte kalkıp güneş doğarken güvertede yoga yapmalıydın."

"Evet, evet."

Annesi gülümsedi. Bu konuşmayı binlerce kez yapmışlardı. İşte o zaman Tae annesine daha yakından baktı. Gülümsemesi sadece gün doğumundaki birkaç esnemeden ibaret değildi. "*Ethan?*"

"Evet, ama düşündüğünüz gibi değil."

Tae'nin ilk tepkisi kıskançlık oldu. Bu sabah böyle bir gülümsemeye sahip olmayı umursamazdı. İkinci tepkisi endişelenmek oldu çünkü annesi çok hızlı hareket etme ve bu yüzden incinme eğilimindeydi. "Anne-"

"Web sitesi için bir vesikalık fotoğrafa ihtiyacı vardı. Ona bir fotoğraf çekimi verdim."

Tae kaşlarının şaşkınlıkla kalktığını hissetti. "Ve ... ona verdiği tek 'kafa' bu, değil mi?"

"Aman Tanrım. *Evet!* Harika vakit geçirdim, *üstelik* tüm kıyafetlerim üzerimdeyken.

bana ödeme yaptı. İşimi sevdiğini söyledi."

"Çünkü sen en iyilerden birisin," dedi Tae. "Ama-"

"Ama çok hızlı gidiyorum. Evet, biliyorum ve neden biliyorum biliyor musun? Çünkü bana hep öyle söylüyorsun."

"Çünkü hep çok hızlı gidiyorsun."

"Hey, ben yeni ve gelişmiş biriyim," dedi annesi. "Ve bu gerçekten sadece bir işti, Tae. Kendimi tekrar bağlamayacağım, merak etme."

Tae iç çekti. Bunları daha önce de duymuştu elbette.

"Bu sefer ciddiym. Hedeflerinin ne olduğunu, istikrar ve güvenlik ihtiyacını biliyorum ve bunun benim yüzümden olduğunu da biliyorum. Ben sana bunu asla vermedim."

Suçluluk duygusu parladı. "Anne-"

"Hayır, tatlım, bırak bitireyim. Ne yaptığımı bilmiyordum ama bu bir mazeret değil. Bir çocuğun güven duyabilmesi için annesinin ne yaptığını bildiğini bilmesi gerekir ve ben ..." Başını salladı, gözleri artık duygusallıktan parlıyordu. "Her şeyi berbat ettim."

"Hayır, anne-"

"Sus, bebeğim." April burnunu çekti ve akmayan gözyaşlarını kırıştırdı. "Uygulayamadığım iyi niyetlerim vardı. Ama bu gemiyi geri döndürüyorum. Senin bir yetişkin olduğunun farkındayım, hatta benden bile daha yetişkin olduğunun farkındayım ama ben hâlâ senin annem ve bundan sonra gezegendeki en iyi anne olmaya niyetliyim."

Tae istediğinden daha fazla his ve bir sürü sevgi hissetti. "Sen gezegendeki en iyi annesin."

"Güzel. O zaman kaşlarını çatmayı bırakabilirsin, çizgilerin olacak. Harika bir gün olacak. İnsanlar aktivitelere, yemeklere, suyun üzerinde olmaya, *her şeye bayılacak!*"

Kelebekler yeniden uçuşmaya başladı. "Umarım."

"Yapacaklar." Annesi yolcu koltuğuna oturdu ve Tae direksiyonun başına geçtiğinde Tae'nin eline uzandı. "Tatlım. Bana bak."

Tae e-postalarını ve mesajlarını gözden geçiriyordu. Adrenalin Merkezi'nin tüm personeli, Riggs'in yarattığı tüm maceralar için bir araya getirdiği çok katmanlı güzergahı uygulayan bir düzine gönüllüyle birlikte bugün hazır bulunacaktı.

Baskı falan yok.

Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu ama önümüzdeki sekiz saat içinde her şeyin yolunda gittiğinden, herkesin güvende kaldığından ve inanılmaz bir zaman geçirdiğinden emin olmak için yapması gerekenlerin gerçekliği çarpıntısına neden oluyordu.

Hayır, hepsi bu değildi.

"Tae."

Orada sakın sakın oturan annesine baktı, görünüşe bakılırsa Tae'nin yaşadığı iç çalkantılardan haberi yoktu. Bu da kendisinden başka kimsenin suçu değildi. Google aramalarıyla hiçbir yere varamamıştı. Hatta 23andMe test kiti sipariş edecek kadar ileri gitmişti ama henüz gelmemişti. Annesinin görmesini istemediği için her gün önce postayı almak için eve koşuyordu. Bunu yapmak için programını yeniden düzenlemişti ve akşam yemeği pişirmekten çok yorulmuştu çünkü kural buydu, eve ilk gelen yemeği pişirirdi. "Düşünüyordum da belki para biriktirir ve gelecek yıl bir seyahate çıkarız," dedi öylesine.

April gülümsedi. "Evet! Daha önce hiç birlikte seyahat etmemiştik. Her zaman Niagara Şelalesi'ni görmek istemişimdir."

"Ben Avrupa'yı düşünüyordum." Tae, tepkisini görmek için annesine şöyle bir baktı. "Pasaportumun süresinin dolmasına izin verdim, bu yüzden yenilemem gerekecek. Yine de bir tane almak istiyorum, sadece sahip olmak için. Bu da doğum belgeme ihtiyacım olacağı anlamına geliyor..."

"Gerçek kimliğini kullanabilirsin," dedi annesi, Tae'nin bir şeyler bildiğinden şüphelenmesine neden olacak garip bir duraklama ya da göz seğirmesi ya da başka bir şey olmadan.

"Hayır, sanırım doğum belgeme ihtiyacım var."

Annesinin telefonu çaldı ve Jake'e cevap verirken Tae'ye özür dileyen bir bakış gönderdi, neredeyse siteye vardıklarını ve oraya vardığında her şeyi ayarlamış olacaklarını, endişelenmemesini söyledi.

Endişelenme.

Bu annesinin mantrasıydı ama Tae kendisi için bunun arkasında duramıyordu. Kendi mantrası daha çok *her zaman endişelenmek* gibiydi. . .

Annesi gölü işaret ederek yumuşak bir sesle, "Bu iş sende," dedi. "İnan bana, Jake'in kış etkinliklerini yönetme şekli tam bir kaos. Harika ama tam bir kaos. Bugün masaya getireceğin *her şey* bir gelişme olacaktır. Ve senin ne getirdiğini bildiğim için -organizasyon, insanların neye ihtiyacı olduğunu bilme konusundaki doğuştan gelen yeteneğin ve insanlara yapmalarını istediğin şeyi yaptırma konusundaki inanılmaz yeteneğini unutmayalım- herkes harika vakit geçirecek, söz veriyorum."

Annesinin övgüleri çok hoştu ama bunaltıcıydı, bu yüzden yola konsantre oldu ve park yerine girdi. Hemen arkalarında, o gün için kendilerine ödünç verilen bir tekne tarafından çekilecek kanolar, salları ve tüplerin bulunduğu ekipman minibüsü duruyordu. Tae motoru kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Oh, ve sonra beni eve bırakma konusunda endişelenme," dedi April, kamera sırt çantasını arkadan çıkarırken. "Carolyn beni bırakacak. Gelecek hafta Jake'le gidecekleri gösterişli bir konser için bir elbise ödünç almak istiyor. Şimdi benimle birlikte söyle." Annesi kadeh kaldırır gibi çayını kaldırdı. "Harika olacak."

Tae kahve fincanını yavaşça annesinininkine vurdu. "Harika olacak."

"İşte. O kadar zor muydu?"

Tae gülmek zorunda kaldı. "Yaşadığın hayattan sonra nasıl bu kadar iyimser ve umutlu olduğunu asla anlayamayacağım."

April omuz silkti. "Son yirmi sekiz yıldır hayatım *kesinlikle* olmasını istediğim şeydi."

Şaşırان Tae şöyle bir baktı. "Ama senin için çok zordu. Destek yok. Her zaman birden fazla işte çalışmak. Kendi hayatına sahip olamamak çünkü *çocukken* bir çocukla birlikte olmak..."

"Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum," dedi annesi sesinde sıcak bir çelikle. "Sana sahip olmak ve seni ailem olarak hayatımda tutmakla ilgili *hiçbir şey* benim için zor olmadı. Elbette para sıkıştı ve günü gününe yaşadığımız zamanlar oldu, ama birlikteydik." Arkasına yaslandı. "Ve her şeyi tekrar yapardım, pişmanlık duymazdım."

Çok basit. Ve Tae ona yüzde yüz inandı.

Söyle ona.

Bunun yerine uzun, ürpertici bir nefes verdi ve boğazını sıkarak gülümsedi. "Seni seviyorum anne."

"Seni daha çok seviyorum."

Tam bir korkaktı.

Bölüm 12

Tae ve annesi arabadan indiklerinde, inanmak için görülmesi gereken o muhteşem Haziran günlerinden biriyle karşılaştılar. Göl, sayısız mavi ve yeşil renkte parılıyor, ciğerlerindeki nefesi kesen keskin, sivri dağ tepeleriyle çevreleniyordu.

Bir saat sonra her şeyi kurmuşlar, personeli ve gönüllüleri misafir karşılama alanına yönlendirmişlerdi. Her misafir üzerinde bir geçiş kartı bulunan bir kordon takacak ve geçiş kartının rengi macera rehberlerine hangi macera seviyesine katılabileceklerini söyleyecekti. Eğer bir yere tutunabiliyor ve başlarını yukarıda tutabiliyorlarsa, sahilde demirlemiş olan teknenin arkasındaki tüplere binebiliyorlardı. Yapamazlarsa, macera rehberlerinden biriyle bir dalga koşucusuna binebilirler ve eğlenceli, güvenli bir sürüş için güvende tutulabilirler. Kano da aynı şekilde. Tüm bunlar çok fazlaysa, yüzdürme cihazlarında oturmak ve sadece hafif dalgaların ve güneş ışığının tadını çıkarmak için suya girmelerine yardımcı olunabilir. Çimlerin üzerinde çeşitli oyunlar ve sahilde bir kumdan kale istasyonu da vardı. Herkes için bir şeyler vardı.

Jake ve Carolyn gelmişlerdi ve macera rehberleriyle bir araya gelmiş, görev yerlerini ve görevlerini gözden geçiriyorlardı. Grub sadık bir şekilde Jake'in yanında oturmuş, endişeyle rehberlerden birine bakıyordu. Bu kişi, başka bir hayatta kayak eğitmeni olan ve kış sezonlarında her zaman gönüllü olarak çalışan Hagrid'di. Tae onu yaz programına da katılmaya ikna etmişti. Bugün Muffin'i küçük deri sırt çantasında göğsüne yaslamıştı.

Saçlarını gözlerinden uzak tutan küçük pembe bir kurdele takmış olan Muffin, Grub'a ters ters bakıyordu.

Grub küçük köpeklerden korkardı. Dillerini anlamıyordu. Ya da neden onun etrafında daireler çizmekten hoşlandıklarını. Grub Muffin'i en son gördüğünde, bir bacağını kaldırıp üzerine işemişti.

Muhtemelen bu yüzden Muffin, Hagrid'in dağ gibi geniş göğsüne karşı emniyet kemeri içinde güvendeydi.

Başka biri mi geldi? Riggs.

Geçen hafta onu iki kez görmüştü. İlki, Jake ve diğer çalışanlarla bugün hakkında görüşmek için Adrenalin Merkezine gittiğinde olmuştu. Riggs depoda, iki adamla birlikte otuz metre yükseklikteki kirişlerin üzerinde durmuş, ölçümler yapıyor ve Tanrı bilir ne yapıyordu. Toplantıya katılmak için aşağı indiğinde ona "Bir tırmanma duvarı inşa ediyoruz," demişti.

İki gün sonra geri döndüğünde onu şortu ve spor ayakkabılarıyla deponun duvarının yarısına kadar tırmanmış halde bulmuştu. Duvarın dibinde durmuş, yukarı bakıyordu. Askeri kesim kahverengi saçları çoktan uzamaya başlamıştı. Geri kalanı da kahverenginin farklı tonlarındaydı. Teni güneşte geçirdiği uzun günler yüzünden bronzlaşmıştı ve onu bakışlarıyla yakalayan gözleri büyüleyici bir yeşile bürünmüştü. Sırıttı ve aşağı indi. "Denemek ister misin?"

"Hayır."

Onu inceledi, sonra gülümsedi. "Benim yanımda kendine güvenmiyorsun."

Beyni ve bedeni birbirinden çok farklı iki şey isterken elbette istemiyordu. "Kendine bunu söyleyip duruyorsun. Ne yapıyorsun?"

"Bir tırmanma duvarı ve aparat sistemini test ediyorum. Tutabilsin ya da tutamasın herkesi güvende tutabileceğimizden emin olmak istiyorum. Eğlenmelerini, macera yaşamalarını ama tehlikede olmamalarını istiyoruz."

"Peki bunu nasıl yapacağını biliyor musun?" diye sordu. "Pek çok şeyi nasıl yapacağımı biliyorum."

Kızdığı için bazı yerleri titriyordu. "İnan bana, nasıl yapılacağını bildiğin şeylerin bilgisi beynime kazındı." Cinsel olarak motive olduğunda ne kadar "yaratıcı" olabileceğiyle birlikte.

Adamın kahkahası yumuşak ve boğuktu ve kadın kahkahanın içini nasıl da ısıttığını fark etmişti. Büyük, şişman bir alaycıydı. Ama artık yaz programının etkinliklerinin oluşturulmasının kontrolünü ele aldığına göre, birbirlerini çok fazla görecektlerdi.

Bugünkü gibi. Riggs sadece on adım kadar ötede, elini Grub'un başının üstünde gezdirdi. "Sorun yok, dostum. Ben yanımdayım."

Grub Riggs'in bacağına bastırdı. Riggs yere çömeldi ve kollarını seksen kiloluk bebeğe doladı. "İşin sırrı seni terlerken görmelerine asla izin vermemek."

Grub Riggs'in yanağını yaladı ve Tae kıskanmamak için kendini zor tuttu.

Riggs Grub'un başının üstünü öptü ve doğruldu. Onun şaşkınlığını fark edince yarım bir gülümseme verdi. "Köpekleri severim. Kendime ait bir köpeğim olsa fena olmazdı."

"Seni durduran ne?"

"Hayatım."

Adamın sesinin hüzünlü, hatta belki de kırılgan olduğuna yemin edebilirdi. "Riggs-"

"Bu etkinlikle iyi iş çıkardınız," dedi.

"Belki de bunu söylemek için günün bitmesini beklemelisin," dedi.

Başını yavaşça salladı. "Yaptığın her işe kalbini ve ruhunu koyuyorsun. Haftanın her günü senin üzerine son dolarıma kadar bahse girerim, Rebel."

Ve sonra, bu şok edici ifadeyle arkasını döndü ve yürüdü. Tae, o uzaklaşırken kesinlikle onun kışını izlemedi.

Beş dakika sonra, kordon altına alınmış alanlarının girişinde durmuş, insanları kontrol ediyordu. Annesi de diğer iki Adrenalin Merkezi gönüllüsü gibi aynı şeyi yapıyordu.

Check-in işlemlerinin yarısında, Bay Schwartz'ın tekerlekli sandalyede oturan orta yaşlı bir çocukla karşısında durduğunu görünce donakaldı. "Hoş geldiniz," demeyi başardı.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bu benim torunum Denny."

Düşünceleri hızla akıp giden Tae, iPad'inden isimlerini arayıp onları kontrol etti. "İşte buradasınız," dedi ve önündeki yığından rozetlerini ve hoş geldin paketini çıkardı. "Denny'nin grubu mavi bayraklı büyük çam ağacının orada buluşacak."

İkisi de gülümseyip teşekkür ettiler ve gittiler.

Onların ardından baktı, sonra da sırasındaki herkesi kontrol etmeyi bitirdi. İş bitir bitmez, torununu görebileceği bir yerde, şnorkel yapan grubun kenarında duran Bay Schwartz'a doğru ilerledi. Bay Schwartz onu gördüğünde yüz ifadesi biraz değişti.

Evet, kulübüme katıl. "Merhaba," dedi biraz soluk soluğa. "Kusura bakmayın ama geçen hafta oğlunuzdan bahsetmişsiniz ya? Scott'tı sanırım? Ve oğlunuzun arkadaşı AJ Strickland'dan?"

"Evet," dedi bir tereddütten sonra. "Ama dediğim gibi, onun senin baban olduğu konusunda açıkça yanılmışım."

"Size göstermeyi umduğum bir fotoğrafım var." Telefonunu çıkardı ve Bay Schwartz'la tanıştığı günün ertesinde çektiği fotoğrafa gitti.

Orijinali annesinin şöminesinin üzerinde duruyordu ve Andy Jameson'ın askeri vesikalık fotoğrafıydı - Tae'nin babasına ait tek fotoğrafı. "Bu AJ Strickland mı?"

Bay Schwartz uzun bir süre resme baktı, temiz giyimli, kısa saçlı, neredeyse masum görünümlü genç adamı inceledi ve yavaşça başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten söyleyemem. Sanmıyorum?"

Derin bir nefes aldı. Beklediği yankılanan "hayır" değildi. "AJ burada mı büyüdü? Yoksa Scott gibi çoğunlukla hafta sonları mı geliyordu?"

"Hangi okula gittiğinden emin değilim ama buralı olduğunu düşünüyorum. Dediğim gibi, o ve Scott birlikte çok yaramazlık yaptılar ve başlarını belaya soktular. Ondan sonra oğlumun Tahoe'ya gelmesine izin vermedim." Yüz ifadesi pişmanlık dolu ama kararlıydı. "Ve gerçekten, tüm bildiğim bu."

Başını salladı. "AJ'nin buralı olup olmadığını Scott'a sorabilir misin? Sorduğum için üzgünüm ama bu benim için gerçekten çok önemli."

"Denizaşırı bir seyahate çıktı, bu yüzden bu hafta Denny var." Lanet olsun.

Bay Schwartz uzun bir süre ona baktıktan sonra içini çekti. "Ama ..." İçini dolduran umuda engel olamıyordu, bu onun için nadir bir duyguuydu. "Evet?" "Belki bir dahaki sefere Scott Denny'yi kontrol etmek için aradığında ona sorabilirsin."

"Bu harika olur. Çok teşekkür ederim."

Uzun bir süre ona baktı ve gözleri yumuşadı. "Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama bazen geçmişi geçmişte bırakmak en iyisidir."

Onun gidişini izledi, kendini zihinsel olarak sarsmak zorunda kaldı. Adam haklıydı. Her neyse, bugün dikkatini dağıtmadan odaklanması gerekiyordu. Göl Günleri sadece Adrenalin Merkezi ve misafirleri için önemli değildi, aynı zamanda işinin büyümesi için de çok önemliydi. Kendi geçmişinin araya girmesine izin veremezdi.

Ve dikkat dağıtıcı şeylerden bahsetmişken, *en büyük* dikkat dağıtıcı şey ondan sadece on adım ötede, biri tekerlekli sandalyede, biri protez kollu, bir diğeri de görünürde hiçbir yarası olmayan birkaç adamla konuşuyordu. Jake hafta başında ona Riggs'in bugün bazı yeni misafirler getireceğini söylemişti, hepsi de yaralı gazi olan arkadaşları. Ne dediğini duyamıyordu ama her neyse, Riggs'in kendisi de dahil olmak üzere hepsini gülmekten kırıp geçirmişti ve ona baktı, genç kızlıklarından beri onu böyle gülerken görmediğini fark etti.

Onu kendisine bakarken yakaladı, gruba bir şeyler söyledi ve sonra ayrılarak o n a doğru yöneldi. Kamuflajlı şort giymiş, üzerinde ordu yeşili

bir

Adrenalin HQ tişörtü, yıpranmış spor ayakkabıları ve koyu renk güneş gözlükleri.

Çubuktaki günah gibi görünüyor.

Adam o kadar yaklaştı ki, kız ona bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı. Gözlerini göremiyordu ve keşke arkasına saklanabileceği bir güneş gözlüğü olsaydı diye düşündü. "Ne?"

Bu ona küçük bir gülümseme kazandırdı. "Burada yüzden fazla insan var." "Bu bir soru muydu?"

"Daha çok bir iltifat gibi. İyi iş çıkardın."

Kendine rağmen zevkle gülümsedi. "Sen de öyle. Karanlık tarafa katıldın ve birkaç arkadaş getirdin."

"Sen ve Jake bunu yapmakta haklıydınız. Ve onların da"-arkadaşlarını işaret etti-"buna ihtiyacı var. Şimdi, sen ve kardeşim sayesinde, sıkıntılarından uzak bir gün geçirebilirler."

Bir çocuk yanlarına geldi. Jordy, kendinden çok daha genç bir kızın elini tutuyordu.

"Sarah'yı saat onda bırakmam gerektiğini söylemiştin," dedi ayaklarını endişeyle kaydırarak.

"Jordy!" Tae gülümsedi. "Geldiğin için çok mutluyum." Riggs'in yumuşak ve misafirperver ifadesini yakalamak için ona zamanında baktı. Ağzı hafifçe yukarı kalktı ve güneş gözlüklerini başının üstüne doğru iterek kalçalarının üzerine çöktü, küçük kızın önünde ayaklarının taşakları üzerinde dengede durdu. "Hey, sen. Sarah, değil mi?"

Gözleri kocaman, başını salladı. "Jordy'nin gitmesini istemiyorum."

"Umarım o da gitmez," dedi Riggs. "Kumdan kale yapma yarışması olacak, sonra da ne yemek istersen seçebileceğin bir öğle yemeği. Bu ilginizi çekebilecek bir şey gibi mi geliyor?"

Sarah'nın gözleri daha da büyüdü ve başını sallarken yüzünde katıksız bir mutluluk ifadesi belirdi.

Riggs, oraya ait olmadığını biliyormuş gibi ayakkabılarına bakıp duran Jordy'ye baktı. "Senin yaşındaki çocuklar için de bir sürü şey var. Hiç tekneye bindin mi?"

"Hayır."

"İstiyor musun?"

Jordy şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Riggs ayağa kalktı, etrafına bakındı. Carolyn'in bakışlarını yakaladı ve Carolyn çocukları kendi gruplarına götürmek için yanlarına geldi.

Ve sonra sadece Tae ve Riggs vardı.

"Demek o kadar da sert biri değilmışsin," dedi.

Omuz silkti. "Belki de beni yıpratıyorsun."

"Sözünü hemen geri al," dedi. "Ben yüzde yüz sert biriyim."

Küçük bir gülümseme bıraktı. "Öylesin ama aynı zamanda gizli bir yumuşaksın." Jordy ve Sarah'nın Carolyn'le birlikte uzaklaşmasını izledi, bakışlarında şaşırtıcı derecede ciddi bir ifade ve tam olarak yerine oturtamadığı bir şey vardı.

Konuşmak için bir an bekledi, itiraf etmek istediğinden daha fazla etkilenmişti. "Çoğu insan boktan durumun ardındaki iyi çocuğu göremiyor."

Başını salladı. Vücut dili sakın ve rahat olduğunu söylüyordu ama kadın bunun doğru olmadığını biliyordu.

"Keşke gençken gelebileceğin böyle bir yer olsaydı."

"Sen de öyle, Rebel."

"Annem beni taciz etmedi."

"Her türlü boktan büyüme durumu vardır," dedi sessizce. "Ve ne düşünmek istersek isteyelim bizi şekillendirir, farklı kırlarlar."

Adamın nasıl olup da bu kadar az kelimeyle onun içine ulaşabildiği ve kalbine dokunabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Birden yaklaştıklarını ve birbirlerinin ağızlarına baktıklarını fark etti.

"Bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdiğimizi sanıyordum," dedi sesi kısık bir şekilde.

Husky.

Derin bir nefes aldı. "Hayır, *sen* karar verdin. Ama katılıyorum. Sen kötü bir fikirsin. Aslında, berbat, korkunç, iyi olmayan, kötü bir fikirsin. Bu yüzden beni reddettiğin için teşekkürler."

Durakladı. "Seni istemediğim için olmadığını biliyorsun, değil mi?" "Her neyse."

"*Tae*."

İsteksizce yüzünü kaldırdı.

Bakışları onunkileri tuttu. "Seni istiyorum, *Tae*. Ben de seni çok istiyorum. Ama-"

"Oh iyi," dedi sahte bir neşeyle. "Ama. En sevdiğim şey." Serbest kaldı. "Bunu duymak istemiyorum, Riggs. Kötü bir fikir olduğun konusunda anlaşalım."

"Evet-bekle." Kafası karışmış görünüyordu. "Neden ben kötü bir fikirmişim?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Sen yürüyen, konuşan kötü bir fikirsin." Ellerini havaya kaldırdı. "Bana kendimi ve hayatta ne istediğimi unutturuyorsun."

Bu onu sersemletmiş gibi görünüyordu. "Öyle mi?"

"Boş ver." Kadın uzaklaşmak için döndü ama adam onun elini tuttu.

Onu yavaşça kendine çekti, o yoğun yeşil gözleriyle ona baktı. "Hayatta ne istiyorsun?"

"Fark etmez." "Fark eder," diye ısrar etti.

"Peki." Ne fark ederdi ki, gururu dışında kaybedecek bir şeyi yoktu ve konu geçmişlerine geldiğinde, zaten pek de gururu yoktu. "Üç S'yi istiyorum: güvenlik, emniyet, istikrar - ki merak ediyorsan, kendim için elde etmeye niyetliyim. Ve senin gibi bir adam . . ." Başını iki yana salladı. "Sen bunların hepsini tehdit edersin."

Adamın güleceğini ve onu öldürmek zorunda kalacağını düşündü ama adam gülmedi. Sırıtmadı. Çok ciddiye. "Peki ya İyi Dişçi? O da tehdit ediyor mu?"

"Fark eder mi?"

Bir süre ona baktı. "Olmamalı." Güneş gözlüklerini tekrar taktı. "Peki bu bizi nereye götürüyor?"

Bu, boğazının derinliklerinden isteksiz bir kahkaha çıkardı. "Sadece arkadaşız, unuttun mu?"

"Unutmak zor."

"Bu duyduğum pişmanlık mı?"

"Kovalar dolusu."

Nefesini içine çekti, bir şekilde hem sakinleşti hem de şok oldu. Bir tereddüitten sonra parmağını şakağında gezdirdi, bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı ve içinden bir elektrik şoku geçti. Yüzündeki ifade ona bir şey anlattıysa, o da elektrik çarpmıştı. "Az önce bana elektrik vermeye çalıştın," dedi.

"Sanırım bu hayvan manyetizmasıydı."

Buna cevap veremeden biri adını seslendi. Döndü ve Hunter'la yüz yüze geldi.

"Hey, sen," dedi hoş bir gülümsemeyle, sanki bütün gün gördüğü en iyi şey oymuş gibi. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

Riggs'e baktı ve onun uzaklaşmadan önce Hunter'a başıyla selam verdiğini gördü.

Derin bir nefes aldı. *Kovalar dolusu mu?* Bunu güçlükle atlatarak Hunter'a gülümsedi. "Tüm sponsorlar davet edildi. Bugün risk altındaki çocuklardan bazılarını sponsor olduğunuz için teşekkür ederim."

"Bunu yapmaktan mutluluk duydum." Sörf şortu ve parmak arası terliklerinin üzerine kıvrılmamış rahat bir tişört giymişti. Gülümsemesi samimiydi. İhtiyacı olanlara zamanını ve parasını gönüllü olarak vermişti. İyi bir adamdı, gerçekten iyi bir adam.

Ama hiç heyecan yoktu.

Kovalar dolusu.

Onun nesi vardı?

Bunun cevabı şüphesiz düşünmeye vakti olmadığından daha fazlaydı. Çok daha fazlası.

Bölüm 13

Riggs güneşli sarı güneş elbisesi ve sandaletleriyle Tae'nin yanından uzaklaştı, saçlarını başının üstüne toplamıştı, elinde iPad vardı, komşu kızı gibi görünüyordu, sadece daha otoriterdi.

Daha seksi.

Boğazındaki kıskançlığa benzeyen duygu yumağı yüzünden kendine aptal muamelesi yaparak daha hızlı hareket etti. Sanki o her zaman var olan şeytanları geride bırakabilirmiş gibi.

Lanet olsun, kendine gelmesi gerekiyordu. Bu yüzden çimlerin üzerinde bir amaç uğruna ilerledi, yeni yaz programı etrafında neşeli bir kaos içinde devam ediyordu, program kısmen kendisi tarafından geliştirilmiş ve uygulanmıştı ama onu içermiyordu.

Kendi işi.

Görünüşe göre o kadar uzun süredir yoktu ki, artık hiçbir şeye bağlı hissetmiyordu. Her şeyin ortasında durup suya baktı. En azından gölle ilgili bazı güzel anıları olduğunu itiraf edebilirdi, gerçekten güzel. O ve Jake uzun yaz gecelerinde gizlice dışarı çıkıyor, arkadaşlarını suya götürmek için babasının boktan teknesini çalışıyorlardı. Kışın, hafta sonları Jake'le birlikte kayak merkezlerinde ücretsiz geçiş kartları için çalışıyorlardı, böylece gönülleriince snowboard yapabiliyorlardı.

Jake onun yanına geldi, o da göle bakıyordu. Riggs onun da burayla ilgili Riggs'le aynı güzel anılara sahip olup olmadığını ya da artık yapamayacakları yüzünden anılarının lekelenip lekelenmediğini merak etti.

"Benim için üzülüyormuş gibi bana bakmaya devam edersen suratına bir yumruk atacağım," dedi Jake yumuşak bir sesle.

"Yüzüme ulaşamazsın."

Jake güldü. "Tanrım, seni özlemişim. Başka kimse benimle uğraşmayacak, beni kendi pisliğimle suçlamayacak."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Jake sevgiyle, "Yine de daha sonra suratını yumruklayacağım," dedi. "Ama şimdilik seni işe koymam gerekiyor." Sahilin hemen açığında demirlemiş olan tekneyi işaret etti. "Teknesini bir günlüğüne bağışlayan adam gitmek zorunda kaldı. Onu kullanacak birine ihtiyacım var."

"Burada bir trilyon gönüllümüz ve çalışanımız var."

"Evet," dedi Jake. "Ve 'biz' lafını sevdim ama bu tekneyi gölün etrafında sürüp arkasında engelli insanları tüplerle çekecek kadar güvendiğim tek bir kişi var. Bir tekneyi bu tür bir hassasiyetle sürmek için bilgili bir dokunuş gerekir."

Riggs, "*Sende* de o bilgili dokunuş var," dedi.

"Ama sen daha iyi yapıyorsun."

Riggs gülmek zorunda kaldı. "Hayatım boyunca bu bahaneyle bana bir şeyler yaptırdın. 'Riggs, babam kışımızı tekmelemeden önce bulaşıkları yıkamalısın çünkü sen benden daha iyi yıkıyorsun. Riggs, bu akşam babama yemek pişirmelisin çünkü babamın keyfi yok ve sen benden daha hızlı ördek yiyorsun. Riggs, babamı işe sen kaldırmalısın, sen uyandırırsan o kadar sinirlenmez, sen benden daha iyi yaparsın."

Jake gülümsemesini gizlemek için bir elini çenesine götürdü. "Sen her zaman benim için fazla zekiydın. Ama bu durumda sana karşı dürüst olacağım. Tekneyi benden daha iyi idare edersin. Ben kıyıda olacağım, insanları tüplere bindirip indirmeye yardım edeceğim, böylece her seferinde tekneye binip inmek zorunda kalmayacaksın. Ayrıca, sporcularımız yorulduklarında tekneye geri dönmelerine yardımcı olmak ve sporcumuzun ebeveynleri, kardeşleri ya da yanında kim varsa onlarla ilgilenmek üzere seninle birlikte bir gönüllüyü de tekneye bindireceğim."

Riggs 360 derecelik şaşırtıcı güzellikteki dağlarla çevrili, ılık bir güneşin altında parıldayan suya baktı. Aslında bugün yapmayı tercih edeceği bir şey düşünemiyordu. "Tamam."

Jake ona gerçekten içten bir gülümseme verdi. "Öyle mi?" "Elbette."

"Güzel. Oh, ve bir şey daha."

Riggs ona ihtiyatla baktı. "Ne?"

"Gözlerini ve kalbini açık tut."

"Ciddi misin? Hallmark reklamı gibi konuşuyorsun."

"Adrenaline HQ'nun bu toplum için ne kadar önemli olduğunu ve bugün hizmet verdiğimiz insanlar için ne anlam ifade ettiğini görmenizi istiyorum."

"Bunu göremediğimi mi sanıyorsun?"

"Bence eve gelip iyi olduğumdan emin olmak ve gitmenin senin için kolay olmasını sağlamak için kardeşlik görevini yerine getirdiğini söyleyebilmek için kendini kapalı tutmaya çalışıyorsun." Jake ona bir bakış attı. "Nasılım?"

Paranın üzerinde haklı olması yardımcı olmadı. "Seni bir görev olarak görmüyorum. Bunu yanlış anlamışsın. Büyürken *senin görevin* bendim."

"Ne olmuş yani? Ben ağabeydim. Kim olursan ol seni korurdum. Ve eğer pozisyonlarımız ters olsaydı, sen de aynısını yapardın. Biz böyle yaratıldık, Riggs. Zayıfları koru. Tekneyi kullanıyor musun, kullanmıyor musun?"

Uzun yıllar boyunca zayıf olanın kendisi olduğunu hatırlayınca dengesi bozulan Riggs ona ukala bir selam verdi ve tekneye bindi.

Gönüllüsü güneşli sarı bir güneş elbisesi giymiş, at kuyruğu Adrenalin HQ şapkasının arkasına yapışmış, yüzünde güneş gözlükleri ile gemiye geldiğinde, kontrollere çabucak alışmış ve tüm vitesleri kontrol ediyordu.

Tae kısa bir süre durdu ve ona baktı. "Şoför sen misin?"

"Tüm karadaki tüm teknelerin ..." dedi.

Sandaletlerini kıyıda bırakmıştı, bu yüzden suda biri olduğunda diğer tekneleri uyarmak için kullandıkları kırmızı bayrağı alırken yalınayaktı. Sonra doğruldu ve nereye oturacağına karar vermeye çalışır gibi etrafına bakındı. Hemen yanında bir yer vardı ama o arka taraftaki bankta diz çökmeyi tercih etti ve elli metre ötede, kıyıda, Carolyn ve Jake'in iki gencin bir iple tekneye bağlı geniş tüpe binmesine yardım etmesini izledi.

"Bunlar Archie ve Arlo," dedi Tae ona, iPad'ine bakarak. "On altı ve on yedi yaşındalar. Kardeşler. Otistikler. Tekneye binmek yerine annelerinin kıyıda kalmasını istediler. Ayrıca hızlı gitmek istiyorlar ama anneleri lütfen yapmayın diyor. Çoğunlukla sözel değiller, bu yüzden onların işaretlerini okuyacağım ve nasıl gittiğini sana bildireceğim."

"Ya sen?" Riggs sordu. "Sen de nasıl olduğunu bana bildirecek misin?"

Görünüşe göre onunla sadece gerektiğinde konuşacaktı çünkü cevap vermedi. Bunun yerine bayrağı havada tutarken bakışlarını iki hücumcusundan ayırmadı. İki kardeşten büyüğünün baş parmağını kaldırmasını bekledi ve sonra Riggs'e "Vur" diye seslendi.

Hızlandı ve çocuklar kulaktan kulağa sırtarak küçük dalgaların üzerinde zıplayıp tüpe can havliyle asıldılar. Büyük olan başıyla onay işareti yaptı, Riggs bir gözünü dikiz aynasından ayırmadığı için bunu görebiliyordu. Başparmak işareti daha hızlı gitmek anlamına geliyordu, ama Tae bunu ona söylememişti, bu da o sırada annesiyle birlikte hız yaptığı anlamına geliyordu. Not edildi. Ama çocuklar güçlüydü ve belli ki acemi değillerdi ve şimdi *ikisi de* ona başparmaklarıyla onay veriyorlardı.

O yüzden biraz daha hızlı gitti.

"Hey," diye bağırdı Tae motorun sesini bastırarak, gözlerini kısarak çünkü direksiyonu tutuş şekli sayesinde sprej tam yüzüne geliyordu. Eğlenebildiği her yerde eğlenmeyi severdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Daha hızlı gidiyoruz," diye seslendi ona. Çocuklar bağırp çağırıyor ve hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı, o da sırtıyordu.

Tae onun yanındaki koltuğa doğru ilerledi, çocukları görebilmek için hâlâ teknenin arka tarafına bakıyordu. "Yavaşla!" dedi yüzündeki suyu silerek.

"Tae, bundan daha hızlı koşabilirsin." Onları yaklaşan bir tekneden dikkatlice uzaklaştırdı ve çocuklara tekrar baktı. Hâlâ hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı. "Çok iyiler. İyiden de iyiler, baksana şunlara."

İsteksiz bir gülümseme verdi. "Evet. Ama sayende sırsıklam oldum." "Rüzgar yüzünden."

"Evet, doğru," dedi. Ayağa kalkarak sırsıklam olmuş yazlık elbisesini üzerinden itti ve üzerinde tek parça gök mavisi bir mayo kaldı. Adam dilini yutmamak için elinden geleni yaparken, kadın elbisesindeki suyu sıktı ve kuruması için bir koltuğa fırlattı, bir gözü sürekli oğlanların üzerindeydi.

"Dik dik bakıyorsun," dedi ona bakmadan.

"Elimde iyi bir manzara varken bunu takdir ediyorum."

"Daha önce görmediğin bir şey değil," diye not etti ve adam cevap vermeyince, ona kaşlarını kaldırmak için bir saniyesini ayırdı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Çok iyi yetişmişsin diyelim, Asi."

Kadın homurdandı.

"İyi Dişçi nerede?" diye sordu. "Jet kayağı."

Adam onun başka bir şey söylemesini bekledi ama söylemedi. Suçlamalarına konsantre olmaya devam etti.

Ve tekneyi idare ederken dikiz aynasından üçünü de izlemeye devam etti. Çocukların işi bittiğinde, Tae kardeşlerin inmesine ve bir sonraki grubun binmesine yardım etti; Lucy adında, doğuştan nadir görülen bir enfeksiyon nedeniyle bacaklarını kaybetmiş on iki yaşında bir kız ve babası. Lucy ve Tae aynı renk mayo giymişlerdi ve Lucy Tae'den çok etkilenmişti.

Babası tüpte oturmaya ve tekne yolculuğu sırasında Lucy'yi kucağına almaya hazırdı ama Lucy sadece Tae'yi istiyordu.

Böylece babam bayrağı tuttu ve Tae suya girip tüpe bindi, Riggs onları şimdiye kadar gördüğü en büyük, en tatlı gülümsemeleri getiren bir gezintiye çıkarırken Lucy'yi tuttu.

İki kızıdan da.

Ve itiraf etmeliydi ki, Tae izlemesi gereken biriydi. Burada o kadar tatlı, nazik ve sevgi doluydu ki, kendini o kadar veriyordu ki, onu hiç görmediği kadar açıktı. Onun bu yönünün olduğunu bile bilmiyordu; kesinlikle ona göstermemişi.

Yirmi dakika sonra, ki bu süre mümkün olduğunca çok kişiyi gezdirmek için her konuga ayırdıkları süreydi, durdu ve kızları içeri çekmek için teknenin arkasına doğru ilerledi. Yüzme güvertesinde diz çökerek Lucy'yi Tae'nin kollarından aldı ve onu bir havluya saran babasına teslim etti. Ardından Riggs Tae'ye elini uzatarak onu da tekneye çekti. Lucy de havluyu kaptı, bakışlarıyla babasını şikâyet etmeye cesaretlendirdi.

Aptal değildi, onları kıyıya geri götürürken çenesini kapalı tuttu.

Ve gün böyle geçti. Çok çeşitli tıbbi sorunları olan çocukları, daha önce hiç tekneye binmemiş risk altındaki gençleri ve hepsinin hikayesi yürek burkan yaralı savaşçıları çıkardılar. Hepsi bugün gülümsüyor.

Öğle yemeği molasından önceki son koşuda, yaralı gazilerden birini dışarı çıkardılar. Ace travmatik bir beyin hasarı geçirmişti ve bir el yapımı patlayıcı sayesinde protez bir kol takıyordu. Riggs ona başıyla selam verdi ve diğerleri için yaptığını yaptı, onları gölde oldukça sakin bir gezintiye çıkardı. Ancak bir turdan sonra Ace sıkılmış görünüyordu, bu yüzden Riggs gaza bastı ve birkaç takla atarak tekneyi dar bir daire içinde döndürdü.

Tae'nin nefesinin kesildiğini ve "Yavaşla!" diye bağırdığını duydu. Onu görmezden geldi, ki bu *-şok-* kızın hoşuna gitmemişti. Tae onun yüzüne doğru yürüdü. "Derhal durdur şu tekneyi! *Delirdin mi sen?*"

Hayatının yolculuğuna çıkmış gibi sırttan Ace'e baktı. Ama Riggs yavaşladı, sonra durdu ve Tae'nin yanından geçerek Ace'i kendine çekti. Onlar

Sırtlarını tokatlayarak sıkıca sarıldılar, sonra geri çekildiler, birlikte güldüler ve sonra tekrar sarıldılar.

"Ahhh," dedi Ace keyifli bir iç çekişle, güneşlenme güvertesinden çıkıp minnetle bank koltuğuna gömüldü. "Dostum, çirkin suratını tekrar görmek çok güzel."

Tae rahatlamış bir şaşkınlıkla Ace'e baktı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz." Ace gülümsedi. "Evet."

Tae başını salladı. "Birlikte hizmet ettiniz."

"Yine evet. Bu göt herif"-Ace, sanki gemideki göt herifin kim olduğu konusunda herhangi bir şüphe olabirmiş gibi Riggs'i işaret etti-"hayatımı kurtardı. Bir kez denizaşırı bir yerde, bir kez de birkaç yıl önce, oturup kendime acımak yerine özel dedektiflik lisansımı almam için başımın etini yediği zaman."

"Evet, az kalsın yine canını alıyordu," diye haykırdı.

"Hayır. Ne istediğimi biliyordu."

"Peki neydi o?" Tae sordu. "Erken bir ölüm mü?"

"Zaten ölümün tam yüzüne baktım ve kazandım," dedi Ace kolayca. "Ve Riggs, bazen böyle bir şeyden sonra, öyle hissetmediğinde bile hala kazandığını kendine hatırlatmak için ölümün yüzüne bakmaya devam etmen gerektiğini bilir."

Tae biraz hava aldı. "O halde burada olmana sevindim," dedi sonunda zarıfçe. "Ve günün tadını çıkarabildiğin için."

"Oh, çok hoşuma gidiyor." Ace ona sırtıttı. "Peki sen onun musun?"

Hayır, diye düşündü Riggs. Çünkü ben muhteşem bir aptalım.

"Affedersiniz?" Tae, normal bir erkeğin geri adım atacağı bir ses tonuyla konuştu. "Ben *kimsenin* değilim," dedi. "Ben kendiminim."

Ace geri adım atmadı. Kıkırdadı. "Alıngan. Bu yeni bir şey." Riggs'e baktı. "Onaylıyorum." Sonra Tae'ye göz kırptı. "Genelde tatlıya yönelir. Sıkılır. Sürekli tetikte olması gerekir."

Belki ayak parmaklarım değil, diye düşündü Riggs. Ama tek bir bakışıyla onu dizlerinin üzerine çöktürebilirdi.

"Onu hiç *tutmuyorum*," dedi. "Ne ayak parmaklarında ne de başka bir yerinde." Ace yine güldü. "Evet, mükemmelsin."

"Ah, Tanrı aşkına." Tae döndü ve keskin bakışlarını hâlâ teknenin arka tarafında, yüzme platformunun üzerinde duran Riggs'e yoğunlaştırdı.

tüpü ve ipi sardı. "Ve *sen*," dedi. "Bana onu tanıdığını söyleyebilirdin!"

"Ne yani, haklı öfkenizi mi mahvedeyim?"

Gözlerini devirerek sundress'ini kaptı, içine girdi ve vücudunu yukarı çekti. iPad'ine baktı. "Öğle yemeği vakti."

Ace, "En sevdiğim şeylerden biri," dedi.

Riggs, "Ona *diğer* sevdiği şeylerin ne olduğunu sormamanızı öneririm," dedi.

"Oyunbozan," dedi Ace.

Tae öne geçti ve direksiyonun arkasına oturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sarmal halatı ve tüpü güverteye fırlatarak.

"Bizi kıyıya götürüyor."

"Bekle, nasıl yapılacağını biliyor musun-" Cümlesini tamamlayamadı çünkü kadın gaza bastı ve ... yüzme platformundan suya doğru yelken açtı.

Yüzeye çıktığında Tae onu almak için tekneyi döndürüyordu ve Ace gülmekten iki büklüm olmuştu. Onu hâlâ o aptal çocuk gibi hissettirebildiğini bilmek güzeldi.

Tae güneş gözlüklerini takmış, onun suda yüzen şapkasını ve güneş gözlüklerini alıp teknenin arkasına kadar yüzmesini izliyordu. Tekneye bindi ve bir köpek gibi sallandı, saçlarından sular uçtu ve onu yeniden ıslattı.

Kız soluk soluğa kalırken, Tae emdiği tişörtünü çıkardı. Tişörtü bir kenara fırlattığında Tae'nin kendisine baktığını fark etti. Özellikle de çıplak göğsüne ve karın kaslarına. Kaşlarını kaldırdı.

Gözlerini devirerek ona bakmayı kasıtlı olarak kesti ve kıyıya doğru ilerlemek için öne döndü.

"Tekne kullanmayı biliyorsun," dedi yanına oturarak. "Pek

çok şeyi nasıl yapacağımı biliyorum."

Ne kadar iyi biliyordu.

Omuz silkti. "Bir keresinde teknesi olan bir adamla çıkmıştım."

Araba sürmeye konsantre olmaya geri döndü ve Ace Riggs'e baktı.

Keeper, diye mırıldandı.

Evet. Ama o değildi. Hayatında sevdiği ve kaybettiği onca insandan sonra, ilişkilerin kalıcı olmaması gerektiğini düşünmeden edemiyordu. Tae'yi bir arkadaş olarak çok önemsiyordu ve daha fazlasını denemenin

Başkent'e gittiğinde değilse bile, sonunda ondan uzaklaştığında onu bir noktada kaybedecekti. Durum böyleydi. Tae ile bu işi daha da derinleştirmek her şeyi mahvedecekti. Beklentiler değişecekti ve pek çok şeyle yüzleşebilirdi ama onu kaybetmek istemiyordu. Ona dünyayı veremeyecek birinden daha fazlasını hak ediyordu. Onun geçmişini biliyordu ve onunla oynamayı reddetti.

Bu da güçlü olanın o olması ve ikisini de koruması gerektiği anlamına geliyordu.

Sahildeki kalabalık, etkinliklerle dolu bir sabahın ardından mutlu ve rahattı ve konuklar burada oldukları için heyecanlı görünüyorlardı. Jake, Riggs'ten açık olmasını istemişti ama doğrusu o günden etkilenmemek mümkün değildi. Ve evet, anlıyordu. Jake burada gerçekten bir şey yapıyordu, önemli, özel bir şey. Ve bunun bir parçası olmak iyi hissettiriyordu.

Gerçekten iyi.

Herkesle birlikte yemek sırasına girdi ve açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti. "Kazara yüzdüğüm için özür dilerim."

Döndü ve Tae ile yüz yüze geldi. "Anlatmak istediğin hikaye bu mu? *Kazara* mı?"

"Evet." Ve sonra onun sırasını kesti.

"Ah, işte orada," dedi. "Şu okuldaki kız." Kız homurdandı. "O çoktan gitti."

"Hepsi gitmedi," dedi. "Ve ben o çivi gibi sert, huysuz kızı sevdim."

Boynunu büktü ve ona uzun uzun baktı. "Bu şehvetti, aşk değil."

"Belki de." Ama onun durumunda her ikisinden de biraz olduğunu biliyordu.

Günün sonunda, tüm konuklar gittikten ve her şey temizlendikten sonra Riggs otoparkla çimlerin arasında durup parkı buldukları gibi temiz bıraktıklarından emin olmak için son bir kontrol yaptı. Bütün gün vızıldayan alana baktı ve başını salladı. Hayatının en güzel zamanını geçirmişti ve Tae tam arkasından konuşana kadar hâlâ gülümsediğini fark etmemişti bile.

"Gerçekten eğlendin mi?"

Onunla yüzleşmek için döndü. Hâlâ güneş elbisesi içindeydi, hâlâ yalınayaktı. Saçları vahşi dalgalar halinde yüzünün etrafına dökülmüştü. Yanakları teknenin rüzgârından yanmıştı ve burnunun üzerinde bir tutam çil vardı. Elinde iki büyük çöp torbası vardı ve her nasılsa hiç bu kadar

Güzeldi. Eğlenmek mi? Evet, çok eğlenmişti ama bunun olacağını tahmin etmemişti. "Belki." Çöp torbalarını ondan aldı ve bir süreliğine yere bıraktı.

Kaşlarını kaldırdı. "'Belki' mi? Gördüğüm kadarıyla hâlâ bir kelime cimrisi." "Belki de sadece dilimi bağlıyorsun."

Başını arkaya yatırdı ve güldü. Bu ses ve gözlerinin gerçek bir eğlenceyle parlaması hoşuna gitmişti ama ... "Öyle," dedi.

"Uh-huh."

Adam sadece ona baktı ve kadının gülümsemesi yavaşça soldu. "Ben ... dilini bağlıyorum," diye tekrarladı, şüphesi ağır basıyordu.

"Evet. Ve bu beni tekrar o aptal, beceriksiz ergene dönüştürüyor."

"Hiç garip değildin. Bugün seni gördüm, herkesle çok iyi anlaşıyordun, onları evindeymiş gibi hissettiriyordun."

Gülmek zorunda kaldı. "Ne yapmamı bekliyordun? Düşünceli bir pislik olmamı mı?"

"Şey, eğer ayakkabı uyuyorsa ..." dedi ağırbaşlı bir şekilde.

Homurdandı, sonra onu ağzına bakarken yakaladı. Onu öpmeyi düşünüyor olabileceği düşüncesi bile aklına aynı şeyi getirmişti. Ve daha fazlasını. "Haklısın," dedi sessizce. "İyi bir gün geçirdim. Aslında harika bir gündü. Ama ..."

"Ama ne?" diye fısıldadı. "Bunu geliştirebilecek bir şey düşünebiliyor musun?"

Bakışları hâlâ onun dudaklarındaydı ve birdenbire, ya da o kadar da birdenbire değil, tek düşünebildiği onu öpmek oldu. "Yapabilirim."

"Belki de bana anlatmalısın. Çok detaylı olarak."

Onu nazıkçe bir ağaca doğru itti, ellerini yüzünün iki yanındaki gövdeye yerleştirdi ve dudakları *neredeyse* birbirine değene kadar eğildi. "Seni tatmak istiyorum."

Gözlerini kapalı bıraktı ama ağzı kıvrıldı. "Sadece arkadaş olmamız çok kötü. Nedenmiş o?"

Hatırlamakta çok zorlanıyordu. "Çünkü seni inciten biri olmak istemiyorum."

Ellerini adamın saçlarının arasına soktu ve sıktı. "Peki ya sana beni öpmeyerek beni incittiğini söylesem?"

"Ben ciddiym, Tae. Senin için bir pişmanlık olmak istemiyorum."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu. "Öpüşen arkadaşlar olmak istediğimi. Küçük bir öpücük beni nasıl incitebilir ki?"

Şey, o böyle söyleyince . . .

Aralarındaki mesafeyi kapattığında gülümsüyordu, öpücük derin ve uyuşturucuydu, onu hızla altına çekiyordu. Ellerini göğsünden aşağı kaydırıp onu kendine doğru çektiğinde inledi, böylece aralarında hiç boşluk kalmadı. Bir "ew!" sesi duyup nerede olduklarını hatırlayana kadar kendini kaybetti.

"Öpüşüyorlar," diye fısıldadı küçük bir kız sahnede. Sarah.

Jordy ve Sarah'yı eve götürdüğünü bildiği Tae'nin içinde boğulmadan önce üzüntüyle geri çekildi.

"O senin erkek arkadaşın mı?" Sarah Tae'ye sordu. Tae kendi dilinde boğulur gibi oldu.

"Öğretmenim Bayan Watson, o da erkek arkadaşını öpüyor. Ama en iyi arkadaşım Kimmy bir erkekle öpüşürsen bitlenirsin diyor. Sizde bit var mı, Bayan Tae?"

Tae kızın önünde çömelirken gözlerinin içi gülüyordu. "Bir gün, bitlerin bu riske değdiğini anlayacaksın. Ama büyüyene kadar değil. Çok daha büyük olana kadar."

"Kaç yaşında?" Sarah sordu. "Yirmi sekiz," dedi Tae. Riggs sırttı.

Sarah büyük bir hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bu çok eski."

Bölüm 14

April, Jake'in kamyonetini yüklemeye yardım ederken kalbi o kadar doluydu ki kendini zor tutuyordu. Gün inanılmaz geçmişti ve o kadar heyecanlıydı ki patlayabilirdi. Son ekstra malzeme kutusunu da minibüse itti, kapıyı kapattı ve sonra Carolyn'le sarıldılar.

"Bugün daha iyi geçemezdi," dedi Carolyn. "Çektiğiniz fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum."

April kolayca yüzlercesini almıştı. Onları sıralamak için de sabırsızlanıyordu. "Bir albüm hazırlayacağım ve linki sana e-posta ile göndereceğim."

Carolyn başıyla onayladı. "Ve Jake'e harcadığın zaman için fatura kesmeyi unutma. Bunun için sana ödeme yapıldığından emin olmak istedi."

"Bugün burada olmam için bana zaten para ödüyor."

"Bir etkinlik çalışanı olarak evet," dedi Carolyn. "Fotoğraflar ayrı bir anlaşma ve o bu konuda kararlıydı."

Büyük olasılıkla Tae önerdiği içindi ve bu düşünce April'in kalbini daha da doldurdu. "Teşekkür ederim."

"Yaratıcılık kesinlikle ailenizde var," dedi Carolyn. "Kızınız inanılmaz."

April gülümsedi. "Öyle, değil mi?"

Jake yaklaştı. "Onu maaşa bağlamayı denedim ama kendi gemisini yönetmeyi seviyor. Onu suçlayamam. Bu işte iyi."

"Güven bana," dedi April gülerek. "Kendi işinin patronu olması daha iyi. Otoriteyi pek sevmez, kendi bildiğini yapmaktan hoşlanır ve başkalarıyla her zaman iyi geçinemez."

Carolyn güldü. "O zaman Jake'in yanına çok yakışır."

Jake gözlerini devirdi, Carolyn ona doğru eğilene kadar elini çekti ve onu öptü.

Carolyn'le ilgili her şey yumuşadı ve yüzünü avuçladı, sonra geri çekilmeden önce ona sıkıca sarıldı.

April ilişkilerine bayılıyordu ama sahip oldukları şeyin nadir olduğunu da biliyordu. Tae'ye sağlıklı bir ilişkinin nasıl bir şey olduğunu gösterebilmek için umutsuzca aksini dilemesine rağmen, kesinlikle bunu hiç bulamamıştı.

Jake minibüsüyle uzaklaştı, sadece Carolyn'in arabasını bıraktı ama Carolyn April'e döndü. "Gitmeden önce şamandıralara kadar yüzüp geri dönmemin bir sakıncası var mı? Bu sabah koşmaya fırsatım olmadı."

"Sen git. Ben de seninle gelirdim ama ..." Gülümsedi. "İstemiyorum."

Carolyn güldü. "Senin fiziğinle buna gerek yok. Ama ben yemeğe baksam bile kilo alıyorum."

O sahile doğru ilerlerken April da çimenlik alana geri döndü. Göle bakmak onu her zaman sakinleştirir, merkeze oturturdu ve şimdi de durum farklı değildi. Güneş gökyüzünde alçalıyor, öğleden sonra ışığı göldeki beyaz suların üzerinde dans ediyor ve gölü sihirli bir şekilde parıltıyordu.

Muhteşem.

Çam ve öğle yemeği için mangalda pişirdikleri hamburger ve sosisli sandviçlerin hafif kokusuyla dolu temiz dağ havasını derin derin içine çekti. Sonra dikkati başka bir şeye takıldı ve kalbi duracak gibi oldu. Tae bir ağaca yaslanmıştı, Riggs'in vücudu da onunla aynı hizadaydı. Onu etkileyen öpüşüyor olmaları değil, vücut dillerinin ima ettiği duyguydu.

Bu sadece bir öpücük değildi.

Uzaklara baktı, düşünceleri hızla akıyordu. Riggs Copeland'ın son derece seksi olduğunu inkâr edemezdi ama ... ama. Onda Tae için istemediği bir tehlike unsuru vardı. Ve kızı için ondan hoşlanmamasının en büyük nedeni de buydu. O ilk gün depoya geldiğinde, ondaki bir şey, gözlerinin derinliklerindeki bir şey ona Tae'yi hak etmediğini düşündüğünü söylemişti.

Bu da onun yapmadığı anlamına geliyordu.

Jake ve Riggs'in birkaç kez tartıştıklarını duymuştu, sesleri sert ve kızgınlık doluydu. Riggs soğuk ve mesafeli görünüyordu. Tae için en çok istediği şey olan birinin onu sevmesi konusunda acizdi. Ama şimdi Tae'yi tutarken gösterdiği özen, başını dikkatle okşayan elleri April'in kendinden şüphe etmesine neden oluyordu. İnanılmaz derecede iyi gizlemiş olsa da, derin duygulara kapılmaktan çok daha fazlasını yapabildiği açıktı.

Yine de hoşuna gitmedi.

Çünkü burada kalmayacaktı. Ve Tae hayatında yeterince geçici şey görmüştü. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

O ve Riggs şimdi birbirlerine bakıyorlardı, havada yoğun bir gerilim vardı. April, Tae ne iddia ederse etsin, aralarında bir şeyler olduğunu bir dereceye kadar biliyordu. Ama bilmek ve görmek çok farklı iki şeydi. Bakkal olayından sonra kızında inkâr edilemez bir değişim olmuştu. Daha çok gülümsüyordu. Ve sonra Çin yemeği randevu gecesi olmuştu. Tae'nin Hunter'a bakışı ile onun Riggs'e bakışı arasındaki fark çok açıktı. Ama April ona bunu sorduğunda, Riggs'in onu delirtmesi dışında hiçbir şey olmadığını söylemişti.

April onun iyi anlamda delirmiş olabileceğini düşünmemişti.

April ağır ağır park yeri ile çimlerin arasına dizilmiş banklardan birine çöktü. Birisi yanından geçmeye başladı ve zaten istemediği manzarayı bir anlığına kapattı. Başını kaldırdığında etkinlikte yer alan yaralı savaşıçılardan birini gördü. Yüzünün büyük bir kısmı kasketinin ve koyu renk gözlüklerinin altında saklıydı. Uzun boylu ve sırik gibi zayıftı, üzerinde kargo şortu ve kollarından birinin protez olduğunu belli eden bir tişört vardı. Yaklaştı ve onun yanındaki boş alana baktı.

"Devam et," dedi.

Sanki iliklerine kadar bitkin düşmüş gibi çöktü. O gününü kampçıların aileleriyle ilgilenerek, yemek çadırına yardım ederek ve tonlarca fotoğraf çekerek geçirirken, o günkü en aktif aktivitelerini yaparak geçirmişti, bu yüzden o sabah onu kaydettiğinden beri yolları kesişmemişti. "Ace," dedi. "Değil mi?"

Başını salladı. "Ve sen de April'sın."

"Hatırladın," dedi şaşırarak.

Gülümsedi ve yıpranmış yüzü değişerek kırk yaşından büyük olamayacağını fark etmesini sağladı. "Güzel bir bayanın adını bilmeyi alışkanlık haline getirdim."

April'in iyi bir adama takılıp düşse bile onu tanıyamayacağı bir sürü yıl olmuştu. Evet, internette flört ediyordu ama bu daha çok Tae içindi, onu dışarı çıkarmak için. Kendisi ise hatalarından ders çıkarmaya odaklanmıştı. Bu yüzden ona küçük bir gülümseme verdi ve bakışlarının şu anki en büyük endişesi olan Tae ve Riggs'e kaymasına izin verdi.

Ace'in bakışları onunkileri takip etti. "Bunu göreceğim hiç aklıma gelmezdi." "Ne?"

"Riggs gardını indiriyor," dedi Ace. "Sırtını otoparka dönmüş ve altı yönünde kimse yok. Bir şey olmalı."

"Öyle." Ona baktı. "Riggs'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

"İliklerime kadar. Beni zorbalıkla hayata döndürdü."

"Yani o ... iyi bir adam mı?" diye sordu.

"O sert, korkusuz. Ve en az onlar kadar belalı." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bu iyi bir adam olmakla aynı şey değil." "O da iyi bir adam," dedi Ace. "En iyisi."

"Yani kafası karışık değil mi?"

As güldü. "Oh, şey, evet. *Tamamen* kafası karışık."

Tam olarak korktuğu şeydi. Tekrar Tae ve Riggs'e baktı ama gitmişlerdi. Ayağa kalktı, Tae'nin arabasının otoparktan çıktığını fark etti ama April bir yolcusu olup olmadığını anlayamadı.

"İyi misin?" Ace sordu.

"Her zaman." Bu onun her zamanki cevabıydı. Ace'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunu biliyordu ama Carolyn'in arabasına doğru ilerleyip eve dönüşünü beklerken başıyla onaylamakla yetindi.

BİR SAAT SONRA Carolyn April'i eve bıraktı, ödünç bir elbise aldı ve gitti. April oturma odasının penceresinden ortak araba yolundaki kızının arabasına baktı. Onu orada görmek Riggs'le eve gitmediği anlamına geliyordu.

Bu, Riggs'in şu anda orada olmadığı anlamına gelmiyordu.

Miyav, dedi Storm o yaşlı kadın sesiyle.

Kediyi kucağına aldı ve ona sarıldı. "Biliyorum. Ben de açım." Üstünü değiştirdi ve Storm topuklarının üzerindeyken eve gelirken aldığı Meksika yemeğini tabağa koymak için mutfaka yöneldi. Evet, paket servisti ama kendine gerçek bir tabak ve çatal bıçak kullanacak kadar özelmış gibi davranmayacaksa kim davranacaktı?

Ve ayrıca, canlandırılmaya ihtiyacı vardı. Kendini biraz kötü hissetti, ama kendine kötü hissetmesini gerektirecek bir şey olmadığını söyledi. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Sıfır. Her şeyden önce, Tae büyük bir kızdı ve ayrıca onun hayatına müdahale etmek onları sadece kavgaya ettirirdi. İkincisi, sorun yoktu. Tae Riggs'i incitecek kadar uzun süre yanında tutacak değildi. Hiçbir erkeği uzun süre yanında tutmazdı, iyi olanları bile. Kendi utancına rağmen April'dan öğrendiği bir şeydi bu. Bunu düzeltmeye niyetliydi.

Kendisine gelince, gerçekten iyiydi. Uzun zamandır ilk kez, o ve Tae iyi bir yerdeydiler. Başlarının üzerinde bir çatıları vardı, gerçekten sahip oldukları bir çatı. Yiyecekleri vardı. Hatta banka hesaplarında biraz yastık vardı, bu da hayvanlar gibi yaşamadıkları anlamına geliyordu. ve yerel toplum kolejinde aldığı fotoğrafçılık dersi vardı.

İşler iyiydi, kahretsiz. Gerçekten iyiydi.

Peki sorun neydi? Neden kendini çarkın üzerindeki bir hamster gibi hissediyordu, hayatı onu yaşıyordu, tam tersi değil?

Tae arka kapıdan girip April'in mutfağına daldı ve April'in ruh hali anında düzeldi.

"Yemek kokusu alıyorum," dedi Tae umutla.

April gülmekten kendini alamadı. "Bir tabak kap." Kızı tabağı doldurdu ve ikisi de yemeğe oturdu.

April kızına dikkatle baktı, düşüncelerini okumaya ya da aklından neler geçtiğine dair bir ipucu bile bulmaya çalıştı ama kız istediği zaman taş kesilebiliyordu. "Bugün harikaydın."

"Teşekkürler. Ben de sana." Tae yemek yemeye devam etti. "Her şey planlandığı gibi gitti, ki bu her zaman güzeldir. Mükemmel bir gündü, gerçekten."

"Ve ... sonra?" April'in ağzı, beyni onu durduramadan sordu. Tae ağzının ortasında durdu. "Neyden sonra?"

"Olaydan sonra ne yaptınız?"

"Duş aldım, sonra da yiyecek çalmak için buraya geldim." "Hepsi bu kadar mı?" April kayıtsızca sordu.

Ama yeterince gelişigüzel değildi, çünkü Tae yemeyi bıraktı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Neden bir şey arıyormuşsun gibi hissediyorum?"

Çünkü aptaldı ve görünüşe göre hatalarından ders almamıştı. "Yapmayacağım. Unut gitsin."

Tae'nin yüzünden April'in tam olarak yakalayamadığı bir duygu geçti ama bu acıma olabilirdi ve April'in hayatta acımdan daha çok nefret ettiği çok az şey vardı.

"Anne-"

"Yapma." April başını salladı. "Sakın söyleme."

"Yapmak zorundayım ve bunu olabilecek en iyi şekilde söylüyorum çünkü seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Ama bir hobiye ihtiyacın var."

"I var Hobileri. Onlar dahil etme-iç çekme ve maratonculuk Bridgertons'ı tekrar tekrar dinleyin."

"Ve ben bu iki hobiyi de seviyorum." Tae elini April'in elinin üzerine koydu. "Ama senin de *başka bir* hobiye ihtiyacın var, benimle başlayıp bitmeyen bir hobiye."

Lanet olsun. "Biliyorum," diye fısıldadı, tıkanığını hissederek. Kendisine acınmasından nefret ettiği kadar tıkanmaktan da nefret ederdi. "Haklısın. Sadece kendim için bir şeye ihtiyacım vardı."

"Ve bir erkek değil," dedi Tae. "Onlar abartılıyor." "Öyle mi?"

"Öyle olduklarını biliyorsun." Tae başını kaldırdı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Durakladı. "Kendimi hissettirecek bir şey bulmaya ihtiyacım vardı..." Doğru kelimeyi aradı. "Kendi başıma iyiyim." Kahretsin, sesi titriyordu. "*Tamamlanmış*."

Tae'nin yüzünde yıkılmış bir ifade belirdi ve ayağa kalkmaya başladı. "Şu sevdiğimiz kurabiyelerden bir kutu var. Sahte Girl Scout çikolatalı naneli olanlardan. Masamın çekmecesinde, ödenmemiş faturalarımın altındalar, acil bir kurabiye durumu ortaya çıkana kadar kendimden sakladım, ama gidip onları alacağım ve-"

"Devlet üniversitesinde fotoğrafçılık dersi alıyorum," diye ağzından kaçırdı April.

Tae sandalyesinin yarısında dondu kaldı.

"Birkaç hafta önce başladım ama sana söylemeye çok utandım." Tae afallamış görünüyordu. Ve incinmiş. "Anne, neden utanasın ki?"

Bence bu harika."

April göğsünün şiştiğini hissetti. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Fotoğraf çekmeyi seviyorsun. *Harika* fotoğraflar çekiyorsun. Muhtemelen o dersi sen verebilirsin."

Ama başını iki yana salladı. "Ben sadece kendi kendimi eğittim. Terminolojiyi ve işleri yapmanın doğru yolunu bilmek istiyorum. Ama ..."

"Ama ne?"

April yüzünü buruşturdu. "Eskiden birden fazla işte çalışıp hayatımızı nasıl idare ediyordum? Şimdi aynı gün hem dersim hem de market alışverişi yapmam gerekiyorsa yıkılıyorum. Ayrıca, sınıfımdaki en yaşlı kadın benim."

Tae güldü. "Anne, sen kırk üç yaşındasın."

"Bir ay sonra kırk *dört* olacağım, bu da beni sınıfımdaki herkesten bir zilyon yaş büyük yapıyor."

"Yani?" April ona ters ters bakınca Tae yine güldü. "Sen sadece ateşli genç kız olmaya alışmışsın. Ve anlıyorum, bu uzun zamandır senin kimliğin."

April iç çekti. "Şimdi de beni egoist gibi gösteriyorsun."

"İnternette bulduğun o kuponu yüksek kolonoskopi yaptırmak için kullandın." Tae dehşet içinde ürperdi. "Eğer bu ego için olmasaydı."

"Hey, bir gecede beş kilo verdim." İç çekti. "Berbattı," diye itiraf etti.

Tae güldü, sonra onun bakışlarıyla karşılaştı, gülümsemesi soldu. "Fotoğrafçılık dersinden keyif alıyor musun?"

April ödevleri ve fotoğraf makinesiyle dışarı çıkmak için ödev bahanesini her kullandığında kalbinin nasıl sevinçle çarptığını düşündü. "Evet. Dışarı çıkıp birkaç gün batımı fotoğrafı çekmek istiyorum."

Tae *gördün* mü der gibi elini salladı. "O zaman diğer her şeyi görmezden gel. Ve kuponlar için goop'a bakmayı bırak." Elindeki tabağı lavaboya götürdü, duruladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi. "Eğer sen çekim yapmaya gidiyorsan, ben de biraz iş yapacağım."

"Belki bu gece Hunter'la çıkarsın diye düşünmüştüm," dedi April olabildiğince rahat bir şekilde. "Bugün çocuklarla çok iyi anlaştı."

Tae başını salladı. "Bu gece bir randevu için çok yorgunum." *Bırak gitsin* . . . Ama yapamadı. "Yorgun musun? Yoksa kafan mı karışık?" Tae kaşlarını çatı.

"Bu ne anlama geliyor?"

April gerçekten susmak istiyordu ama susma geniyle doğmamıştı. "Bugün seni Riggs'le gördüm."

"Ben de. İkimiz de teknede çalıştık."

Kızı ne zamandan beri kaçamak yapmakta bu kadar iyiydi? "İkinizin arasında bir şeyler dönüyor."

"Gerçekten yok."

"O zaman neden Sunset Cove'da *yaşayan* ve sadece ziyarete gelmeyen çok hoş dişiyle çıkmak yerine gerçekten buradasın? Çocuklarla çalışan ve hayat kurtaran bir adamla."

"Anne, o bir *diş hekimi*," dedi Tae kuru bir sesle. "Bunda yanlış *bir şey* olduğundan değil. Ama teknik olarak, Riggs Amerika'yı güvende tutmak için savaştığından, hayat kurtaran kişi o."

April başını salladı, ringe adım attığının farkındaydı ama kızının devasa bir hata yapmak üzere olduğunu hissediyordu. "Evet, ülkemiz için inanılmaz bir hizmette bulundu. Ama Tae, bu onun gözlerinde. Bıkkın ve içine kapanık. Gördüğü ve yaptığı her şey için kalbim onunla birlikte olsa da, senin için daha fazlasını istiyorum."

Tae, "Bıkkın ve içine kapanık olmaktan daha kötü şeyler de var," dedi.

"Tatlım, sen bıkkın ve içine kapanık *değilsin*. Bu sadece kullandığın bir paravan, dünyaya verdiğin bir yüz çünkü birinin seni sevmesine izin vermekten korkuyorsun."

Tae sert bir kahkaha attı. "Hayatımı onaylatmak için bir erkeğin sevgisine ihtiyacım yok anne. Senin de yok."

"Tabii ki hayır. Ama aşık olmak çok eğlenceli olabilir." Ve eğer onun yumuşak tarafını ortaya çıkaracak kadar şefkatli ve sabırlı olursa... Tae için istediği de buydu. Onu olduğu gibi sevecek birini, *her zaman* herkesin yanında olduğu için onun da yanında olacak birini. Bu çok mu yanlış? "Sana aşkın kötü, kaçınılması gereken bir şey olduğunu öğretmiş olmaktan nefret ediyorum."

"Bakın, eminim aşk oldukça harikadır." Tae durakladı. "Ama Riggs'le olmayacak. Biz ... öyle değiliz."

April başını salladı, göğsü sıkışmıştı çünkü sadece kızı ona karşı dürüst davranmıyordu, aynı zamanda kendisi de kendine karşı dürüst davranmıyordu.

"Şimdi gidiyorum," dedi Tae.

"Bekle. Tatlıdan bahsetmiştin. Konuşabiliriz."

Tae'nin yüzü, kendini kapatırken olduğu gibi karardı. "Belki başka bir gece."

"Dondurucumda dondurma var." April hemen bir kutu Rocky Road dondurması çıkardı.

Tae kararsız görünüyordu ama birkaç vuruştan sonra kaseleri ve kaşıkları çıkardı, ardından çikolata sosu için buzdolabına yöneldi ve April'in onaylarcasına başını sallamasını sağladı.

Bir süre sessizce yediler, şekerin işini yapmasına izin verdiler.

Damarlarına ulaştığında zevkle iç çektiler.

"Hiçbir şey beni dondurma kadar mutlu edemez," diye mırıldandı Tae, kaşığının yalarken.

"Bunu söyleyebilirim," dedi April. "Parlıyorsun. Ama nedense bunun dondurmadan kaynaklandığını sanmıyorum."

Tae, "Bu, etkinlik için başarının parıltısı," dedi.

"Ya da . . . ?"

"Yoksa ne olur?" Tae

sordu. April tereddüt etti.

"Gerçek mi?"

Tae ona temkinli bir bakış attı. "Emin misin? ?" "Olaydan sonra seni Riggs'le gördüm."

Tae bir süre sustu, sonra kaşığının yere bıraktı. "Bunun bir önemi yok."

İkimiz de onun benim için kesinlikle yanlış adam olduğunu biliyoruz."

"Bu da tam olarak senin ilgini çeken şey."

Tae neşesiz bir şekilde güldü. "Merhaba Pot, benim adım Kettle." Durakladı. "Bak anne, benim için endişelenmene gerek yok, tamam mı? Sen sadece kendin için endişelen, ben hallederim."

"Kızım benim adımlarımı takip etmek ve benim hatalarımı yapmak üzereyken endişelenmemek çok zor."

Tae başını salladı. "Ben kendi hatalarımı yapabilecek kapasitedeyim anne.

Kendini suçlama."

"Ama her şeyi berbat ettim. Hem de çok. Eve erkek getirdim çünkü anında bir aile kurabileceğimi düşündüm. Ama işler öyle yürümüyor. Kim bilebilirdi ki?" Gülümsemeyi başardı ama Tae kâsesini itti.

"Anne."

April'in kalbi sıkıştı. "Öyle mi?"

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Ama bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söylemeye çalışman sinir bozucu, özellikle de ..."

Tae sözünü kesince April'in midesi bulandı. "Ne zaman ... beni sen büyüttün, tam tersi yerine?"

"Söyleyeceğim şey bu değildi."

"Ama doğru."

Tae gözlerini kapattı. "Bunun için çok yorgunum. Bana güvenmek zorundasın.

Endişelenmenize gerek yok, her şey kontrolüm altında."

April başını salladı. "Sadece... sadece benim yaptığımı yapmayacağına, geleceğinden bir an için bile vazgeçmeyeceğine söz ver."

"Babam öldükten sonra böyle mi yaptın?"

April'in içindeki her şey dondu. "Neden babandan bahsediyorsun?"

"Senin yaptığın hatayı yapmamamı söylemiştin. Sanırım o hata benim."

April yüzünü buruştururken midesinin sıkıştığını hissetti çünkü kızının kendisini bir hata gibi hissetmesini *asla* istemiyordu. "Tae-"

"Seni mahvetti anne. Bunu söylemiştin. Zamanın o tek anına sıkışıp kaldığın için mi?"

Tae'nin sesinde şimdi onu korkutan bir şey vardı. Gençken babasını çok sorardı. Ama on yıldan uzun bir süredir ondan hiç bahsetmemişti. April biliyordu, çünkü sayıyordu. Öyleyse bu ani ilgi neden bu kadar dikkatle dile getirilmişti? Ayağa kalktı ve çay için su koydu. Elbette suçluluk ve pişmanlık duyguları onu sardığı için oyalanıyordu. April'in

Hayatını açık bir şekilde yaşamak ve kızına karşı her konuda dürüst olmak. Çünkü öğrendiği gibi, yalanlar sadece acı verirdi.

Ve yine de bir tane söylemişti. Büyük bir tane.

Ve bir başkasına yol açtı. O da bir başkasına yol açtı. Ve şimdi Tae'nin o ilk yalan üzerine kurulu tüm çocukluğu, fırtınada iskambilden bir ev gibiydi. Ama kaçak bir trenin sorunu da buydu: Yeterli hızı yakaladığında onu durdurmak mümkün değildi. Bu da öyle hissettiriyordu, kaçak bir trendeydi. Freni yoktu.

Daha da kötüsü, yıllar boyunca Tae'ye gerçeği söyleyebileceği pek çok zaman olmuştu. Ama o söylememişti. Ve şimdi bunu yapmak sadece kendi vicdanını rahatlatmaya yarayacaktı. Çünkü bu Tae'yi yıkacak ve büyük ihtimalle ilişkilerini yok edecekti.

İşin ironik yanı, tüm bunları Tae'yi *korumak* için başlatmış olmasıydı. "Bazen, babanla aramızda olanlara kendimi o kadar kaptırdığımı düşünüyorum ki, evet, bu beni engelledi." Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeğiydi.

Tae başını eğdi ve uzun bir süre sandaletlerine baktı. Hayal kırıklığına uğradığında hep böyle yapardı ve Tanrı biliyordu ki April yıllar boyunca onu çok hayal kırıklığına uğratmıştı. Sonra Tae başını kaldırdı ve bir an için babası hakkında daha fazla şey soracakmış gibi göründü ama sormadı. Bunun yerine, "İnsanların kendi hatalarını yapmaya hakları vardır," dedi. "Senin şüpheli seçimlerini *her zaman* destekledim. Clyde'ı hatırlıyor musun?"

April, ilk buluşmada aşık olduğunu sandığı, ancak nazik bir dev ve çok tatlı bir adam olmasına rağmen, vücudunda zerre kadar hırs olmadığını ve kadınların kanepelerinde yaşayıp onları kurutarak kariyer yaptığını öğrendiği adamı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Sonunda bir gün evinin kilitlerini değiştirip eşyalarını kutular içinde evinin önüne bıraktığında, Clyde ona manevi tazminat davası açacak kadar küstahlaşmıştı. "Tanrım. Clyde."

Tae neşesiz bir kahkaha attı. "Aynen öyle. O yüzden lütfen kendi hatalarımı yapmama izin verecek cesareti kendinizde bulabilir misiniz? Yorum yapmadan?"

April Tae'ye yaklaştı ve onun duruşunu taklit ederek tezgâha yaslandı. Sonra başını kızının omzuna koydu. "Deneyeceğim."

Tae döndü ve kollarını April'a doladı. "Teşekkür ederim. Ve bu kadar endişelenme. Senin gibi yalnız değilim. Duydun mu bilmiyorum ama gezegendeki en iyi anneye sahibim. Tamam mı?"

April burnunu çekti ve hayatındaki en güzel şeye sıkıca tutundu. "Tamam," diye fısıldadı ve kendine rağmen buna inanmak için gerçekten çok çalıştı.

Bölüm 15

Annesiyle konuştuktan sonra Tae çitin üzerinden geçip evine girdi. Duş aldı ve yatağına tırmandı, zihni uyuyamayacak kadar telaşlıydı. Annesine Bay Schwartz'ın söylediklerini söyleme, doğum belgesi konusunda onunla yüzleşme fırsatını kaçırmıştı.

Ama annesi bu gece neredeyse kırılgan görünüyordu. Tae bunu yapamayacağını fark etti, daha fazla cevap alana kadar onunla konuşamazdı, kendi başına bulacağı cevaplar.

Aklı o güne gitti. O kadar başarılı olmuşlardı ki Jake iki hafta sonraki Göl Günleri'ni şimdiden onaylamıştı; yaz ortasında yapılacak bu etkinlikte *iki* gün boyunca gölde eğlenilecek, ilk gece barbekü yapılacak ve açık artırma düzenlenecekti.

Ama düşündüğü şey bu değildi. Hayır, bu onur öpücüğe aitti. Sadece bu düşünce bile kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Biraz sakın nefes almaya çalıştı ama uykunun gelmesi yine de sonsuza kadar sürdü ve geldiğinde de onu zamanda geriye götürdü.

TAE, annesinin eski Chevy kamyonetinden depoyu doldurabildiğinden daha hızlı benzin tükettiği için nefret ediyordu. Kendisini görünmez hissettirdiği için liseden nefret ediyordu. Annesiyle paylaştığı tek odalı daireden de nefret ediyordu çünkü annesinin geceleri ağladığını duyabiliyordu. Hmm . . . bir bakalım. Bu aslında uzun zamandır yaşadığı en eğlenceli şeydi. Başka nelerden nefret ediyordu?

Bekle, biliyordu. Hayatından nefret ediyordu.

Genellikle siyah kadife üzerine serpiştirilmiş küçük elmaslar gibi parıldayan milyarlarca yıldızla aydınlanan Tahoe gecesı gökyüzü bu gece karanlıktı. Kalın, çalkantılı bulutlar tepesinde asılı duruyordu ve geceleri hiçbir şehir ışığına izin verilmeyen küçük kasabası Sunrise Cove'da, bir korku filmi seti gibi hissediyordu.

İlk partisine gitmek için harika bir gece değildi. İngilizce dersinde Cassie adında bir kızdan yol tarifi almıştı. Cassie daha önce Tae'ye hiç bakmadığı için biraz garip olmuştu ama yalnızlıktan bıkmıştı.

Talimatlar seyrekkti:

*06 numaralı yoldan iki mil ilerleyin, Kaliforniya büyüklüğündeki devrilmiş ağaçtan sağa dönün.
Yarım mil sonra, uçuruma gitmeden önce durun.*

Tae 06'yı biliyordu. Hidden Hills'te Tahoe Rim Trail'e giden, yürüyüşçülerin ve bisikletçilerin gündüzleri doğaya çıkmak için kullandıkları bakımsız toprak bir yangın yoluydu. Geceleri ıssız olurdu.

Ve tehlikeli.

Ama tüm hayatı boyunca kendini biraz tehlikeli hissetmişti, her neyse. Patikaları yeterince iyi bildiğinden, kamyonla rüzgârlı ve bozuk yolda ilerledi, uçurumdan ve farlarının gösterdiği diğer tüm arabalardan çok önce durdu. Hatta yetmiş beşlik bir U dönüşü yapmayı bile başardı, böylece çıkış yoluna bakacak şekilde park edebilecek, gerekirse hızlı bir kaçışa izin verecekti. Ve insanlar şu anda -ya da hiçbir zaman- onun en sevdiği şeyler olmadığından, bir kaçışa ihtiyaç duyması kuvvetle muhtemeldi.

Dikiz aynasından kendine hızlıca bir göz attı. Boyalı saçları da dahil olmak üzere tamamen siyahlar içinde, gerçek halinden pek bir şey görünmüyordu.

Gerçek kızın kim olduğunu bilmiyordu zaten.

"Normal ol," dedi yansımasına. Kamyonetten indi ve toprak yoldan büyük şenlik ateşine doğru yürüdü, şimdiden titriyordu. Kahretsin, bir cekete ihtiyacı vardı ama annesiyle ortak bir ceketleri vardı ve Tae annesinin bu gece son ezikle olan randevusuna giderken onu da götürmesi için ısrar etmişti.

Ateşin yanında ya da etrafında gruplar ve kümeler halinde duran, gülen, konuşan, içen, ot tütüren yüze yakın çocuk olduğunu fark ettiğinde yavaşladı. Tae, tanıdığı birini, herhangi birini bulmaya çalışarak ilerledi.

Bir grup kız yakınlarda daire şeklinde toplanmıştı ve içlerinden biri kapüşonunu geriye atıp platin sarısı saçlarını ortaya çıkardığında Tae Cassie'yi bulduğunu anladı. Hâlâ görünmeyen Tae yaklaştı, sonra kendisi hakkında konuştuklarını fark edince durdu.

Cassie, "Jonah bana geçen haftaki futbol maçında Tae'nin ona asıldığını söyledi," diyordu. "Onu defetmek zorunda kaldığını ve ölü bir balık gibi öpüştüğünü söyledi."

"Tae'yi maçta görmedim," dedi başka bir kız, Tae'nin beden eēitimi dersinden Ness. Ness daha önce hiç tanımadıēı Tae'yi neden maçta fark etmişti ki, Tae'nin hiçbir fikri yoktu. Bir şey söylemek için aēzını açtı ama Cassie tekrar konuřtuēunda ne s yleyeceēinden emin deēildi.

"Trib nlerin arkasındaydılar ve ma boyunca Eric'in arabasında kaldıēın için bunu bilemezsin."

Ness omuz silkti. "Madem oyuncaēınla yatıyor, Tae'yi neden buraya davet ettin?"

" nk  yaptıēı şeyi herkese sızdırdım. Bu gece mesajı alacak."

"Ne mesajı?"

"Erkek arkadaşımı almaya alıřtıēında, silinirsin."

Bununla birlikte Tae döndü ve aptalca bir şey yapmadan önce kamyonetine doēru koşmaya başladı. Cassie'ye söylediklerinin maçta yaşananlarla uzaktan yakından alakası olmadıēını söyleyerek kendini savunmaya çalışmak gibi. Jonah durup dururken ona asılmış, o da hayır demişti. Son.

Tamam, tam olarak son deēil. Jonah onun "hayır" dediēini duymak istememişti, bu da onu dizini pek de kazara olmayan bir şekilde onun mama kabına ve parçalarına koymaya zorladı. Hızlı hareket etmeye devam ederken gerisi bulanıktı. Artık kamp ateşinin diēer tarafındaydı, partiden o kadar uzaktaydı ki sesler kesilmiş, kendi nefesi dışında her şey duyulmaz olmuştu.

Ve arkasından gelen birinin sesi. "Tae."

Oh, m kemm l. Tam da görmek istemediēi kişi. Jonah'ın kendisi. Ve bu sefer yalnız deēildi, arkadaş grubuyla birlikteydi. Hepsi birer pislik torbasıydı. Etrafında yarım daire oluşturarak ilerlemesini durdurdular. Uzaklaşmaya çalıştı ama Jonah ona engel oldu. Jonah ondan daha iriydi, çok daha iri ama kendi kendine tehdit altında hissetmediēini söyledi çünkü sadece yüz adım ötede bir ton insan vardı. Dört fedaisiyle bile bir şey deneyecek kadar aptal deēildi. Ama eēer yaparsa, botunda güvenilir bıaēı vardı.

Bıçak hiç kan d k ld ē n  görmemişti ama bir etki bırakırdı ve bazen gereken tek şey buydu.

"Bana borçlusun," dedi Jonah.

"Sana hiçbir şey borçlu deēilim." Cümlesinin sonunda imalı bir "seni aptal" olduēundan emin oldu.

Ona baktı, huysuz ve kaba görünüyordu, ama sonra aniden güldü ve arkadaşlarına baktı. "Sanırım siyah ruju d'min etrafında bir daire bırakacak-"

Bıçağını çekti. Herkesin görebileceği bir yerde salladı ve geri adım atmak istese de dizleri titrese de sağlam durdu.

"Neler oluyor?" diye sordu başka bir erkek sesi, karanlıkta bedensiz bir şekilde. Tae sesi tanıdı ve dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek bıçağını botuna geri sokup annesinin kamyonetine doğru koşmaya başladı.

Tanrım, normal olabileceğini düşünerek çok aptallık etmişti. Asla gelmemeliydi-

Birine çarptı ve o kişinin elleri kollarına geldi, ikisini de dik tuttu. Tae onu sertçe itti.

"Vay canına," dedi ellerini ondan çekerek. "Barış için geldim."

Bu doğrudu. Riggs Copeland'dı ve okulda ona iyi davranan çok az insandan biriydi. Birlikte beden eğitimi dersi alırlardı ve her zaman onunla paylaştığı güzel atıştırmalıkları olurdu. Yine de bir adım daha geri çekildi, boşluğa, havaya, buradan çok ama çok uzaklara gitmeye ihtiyacı vardı. Gelmemeliydi ve şimdi Cassie sayesinde herkes Jonah'la yattığına inanacaktı. Bu şaka onlarındı. O kimseyle yatmamıştı. Asla.

"Hey." Cehennem kadar uzun olan Riggs başını hafifçe eğdi ve onun yüzüne baktı. "İyi misin?"

Elindeki kocaman çipi omzuna atarak onu itti ve kamyonuna doğru yöneldi.

"Tae-bekle."

Hayır. Bunu yapmayacağım. Çünkü ona her zaman iyi davranmış olsa da güvensizliği derindi. Aksi takdirde, kasabanın en iyi atletlerinden biri, iyi bir öğrenci ve öğretmenler ve öğrenciler dahil herkes tarafından sevilen biri ona neden bu kadar iyi davransındı?

Onun kendisine yetişmek için koştuğunu duyabiliyordu, bu yüzden daha hızlı koştu. Ve harika, şimdi gözleri yaşıyordu. Üzgün ya da kırılgan olduğu için değil, duygular yüzünden asla ağlamazdı, bunu uzun zaman önce aşmıştı. Kalbinin etrafına onu koruyan bir buz bloğu inşa etmişti.

Ama kızdığı zaman ağlardı. Ve bundan nefret ederdi.

Her nasılsa Riggs onun önüne geçmiş ve yüzünü ona dönmüştü; kadın hiç durmadığı için geriye doğru koşuyordu. Gözleri alışılmadık derecede ciddiydi. "Sana zarar verdiler mi, Tae?"

"Hayır."

Ona inanmadığı belli olan adam, bakışlarını siyah köklerinden siyah botlarına doğru gezdirdi. "Sen iyi misin?"

Konuşmak istediği için değil, koşmaktan nefret ettiği ve zaten nefes nefese kaldığı için yavaşladı. "Evet dersem gidecek misin?"

"Eğer sana inanırsam."

Gözlerini devirerek onun etrafından dolaştı ve yürümeye devam etti. Bu sefer yürüyerek.

"Cassie içki içiyor," dedi, hızını kesmeden ama ona geniş bir alan bırakarak. "İçtiği zaman hep kötü davranır. Onu dinleme."

"Onu dinlediğimi nereden çıkardın?"

Karanlıkta bir gülümseme parlattı. "Akıllı kız. Ateşin yanına, sıcak yere gel derdim ama nedense bunun boşa nefes tüketmek olacağını düşünüyorum."

"Akıllı çocuk," dedi alaycı bir sesle. Sonunda annesinin kamyonetine vardı. Atladı, anahtarı çevirdi ve ... bir klik sesi ve ardından garip bir vınlama ve ardından öğütme sesinden başka bir şey duymadı. Motor çalışmıyordu. "Hayır," diye fısıldadı ve tekrar denedi. Ama hayatı berbat olduğu için kamyon hâlâ çalışmıyordu. "Şaka yapıyor olmalısın."

Riggs, "Kötü bir alternatör ya da marş motoru gibi görünüyor," dedi.

Tae lastik ve yağ değiştirebilirdi. Bunun ötesinde, kendi liginin dışındaydı. Sönerek başını direksiyona koydu.

"Yardım edebilirim."

"Eve yürürüm ve yarın kamyonu tamir ettiririm." Ya da hiç . . . "Ya da ..." dedi. "Seni bırakabilirim."

"Hayır, teşekkür ederim." Ve bu kabadayılıkla dışarı fırladı, kapıyı kilitledi ve zifiri karanlık geceye doğru yürüdü. Ceketsizdi ve önünde en az beş millik bir yürüyüş vardı.

Riggs arkasından, "Karanlıkta yürümek için çok uzak," dedi, "Ayrıca ayılar ve dağ kedileri var ve-"

"Rakunlar mı?" diye sordu, yüzünü ona dönerek.

"Seni korkutmaya çalışmıyorum. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Ama ben yardım etmeye istekli ve muktedirken neden bunu tek başına yapmak zorunda kalasın ki?"

Çünkü yardıma ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu. Okuldan ve içindeki her şeyden nefret ettiğinden daha çok nefret ediyordu.

Uzaktan bir çakalın uluması ve eşinin cevap niteliğindeki uluması geldi. Tae sarsıldı ve Riggs kaşlarını kaldırdı. Kollarını kendi etrafında sararak Riggs'e ters ters baktı. "Tamam. Beni bırakabilirsin. Ama komik bir şey yapmaya kalkarsan-"

Ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum, botunda bir bıçak var ve onu kullanmaktan korkmuyorsun." Onu yine eski püskü bir kamyonete götürdü. Gaza basmadan önce onun kemerini bağlamasını bekledi. "Nereye?"

Onu Sunrise Cove'a, lüks bir mahalleye yönlendirdi ve orada rastgele bir ev seçti - büyük, muhteşem bir kulübe, açıkça iyi bakılmış ve sevilmiş. Adam gittikten sonra eve yürüyerek gideceğini düşündü. Hâlâ birkaç kilometre vardı ama bu lüks bölgede bir çakalın onu yemeye cesaret edebileceğinden şüpheliydi. "Şuradaki," dedi.

Riggs şaşkınlıkla mekâna baktı, sonra kenara çekti.

"Teşekkürler," dedi kapıya uzanarak.

Riggs motoru kapatıp kapısına uzanınca kadın paniklemeye başladı. "Ne yapıyorsun?"

Soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Sizi kapınıza kadar geçireceğim."

"Hayır!" Derin bir nefes aldı. "Gerekli değil," dedi daha sessiz bir şekilde.

Kendini bu durumlara nasıl soktu?

Uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı. "Tamam. Sen içeride güvende olana kadar burada bekleyeceğim."

"Nesin sen, izci mi?"

Gülümsedi. "Belki bir ara sana çıkma teklif etmek isterim. Seni bıraktıktan sonra güvende olduğundan emin olmazsam nasıl bir erkek arkadaş olurum?"

Uzun, dağınık kahverengi saçları vardı, sırık gibi zayıftı, neredeyse çok zayıftı ve şimdiye kadar gördüğü en yeşil gözlere sahipti. "Bak," dedi. "O partide olmamam gerekiyordu, tamam mı?" Yalan dilinden dökülüyordu. "Sadece başımı belaya sokacaksın. Hem zaten arka bahçeden gizlice içeri gireceğim."

"Ya da," dedi Riggs, "arka bahçeye gizlice girecek, çitlerden atlayacak ve gerçekten yaşadığın yere doğru yürümeye başlayacaksın."

En kibirli yüz ifadesini takındı. "Bana yalancı mı diyorsun?"

Gülümsedi. "Bay Ward burada yaşıyor. Onun için bahçesini düzenliyorum ve iki çocuğu olduğunu biliyorum, ikisi de yetişkin, ikisi de erkek."

Oh, Tanrı aşkına... Derin bir nefes aldı. "Orada yaşadığımı söylemedim, orada yaşadığımı söyledim." Bay Ward'dan bir sonraki evi işaret etti.

Riggs başını sallayarak onayladı, tam o sırada evin ön penceresinin arkasından kırk yaşlarında bir adam perdeleri geri çekti ve kaşlarını çatarak kamyonetten onlara baktı.

"Görünüşe göre baban seni yakalamış," dedi Riggs. "Haydi, işleri yoluna koymana yardım etmeye çalışacağım."

Tanrım, bu adam. "Hayır, yapamazsın. Babam sağırdır. Ve huysuz. İnsanları sevmez."

"Peki ya annen?"

Ona baktı ve onu neredeyse gülümserken buldu, ama tam olarak değil. Sattığı şeyin tek kelimesini bile yutmamıştı. "Bunun seni ilgilendirmediğinin farkındasın değil mi?" dedi.

Bir an için onu inceledi ve işte o zaman, kamyonetin sessiz iç mekanında, midesi camları zangırdatabilecek kadar gürlledi. Dehşete kapılarak ellerini çırpı.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır." Saatler önce acıkmıştı ve Hangry- Land'e girmişti. "Azıcık bile değil."

"Açlıktan ölüyorum." Kamyonetini tekrar vitesine taktı. "Bu saatte açık olan ne var?"

"Lokanta," dedi ağzı izin almadan. Riggs başını sallayarak sokağa geri döndü. "Babam-" diye başladı.

"O senin baban değildi."

İçini çekti ve adam lokantanın otoparkına girene kadar bir daha konuşmadı. Çoğunlukla gerçekten aç olduğu için, ama biraz da bu soğukkanlı adamı merak ettiği için.

Lokanta eski bir demiryolu vagonundan inşa edilmişti ve bu vagon lokantanın ön kısmını oluşturuyordu. Ön pencerelere baktı ve mekânın gece yarısı için şaşırtıcı derecede kalabalık olduğunu fark etti. Liseden birkaç çocuğu tanıdı, ya partiden vazgeçmişlerdi ya da kendisi ve Riggs gibi yiyecek bir şeyler almak için buraya gelmişlerdi. "Ben içeri girmeyeceğim," dedi. "Şu anda daha fazla sakin etrafında olmak istemiyorum."

"Peki ya sikimi kendime saklayacağıma söz verirsem?" Neredeyse gülecekti ama yine de başını salladı.

Hiç telaşlanmadan başını salladı. "Tamam, ben hallederim. Ne istersiniz?"

Omuz silkti, sanki midesi kendi kendini yemiyormuş gibi. "Aç olan sensin."

"Doğru," dedi. "Tamam o zaman, ne istiyorum? Hamburger mi? Tacos? Kanat mı?" Adam durup gülümsedi ve kadın bir şekilde kendini ele verdiğini anladı. "Her şey," dedi ve kapısını açtı. Kısa bir duraksamadan sonra anahtarlarını aldı ve cebine koydu. "Döndüğümde burada olman için yarı şansım olduğunu düşünüyorum. Ama burada olmanı gerçekten çok isterim. Yalnız yemekten nefret ediyorum."

Belki de bu yüzden onu gerçekten bekledi. Ve on dakika sonra Riggs büyük bir yiyecek torbasıyla geri döndü. Onu aralarındaki koltuğa koydu ve onları tanımadığı bir yola götürdü. Ve yukarı. Ve yukarı. Sonunda durdu ve park etti. Başka araba yoktu. Nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ve alt dudağını ısırды. "Sana bir bıçağım olduğunu hatırlatacağım."

"Hatırlattığın için teşekkürler ama buna ihtiyacın olmayacak." Adam eliyle işaret etti ve kız, yarım ayın ve daha önce hiç görmediği kadar çok yıldızın aydınlattığı aşağıdaki gölün inanılmaz, kalp durdurucu manzarasına baktı.

"Burası ne, sevişme noktan mı?"

Boğazının altından güldü. "Hayır, beni tanısaydın bunun neden komik olduğunu bilirdin." Gülümsemesi soldu. "Hidden Falls'dayız. Kaçmak istediğimde oraya giderim."

Ona baktı.

O da ona baktı, kararlı ve açık. Ve kadın ona inandı. "Benim de bir yerim var," diye itiraf etti. "Kum Limanı."

"Burası oldukça iyi bir yer."

O da kabul etti. Burası yıllardır onun gizli mekânı olmuştu. Hamburger ve patates kızartması yediler ve saat gece yarısını geçtiği için, yani neredeyse sabah olduğu için, bir yığın yaban mersinli krep de paylaştılar. Hayatında yediği en güzel yemektir ve sonra ... Tanrım, sonrası.

Beklenmedik bir şekilde onu ateşe veren tatlı öpücüklerle başladı. "Tae. . ."

Onun kendisini öpmeyi bırakmasını istemedi ama adam geri çekildi ve bakışlarıyla buluştu. "Bilmelisin ki ben asla ..."

Rahatlamak için titrek bir nefes aldı. "Ben de."

"Seni buraya bunun için getirmedim, Tae, söz veriyorum. Seni hemen eve götürebilirim."

"Lütfen yapma..."

Sonunda o kamyonda bir yemekten çok daha fazlasını paylaştılar. Şimdiye kadar kimseyle paylaşmadığından daha fazlasını. Sadece vücudunu paylaşmak istemişti.

ve diğerk her şeyi geride tutun.

Ama kendini onun öpücüklerinde kaybetti, tatlı başlayan ve onu çabucak ateşe veren öpücüklerinde. Onunla birlikte tatlı tatlı beceriksizce hareket edişinde, kendisinden önce onu memnun etmek için bu kadar kararlı ve dikkatli oluşunda kendini kaybetti. Ona bakışındaki, onu tutuşundaki, ona dokunuşundaki saygının içinde kayboldu.

İki saat sonra, kendisini annesiyle birlikte yaşadıkları apartmanın önüne bırakmasına izin verdi, muhtemelen bunun aslında ne kadar güven içerdğine dair hiçbir fikri yoktu.

Riggs'le birkaç kez öğle yemeğı yediğı bir hafta boyunca gülümsemesi yüzünden eksik olmadı. Neredeyse rahatsız edici derecede mutluydu - ta ki regl dönemini kaçırana kadar. Paniğek kapılarak, bir haftalık öğle yemeğı parasıyla bir hamilelik testi satın aldı ve hemen oracıkta, marketin tuvaletinde test yaptı.

Olumsuzdu ve gülümsemesi geri gelmedi. Zevk için her şeyini ortaya koyarak aptallık etmişti. Annesi de bunu yapmıştı ve bakın ona neye mal olmuştu-her şeye.

O andan itibaren Riggs'le konuşmayı reddetti. Kafasının karışık olduğunu biliyordu ama bunu çabucak atlatmış gibi görünüyordu. Sonra mezun oldu ve Sunrise Cove'dan ayrıldı.

Ve Tae, bir erkeğın hayatını belirlemesine asla izin vermeyeceğine dair kendine söz verdi. Asla. Bu sözünü tuttu.

Bölüm 16

O gece Riggs bir pusuya düştü. Her zamanki gibi yabancı bir toprakta, arkasında birliğiyle değildi. *Bunu* halledebilirdi. Ama tabii ki o kadar basit bir şey değildi ve mutfağın girişinde şaşkınlıkla durdu.

Jake masada oturmuş viskisini yudumluyor, Grub ayaklarının dibinde uyurken kara kara düşünüyordu.

Riggs Jake'in yüz ifadesini çok iyi tanıyordu, çünkü aynada sık sık aynı ifadeyi görüyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Jake sordu.

Ses tonu *kavgayı* işaret ediyordu ve Grub bile başını kaldırdı, gözleri uykuluydu ama açıkçası Riggs çok yorgundu. "Buzdolabını yağmalamak üzere misin?"

"Ve?" Jake fırtına öncesi sakın bir sesle sordu.

Jake ona Ağabey-Öfkeleni bakışı attı ve Riggs başını salladı. "Bak, bana sadece bilmek istediğin şeyi sorduğun yere geçelim."

"Pekâlâ." Jake arkasına yaslandı. "Tae ile yatıyorsun."

Riggs göğsünde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Hem Tae'yle yatma düşüncesi, hem de ağabeyinin genç bir kızın babası gibi davranması bir acı veriyordu. "Bu bir soru gibi gelmedi."

Jake sinirlenmiş görünüyordu. "Sen gerçek bir pisliksin, bunu biliyor muydun?" "Elbette. Bunu bana yeterince söyledin."

Jake masadan kalktı ve Riggs'e dönmeden önce mutfağa doğru ilerledi. "O bizim çalışanımız."

"Aslında değil. O kendi kendinin patronu Jake. O kendi hayatından sorumlu, güçlü ve bağımsız bir kadın. Aynı derecede güçlü ve bağımsız bir kadınla birlikte olduğun için bu kavramı anlamalısın."

"Evet, kelimenin tam anlamıyla Carolyn'le *birlikteyim*. İzin verirse onunla evleneceğim. Tae ile *birlikte* değilsin. Sadece gidene kadar oyalanıyorsun. Ve bu saçmalık, Riggs. O bundan daha fazlasını hak ediyor."

Normalde Riggs'in öfkesinin fitilini ateşlemek uzun zaman alırdı ve o zaman bile bu genellikle yavaş bir yanmaydı. Öfkeyi her zaman aşk gibi verimsiz bir duygu olarak düşünmüştü. "O halde peşinde olduğum her şeyi biliyorsun, öyle mi Jake? Beni tamamen çözdün mü?"

"Her zaman."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Demek ki biz çocukken bile senin amacın hiçbir zaman, en azından sonuna kadar angaje olmamaktı. Ama annemin zahmetsiz çekiciliğine ve yüzündeki o kolay gülümsemeyle saçmalama yeteneğine sahipsin. İnsanlar seni memnun etmek için kendilerini parçalıyor, aslında umurunda olmadığını asla fark etmiyorlar. Ama Tae . . ." Ağabeyinin çenesinde bir kas seğirdi. "O çok daha iyisini hak ediyor. O iyilerden biri, Riggs. Elinde tutabilirsen *şanslı* olacağın türden bir kadın. Ki bunu asla yapamayacaksın."

Riggs kısa bir kahkaha attı, çünkü kardeşi haklıydı. Her konuda. "Tae hakkındaki istihbaratın hatalı."

"Görgü tanıkları vardı. Ondan uzak dur, Riggs. Onun için iyi olmayacaksın."

Bunun doğru olması onu daha az kızdırmadı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü *seni* tanıyorum. Ve bir ilişkide asla uzun süre kalmadığını biliyorum. Bir kere bile."

Riggs ona inanamayarak baktı. "Çok şey biliyorsun. Son kız arkadaşım tarafından terk edildim, tam tersi değil."

Jake bir nefes verdi. "Bu senin bağlılık ve güven sorunların. Annem seni terk etti. Ben seni terk ettim. Sonra da babam."

"Annem öldü. Sen ya da babam birbirinizi öldürmeden önce gitmeliydiniz."

"Hiçbiriniz beni bilerek terk etmediniz."

Jake, "Evet, bak, bunu biliyorum," dedi. "Asıl soru, sen biliyor musun?" Canı cehenneme. Gitmek için döndü.

"Riggs."

Kapıda durdu.

"Tae gerçek bir anlaşma," dedi Jake sessizce. "Ve çok şey yaşadı. Senin iki ay içinde ayrılıyorum saçmalığına ihtiyacı yok."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Riggs'in göğsünde garip bir his vardı, sanki içine sıcak bir demir saplanmış gibiydi ve bunun Jake'e kızgın olduğundan mı yoksa Tae'yi geride bırakma düşüncesinden mi kaynaklandığından emin değildi. Artık gitmeliydi. Ama hiçbir zaman bunu yapacak kadar sağduyulu olmamıştı.

ne zaman çekip gideceğini bilir. Ya da ne zaman susması gerektiğini. Bu yüzden Jake'e tavsiyesiyle ne yapabileceği ve onu nereye sokabileceği konusunda bir öneri verdi.

Bir an için Jake'in yumruk atabileceğini düşündü. Daha önce de defalarca dövüşmüşlerdi ve Riggs kendi başının çaresine bakabilse de, Jake onu her zaman alt etmeyi başarmıştı.

Yine de Riggs'i denemekten asla alıkoymadı.

Ama Jake onun için gelmedi. Onun yerine, "Bir kez olsun kendini düşünmeyi bırak. Kime zarar vereceğini düşün."

Ve sonra, Riggs bu darbenin etkisiyle sersemlemişken, ki kayıtlara geçmesi için söylüyorum, yüzüne inen herhangi bir yumruktan daha çok canını yakmıştı, Jake oradan ayrılan kişi oldu.

PAZARTESİ SABAHİ Riggs uyandığında göğsünde bir fil oturuyormuş gibi hissediyordu. Belki de kalp krizi geçiriyordu. Belki de bu şekilde ölecekti.

Tae ile yatmalıydın, böylece mutlu ölebilirdin.

Tam o sırada sıcak ve ıslak bir şey çenesine indi ve yukarı doğru okşayarak ağzını, burnunu, gözlerini ve alnını yakaladı. Bir Mack kamyonu gibi hissettiren şeyin altında hareket edemediği için tek gözünü araladı ve iç çekti. "Grub."

Grub sıırttı ve köpek nefesini Riggs'in yüzüne üfledi, kuyruğu o kadar sert sallanıyordu ki tüm yatak onunla birlikte hareket etti. "Birinin köpek bisküvilerini azaltması gerekiyor."

Grub'un kuyruğu daha da hızlı hareket ediyordu, o kocaman kahverengi gözleri çok fazla sevgi ve daha da fazla yaramazlıkla doluydu. Riggs gülmekten kendini alamadı ve devasa pabucu sıkıca kucakladı. Köpek tüyleri havada uçuşarak etraflarında bir bulut oluşturdu. "Ah, dostum. Annen beni öldürecek. Yatağın üzerinde olmaman gerektiğini biliyorsun."

Grub başını yana eğdi, bir kulağı gözünün üzerine düştü.

Komut hesaplanmıyor.

"Aşağı inmелisin, dostum."

Bu ona bir yalama daha kazandırdı, ki bu daha çok ıslak bir Fransız öpücüğü gibiydi. "Vay canına, dişlerini fırçalaman lazım. Tamam, şuna ne dersin? Sen yere yat, ben de seni besleyeyim."

Grub o kadar hızlı gitmişti ki, ardında bıraktığı tek şey daha fazla köpek kılı ve sabah köpek osuruğunun çürümüş kokusuydu.

Riggs doğrulup havayı yelpazeledi. İşte o zaman ritmik vuruşları duydu. Kahretsin. *Yine mi?* Ama sonra bunun duvara vuran bir yatak başlığından çok bir çekice benzediğini fark etti ve rahatladı. Evet, aslında kardeşini kıskanıyordu, bu da onu iki kat daha fazla pislik yapıyordu çünkü kendi yatak başlığını vurarak iyi vakit geçirmemesi kimin suçuydu? *Onun.* Jake neye inanırsa inansın, Riggs ikisinin de istediği şeyi almadan Tae'den uzaklaşmıştı. Bunu onun için yapmıştı. Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söylemişti ve bunda ciddiydi.

Çok acımadığı anlamına gelmiyordu.

Kendi dünyasında geçici biriydi. Her şey geçiciydi: Sunrise Cove'da olmak, kardeşiyle kalmak, AHQ'da yardım etmek, Tae . . . hepsi. İki ay içinde D.C.'ye gidecek ve yeni bir hayata başlayacaktı, tüm bunları dikiz aynasına koyacaktı ve zamanı gelmişti. Uzun zamandır bildiği dünyadan uzaktaydı ve kendini buraya ve kendi derisine uymuyormuş gibi hissediyordu. Rahatladığı tek an Tae'yle geçirdiği her saniye olmuştu.

Evet, boku yemişti, hem de iyi anlamda değil. Gidip Jake'i biraz daha kızdıracaktı ama Riggs geçen geceden sonra konuşmadıklarından oldukça emindi. Biraz daha uyumaya çalıştı ama yarım saat sonra vazgeçti. Kendi saçmalıklarından bıkmış bir halde sendeleyerek mutfığa gitti ve orada kendisini bekleyen Grub'a takıldı.

Riggs büyürken mutfak tam bir bok çukuruydu. Ama bunu Jake ve Carolyn için söyleyebilirdi, burayı tamamen değiştirmişlerdi, o kadar ki artık bir ev gibi hissediyordu. Gerçek bir ev. Mutfak sıcak ve davetkârdı ve biri -Carolyn'in mutfığı tamamen dolu tuttuğundan şüpheleniyordu.

Kadın mutfak masasının arkasındaki duvara birkaç çerçeveli fotoğraf asıyordu. "Grub'un sizi kandırmasına izin vermeyin," dedi. "O çoktan beslendi."

Grub ona sitem dolu bir bakış attı ve yere vurarak evin deprem olmuş gibi sallanmasına neden oldu.

"Sen de mi bana kızgınsın?" Riggs Carolyn'e sordu.

"Ben delilik yapmam." Çekicini bıraktı ve kahve makinesine gitti. Bir fincan doldurdu, hiçbir şey eklemedi ve uzattı. "Ruhun gibi siyah," dedi gülümseyerek.

Riggs onun dudaklarından dökülen babasının eski sözüne kaşlarını kaldırdı.

"Copeland sloganı, değil mi?" Adam sertçe gülünce gülümsedi. "Ayrıca simit, meyve ve yumurta da var," dedi. "Ne istersen."

"Teşekkürler." Kafeinin sihrini göstermesine izin vererek biraz daha kahve içti. "Kardeşim senin onun başına gelen en iyi şey olduğunu biliyor mu?"

Gülümsedi. "Evet. Bence asıl soru şu: Kardeşinin başına gelen en iyi şey olduğunu biliyor *musun*?"

Riggs burnundan kahve çekti.

Carolyn ona sabit bir şekilde baktı. Merakla.

Kendini bir peçeteyle sildi. "Sen onun için mükemmelsin, biliyorsun."

"Biliyorum. Ve güzel bir saptırma, Jake ile ortak bir özelliğiniz var. Öyle mi? Onun başına gelen en iyi şey olduğunu biliyor musun?"

Riggs büyüme yıllarını düşünmekten nefret ederdi. Nefret ederdi. Ama bunu yapmak için kendine izin verdiği birkaç durumda, en çok hatırladığı şey Jake'in Riggs ile babasının arasına kaç kez girdiği idi. Yani evet, Jake'in başına gelen en iyi şey olduğunu biliyordu. Söyleyebileceğinden çok daha fazlası. "Evet."

"Hmmm." Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Adam kaşlarını kaldırdı. "Söyleyecek bir şeyin var."

Gülümsedi. "*Her zaman* söyleyecek bir şeyim vardır." Adam ona devam et işareti yaptı.

"Tamam," dedi. "Neden geldin?"

Canının yanmış olabileceğine dair küçük bir bıçak darbesini görmezden geldi. "Çünkü Jake istedi."

"Bunu neden yaptığını biliyor musun?" "Hiçbir fikrim yok," dedi dürüstçe.

"Seni özlemiş olabileceğini hiç düşündün mü?"

Sert bir kahkaha daha attı. "Hayır. Kesinlikle öyle değil." Carolyn ona bakakaldı. "Neden böyle düşündün ki?"

Riggs omuz silkti, bunu söylemeyi düşündüğünden daha zor buldu. "Yaralandığında izin almam biraz zaman aldı. İzin alır almaz onu görmeye gittim. O zamanlar San Francisco'da yaşıyordu ve bir rehabilitasyon merkezinde yeni hayatıyla başa çıkmayı öğreniyordu. Bana gitmemi ve bir daha gelmememi söyledi. Birkaç yıl önce Adrenaline HQ'yu kurmak için buraya taşındığında tekrar denedim. Ortak olabileceğimizi ama olduğum yerde kalmam gerektiğini söyledi. Geçen yıl tekrar gelmeyi teklif ettim. Radyo sessizliği."

Carolyn ona baktı. "Bunların hiçbirini bilmiyordum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yine de gelebilirdin ve sadece Bilmiyorum... yardımını kabul etmesini sağlayabilirdin."

"Doğru." Riggs başını salladı. "Onunla tanıştın. O ..."

"İnatçı mı? Domuz kafalı mı? İnatçı mı?"

Gölümsedi. "Bunların hepsi aynı şeyler, ama evet."

Boğazının altından güldü ve bir elmanın iki yarısı olduklarına dair bir şeyler mırıldandı. Sonra gülümsemesi soldu ve bakışlarını onunkilere dikti ve adam onun hoşuna gitmeyecek bir şey söyleyeceğini anladı.

"Bazı sorunları var Riggs. Kırık bacak ve beyin sarsıntısının ötesinde bir sağlık sorunu."

Kahretsin. Elini göğsüne götürdü. "Ne tür bir sağlık sorunu?"

"Nöropatik ağrı. Nörotransmitterlerinin, sinir hücrelerine Sinir uyarıları bir hücreden diğerine, hiçbir mantık, sebep ya da düzen olmaksızın gider. Genellikle felce eşlik eder ve bu da duyu eksikliği yaşıyan insanların daha sonra bu uzuvlarda acı çekmesi için ironilerin en acımasızıdır."

Riggs bir süre bunu düşündü ve kardeşinin acı üstüne acı çektiğini hayal etmeye çalıştı. "Ne yapılabilir ki?"

"Hiçbir şey. Çünkü o bir Copeland, bu da sahip olduğunda her zaman kabul etmediği anlamına geliyor ..."

"İlaçlar mı?"

Carolyn başını salladı. "Her şeyi denedi. Yine de onlardan nefret ediyor, ona hissettirdiklerinden nefret ediyor. Bu yüzden zorluyor. Ta ki yapamayana kadar."

Riggs derin bir nefes aldı. "Sonra ne olacak?"

"Geçene kadar yatakta yatıyor." Başını iki yana salladı. "Bazen saatler sürer. Bazen de günler. Haftalarca sorun yaşamadan yaşayabiliyor ve sonra birdenbire sürekli oluyor. Ne zaman geleceğini ya da ne kadar süreceğini asla bilemeyiz."

Riggs yavaş bir nefes aldı. "Tek kelime bile etmedi." "Söylemeyecek. Ve sen sormadan söyleyeyim, asla da söylemeyecek."

Riggs'in göğsü yine çok daralmıştı. Belki de kalp krizi geçiriyordu. "Bana haber vermeliydi."

"Ah lütfen," dedi Carolyn gülerek. "Sen de en az onun kadar kötüsün, sanki yazılı bir davetiyeye ihtiyacın varmış gibi eve davet edilmeyi bekliyorsun. Belki de ailesinin yanında olması için öylece gelmeni istemiştir."

Riggs'in gizli utancı ve gitmek için döndü.

"Riggs."

Durdu ama onunla yüzleşmedi.

"Jake soğukkanlılığını insanları kendinden uzaklaştırmak için kullanıyor. Sen de kendininkini aynı nedenle aşılmaz bir pislik olmak için kullanıyorsun."

Bunun üzerine döndü ve küçük bir gülümsemeyi bile başardı. "Bunu ilk kez duymuyorum."

Burnundan kahve çekme sırası ondaydı. Adam cömertçe temizlenmesi için ona bir peçete uzattı. "Sen ve o gerçekten birbirinize benziyorsunuz," dedi.

"O kadar da değil."

"Çok fazla," dedi. "Git onunla konuş Riggs."

Riggs Carolyn'in haklı olduğunu biliyordu, Jake'le konuşmaları gerekiyordu. Tabii doğru kelimeleri bulabilir ve her şeyi berbat etmezse. Jake'in eski kamyonetinin anahtarlarını aldı, kiralık arabasını teslim ettiği o ilk geceden beri onu kullanıyordu. Kasabanın içinden geçerek gölün kuzey kıyısı boyunca uzanan Lake Walk'a saptı. Bu yol, hem turistler hem de yerli halk için canlı bir gece hayatını destekleyen benzersiz mağazalar, yemek yenecek yerler ve barların ilginç ve ilginç bir karışımıyla yürünebilir bir şehir merkezi topluluğu tarafından sıralanmıştı. Bir mil sonra, Sunrise Cove'un hemen dışında, AHQ'ya girdi.

April resepsiyonun arkasındaydı ve kibarca başını salladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sessiz selamlama ona hâlâ onun bok listesinde olduğunu söyledi. Gerçekten de iyi gidiyordu. "Jake burada mı?"

"Çalışıyor."

Riggs başını salladı ve spor salonuna geri dönmeye başladı.

"Rahatsız edilmemeyi istedi," diye seslendi April arkasından.

Riggs deponun diğer ucuna, Jake'in ofisine ve onun ötesinde bir spor salonuna giden koridora baktı. Antrenman kıyafetleri giymiş iki adam çıkmıştı, ikisi de göl etkinliğinden tanıdığı çalışanlardı. April'a bir bakış attı.

"Senin tarafından," dedi. "*Sizin tarafınızdan* rahatsız edilmek istemiyor." Mükemmel. "Carolyn'den gidip onunla konuşmam için kesin bir emir aldım."

April uzun bir süre onu inceledi, ikisi de Jake'le konuşmak istiyorsa onun iznine ihtiyacı olmadığını biliyordu. Ama April onun izin istemesini takdir ediyor gibiydi çünkü başıyla onayladı.

O da başıyla onayladı ve yürümeye başladı ama merak onu yine durdurdu. "Bir sorunumuz mu var?"

"Sadece kızıma zarar verirsen."

Son zamanlarda ne oldu? Kafasında hem güvenilmez hem de pislik olduğunu söyleyen bir işaret mi vardı? "Kızına *asla* zarar vermem."

"Zaman gösterecek."

Dürüstlüğünü görebilmesini umarak bakışlarını doğrudan kızın gözlerine dikti. "*Asla*," diye tekrarladı.

Ona baktı, sonra yavaşça başını salladı. Sonra dizüstü bilgisayarına geri döndü.

Depodan geçip spor salonuna yöneldi. Tek başına, Jake alçaltılmış bir kum torbasıyla çalışıyordu. Riggs'in içeri girdiğini duymamış olma ihtimali yok denecek kadar azdı, adam hiçbir şeyi kaçırmazdı ama durup bakmadı, iblislerini dövmeye devam etti.

Ve iblisler vardı. Jake'in ne düşünmesini istediği önemli değildi. Derin bir nefes alarak, Carolyn'in istediği gibi yaparsa, bazı şeyleri açığa çıkarmak için burada bir konuşma yapmaya zorlarsa, bunun iyi gitme şansının yüzde sıfır olduğunu biliyordu.

Ama söz vermişti.

Ve lanet olsun. Carolyn harikaydı. Jake için harikaydı, iş için harikaydı, bu da Riggs tarafından ciddiye alınmaya fazlasıyla layık olduğu anlamına geliyordu. Ama bundan daha fazlası vardı. İnsanların kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamayı uzun zaman önce bırakmıştı ama yine de kendine bile itiraf etmek istemediği nedenlerden dolayı Carolyn'in iyi tarafında olmak istiyordu. Jake'le kurdukları ailenin bir parçası olmak istemesiyle ilgili nedenler.

Aptal.

Aptallığın da ötesinde. Bütün bunlar öyleydi. Bunu bile bile, sandalyesinde oturan gömleksiz, etkileyici yapılı, terli Jake'e yaklaştı, hâlâ kum torbasına bakıyordu, sanki Riggs'in yüzünü hayal ediyordu. Ağırlıklar odanın diğer ucundaydı. Jake'e yakın olan tek şey matın üzerinde duran bir atlama ipiydi. İç çekerek -bunu *gerçekten* yapmak istemiyordu- atlama ipini eline aldı.

Jake homurdandı.

Riggs ona bir bakış attı. "Ne?"

"Yok bir şey, sadece atlama ipiyle neredeyse kendini öldürdüğün zamanı hatırlıyorum. *Tinkerbell*."

Riggs, on üç yaşına bastığında Jake'in ona taktığı o eski çocukluk lakabına dişlerini gıcırdattı ve bir yıl içinde sekiz santim uzayarak dengesini tamamen kaybetmesine neden oldu. Aylardır duvarlara çarpıyor, kendi ayaklarına takılıp düşüyordu.

kendini yaralamadan fiziksel bir şey yapamazdı. Doktor el-göz koordinasyonu için ip atlamayı önermişti ve bunu denediği ilk ve tek seferde devrilmişti. Yüzüstü kapı pervazına düşmüş ve bayılmıştı.

Jake sırtarak, "Belki de o tehlikeli aleti bırakmalısın," diye önerdi, hâlâ torbayı yumrukluyor ve ritmini hiç bozmuyordu.

"On üç yaşıydım." Ve harika, sesi hâlâ on üç yaşıdaymış gibi geliyordu.

"Ve şimdi sen yaşlı bir adamsın," dedi Jake. "Cidden, dikkatli ol. Muhtemelen kırılğan kemiklerin falan vardır."

Riggs gözlerini devirdi ve elindeki atlama ipine baktı. Şimdi çekip gitmesine imkân yoktu. "Otuz yaşına yeni girdim. Bu da seni otuz sekiz yapıyor. Kırılğan kemiklere dikkat etmesi gereken yaşlı adam sensin." Kelimeler ağzından çıktığı anda pişman oldu.

"Güzel," dedi Jake hafifçe ve sonunda ellerini bıraktı.

"Öyle demek istemedim-"

"Kapa çeneni, Riggs. Ben hassas, özel bir kar tanesi değilim." Yüzüne bir havlu sürttü. "Tanrım, beni kimsenin kızdıramadığı kadar kızdırıyorsun." Havluyu bırakıp torbayı yumruklamaya devam etti. "Benim için üzüldüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Zayıf olduğum için satmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Ben-"

Jake torbayı yumruklamayı yine bıraktı ama sadece cep telefonunu çıkarıp müziğin sesini açacak kadar uzun bir süre... Müzik şimdi Riggs'in dolgularını neredeyse yerinden oynatacak kadar bas sesiyle odaya yayılıyordu.

İyi. Denemişti. Başını sallayarak ip atlamaya başladı. Çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu, bu yüzden müziğin geri geldiğini ve Jake'in orada oturmuş onu eğlenerek izlediğini fark etmesi biraz zaman aldı.

Kendini aptal gibi hisseden Riggs gözlerini devirdi. "Eğer düşmemi bekliyorsan, bugünlerde el-göz koordinasyonum çok daha iyi."

"Bana Tae ve senden bahsedecek misin, bahsetmeyecek misin?"

Riggs atlama ipine takıldı ve kış üstü düştü. Vay canına. Ayağa kalktı ve Jake'in ona spekülatif bir şekilde baktığını gördü. "Ne, ukalaca bir yorum yok mu?"

"Her şeyi yanlış anladığımı düşünmeye başlıyorum," dedi Jake yavaşça. "Belki de Tae'yle oynamıyorsun. Belki de duyguların *seninle* oynuyor."

Riggs'in kalbi hızlandı. "Anlamı ne?"

"Yani ondan hoşlanıyorsun. Ondan *hoşlanmak* gibi." "Ne, lisede miyiz?"

Jake ona biraz şaşırmış gibi bakıyordu. "Vay be. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. O senin için gerçekten bir şey ifade ediyor." Kendisine bile açıklayabileceğinden çok daha fazla.

Jake uzun bir nefes verdi ve başını salladı. "Riggs, eğer bu senin için gerçekse, bu her şeyi değiştirir."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Jake ona deliymiş gibi baktı. "Bunu gerçeğe dönüştürebilirsin. Carolyn'le yaşadığım gibi."

"Bunun için çok geç." "Neden?"

Çünkü o bir aptaldı. Çünkü birlikte yatmamalarını önerdiğinde centilmenlik yaptığını sanmıştı. Çünkü ona karşı ne kadar hisli olursa olsun, yaz sonunda gidecek olan tek seferlik bir adamdan daha fazlasını hak ediyordu. Çünkü kız ona baktığında, gözlerini devirdiğinde, ona saçmalıklarını söylediğinde, onu öptüğünde ... kendini kaybetti ve bu onu çok korkuttu. Ve . . . Tanrım. O aptal Sadece Arkadaşız Anlaşması'nı önerdiği için çok içermişti. Tam bir aptaldı. Onu korumak için yapmıştı.

Hayır. Bu bir yalandı.

Bunu yapmıştı, böylece kendini çok sert düşmekten, hasarlı kalbiyle ona güvenmek zorunda kalmaktan koruyabilecekti.

Jake kaşlarını kaldırmış, bir cevap bekliyordu.

Riggs iç çekti. "Biz sadece arkadaşız." Durakladı, sonra itiraf etti, "Bu benim önerimdi."

Jake sadece başını salladı. "Gidip onunla konuşabilirsin. Aptal bir orospu çocuğu olduğunu açıkla."

"O zaten biliyor."

Kardeşi ona eşit bir şekilde baktı. "Ona gerçeği söylemeyi deneyebilirsin, ona karşı hislerin olduğunu. Onun olmak istediğini."

"Gerçekten onun için doğru adam olabileceğimi mi düşünüyorsun?" Riggs inanamayarak sordu.

"Bence ne istersen olabilirsin."

Bu Riggs'i bir an için sersemletti. "Ben oluşmakta olan bir karmaşayı gerçekleştirmeden önce işaret etmek için eğitildim. Ve sen de bunun klasik bir karmaşa olacağını *biliyorsun*, Jake."

Jake uzun bir süre sessiz kaldı. "Geçmiş geçmişte kaldı," dedi sonunda. "Öyleyse şuna cevap ver: Gerçekten neden korkuyorsun?"

Riggs ip atlamaya geri döndü. "Hiçbir şey."

"Kendini duyuyor musun? Tıpkı babam gibi konuşuyorsun. Herkesi ve her şeyi kontrol ediyorsun çünkü en iyisini sen biliyorsun ve odadakilerle paylaşma ihtiyacı hissetmiyorsun."

Riggs yine kışının üstüne düşme riskini göze alarak Jake'e doğru bir parmak salladı. "Çenenin kapatmalısın."

"Ya da," dedi Jake, "bana buradaki asıl sorunun ne olduğunu söyleyebilirsin."

"Asıl sorun ne? *Sensin!* Sunrise Cove'a hayattan zevk alacağını ve rahat edeceğini düşünerek geldim. Bunun yerine her zamankinden daha çok çalışıyorsun, sanki IED'nin başlattığı işi bitirmeye çalışıyormuşsun gibi." Bu aslında bir yalandı. Riggs'in *asıl* sorunu Jake'in tekerlekli sandalyede olmasıydı ve *o* olmalıydı. Hayatı boyunca Jake Riggs'i korumuştı. Onunla babası arasında durmuştu.

Ve Jake'in ona ihtiyacı olduğu tek seferde, denizaşırı bir yerde sıkışıp kalmış, eve gelememişti.

Bunun bir önemi yoktu çünkü Riggs birden kendini sırt üstü yatmış, tavana bakarken buldu. Jake bacaklarını altından çekip çıkarmıştı. "Vay canına. Her zamankinden daha hızlısın."

Jake ona baktı. "Neredeyse Timbuktu'ya uçuyordum ya da uçmuyordum, bu ilişkide ölmek isteyen biri varsa o da *sensin*. Bana patronluk taslamayı bırak."

"Size gerçeği söylemek büyüklük taslamak mı? Sağlığınızı tehlikeye attığınızı?" Jake'in yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Riggs başını salladı.

"Evet. Biliyorum." Jake dişlerini gıcırdattı. "Seni pislik. Seni sofu, her şeyi bilen, lanet olası pislik."

Riggs ayağa kalktı. "Haklı olduğum için mi?"

Suratına bir yumruk yedi ve bu onu bir adım geriye attı. Bir elini zonklayan gözüne götürdü. "Carolyn'i o ağızla mı öpüyorsun?"

Jake ona doğru bir yumruk daha savurdu, Riggs zar zor sıyrıldı ve kendi yumruğunu savurarak kardeşinin suratına tatmin edici bir darbe indirdi.

İkisi de nefes nefese yatıyordu; Jake başını arkaya atmış, hâlâ sandalyesinde oturuyordu, Riggs ise yerde yatıyordu. "Bu iş çok çabuk kızıştı," diye mırıldandı.

"Aile sloganımız." Jake bir elini kanayan ağzına götürdü ve diğer eliyle Riggs'i işaret etti. "Bir dakika önce gözlerindeki duygu her neyse, hani şu acımaya çok benzeyen? Sakın bir daha bana doğru göndermeye kalkma. Kendine yönelt. Çünkü bacaklarımı kullanamam bile, kışına tekmeyi basabilirim."

Yeterince doğru.

Jake ona baktı ve yavaşça başını salladı. "İkimiz de dünyaya kızgın olmak için çok fazla zaman harcadık."

Bu da doğru. "Artık kızgın olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Jake tereddüt etti. "Vücudumu iyileştirirken bana bir şey oldu. Öfke beni terk etti. Bunun olduğunu hissetmedim bile, ama artık kesinlikle farklı bir adamım." Riggs'in bakışlarıyla karşılaştı. "Ama sen hâlâ aynısın. Bu da seni eski ben yapıyor."

Bu ifade Riggs'e yumruktan daha sert çarptı ve Jake'in gözlerinin üzerindeki kanayan kesik sadece çok az tatmin sağladı. "Tek söylemeye çalıştığım, kendini çok fazla zorladığındı."

Jake'in bakışları ciddi ve değerlendirciydi. "Tamam, belki. Ama anlamıyorsun. Gerçek şu ki, ben ..." Uzun bir nefes verdi, duyguları Riggs'in hiç görmediğini hatırlayabildiği kadar belirgindi. "Bunu yapmam gerek Riggs. Öylece uzanamam. Beklediğin buysa beni vurabilirsin."

Riggs sert bir nefes aldı ve sertçe yutkundu. Bunu nasıl görmemişti? Kendini birinci sınıf bir pislik gibi hissederek başını salladı. "Tamam."

"Tamam ne?" Jake temkinli bir şekilde sordu.

"Tamam, ben varım. Artık kavga yok. Sen finansman ve iş tarafı üzerinde çalışmaya devam et, ben de gitmeden önce yaz programını oluşturmayı bitireyim. Tamam mı?"

Jake cebindeki telefonun vızıltısını duymazdan gelerek onun bakışlarını tuttu. "Evet." Sonunda telefonunu çıkardı. "Benim gitmem gerek. Birbirimizi yumruklamayı bitirdik mi?"

"Sanırım öyle."

Jake kısa bir süre güldü ve gitti.

Riggs bir nefes verdi. Kardeşi her konuda haklıydı. Riggs Jake'i iş konusunda zorluyordu çünkü onun bu işin üstesinden gelemeyeceğini düşünüyordu. Jake'in şımartılması gerektiğini düşünüyordu. Ayrıca Tae'den de uzak duruyordu çünkü Tae ona hissetmek istemediği şeyleri hissettiriyordu.

Belki de onun için önemli olan şeylerden uzaklaşmanın zamanı gelmişti. Ağırlıklara doğru ilerledi, bir antrenmana başladı ve işi bittiğinde bankta oturmaya devam etti, gözleri ağrıyor, kalbi çarpıyordu. Tanrım, ona ne oluyordu da kalbini hissedebiliyordu?

Kendinden iğrenerek spor salonundan çıktı ve koridorda ilerledi, adını duyunca durdu.

Tae, Jake'in ofisinden çıkarken durup ona baktı. "Gözün morarmış mı?"
"Hayır."

Kaşlarını kaldırdı.

"Tamam, belki."

"Ne oldu?" diye sordu. "Bir
kapıya çarptım."

Riggs ofisin içinden Jake'in homurdandığını duydu.

Tae elleri kalçalarında, ofise geri döndü. "Ve *sen*," dedi, muhtemelen görünmeyen Jake'e. "Sen de bana aynı şeyi söylemiştin. Bunun aynı anda ikinizin de başına gelme olasılığı nedir sence?"

Jake cevap vermedi.

Tekrar Riggs'e baktı.

Riggs de cevap vermedi.

Başını tiksintiyle sallayıp erkeklerin ne kadar aptal olduğuna dair bir şeyler mırıldanarak Jake'e sert bir bakış attı. "Carolyn'i sana bakması için buraya gönderiyorum." Sonra Riggs'e döndü ve göğsüne sert bir itiş gibi gelen bir dürtme yaptı. "Ve sen. Sen de benimlesin."

Onu koridordaki banyoya sürükledi ve kapalı komodini işaret etti. Eğlenerek ve aynı zamanda neden ondan kaçmaya çalıştığını merak ederek, çünkü bir şekilde her zaman gününü aydınlatıyor ve onu gülümsetiyordu, oturdu. Sonra da dizlerinin üzerine çöküp lavabonun altından bir ilk yardım çantası çıkarmasını izledi.

"Yine doktorculuk mu oynayacağız?" diye sordu umutla.

Bunu görmezden gelerek çantayı karıştırdı. Sonra dizlerinin üzerinde yükselerek adamın gözlerine iyice baktı. Çok yakındı ve çok güzeldi ve *belki* de iyi bir kadını elinde tutma konusunda kardeşinin bir şeyler bildiğini düşündü. "Karar nedir, Doktor?"

"Karar senin bir aptal olduğun yönünde."

Sırıttı. "Ama sen benim aptal kıcımı seviyorsun." "Ben sevmiyorum."

"Biliyorsun."

"Çünkü biz ... *arkadaşız*?" diye sordu kuru bir ses tonuyla. *Öpüşen arkadaşlar*. "Hunter'ı yanağından öptüğün zamanı hatırlıyor musun?" "*Iskaladı*," dedi kız.

"Çünkü ona yanak attın."

"Yoluma çıkan her erkeği öpmem, biliyorsun."

"Beni kandırmadın." Kızın yüzünü kavrayarak kendi yüzüne yaklaştırdı ve gözlerindeki kızgınlık ve isteksizlik karışımına gülümsedi. "Sen yapmadın."

Başını iki yana salladı. "Neden hep oraya götürmek zorundasın?"

"Önümde diz çöküyorsun. Başka bir şey düşünmek zor.

Zoru vurguluyorum."

Gözlerini devirdi, bir buz torbasını etkinleştirmek için avucuna vurdu ve şaşırtıcı bir nezaketle gözüne yerleştirdi. "Orada tut."

"Ne kadar süre için?"

"Beynin donana kadar."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Otoriter ve huysuz olduğunda çok tatlı oluyorsun."

"Neyin sevimli olduğu konusunda çok tuhaf bir fikrin var. Ve içinde bulunduğumuz *durum* tamamen senin suçun."

Onun da çok iyi bildiği gibi. "Durumunuz ne kadar ciddi?"

"İmkânı yok. Önce sen."

Onun bakışlarını tuttu. "İçinde bulunduğum durum olabildiğince ciddi."

Sanki dürüstlük seviyesini anlamaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre ona baktı. Gözlerini onunkilerden ayırmıyor, her şeyi görmesine izin veriyordu.

Nefesini içine çekti.

"Şimdi de sen," dedi.

Gözlerini kısmıştı. "Kendi kendine öğüt vermeyi seven bir adam için birdenbire çok konuşmaya başladın. Madem bu kadar konuşkan hissediyorsun, *senden* bahsedelim. En son kimi öptün, yanaktan ya da başka bir şekilde? Aslında, en son ne zaman bir ilişkin oldu?"

"Son öpücüğüm

sendin." Gözlerini

devirdi.

"Ve ondan önceki de ..." Omuz silkti. "Belki üç ay önce? Biriyle birlikteydim, en azından o beni terk edene kadar, çünkü birlikte yaşamaya başlayacak kadar ciddileşmek istemedim."

"Hmm," dedi, şaşırmış gibi görünmüyordu. "Canın yandı mı?" "Yani, kalbimi mi kırdı?"

Gözlerini onunkilerden ayırmadan başını salladı, tavrı değişmişti, gerçekten bilmek istiyormuş gibi görünüyordu, biraz da endişeliydi. Onun için endişelendiğini fark etti ve bu kalbine dokundu. Organı fena halde moraracaktı. "Belki biraz," diye itiraf etti. "Ama aşık değildim, eğer sorduğun buysa."

Başını ona doğru salladı. "Çünkü . . . ?"

Bu konuşmayı o başlatmıştı, bu yüzden buraya gelmelerine şaşırmamalıydı. Sadece ne söyleyeceğinden emin değildi.

Saniyeler ilerledikçe kadın ayağa kalkmak için hamle yaptı ama adam onu yakaladı. "Çünkü bir güven sorunu var," diye itiraf etti. "Bunun üzerinde çalışıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu oldukça dürüsttü." "Sana hiç yalan söylemedim, Tae."

"Peki ne yapıyoruz?" diye sordu usulca, eli onun kalçasındaydı. "Sen ne istersen." Adam onun elini kendi eliyle kapattı. "Şu anda Sürücü koltuğu burada, Rebel. Her zaman."

"Sanki birinin araba kullanmasına izin veriyorsun da ..." Ama eğilip onu öptü ve boğazının derinliklerinden şaşkın bir inilti çıkardı. Kendine engel olamayan adam buz torbasını yere bıraktı ve onu kendine doğru çekti, ikisi de nefessiz kalana kadar sıkıca sarıldı.

"Beni kandırmadın," dedi, sesi kendi kulaklarına bile boğuk geliyordu.

Kadın gülerek onu geri itti. "Bırak gitsin." Sonra buz torbasını tekrar gözüne koydu. Adam buz torbasını çektiğinde, kadın gitmişti.

Bölüm 17

Hafta içi, Tae erken kalkma eğilimindeydi. Bugün daha da erken kalktı çünkü Jenny ile birlikte yapacakları bir sürü iş vardı. Adrenalin Merkezi için yaklaşan Göl Günleri'nin yanı sıra farklı müşteriler için dört etkinlik daha vardı. Genelde sohbet etmek için görüntülü konuşurlardı ama bugün Jenny sadece sesli konuşmayı tercih etti.

"Ne giydiğin umurumda değil, biliyorsun," dedi Tae. "Burası bir sınıf değil."

"Bu utanç verici."

"Şimdi görmem lazım."

Jenny durakladı. "Dünkü postayı açarsan videoya çekerim."

"Açmadığımı nereden biliyorsun?"

Jenny güldü. "Çünkü sana gönderdiğim paket için beni arardın."

Tae dışarı koştu ve gerçekten de almayı unuttuğu postaları topladı. Elinde bir yığın fatura ve bir kutu vardı. Ofisine geri döndü. "Ben geldim."

Birdenbire Jenny Zoom sohbetinde belirdi. Tek boynuzlu at tulumu giyiyordu, kapüşonu yukarıdaydı ve gökkuşağı boynuzu takılıydı.

Tae bir kahkaha patlattı.

"Hey, denemeden alay etme."

"Olmaz."

"Ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz." Jenny, Tae'ye tam etkisini göstermek için bir daire çizdi. Tulumun malzemesi siyahtı ve üzerinde zilyon tane küçük renkli gökkuşağı vardı ve kabarık bir kuyruğu vardı.

"Üzgün bile değilim," dedi Jenny. "Sorunlu bölgelerimi gizleyecek kadar bol ve malzemesi de hafif ve havadar."

"Sözüne güveniyorum."

Jenny gülümsedi. "İşin güzel yanı da bu. Yapmak zorunda değilsin. Kutuyu aç."

Tae kutuyu açtı ve tek boynuzlu at tulumuna baktı. Jenny, "Ben beklerim," dedi.

Tae başını salladı ama ayağa kalktı ve güneş elbisesini çıkarıp tulumun içine girdi. Fermuarını çektiğinde, gülen Jenny'ye baktı. "Artık işe koyulabilir miyiz?"

"Sevdiğini söyler söylemez."

Tae tekrar yerine oturdu, kumaş onun etrafında yumuşak bir şekilde süzülüyordu, kısıtlamıyor ya da topaklanmıyordu. "Tamam, belki de bayıldım."

"Bir şey değil."

Tae güldü. "Teşekkür ederim."

Sonraki iki saati sadece iki sıradan tek boynuzlu at olarak çalışarak ve yapılacaklar listesini tamamlayarak geçirdiler. Tam bağlantılarını kesmişlerdi ki Tae'nin telefonu bilinmeyen bir numaradan gelen bir aramayla çaldı. Normalde cevap vermezdi ama yine de bir şey onu buna zorladı ve iyi ki de cevap verdi çünkü arayan Bay Schwartz'dı.

"Oğlumla konuşursam sana haber vereceğime söz vermiştim," dedi. "Scott az önce aradı. AJ ile yıllardır konuşmadıklarını söyledi, iki yıl önce South Shore'da bir kafede karşılaştıkları zaman hariç. Görünüşe göre AJ ordudan yeni emekli olmuş ve sadece birkaç dakika konuşmuşlar. Scott kızını sordu çünkü okuldayken kız arkadaşını hamile bıraktığı biliniyordu. AJ, Tae adındaki kızının artık bir yetişkin olduğunu ve zamanın nasıl akıp gittiğini anlattı. İşte bu kadar. Scott artık ona nasıl ulaşabileceği ya da Tahoe bölgesinde kalıp kalmadığı konusunda hiçbir fikri olmadığını söyledi."

"Ama ..." Tae'nin zihni dönüyordu. "AJ Tahoe civarında mı büyüdü?"

"Öyle görünüyor. Paylaşacak daha fazla şeyim olmadığı için üzgünüm," dedi ve sonra durakladı. "Senin için en iyisini diliyorum, Tae."

Şimdi kafası her zamankinden daha karışık. "Aradığınız için gerçekten minnettarım, teşekkür ederim." Bağlantıyı kesti ve sandalyesinde arkasına yaslanarak tavana baktı.

Annesinin dolabından doğum belgesine *el koymasının* üzerinden haftalar geçmişti. Tam olarak iki hafta, bu süre zarfında annesiyle konuşabilirdi, konuşmalıydı.

Peki neden yapmadı?

Çünkü ne kadar uzun süre beklerse, o kadar zorlaşıyordu. Bu onun bahanesiydi ve çok zayıf bir bahaneydi, o da bunu biliyordu. Gerçek şu ki, annesiyle birlikte küçük teknelerini iki kişilik sallamaktan korkuyordu. Değişimden korkuyordu. Annesinin kendi sırlarını saklamış olabileceğini bilmekten korkuyordu.

Tae 23andMe kitini almış ve çoktan geri göndermişti ama başka bir şey duymamıştı. Sosyal medya tam bir zaman kaybıydı, AJ Strickland *ya da* Andy Jameson'a dair hiçbir şey bulamamıştı. Başka bir bakış açısına ihtiyacı vardı.

Ve belki de bir tanesini çözdüğünü düşündü.

Yıllıklar. Annesinin liseye gittiği yıllara ait yıllıkları görmesi gerekiyordu. Aynı dönemde kayıtlı Andy Jameson olup olmadığını ve babasının gördüğü birkaç fotoğraftaki adamla aynı kişi olup olmadığını görmesi gerekiyordu. Ondan sonra başka ipuçları da bulmayı umabilirdi.

Bu amaçla anahtarlarını aldı ve on dakika sonra kendini kasabanın lisesinin önünde buldu - eski uğrak yeri. Sadece orada durmak bile derisini kaşındırıyor, midesini ayak parmaklarında hissetmesine neden oluyordu. Buraya ait değildi, *hiçbir zaman* buraya ait olmamıştı. Aslında buradan nefret ediyordu. Olduğu gibi uyum sağlayamadığı için nefret ediyordu ve sonra kim olduğunu denediğinde, o zaman da uyum sağlayamamıştı. Hiçbir şey işe yaramamıştı ve anıları onu ürpertti.

Gerçek buna değer mi?

Bilmiyordu. Bildiği tek şey, mezun olduktan sonra bir daha bu okula bakmayacağına dair kendine söz verdiğiydi ve bu sözünü tutmuştu. Burada çok az mutlu anısı vardı ve içgüdüleri ona bunun değişmeyeceğini söylüyordu.

Ama kafasında bir sürü soru vardı ve hiçbiri cevaplanmamıştı. Babasının bilinen bir baş belası olduğu fikri annesinin hiç bahsetmediği bir şeydi. Bu doğru muydu? Bunu öğrenmeye niyetliydi. *Her şeyi* öğrenmeye niyetliydi. Ve bu kararlılıkla çenesini kaldırdı, içindeki belalıyı yönlendirdi ve merdivenlerden lisenin ön kapısına doğru yürüdü.

Okullar yaz tatiline girmişti ama kapılar açıktı ve resepsiyon bankosunun arkasında bir kadın oturuyordu.

Bayan Yorkshire.

Adının ima ettiği gibi küçük değildi, ama bölgeciydi. Eskiden, heybetli gövdesine Tae'nin tanıdığı herkesten daha fazla güç sığdırabilirdi.

Kadının keskin gözleri Tae'yi görünce hoşnutsuzlukla kısıldı. "Bayan Holmes."

Hayır. Hiçbir şey değişmemişti. Kadının saçları bile ağarmaya cesaret edememişti. "Bayan Yorkshire. Sizi tekrar gördüğüme sevindim."

Kadın kısa bir kahkaha attı. "Görüyorum ki yalan söyleme becerilerin hâlâ yerinde."

Kıvrınma. Bağlanmayın. Zayıflık göstermeyin.

Bayan Yorkshire, "Eşiğimizden tekrar geçeceğin günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi.

Yemi de yutmayın! "Bir öğrencim için geldim."

"Çocuğunuz sonbahar programımıza kayıtlı mı?"

Vay anasını. Gerçekten de lise çağında bir çocuk sahibi olmak için yeterince yaşlı mıydı? Annesi onu on beş yaşındayken doğurduğuna ve Tae buradaki yıllarına başladığında otuz yaşında olduğuna göre, cevabın evet olduğunu, yeterince yaşlı olduğunu düşünüyordu. *Eyvah.* "Buraya eski bir öğrencim için geldim. Eski yıllıklardan bazılarına bakmayı umuyordum."

"Kütüphane kilitli."

"Ama anahtarın var, değil mi?" "Var."

Tae bir süre bekledi ama yaşlı kadın yerinden kıpırdamıyordu. Gururunu bastırmak için elinden geleni yaptı ama hepsini bastıramadı. "*Lütfen?*"

Bunun üzerine Bayan Yorkshire'ın kaşları kalktı. "Seni en son kütüphanede yalnız bıraktığımda, bilgisayarlara girip resmimi bir Yorkshire köpeğiyle değiştirmiştin. Çok yaşlı bir köpek."

Evet. Suçlu gibi. Yüzünü buruşturdu. "Bu uzun zaman önceydi. Ve ben ..." Şu anda boğulmakta olduğu gururunun son kalıntılarını da yutmaya çalıştı. "Özür dilerim."

Bayan Yorkshire sıkı bir gülümseme verdi. "Yetkisiz bir yetişkinin kampüste bulunabilmesi için ehliyetinizin bir kopyasına, kütüphanenin anahtarı için bir depozitoya ve kütüphanedeyken size refakat edilmesine ihtiyacımız var - ki bu sadece resmi okul saatleri içinde gerçekleşebilir."

"Ama bu Eylül ayına kadar değil," dedi

Tae. "Doğru."

Gözlerini kadına dikti. "Ciddi misin?"

"Kurallar böyle Bayan Holmes." "Tek ihtiyacım olan beş dakika."

Bayan Yorkshire dişlerini göstermeden gülümsedi ve kemikli omuzlarını kaldırdı, *sanki ne yapacaksın?*

Oh, Tanrı aşkına. Tae döndü ve öndeki çift kapıya doğru yürüdü, kapıları iterek açtı, en üst basamağa ulaştığında neredeyse koşuyordu - orada bir tuğla duvara çarptı.

Duvarın Riggs olduğu ortaya çıktı, kollarını ona doladı, ileri hareketini emdi ve ikisini de dik tuttu.

"Sen," dedi.

"Bedenen." Ellerini kızın omuzlarında bırakarak geri çekildi ve ona yavaşça bir göz attı. "Sevimli."

Kendine baktı ve neredeyse çığlık atacaktı. Hâlâ tek boynuzlu at tulumunun içindeydi. Ve Bayan Yorkshire gözünü bile kırpmamıştı. Gözlerini kapattı ama Riggs'in eğlencesini hâlâ *hissedebiliyordu*.

Muhtemelen kargaşanın ne olduğunu görmek için kapıya gelen Bayan Yorkshire, onları birbirine kenetlenmiş halde görünce on sekizinci yüzyıldan kalma bir öğretmen gibi nefesi kesildi. Çabucak toparlanarak Riggs'e parlak bir şekilde gülümsedi. "Şu haline bak. Seni tekrar görmek ne güzel, canım."

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı Tae.

Hâlâ onu tutan Riggs, Tae'nin yüzünü göğsüne bastırdı -aslında daha çok boğdu- böylece konuşamadı. Ama burnu gayet iyi çalışıyordu ve Tae'nin kokusu ... kahretsin. İnanılmazdı.

"Sizi görmek de çok güzel," dedi. "Nasıl oldu da bir dakika bile yaşlanmadınız?"

"Ah, siz o değil misiniz?" dedi Bayan Yorkshire, şaşkınlıkla. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Tae başını kaldırmaya çalıştı ama Riggs onu yerinde tutuyordu, bu yüzden tek yapabildiği gömleğinin bir kısmını yemek oldu.

"Evet," dedi. "Bana kesinlikle yardım edebilirsiniz, ama önce Bayan Holmes ile kısa bir süre görüşmem gerekiyor, sakıncası yoksa."

Tae kapıların tekrar kapandığını duyduğu için ona uymuş olmalıydı. Riggs'i iterek kurtuldu ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Beni mi takip ediyorsun?"

"Tabii ki hayır. Birileri Adrenalin Merkezi'nin müşteri tabanını risk altındaki gençleri de kapsayacak şekilde genişletmenin harika bir fikir olduğuna karar verdi, ben de buraya formları bırakmaya geldim."

"Bu harika bir fikirdi," dedi.

"Az önce söyledim, değil mi?"

Alaycılık belirtisi var mı diye ona baktı ama yoktu, bu yüzden derin bir nefes aldı ve güzelce solmakta olan siyah gözüne baktı

sarı ve yeşil. "Kapıya koşma hikayene devam mı ediyorsun?" "Aslında, yanlış giden bir ro-sham-bo idi."

"Uh-huh."

Gözünün üstündeki, şehirdeki ilk gecesinde bakkalda yaşadığı olaydan kalan küçük yara izine dokundu. Sonra onun gözlerinin içine baktı, gülümsemesi kaybolmuştu. "İyi misin?"

"O ilk geceden beri acımıyor."

"Yaralanmayı kastetmedim. *Sen* iyi misin?"

Bunu her zaman nasıl yapardı? Soracağını nereden biliyordu? Kimse bilmiyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Cesur bir yüz ifadesi takınmakta, annesinin deyişiyle *zırhını* kuşanmakta o kadar iyiydi ki, çoğu zaman kendisi bile buna inanıyordu. "Ben iyiyim. Ya da sen yolumdan çekilir çekilmez iyi olacağım. Kütüphanede yapmam gereken bazı araştırmalar var."

Riggs ellerini ondan çekip geri çekildi ve o da cesaretini toplayarak tekrar ön kapıya döndü.

"İhtiyacınız olan şeyi bulmanıza yardımcı olabilirim," dedi Riggs. "Eskiden benim de buraya gittiğimi biliyorsun, değil mi?"

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Anladığım kadarıyla, derste olduğundan daha fazla dersi asmışsın."

Gerçek bir hikaye.

"Bırak yardım edeyim, Tae."

"Yardıma ihtiyacım yok, *hiçbir zaman* da olmayacak." Yalvarmak zorunda kalsa bile cevaplarını almaya kararlı bir şekilde çift tutamağa uzandı ve çekiştirdi.

Kapılar kilitliydi. Başını çeliğe dayadı. "Bir sorun mu var?" Riggs sordu.

"Hayatımın berbat olması ve tek boynuzlu at tulumu giymem dışında mı demek istiyorsun?" Adam kıkırdadı ve Asi sıcak bir ağız kulağına değene kadar başını birkaç kez kapıya vurdu. "Bir saniye kenara çekil, Rebel.

Yoksa Bayan mı?

Şimdi de tek boynuzlu at mı?" Riggs cevap beklemeden onu dürttü ve sonra kapıyı çaldı. "Bayan Yorkshire?"

Kapılar hemen açıldı. Riggs Tae'ye bir gülümseme gönderdi, neyse ki kendi hayatı için bu gülümsemede kendini beğenmişliğin zerresi yoktu. Sonra Bayan Yorkshire'a baktı. "İçeri girebilir miyiz?"

"Elbette canım." Omzunun üzerinden birine seslendi. "Bakın burada kim var, Riggs Copeland'ı hatırlarsınız..."

Diğer kadın Tae lisedeyken yardımcı olarak çalışıyordu ama belli ki ofise kadar yükselmişti. Tae onun adını uzun zaman önce unutmuştu ama kadının yüzü bir gülümsemeyle buruştu. "Elbette Riggs'i hatırlıyorum. Ne kadar yakışıklı görünüyorsun. Buralarda yüzünü özlemiştik. Her zaman en sevdiklerimizden biri oldun."

Tae orada duruyordu, tek boynuzlu at tulumu giyen yetişkin bir kadındı ve *hâlâ* görünmezdi. Ama kadınların Riggs'i içeri almak için birbirleriyle yarışmalarına da hiç şaşırmamıştı. "Yalakalık," diye fısıldadı ağzının kenarından.

Onun elini sıktı. "Sen de denemelisin," diye fısıldadı.

Ve gülünç olan şey, onun haklı olmasıydı. Ya buradan gururu ve başka hiçbir şey olmadan çıkıp gidecekti ya da Riggs'in eski yıllıklara ulaşmasına yardım etmesine izin verecekti. Lanet olsun. Ona başıyla onay verdi.

Bayanlara döndü. "Tae ve ben toplumdaki risk altındaki bazı çocuklara yardım etmek için Adrenalin Merkezi ile birlikte çalışıyoruz ve-"

"Duydum!" Bayan Yorkshire dedi ki. "Sen ve kardeşinin kaç çocuğa yardım ettiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Aslında," dedi, "hepsi Tae'nin fikriydi."

Hanımların ikisi de ona baktı.

Tae değil. Riggs'e bakıyordu.

"Kütüphaneye girip biraz araştırma yapmayı çok isteriz," dedi.

İnanılmaz bir şekilde, Bayan Yorkshire ona bir kütüphane anahtarı verdi. Hiç soru sormadan. "İşiniz bittiğinde buradaki tezgâhın üzerine bırakın."

"Bekle, geçmiş kontrolü ve anahtar depozitosu ne olacak?" Tae sordu.

Bayan Yorkshire onu görmezden geldi ve Riggs'e doğru eğildi. "Bugünlük ayrılmak üzereyiz. Kapıların arkanızdan kilitlendiğinden emin olabilir misiniz? Hademe çoktan çıktı ve başka kimse yok. Vardiya bitimine bu kadar yakın sizi içeri almamalıydım ama-"

"Endişelenme. Bir davuldan daha sıkı kilitlendiğinden emin olacağım," diye söz verdi Riggs.

Bayan Yorkshire onun elini okşadı. "Sen her zaman çok iyi bir çocukun. Çok şeyin üstesinden geldin, seninle gurur duyuyorum."

Tae kaşlarını kaldırdı, ama Riggs sadece gülümsedi, kadınlara el salladı, sonra döndü ve kütüphaneye doğru yöneldi.

Tae kendini ona yetişmek için koşarken buldu. "Hey."

Kütüphane kapısına gelene kadar yavaşlamadı.

"Tamam, hadi alalım," dedi nefes nefese. "Bunda ne var? Neden bana yardım ediyorsun?"

"Buna temel insan terbiyesi denir."

"Ya da . . . ?"

Boğazından kısık bir sesle tısladı. "Ne kadar şüpheli bir şey."

Bunu bir an düşündü ve adamın haklı olduğuna karar verdi. Şüpheli bir şeydi. "Bak, ikimiz de sana o kadar da iyi davranmadığımı biliyoruz. Aslında biraz sümüklü davrandım."

"Sevgini böyle gösterirsin."

"Komik."

"Komiklik olsun diye yapmadım," dedi. "Bu sadece birbirini önemseyen insanların yaptığı bir şey. Yardım ederler."

Gözlerini ona dikti. "Biz ... birbirimizi önemsiyoruz." Aslında demek istediği şeydi. *Beni önemsiyor musun?*

"Öyle değil mi?" Bunu bir soru gibi söyledi, sanki o da onun kadar şaşırılmıştı ve eğer hâlâ dengesini kaybetmemiş olsaydı, yüzündeki hafif şaşkın ifadeye gülebilirdi.

"Hayır." Ama hemen iç çekti. Lanet olsun. "Evet."

Gülümsedi. "Kabul et. Sana karşı büyüyorum."

Bunun doğru olmasından çok korkuyordu ama basit gerçek şu ki, insanlara borçlu olmaktan nefret ediyordu.

Riggs kütüphane anahtarını onun önünde sallandırdı. "Bana neyin peşinde olduğumuzu söyleyecek misin?"

"Hiçbir şey yapmıyoruz. Eski yıllıklara bakacağım." "Bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak."

Anahtara uzandı ama adam anahtarı başının üstünde tuttu. Kadın gözlerini kıstı. "Ver onu."

"Elbette," dedi. "Neyin peşinde olduğun konusunda bana güvendiğin sürece. Ve / veya neden o sevimli seksi ..." Başını yana eğerek onu tamamen içine aldı. "Tek boynuzlu at tulumu mu?"

Yüzünün ısınmasını görmezden geldi. Bunu asla unutamayacaktı. Ve güvene gelince... güvendiği tek kişi annesiydi ve artık cevapları alana kadar annesine bu konuda hiçbir şey söylemeyecekti. Babasının iyi olduğundan ve öldüğünden ya da ölmediyse bile geri gelip annesinin kalbini kırmaya çalışmayacağından emin olmak istiyordu.

"Konuş benimle, Tae."

"İyi. Babamın hayatta olabileceğini düşünüyorum. Bu da onun bir pislik olduğu anlamına geliyor ve annem zarar görmeden önce gerçeği öğrenmek istiyorum. Yine."

"Bekle." Başını salladı. "Baban Çöl Fırtınası'nda ölmemiş miydi?" "Belki de. Ama belki de South Shore'da bir bara gidiyordur."

"Ne?"

"Son AHQ bağış toplama etkinliğinde, oğlu eskiden babamla takılan yaşlı bir beyefendiyle tanıştım. Görünüşe göre babamı birkaç yıl önce bir barda görmüş. Belki de. Belki de yanılıyor. Bu biraz karışık."

Riggs'in az önceki neşesi gitmiş, gözleri onu incelerken ciddileşmişti. "Annen ne düşünüyor?"

İç çekti. "Ona söylemedim. Onun öldüğünü sanıyor. Ölmemiş olma ihtimaline karşı onu bulmalı ve bizden uzak durmasını söylemeliyim. Bu yüzden eski yıllıklara bakmam gerekiyor. Annem okuldayken AJ Strickland diye biri var mıymış öğrenmeliyim."

"Babanın adının Andy Jameson olduğunu sanıyordum."

"Ben de, ama Bay Schwartz adının AJ Strickland olduğundan o kadar emin görünüyordu ki, bu beni şaşırttı."

"Tamam," dedi basitçe ve kütüphanenin kilidini açtı. "Babamın adını hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

Tae güldü, güvensizliği ağır basıyordu. Tecrübelerine göre, insanlar için o kadar da unutulmaz biri değildi. "Sanki senin üzerinde kalıcı bir etki bırakmışım gibi."

Onun kütüphaneye girmesini engellemek için kolunu uzattı ve bakışlarıyla karşılaşana kadar bekledi. "Yaptın, Tae."

Sözleri ve gözlerindeki bakış, kadının içini yumuşacık hissettirdi. Ve sıcak. Ve ... hoş. Ondan uzaklaşarak eşiği geçti.

"Burada hiç vakit geçirmedim," dedi arkasından. "Nereye bakmam gerektiğinden bile emin değilim."

"Eskiden tüm yıllıkları arka odadaki bir rafta sergiliyorlardı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü buraya çok geldim." Arka odaya yönelirken ona bu küçük açıklamayı yaptığı için kendini tekmeledi. "Hâlâ aynı yerde." Okulun geçmiş yıllıklarıyla dolu kitaplığı görünce rahat bir nefes aldı. Parmaklarını etiketlerde gezdirerek annesinin birinci sınıf öğrencisi olduğu yılı aradı. "İşte burada."

Raftan çekerken parmakları titredi. Önce annesini buldu. April Holmes'un genç kızlık halini görmek tamamen yeni bir şey değildi; Tae daha önce de fotoğraflarını görmüştü. Ama kameraya bakan on beş yaşındaki tatlı gülümseme yine de onu biraz boğmuştu. "Bu fotoğrafta hamileydi." Ve her şeyden vazgeçmişti -üniversiteden, ailesinden... *her şeyden*. Hepsi Tae'yi kaybetmemek içindi.

Riggs hiçbir şey söylemedi ve bu onun açıkça ezici duygularına duyduğu saygıdan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklanıyordu, bunu takdir etti. Çünkü resme bakarken birdenbire tüm hayatının, bu odaya en son girdiğinde olduğu gibi kontrolünden çıktığını hissetti. Annesinin babasıyla ilgili anlattıklarından, o birinci sınıftayken babasının üçüncü sınıfta olduğunu öğrenen Tae, kalbi küt küt atarak birkaç sayfa çevirip birinci sınıflar bölümüne baktı.

Andy Jameson yok.

Neredeyse bir adım geriye sendeleyecekti. Bacakları o kadar güçsüz hissediyordu. Nasıl oluyordu da hiç sahip olmadığı bir babayı kaybediyormuş gibi hissediyordu? Neden bu kadar önemliydi ki?

AJ Strickland'ı aramak için S'nin sayfasını çevirdi.

Ve onu buldu.

AJ Strickland. Sıska, hatta cılızdı, uzun saçları beyzbol şapkasının arkasından sarkıyordu, büyük boy bir kapüşon giymişti, gözleri somurtkan ve öfkeliydi.

Tae telefonunu çıkardı ve fotoğraflarına erişti. Askeri kıyafetli, saçları küt kesimli, başı dik, gözleri gururla parlayan, güçlü ve yetenekli görünen genç bir adam olan Andy'nin fotoğrafına baktı.

Aynı adam mıydılar?

Bay Schwartz haklıydı. Bunu söylemek zordu.

Riggs'in nefesi boynunda sıcaktı. Onunkini örten eli de öyle. "Tüm bunlar annenle aynı liseye giden AJ Strickland adında bir adam olduğunu kanıtıyor."

"Ama neden Andy Jameson da kitapta yok?"

Riggs başını salladı ve onu dikkatle izledi. "Tae."

"Biliyorum," dedi usulca. "Gözleri." Onlar *onun* gözleriydi.

"Başka bir şey daha var," dedi Riggs. "AJ Strickland. AJ ... neyin kısaltması?"

Nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım. Belki de . . . Andy Jameson?" Başını salladı.

"Vay anasını," diye
fısıldadı. Tekrar başını
salladı.

"Çok fazla sorum ve sıfır cevabım var." Başını salladı, tüm bunları ona neden anlattığından emin değildi. "Eğer AJ Strickland benim babamsa, neden doğum belgemde adı yok?" Ve neden uzun zaman önce bir arkadaşına kızının artık büyüdüğünü söylemek onun için bu kadar kolay olmuştu da onunla iletişime geçme zahmetine katlanamamıştı? Belki de kendisi çocukken baba olmaya hazır değildi? Çünkü o artık bir yetişkin. Neden iletişime geçmiyor? Tabii umurunda değilse... Bu da kabul etmek istediğinden daha fazla acı veriyordu.

"Belki annen bazı boşlukları doldurabilir."

"Hayır." Bu konuda kararlıydı. "Bu sadece onu incitir." Adam tereddüt etti. "Bilmediğinden emin misin?"

"Evet."

Riggs'in sessizliği öyle olmadığını gösteriyordu ama Tae annesinin öyle yapmayacağını biliyordu, tüm bunları saklıyor olamazdı.

"Ne yapmak istiyorsun?" Riggs sordu.

Göğsündeki düğümden kurtulmak istiyordu. Zamanda geriye gitmek ve o gece yardım etkinliğinde Bay Schwartz'la konuşmamış olmak istiyordu. İstiyordu ... cehennem, emin bile değildi. Babasının yanında olmasını kaç kez hayal etmişti? Sayılamayacak kadar çok. Ama bundan annesine hiç bahsetmemişti. Kendisine yetmediğini hissetmesini istememişti, hem de fazlasıyla yettiği halde. Aslında, belki de yeterli olmayan *Tae*'ydi.

Sonuç olarak, annesi ya tüm bunlar yüzünden yıkılacaktı ya da ... Peki. Ya da hakkında düşünemezdi. Henüz düşünemiyordu. Eğer bu gerçekten bir şekilde doğruysa ve babası hayattaysa ve başka bir isimle yaşıyorsa, bu onları paramparça ederdi. Tamamen. Telefonunu çıkardı ve sayfadaki AJ Strickland'ın fotoğrafını çekti. Sonra yıllığı yerine koydu ve gitmek için döndü.

"Whoa." Riggs elini onun koluna koydu. "Nereye kaçıyorsun?" "Onu bulmaya. Cevaplar istiyorum."

"Elbette," dedi, bırakmadan. "Ama onun nasıl bir adam olduğunu bile bilmiyorsunuz. Onunla yüzleşmeye gitmeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Hey, benim bundan daha fazla nezaketim var." "Öyle mi?"

"Biliyor musun?" O m u z silktili. "Belki de bu durumun tam da ihtiyacı olan şey benim ateşli bir şekilde gelmemdir."

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," diye tekrarlardı yumuşak bir sesle. "Biz mi?"

Sadece ona baktı.

Aman Tanrım. Kalbi biraz yumuşadı. "Biz bir biz değiliz, Riggs."

Yavaşça, tek boynuzlu at kapüşonunu itti ve kendi kendine üfledi bilinçli bir nefes. "Jenny'i öldüreceğim."

"Biz bir şeyiz," dedi, onun konuyu değiştirmesine izin vermeyerek. "Gezegendeki en inatçı, en şüpheli kadın olsan bile."

Sert bir kahkaha attı, başını onun göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı. Çünkü o haklıydı. Onlar kesinlikle bir şeydi.

Bir eliyle kızın saçlarını okşadı. "Hâlâ bana güvenmiyorsun."

"Bunu kişisel algılama," dedi gömleğinin içine. "Kimseye güvenmiyorum." "*Bana* güvenebilirsin, Tae."

Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Bedenimle mi? Yoksa kalbimle mi?" Adam onun yüzünü kavradı. "Her biri sana ne söylüyor?"

Vücudu ona "evet lütfen!" dedi. Beyni ise tepelere doğru kaçmasını söyledi. İkisi de yardımcı olmadı. "Gerçekten istemediğiniz cevaplar için zorlamamanızı dilediklerini söylüyorlar."

Bölüm 18

Riggs, küçük arka odadan kaçmadan önce Tae'nin elini zar zor yakalamayı başardı. Etraflarında, kütüphanenin geri kalanı karanlık ve sessizdi, tıpkı karşısındaki kadın gibi. Bazı kadınlar üzgün olduklarında ağlardı. Bazıları bağırıp çağırırdı. Tae öyle değildi. Ne kadar acı çekerse o kadar sessizleşiyordu.

Gücüyle onu öldürdü. Kafasının karışık olduğunu ve acı çektiğini biliyordu. Riggs de Sunrise Cove'dan ayrıldıktan bir yıl sonra karaciğer yetmezliğine bağlı komplikasyonlar yüzünden babasını kaybetmişti ama o adamın yasını bir gün bile tutmamıştı. Babası bunu hak etmemişti.

Ama Tae'nin düşündüğü doğruysa, hayatını hâlâ hayatta olabilecek bir adamın yasını tutarak geçirmişti ve bu berbat bir şeydi. Onu yavaşça kendine çekerek duvara yaslandı, ayakları onunkilerin arasına girecek şekilde duruşunu genişletti, kalçaları birbirine yaslandı. "Tae."

Gözlerini kapattı. "Yapma."

Yüzündeki bir tutam saçı nazikçe okşadı. "Ne yapmayayım?"

"Adımı böyle söyle. Arkadaş bölgesinde kalmamı zorlaştırıyor. Gerçekten umursadığını inkâr etmeye çalışıyorum. İzin verirsen yardımı olur."

"Önemsediğimi biliyorsun," dedi. "İstediğimden daha fazla." Daha doğru bir ifade hiç söylenmemişti. Yine de içinde bulundukları durum hakkında hiçbir şeyi değiştirmiyordu, bu yüzden bunu kendine saklamaya çalıştı.

Ona bakarak yavaşça başını salladı. "Seninleyken kendimi unutuyorum Riggs. Kendimi kaybediyorum." Elini gömleğinin içine soktu. "Bir görevim var. Gitmem gerek."

Bu görevin ihtiyacı olan şey, Tae ile olası bir kalp kırıklığı arasında duran biriydi. Ya da daha kötüsü. Andy Jameson'ın iyi bir adam olmadığını biliyorlardı. "Görevin bir plana ihtiyacı var," dedi. "Ve dikkatli olmak. O olduğundan bile emin değiliz."

"Bu o," dedi kesin bir ifadeyle.

Evet. İçgüdüleri ona aynı şeyi söylüyordu. Tae ve bu adam sadece aynı gözlere sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda dünyaya karşı yalnız olduklarını biliyorlarmış gibi aynı duruşa sahiplerdi. Şimdi onun gözlerine baktığında, daha önce hiç görmediği bir şeyi de görüyordu: ihanet. İçini sıktı ve onun için tüm sorunlarını çözmeye çalışma ihtiyacı duydu. Ama *bunun* ne kadar iyi sonuçlanacağını bilecek kadar evrimleşmişti. "Ne olduğundan emin değiliz."

"*Muhtemelen* ne olduğunu biliyoruz." "Yine de bunu yapmak zorunda değilsin, Tae." "Evet, zorundayım. Yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

O biliyordu. Hiçbir zaman bir kavgadan ya da değer verdiği birini korumaktan kaçan bir kadın olmayacaktı. Eğer bir yabancının ihtiyacı varsa, kendi zararına bile olsa onu koruyabilirdi. "Bu kütüphaneden hemen şimdi ayrılabilir ve bir daha bu konu hakkında hiç konuşmayabiliriz," dedi sessizce.

Gözlerini kaçırdı. "Ve bir parçam tam da bunu yapmak istiyor." Bakışları tekrar onunkilerle buluştu, kendi bakışları parıldıyordu. "Kahretsin." Gözyaşları düşmeden önce hızla gözlerini kırptırdı. "Ama bu korkakça bir çıkış yolu." Derin bir nefes aldı. "Bundan kaçış yok Riggs, benim için yok. Benim ve annemin ilerleyebilmesi için gerçeği bilmem gerekiyor."

"Gerçeği *biliyorsun*. Sen ve annen sadece hayatta kalmakla kalmadınız, aynı zamanda koşullara rağmen hayatta başarılı oldunuz. Bu adamın yaptıkları ya da yapmadıkları hiçbir şeyi değiştirmez."

"Şaka mı yapıyorsun?" Neredeyse titriyordu. "Bu *her şeyi* değiştirir. Annemin onun yasını tuttuğu onca yılı değiştiriyor. Babamın kim olduğunu düşündüğüm ve bunun sonucunda kim olduğumla ilgili her şeyi değiştiriyor. Onun bir savaş kahramanı olarak öldüğünü sanıyordum, ama bildiğim tek şey, onun aslında genç kız arkadaşını hamile bırakan beleşçi bir baba olduğu, baba olmaktansa ben yokmuşum gibi davranan bir adam olduğu."

Gözlerindeki saf duygu onu öldürüyordu. "O bir aptal, Tae ve bu *onun* kaybı, çünkü sen harikasin."

"Ve inatçı. Ve şüpheli ..." dedi, daha önce onu tanımlamak için kullandığı sıfatları sıralayarak.

Gülümsedi. "Ayrıca akıllı, dirençli ve güzel."

İnanması zor ama yanakları gerçekten kızarmıştı. "Yapacak çok işim var," dedi. "Bu adamı bulmak için nasıl bir yol izleyeceğimden bile emin

değilim."

"Yardım edebilecek birini tanıyorum. Ve aslında, sen de öyle. Ace. Askeri takip yeteneklerini şimdi özel dedektif olarak kullanıyor. İş başındayken, kemikli bir buldog gibiydi. Adamını bulana kadar asla pes etmedi."

Tae titrek bir nefes verdi. "Buna minnettarım ama hayır. Ben hallederim. Bu kendi başıma yapmam gereken bir şey. Ve bundan bahsetmişken, benim de gerçekten gitmem gerekiyor. Anneme ne söyleyeceğimi düşünmem gerek."

"Bazen gerçekler sadece daha fazla acıya yol açar."

Onun bakışlarıyla tekrar buluştu. "Ki sen de bunu tecrübeyle biliyorsun."

Başka tarafa bakma sırası ondaydı. O başını çevirdiğinde, kadın onun yüzüne dokundu ve tekrar kendi yüzüne getirdi. "İncindiğini biliyorum."

Kadının gözlerindeki içten sıcaklık adamın midesine inen bir yumruk gibiydi. "Bu benimle ilgili değil," dedi.

"Doğru, çünkü en büyük korkun açılmak." Yüzünü buruşturdu. "Senin korkularla sorunun ne?" "Senin duygularla sorunun ne?"

Touché.

Hâlâ ona bakıyordu, onun *içine* bakıyordu ve bu cehennem gibi rahatsız ediciydi. Sonraki sözleri de öyle. "Nasıl büyüdüğün yüzünden kendini geri çekiyor, kadınları arkadaş bölgesinde mi tutuyorsun?"

Riggs'i artık çok az şey şaşırtabilirdi. Ama Tae'nin her zaman bunu yapmanın bir yolu vardı. Onu okuyabiliyordu ve çılgınca görünse de onu *tanıyordu*. Bu da onun savunmasını yarıp geçebileceği anlamına geliyordu. Her zaman öyleydi. Liseden sonra, bilerek tatlı, komşu kızı tipini seçmişti, çünkü bu asla uzun sürmeyecekti. *İçten* içe sinirli, sert, gerekirse dünyayı ele geçirecek bir tip arzuluyordu.

Tae, tabii ki. Her zaman Tae'ydi. Korkulardan bahsetmişken, onun ödünü koparmıştı. Keşke bilseydi. "Babalarımız söz konusu olduğunda ikimiz de piyangoyu kaybetmişiz gibi görünüyor."

Tae bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece ona küçük, ciddi bir gülümseme verdi ve elini sıktı. "Onun kaybı," dedi yumuşak bir sesle. "Çünkü sen akıllısın, dirençlisin. . ." Parmak uçlarında yükselip siyah gözüne bir öpücük kondurdu. "Çok güzelsin."

"*Kahretsin,*" diye mırıldandı.

Güldü. "Merak etme. . ." Onun çenesini öptü. "Kimseye söylemem." Sonra onun ağzını öptü.

Öpücük nazikti ve ruhunun derinliklerine ulaşarak ona uzun zaman önce yaşadıkları geceyi hatırlattı. Burada neler olduğundan emin değildi ama zaman ve mekânın dışında bir balonun içindeymişler gibi hissediyordu.

Ne yaparlarsa yapsınlar, birbirlerini anlıyorlardı. Birbirleriyle, onun başka hiç kimseyle kuramadığı bir düzeyde bağ kurmuşlardı.

Belki de en büyük korkusu *buydu*.

Tae geri çekildi ve ağzının içine baktı, alt dudağını dişlerinin arasına çekiyordu, sanki daha fazlasını istiyor gibiydi. Vücudu bunu kabul ediyordu ama beyni susmak bilmiyordu. "Tae, bana fikir vereceksin."

"Endişelenmeyin, benim de kendime ait bir sürü var."

Derin bir nefes aldı. "Bunu daha önce de denemiştik."

Gözleri onunkilerle buluştu, arzu ve açlıkla doluydu. "Bu uzun zaman önceydi."

Ona karşı koyamadı. Denemişti. Ve küreksiz bir nehirde olsa da umurunda değildi, çünkü konu ona karşı hissettiklerine geldiğinde, akıl ve mantık çok azdı. "Sana tek bir sorum var," dedi usulca.

"Vur bana."

"Arkadaşlar birlikte uyur mu?"

"Eğer ikilimizin kadın yarısı isterse."

"Neden kadın yarısı?"

Güldü. "Çünkü erkek yarısı her zaman bunu ister."

Nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiren yavaş bir gülümseme verdi. "Ama şimdi bir sorum var," dedi.

"Vur bana."

"Nazik olacak mısın?"

Onu duvara sabitlenmiş yarım ahşap raflara doğru bastırırken gözleri onunkilerle buluştu, aç ve hararetiydi. "Azıcık bile değil."

"Güzel." Gidiyordu. "Güvenli kelimem *kurabiye*."

Tae gülerek adamın çenesini tekrar öptü, sonra kulağına doğru ilerledi ve göğsünün derinliklerinden yükselen sert iniltiyle neredeyse eriyordu.

"Tae-"

Konuşmak istemeyerek onun kulak memesini dişledi. Sertçe.

Nefesini içine çekerek bir elini kızın saçlarına doladı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Onun bakışlarını karşıladı, kendi bakışları açlık ve seksi bir sinirlilikle karanlıktı

Bu ona neredeyse mini orgazm yaşıtıyordu.

"Bunu beklemiyordum," dedi hışımla.

"Bacakların tıraş edilmemişse ya da çamaşır günü külotu giyiyorsan sorun değil. Yani, benim üzerimde tek boynuzlu at tulumu var, yani ..."

Gölüşü sertti. "Yani prezervatifim yok."

"Biliyorum." Geri çekildi, kütüphanenin kapısına kilit vurdu, sonra çantasını karıştırdı ve bir folyo paket buldu.

"Kahretsin," dedi. "Bu çok seksi."

"Çok heyecanlanma." Ona doğru geri yürüdü. "Bende sadece bir tane var ve o da mor, ama en azından ..." Kot pantolonuna kasık hizasından baktı. "XL."

Adam homurdandı ve o da gülümsedi. "Bir süre önce annem bir arkadaşının bekarlığa veda partisine gitti ve kapı ödülü olarak bunlardan bir çanta aldı. Yaklaşık bir ay önce bir tanesini çantama attı ve parçalarını bakımsızlıktan buruşup ölmeye önce kullanmam gerektiğini söyledi."

Sırıttı. "Düşünme şeklini seviyorum."

"Senin hayranın olmadığını bilseydin yine de bunu söyler miydin?" Omuz silkti. "O akıllı bir kadın."

"Anlaştık." Sırtını rafların yarım duvarına çarpana kadar onu dürttü.

Yerleşti, poposu kenara dayandı, kolları kadının beline dolandı, onu kendine çekti ve her ikisi de maraton koşmuş gibi nefes alana kadar onu içtenlikle öptü. Alnını onunkine bastırdı. "Sana yardım etmek için buradayım."

Eğer adam kadının göbeğinde kaya gibi sert olmasaydı, ona inanabilirdi. "Ve şimdi ?" diye mırıldandı, ellerini gömleğinin altından kaydırarak sıcak teninde ve pürüzsüz, sert kaslarında gezdirdi.

"Önceliklerimin değiştiğini kesinlikle hissediyorum." Döndü, sonra onu kaldırıp rafa oturttu ve bacaklarının arasına girerek onu hayatında hiç hissetmediği bir niyet ve duyguyla öptü.

Evet, öncelikleri *kesinlikle* değişiyordu. Bu "önceliklere" yaklaşmaya çalıştı ve adam bir santim geri çekildiğinde protesto ederek inledi. "Emin misin?" diye sordu.

"Riggs?"

"Öyle mi?"

"Kapa çeneni ve öp beni."

Öpücük patladı. Adam tişörtünü kaybetti. Kadın ayakkabılarını tekmeledi. Arkasındaki kitapları kenara iterek daha fazla yer açtı, hareket

gölünç bir şekilde çarpınmasına neden oldu. Tıpkı ona doğru uzanıp tulumunun fermuarını ayaklarına kadar açarak sütyen ve iç çamaşırından başka bir şey giymediği bir dilimi ortaya çıkarırken yüzündeki niyetli ifade gibi.

Bu manzara karşısında inledi. "Bir de tulumu neden sevdiğimi merak ediyorsun."

Omuzlarından silkti ve adam yardım etmek için araya girdi, derhal kalçalarından geçip yere düşmesini teşvik etti. Dizlerinin üzerine çöküp kaba bir erkek sesi çıkarmadan önce sütyenini ve iç çamaşırlarını kısa sürede halletti. "Kahretsin, Tae. Harikasin." Eğilerek bir iç baldırını öptü, sonra başını çevirip diğer iç baldırını öptü.

Ve sonra arada.

Şok edici derecede kısa bir süre içinde onu tamamen parçalara ayırdı ve kendine geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Gözlerini açtığında adamın başını kalçasına yasladığını ve gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Eliyle yanağını kavradığında gözlerini açmadı, sadece başını dokunuşuna doğru çevirdi ve ona duyduğu açlıkla birleşen şefkat dalgası karşısında sakin bir nefes aldı. Adam ayağa kalkana kadar saçlarından hafifçe çekiştirdi, onu kendine çekti ve kulağına doğru öpücükler göndererek öptü.

Adamın eli kızın saçlarına dolanarak ağzını tekrar kendi ağzına götürdü, dudakları bir gülümseme imasıyla kıvrıldı. "Belki bugünlerde bir yatağa girebiliriz."

"Yatağa ihtiyacım yok." Kadın prezervatifi yırtarak açtı ve adamın sert uzunluğuna şüpheyle bakarak gülmesine ve ondan almasına neden oldu. Adam ikisini de korudu, sonra yavaşça, zarifçe kadının içine kaydı. Boğazından kısık bir zevk sesi çıktı ama yüzündeki gizlenmemiş duygu, onun da en az onun kadar içinde kaybolduğunu gösteriyordu.

"İyi misin?" Nefes aldı ve öpücüğü keserek dikkatle onun gözlerinin içine baktı, bakışları onu arıyordu.

"Çok."

Sonunda ona inanmış gibi, elleri kalçalarını kavradı, hareketlerini *gerçekten, gerçekten* onun için işe yarayan bir ritme yönlendirdi, başı eğildi, böylece kendisinin onun içine girip çıkmasını izleyebildi. Bakışlarındaki yoğunluk en ateşli kısmıydı ve sonra ağzını kendi ağzıyla kapattı ve onları cennete götürüp geri getirirken daha fazla düşünemedi.

Bir dakika ya da bir hafta sonra ne olabilirdi ki? Tae kıpırdandı ve sonunda nefesini tutarak gözlerini açtı.

Riggs kot pantolonunu bağlamış ama gömleğini giymemişti ve manzara ... muhteşemdi. Riggs'in tüm vücudunu görmek gerçekten de çok dikkat dağıtıcıydı. Pürüzsüz, bronz ten yağsız, sert kasların üzerinde uzanıyordu. Şu anda eğilmiş ve attığı kıyafetlerini topluyordu ve kışından iki avuç almış olmasına rağmen, yardım edemedi ama takdir edici bir bakış daha attı.

Riggs yumuşak bir kahkaha attı. "Yeterince almadın mı?" Yüzünün ısındığını hissetti. "Bu istemsiz."

Boyu kadar yükseldi ve eşyalarını ona teslim etti. Kız orada öylece oturduğunda, hâlâ biraz şaşkıındı, elleri beline gitti, gözleri kızın gözlerindeydi. "Bana bakışın hoşuma gidiyor," dedi.

"Sanki senin cinayetini planlıyormuşum gibi mi?"

"Sanki beni içinde istiyormuşsun gibi." Onu kulağının hemen altından öptü. Onun sıcak noktasını çok iyi biliyordu. "Bu gurur verici."

Bunu görmezden gelerek raftan indi ve tekrar tulumunu giydi. Riggs gülümsedi. Hmm. Belki de Jenny'yi öldürmek yerine ona zam yapmalıydı. Ve nasıl oluyordu da saçları parmaklarından diken diken olmuşken ve gömleği ellerini soktuğu yerden kırıışmışken daha da iyi görünüyordu? "Gitmem gerek."

Başını salladı. "Biliyorum." Kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Senden hoşlanıyorum, Tae. Hem de çok. Sen benim için önemlisin. Lütfen az önce aramızda geçenleri geri çekilmen için kullanma."

Geçen sefer yaptığı gibi... "Bir zamanlar, nasıl yapılacağını bildiğim tek şey uzaklaşmaktı."

"Bunu anlıyorum ve aynen katılıyorum," dedi. "Ama biz artık aptal çocuklar değiliz."

Başını salladı, sonra başını salladı. "O zamanlar hiç erkek arkadaşım olmamıştı, ama annemin hayatından gördüğüm kadarıyla, işleri zorlaştırmaktan başka bir işe yaramıyorlardı." Durakladı. "Duruşumun o kadar değiştiğinden emin değilim. Ve ayrıca? Bence sen de bu konuda benden çok farklı değilsin. Yani, hâlâ gidiyorsun, değil mi?" Yüzünden bir duygu hızla geçti ve kayboldu. Pişmanlık mı? "Gidiyorum," dedi sonunda.

İçinde bir şey durdu. Gurur değildi. Gurur, başını sallayarak onaylamasına neden olan şeydi. "O zaman bunun sadece arkadaş seksi olması ve seni seviyorum seksi olmaması iyi bir şey." Ayakkabılarını ararken Riggs'in sessizce onu izlediğinin inanılmaz derecede farkındaydı.

Ayakkabılarını rafların altından çıkardı ve ona uzattı.

Onları kaptı, bugün burada büyük bir hata yaptığının ve kendinden başka suçlayacak kimsesi olmadığının acı bir şekilde farkındaydı. Kapıya doğru döndü.

Çok nazik bir şekilde onu yüzüne çevirdi. "Dürüst olduğum için seni kızdırdığım için mi kaçıyorsun, yoksa korktuğun için mi?"

Bir kahkaha attı. "Korkmuyorum."

Parmaklarını kızın çenesinde gezdirdi. "Şimdi yalan söylemeye başlama, Tae."

Gözlerini kapattı. Lanet olsun. Lanet olsun ona. Çünkü korkuyordu. Ona karşı olan hislerinden dehşete düşmüştü. Kendini kontrolünün dışında hissediyordu ve bundan nefret ediyordu. "Bakın, babam hakkında bilgi toplama görevindeyim ve şu anda bant genişliğim bundan ibaret."

"Sana yardım edeceğimi söylemiştim."

"Bunu yalnız yapmalıyım."

"Kimsenin böyle bir şeyi tek başına yapmasına gerek yok."

"Biliyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Bak, benim hakkımda bilmen gereken bir şey var. İyi bir oyundan bahsediyorum, ama hepsi kabadayılık. Duygularımı gösterme konusunda iyi değilim."

Riggs şaşırılmış görünüyordu. "Ve benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?" "Benden daha iyi."

Kabaca güldü. "Bu bir ilk," diye mırıldandı. "Bir kadın bile duygularım olduğunu düşünüyor."

Gülmek zorunda kaldı. "Seni uyarmaya çalışıyorum, gençliğimizde olduğum kadar şimdi de berbat durumdayım. Ben iyi bir bahis değilim, Riggs."

Parmağını onun şakağında gezdirdi. "Bence yanılıyorsun. Ama her zaman olduğu gibi, bu senin seçimin."

"Yani ... baskı yok mu?"

"Asla," dedi sessizce. "Benimleyken olmaz."

"Kütüphanede ayaküstü sevişiyor olsak bile mi?"

"O kadar da hızlı değildi."

Gülmeyi reddetti. "Riggs, bundan biraz korkuyorum."

"Korkacak ne var ki? Sadece arkadaşız, değil mi?"

"Tamam, kuşkusuz arkadaşlar ... faydaları ile."

Küçük bir gülümseme verdi. "Büyük avantajlar."

O kadar basit olmadığını, olamayacağını biliyordu ama buna gerçekten inanmak istiyordu. "Doğru. Gerçek duygularımız konusunda dürüst olduğumuz sürece."

"Sanırım birkaç dakika önce size duygularımdan bir demet gösterdim."

İstedğin zaman sana tekrar göstermekten mutluluk duyarım."

Ona oldukça etkileyici olduğunu düşündüğü bir göz devirme hareketi yaptı ve kapıya yöneldi. Adam onu yakaladı, sıcak elini ensesine götürdü ve başını geriye doğru eğdi. "Gerçekten ne hissettiğimi bilmek ister misin, Tae? Arkadaşlık anlaşmamızı, yazın geri kalanında istediğin kişi olmama yükseltmek hiç de fena olmazmış gibi hissediyorum."

Ve sonra o şok edici notta, onu elinden tuttu ve kütüphaneden dışarı çekti.

Onun kendisini yönlendirmesine izin verirken beyni dönüyordu. Dürüstlük istemişti ve bunu almıştı. Bu da karşılığında dürüst olması gerektiği anlamına geliyordu. Yazı istiyor muydu? Daha fazlasını istiyor muydu? Ne istediğini kendine itiraf etmeye hazır değilken ona karşı nasıl dürüst olabilirdi? ?

Sessiz, karanlık koridorlarda sessizce ilerlediler. Ön kapıya geldiklerinde Tae elini çekmeye başladı ama Riggs elini kavramıştı ve bırakmıyordu. İstese çekip kurtarabilirdi ama yılıktan öğrendiklerine ve daha fazlasını öğrenene kadar dünyasının pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilmesine rağmen, kendini ... yumuşak hissediyordu. Belki de orgazm yüzündendi. Tamam, *iki* orgazm -ki sorulsa inkâr ederdi. Bazı kadınların erkeklerini daha iyi hissettirmek için orgazm taklidi yaptıklarını anlıyordu ama Tae tam tersi bir felsefeye mensuptu. *Hiçbir şeyi taklit etme, daha fazlasını iste.*

Dışarı çıktılar ve parlak güneş ışığında gözlerini kırpıştırarak ön basamaklarda durdular.

"Söylemeliyim ki ..." Riggs ona baktı. "Gelmiş geçmiş en iyi okul günü."

Kadın güldüğünde, adam gülümsedi ve eğildi ama kadın bir elini göğsüne koydu. "Ne yapıyorsun?"

"Öpüyorum seni. Teşekkür ederim. Bu inanılmazdı." Ağzı hâlâ eğlenerek kıvrılmıştı ama gözleri ciddiydi. "Anlaşmayı değiştirmek konusunda ciddiydim, Tae. Yaz sonuna kadar birbirimizin olmak konusunda."

"Birbirimizin neyi?"

Sadece gülümsedi. "Sanırım ayrıntılarla boğuşmayı sana bırakacağım."

Bölüm 19

April sınıfta otururken kendini çok eski hissediyordu - en azından buradaki herkese kıyasla. Diğer öğrenciler ya ergenlik çağında ya da yirmili yaşlarının başındaydı.

Burada ne işi vardı ki? Bir kariyer peşinde koşmak için çok yaşlıydı. Ama o çıkmak için toparlanırken Profesör Stone sınıfa girdi.

Onun gibi o da kırklı yaşların ortasındaydı. Ondan farklı olarak, konularının kişiliğini yakalamasıyla yerel bir isim yapmıştı. Tahoe bölgesinde bir fotoğrafçıya ihtiyaç duyan herkesin bir numaralı tercihi oydu. "Çektiğiniz her fotoğraf sizin hakkınızda bir şeyler söyler," dedi çantasını yere bırakırken. "Bu yüzden herkes telefonunu çıkarsın. Çektiğiniz son fotoğrafı getirin. Fotoğrafçı olarak sizin hakkınızda ne söylediğini anlamaya çalışacağız." Dizüstü bilgisayarını açtı, birkaç tuşa bastı ve başını kaldırdı. "Çağrıldığınızda, fotoğrafınızı AirDrop ile göndereceksiniz ve ben de herkesin analiz etmesi için büyük ekrana yansıtacağım. Unutmayın, bu son fotoğraf olmalı. çektiğin resim, hile yok. Şimdi. İlk kim gidiyor?"

Kimse gönüllü olmadı.

Kaşlarını kaldırarak etrafına bakındı. April onun en sevdiği öğrencisi olduğunu biliyordu. Bunun en büyük nedeni her zaman derse zamanında gelmesi ve gizlice telefonunda oyun oynamak yerine söylediği her kelimeyi dinleyerek ona saygı göstermesiydi. Normalde bu bilginin tadını çıkarırdı ama şu anda değil. Şu anda paniklemekle meşguldü çünkü çektiği son fotoğrafın marketteki alışveriş arabasına ait olduğunu biliyordu, çünkü listelerinde atladığı bir şey olup olmadığını öğrenmek için Tae'ye mesaj atmıştı. Onun bakışlarından kaçınmak için başını eğdi.

"Gönüllü yok mu?" Profesör Stone sordu. Kimse elini kaldırmadı.

"Tamam, *şuna* ne dersiniz-herkes fotoğrafını AirDrop ile göndersin. Onları yükleyeceğim, rastgele sıralayacağım ve her birinin çekim kalitesi ve içeriğine göre fotoğrafçı hakkında ne söyleyebileceğini konuşacağız. Çekilen *son* fotoğraf, millet."

Herkes telefonuna eğildi ve AirDrop ile fotoğrafını attı. April tereddüt etti, sonra ne olacak ki diye düşündü. Anonimdi, değil mi?

Profesör Stone büyük ekrana bir fotoğraf yükledi ve April rahat bir nefes aldı çünkü bu fotoğraf ona ait değildi.

Neredeyse hiç olmayan string bikinili bir kadının selfie'siydi - string vurgusu - yüz görünmüyor, sadece vücut. Ayrıca selülit yok, çatlak yok, sekiz kiloluk, koca kafalı bir bebek doğurmaktan pürüzlü bir karın yok (teşekkürler, Tae, vermeye devam eden hediye).

Odada hemen birkaç çığlık ve *bir vuu-vuu* sesleri yükseldi arkadaki bir adamdan.

Profesör Stone tüm bunları görmezden geldi. "Bizim bir görevimiz var," dedi sakince. "Ve bu odadaki biri o görevde kalmamız için bize güvendi. Peki. Bu fotoğraf fotoğrafçımız hakkında ne söylüyor?"

"Çok seksi," dedi birisi. April'in arkasından bir kız "Teşekkür ederim," dedi.

Profesör Stone gözlerini kapadı ve acıyla baktı. "*İsimsiz* dedim, Karissa."

Karissa on dokuz yaşındaydı, canlı, güzel ve her zaman gülümseyen biriydi. "Oops. Benim hatam. Sadece gölün fotoğrafını çekmeye çalışıyordum ama kamera ön tarafa bakıyordu." Biraz mahcup bir şekilde kıkırdadı. "Kimsenin görmesini planlamamıştım. Bin beş yüz Instagram takipçim dışında tabii ki. Ama rötuş falan yapmadım. Hashtag filtresiz," dedi başka bir kahkaha atarak.

Profesör Stone belki de bunu farklı bir şekilde yapmış olmayı dilermiş gibi bakıyordu. "Bu resim fotoğrafçı olarak senin hakkında ne söylüyor, Karissa?"

"Şey ..." Alt dudağını ısırdı. "Kameranın arkasına ya da önüne ait olabilirim sanırım. Hey, sen bu iştesin, değil mi? Tanıdığın yetenek avcıları var mı?"

Profesör Stone derin bir nefes aldı. "Devam ediyoruz." Başka bir resim yükledi ve ...

Aman Tanrım, April'in alışveriş arabasıydı. İçinde büyük bir paket tuvalet kağıdı, kontrollü taytlar, tarihi bir romans

Kapağında neredeyse çıplak bir adam olan bir roman, üç paket çeşitli patates cipsi - aile boyu - birkaç dondurulmuş Lean Cuisines, sıcak basmasıyla savaşmak için özel olarak formüle edilmiş bir kutu organik çay ve bir şişe MiraLAX - bir şey unutup unutmadığını öğrenmek için alıp Tae'ye mesaj attı.

Birkaç kıs kıs gülüşme dışında oda sessizdi.

Profesör Stone'un dudakları kıpırdadı ama tek kelime etmedi.

Ve ihtiyacım olduğunda büyük bir obruk nerede?

"Peki, bu fotoğraf bize fotoğrafçı hakkında ne söylüyor?" Profesör Stone sordu.

Cılız, sivilceli bir çocuk elini kaldırdı. "Bu kişinin orta yaşlı, bekar, yalnız ve muhtemelen kabız olduğu yazıyor."

Sınıftaki herkes dönüp April'a baktı. Başını sırasına *vurdu*.

Yanındaki adam ona doğru eğildi. "Dostum, yaşlı olduğumu biliyordum ama en fazla otuz yaşında olduğumu sanıyordum."

Ders bittiğinde April kapıdan çıkma telaşı içinde kıpırdamadan oturdu ve eşyalarını yavaşça sırt çantasına yerleştirdi.

Profesör Stone geldi. "Konuşabilir miyiz?"

"MiraLAX bana göre değildi." *Aman Tanrım, April, kapa çeneni.* Aslında daha çok yüzünü buruşturan mahcup bir gülümseme verdi. "Ve biliyorum. Hile yapıp başka bir fotoğraf göndermeliydim."

Nazıkçe gülümsedi. "Hayır, özür dilerim. Bir dahaki sefere bunu kesinlikle farklı yapacağım. Ama seninle konuşmak istediğim konu bu değil. Şehirdeki yerel bir galeri, en iyi çalışmalarını sergilemek için tamamen yerel öğrencilerden oluşan bir sanat sergisi düzenliyor ve normalde bu onur UNR'deki birkaç yüksek lisans öğrencisine verilirken, sizin çalışmanız gerçekten olağanüstü." Gülümsedi. "Ve çok çeşitli."

İnledi ve yüzünü kapattı.

"Hayır, ben ciddiylim. Manzara konusunda harikasın ama Adrenalin Merkezi'nde çalıştığın için inanılmaz insan çekimleri yaptın. Seni de dahil etmeyi çok isterim."

Ağzı açık kaldı. "Bekle. Ben mi?"

Gülümsedi. "Bu sınıftaki açık ara en yetenekli kişi sensin. Yani evet, sen. En iyilerinden en kısa zamanda on tanesine ihtiyacım var. Galeri matlaştırma ve çerçevelemeyi başlıyorsun. Bunu halledebilir misin?"

Kalbi kulaklarında çarpıyor, kanı heyecanla damarlarında dolaşıyordu. "Evet! Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyin, işiniz kendi adına konuşuyor."

April sınıftan adeta süzülerek çıktı, uzun zamandır ilk kez kendini coşkulu hissediyordu.

Kendin için bir hayata ihtiyacın var anne.

Tae haklıydı. Ve işte bu, yeni hayatına bir başlangıçtı.

Kutlamak için durdu ve Tae ile paylaşmak üzere ekstra büyük bir pizza aldı. Yemeği daha sağlıklı hale getirmek için yanına bir salata bile aldı ve kızına akşam yemeği için evde buluşmak üzere mesaj attı.

Kapısından içeri girdikten on dakika sonra, Tae tek boynuzlu at tulumu ve içten bir gülümsemeyle çıkageldi.

Gülümsemenin ve Bahamalar'da geçirdiği bir haftanın ya da seksin verdiği ışıltının kızının bir erkekle birlikte olduğu anlamına geldiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. "Yeni moda mı?" diye sordu hafifçe.

"Jenny gönderdi. Onunla dışarı çıkmak istememiştim. O kadar rahattı ki giydiğimi unuttum."

"Çok sevimli görünüyorsun. Ya gülümsemen?"

"Gülümsemiyorum." Tae doğrudan pizza kutusuna yöneldi. "Aman Tanrım, pepperoni. Seni çok seviyorum."

"Efendinin dikkatini dağıtamazsın," dedi April. "Randevunuz mu vardı?" Tae durakladı ve April'in anne-metresi tavan yaptı.

"Çalışıyordum," dedi kızı sonunda.

April derin bir huzursuzluk hissetti. "Ne zamandan beri birbirimize yalan söylüyoruz?"

Tae bir dilim pizza almıştı ve tabaksız, ayakta yiyordu. "Madem gerçeği duymak istemiyorsun."

Lanet olsun. "Riggs'ti," diye kesin bir ifadeyle tahmin etti. "Seni terk eden ve asla sevmeyi hak ettiğin şekilde sevmeyecek olan bir adam."

"Bu konuşmayı bir daha yapmayacağız," dedi Tae ama sonra dönüp ona baktı. "Peki Riggs'in tam olarak nesi var?"

April *her şeyi* söylemek istiyordu ama bu doğru değildi. Onu Adrenalin Merkezi'nde iş başında görmüştü. Ve Jake gibi o da özünde iyi bir adamdı. *Hem de çok* iyi bir adam. Aynı zamanda tek kişilik bir adaydı: aşılmaz, amansız, metanetli ve duygusal olarak tamamen ulaşılmaz.

Kızı için istediği *en son* şeydi.

Tae annesinin yüzüne bir kez baktı ve iç çekti. "Unut gitsin. Bir önemi yok. Biz bir şey değiliz."

"Cinsel ilişki sonrası teninizdeki ışıltı aksini gösteriyor."

Tae, "Ve bir 'parıltının' bir ilişki gerektirmediğini herkesten daha iyi biliyorsun," dedi.

Touché.

"Yani onunla bir ilişkiniz yok mu?"

Tae salataya baktı ama dokunmadı. "*Riggs'in bir şey yapacağından bile emin değilim.*"

Riggs ile ilişkisi var."

"Ah, bebeğim" diye fısıldarken kalbi gerçekten acıyordu.

"Dur." Tae başını salladı. "Endişelenecek bir şey yok. Her şey kontrolüm altında."

Bu Tae'nin her zamanki ifadesiydi. *Her şey kontrolüm altında.* Ne zaman taşınmak zorunda kalsalar, yeterince yiyecek bulamasalar, sorun ne olursa olsun, Tae her zaman "*Her şey kontrolüm altında*" derdi.

April'in sorunlarını kendi sorunları gibi üstleniyor.

April'in boğazına kocaman, yutulamaz bir yumru oturdu. Çünkü kıymetli kızı her zaman ikisi için de yetişkin olmak zorundaydı. Ama sıra ondaydı, umutsuzca kaybettiği zamanı telafi etmeye ve her zaman sahip olmayı dilediği anne olmaya çalışıyordu. "Tae-"

"Ben içecekleri getireyim," dedi Tae çabucak. *Bu konuda konuşmak istemiyorum'un şifresi.* Buzdolabına doğru döndü.

"Ama-"

Tae elini kaldırdı. "Seni seviyorum anne. Seviyorum. Aya kadar seviyorum. Ama bunu bırakıyoruz."

April'in bildiği bir şey varsa o da ne zaman zarar edeceğiydi. Başıyla onayladı ve pizza ile salatayı masaya getirdi. "O zaman bilmen gereken bir şey var."

Tae bir şarap şişesine uzanmak üzereydi ama April'in sözleriyle yavaşça yer değiştirdi ve dondurucudan votka şişesini aldı. Çünkü evet, dubleksin her iki tarafında da birer tane vardı. "Bu iyi haber," diye April onu temin etti.

"Tamam." Kızı masaya geldi, hâlâ temkinli görünüyordu.

"Öyle. Gerçekten." April, Tae'nin sandalyesini okşadı.

Tae oturdu.

"Biraz daha ye, sonra konuşacağım," dedi

April. Tae, "Konuşacağım, sonra da yiyeceğim," diye karşılık verdi.

April başını salladı, asırlık suçluluk duygusu ve pişmanlık uzanıp onu boğuyordu çünkü Tae'nin temkinli olmak için her türlü nedeni vardı. April geçmişlerinde ona çok şey yaşatmıştı. "Bu ay fotoğraflarımı bir galeride sergilemek üzere seçildim," dedi ve kelimeler arasında gülümsemesini tutamadı. "Bu ayki

onur neredeyse her zaman üniversiteden bir yüksek lisans öğrencisine gider, ancak profesörüm resimlerimin dahil edilecek kadar iyi olduğunu söyledi."

Tae'nin tüm tavrı şüphecilikten, ancak değişken kızının yapabileceği şekilde katıksız bir sevince dönüştü. "Anne! Bu harika!"

April sıırttı. "Biliyorum! Sonunda başıma iyi bir şey geldi!"

Tae'nin gülümsemesi soldu ve masanın öbür ucuna uzanıp April'in ellerini kendi elleriyle kavradı. "Bu senin başına gelmedi anne. Bunu sen yaptın. *Sen yaptın.*" Gözleri sevgi doluydu. "Hâlâ anlamadın mı? Hayat bir şeylerin başına gelmesine izin vermek değildir. Dışarı çıkmak ve istediğini elde etmekle ilgilidir. Ve sen bunu yaptın. Seninle çok, çok, çok gurur duyuyorum."

April gözyaşlarına boğuldu.

Tae yüzünü buruşturdu ve eğer April ağlamakla meşgul olmasaydı gülecekti. Biricik kızı gözyaşlarından nefret ederdi. "Ben iyiyim," diye söz verdi. "Sen çok tatlısın. Ve gerçek şu ki, gururlu olan benim. Seninle, Tae. Sen benim her şeyimsin. Seni çok seviyorum."

Tae ona sıkıca sarıldı. "Ben de seni seviyorum anne."

April ona tekrar sarıldı, gözyaşları şimdi başka bir nedenden dolayı akıyordu. Çünkü her zaman, her zaman, diye tekrarlardı Tae, *sen benim de her şeyimsin.* Ama bu sefer öyle değildi. Tae'nin artık evreninin merkezi olarak ona ihtiyaç duymayacağı zamanın geleceğini hep biliyordu. Kendine hazır olmasını söylemişti.

Ama hazır değildi, hazır olup olamayacağından da emin değildi.

Yemeklerini yedikten sonra Tae masayı topladı, bulaşıkları yıkadı ve yapacak bir sürü işi olduğunu söyleyerek aceleyle dışarı çıktı.

Ama asıl söylemek istediği, beyninin o kadar dolu olduğuydu ki başını ağrıtıyordu. Bir şeyler düşünmesi gerekiyordu. Riggs'le kütüphanede yaptıkları gibi. . .

Ve orada keşfettiği şey ve bunun her şeyi nasıl değiştirdiği. Annesiyle yemek yediği süre boyunca dilinin ucundaydı. Bunu ondan sakladığı için gezegendeki en büyük pislik gibi hissediyordu ama ...

Babasının annesine bir oyun oynadığı hissinden kurtulamıyordu. Ama şimdi daha fazlasını öğrenmeden önce ona söylemek bencilce geliyordu. Ayrıca, hayatı boyunca yaptığı şey buydu. Annesini korumuştı. Ve cevapları alana kadar da bunu yapmaya devam edecekti.

Yine de nasıl yapacağını bilmiyordu. Bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını biliyordu. Riggs ona yardım etmek istiyordu, bu hem canını sıkkan hem de ona hiç alışık olmadığı tuhaf bir his veren bir gerçektir.

Konfor.

Ki bu orgazmdan çok daha önemliydi.

bunlar küçümsenecek şeyler değildi. Ne de sonrasında söyledikleri.

Anlaşmayı değıştirme konusunda ciddiym, Tae.

Ne kadar aptalca bir fikir. Ama yine de bir parçası bunu istiyordu. Kötü bir şey. Onun anısı, gözleri yoğun ve ona odaklanmış bir şekilde ritmik olarak hareket ederken, ağzı onunkinin üzerinde, elleri her yerde, boğazından çıkardığı o seksi, derin erkek sesi, kulağına fısıldayan nefesi

Lanet olsun. *Kendini kaptırma. Bırak gitsin.*

Sanki o kadar kolaymış gibi.

Ama Riggs'in babasını aramaya yardım etmesi, o kütüphanede birbirlerine yaptıklarından daha kişisel ve samimi hissettirecekti. Sonuç olarak, onun yardımını kabul etmeyecekti, *edemezdi*. Bu kendi başına yapması gereken bir şeydi. Her zamanki gibi.

Bölüm 20

Tae uyumaktan vazgeçti. Gözlerini her kapadığında rüya görüyordu. Canlı rüyalar. Ya annesini bulamamakla ilgili tekrarlayan çocukluk kâbusunun bir versiyonu ya da aşırı seksi Riggs Copeland sayesinde onu sıcak, terli ve en iyi şekilde titreten türden bir rüya.

Gece yarısıydı, kendi deyimiyle Kütüphane Kapısı'ndan birkaç gün sonraydı ve yorganı üzerinden atıp mutfığa doğru yürüdü. Kurabiye yoktu. Neden kurabiyesi yoktu ki?

Kendine baktı. Pijamaları eski bir tişört ve flanel pantolondan ibaretti. Daha da eski, daha bol bir sweatshirt giydi, ayaklarını sahte UGG'lerinin içine soktu ve anahtarlarını aldı.

Bakkaldan uzak durmaya karar verdi çünkü ... şey, anılar. Bunun yerine markete gitti ve bonus olarak gecenin bu saatinde market neredeyse boştu. Sepetine bir aile boyu Double Stuf Oreos ve ardından bir poşet havuç attı, çünkü hiçbir şey PMS'yi sadece bir aile boyu kurabiye almak kadar iyi anlatamazdı. Şarap seçimini inceliyor ve bir kurabiye yiyordu -evet, tüm dürtü kontrolünü kaybetmişti- o sırada izlendiğini hissetti. Dilini Oreo'nun ortasındaki kremanın üzerinden çekerek döndü.

Riggs koyu renk kot pantolonu, koyu renk tişörtü ve koyu renk gözleriyle koridorda duruyordu. Geceye at süren bir şehir komandosuydu. Kimsenin ona yaklaşmaması için sert görünmeye çalışıyorsa, hiç kıpırdamadan durup gülümsemeden onu izlerken harika bir iş çıkarıyordu.

Kütüphane Kapısı'ndan beri birbirlerini görmemişlerdi ve kadın onu inceleyerek aklının nerede olduğuna dair bir ipucu aradı. Onun AHQ'da uzun günler geçirdiğini, zipline ve bisiklet parkurunu inşa ettiğini biliyordu. Yorgun görünüyordu. Bunu gözlerinin etrafında beliren küçük çizgilerden anlayabiliyordu. Ama onu gördüğü için mutsuz değildi. Hope, duruşu ona *temkinli* olduğunu mu söylüyordu?

İlginç.

Ona doğru ilerledi ve arabasını onunkine doğru itti.

"Hey." Adam anında gülümsedi, rahatlamış görünüyordu.

Daha da ilginç . . .

Arabasına baktı. Yumurtalar. Sebzeler. Tortilla. Lanet olsun. Yetişkin arabası. Onunkine baktı ve gülümsedi. "Havuçlarla güzel saptırma."

"Yaklaşan diyabetik komayı dengelemek için."

Yumuşak bir kahkaha attı, ses onun tüm iyi noktalarını tırmalıyordu. "Uyumakta zorlanıyor musun?" diye sordu.

Tişörtünün vücuda oturuşunu, omuzlarını ve göğsünü gergin bir şekilde sarışını, öpülesi karın kaslarının üzerinde bol oluşunu sevmiştii. Omuz silkerek bakışlarını adamın ağzına kaldırdı ve ne kadar yetenekli olduğunu hatırladı.

"Tae." Sesi alçaktı, neredeyse kabaydı.

"Hayır, uyumuyorum ve bu senin hatan."

Bu ona çok küçük bir gülümseme kazandırdı. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

Bakışları onunkilere kaydı ve aynı sıcaklık, açlık ve sarmal ihtiyacın ona da yansıdığını gördü. "*Evet.*"

Kurabiyelerini ve havuçlarını arabasına ekledi. "Eve git. Seninle orada buluşuruz."

Eve dönüş yolunu zar zor hatırlıyordu. İçeri koşup botlarını tekmeledi ve eşofmanlarını yırtıp yerine yumuşak bir şort ve daracık bir tişört giydi. Sonra odasının her tarafındaki kıyafetleri hızla topladı ve dolabına tıktı.

Ön kapıyı açık bırakmıştı ve kapının açıldığını, ardından da koridordaki sessiz, telaşsız ayak seslerini duyduğunda, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi davranarak yatağına uzandı.

İnce tişörtü ve minicik ganimet şortunu inceledi. "Bu benim için mi?" "Hayır."

Onun yatağına geldi. Bir dizini yatağına koyarak, uzun, sıcak, derin, uyuşturucu bir öpücük için ona doğru eğildi. Nefes almak için birbirlerinden ayrıldıklarında kadın ona sarılmıştı. Bir eli tişörtünün içine, diğeri şortunun arkasına kayarken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Sütüyen ve iç çamaşırı olmadığını fark ettiğinde gülümsedi. "Bu tam bana göre idi."

O da gülümsedi. "Belki."

Bu son konuşmalarıydı.

Uyandığında sabah olmuştu ve yalnızdı.

Ama rüyasız uyumuştı.

İKİNCİ hafta boyunca Riggs'in hayatı çalışmakla geçti. Özellikle de AHQ'nun deponun arkasında sahip olduğu beş dönümlük arazide. Arazinin düz kısmı mükemmel bir toprak bisiklet parkuru oluştıruyordu. Arkadaki dik tepe - uzun, yüksek, gururlu ağaçlardan oluşan kalın bir grupla kaplı - zip line parkuruydu. Tasarım işin kolay kısmıydı. Artık günlerini yüksek rakımlı yaz güneşinin altında, havanın ılık ve çam kokulu olduğu bir ortamda, hattın altındaki pagebrushları temizlemek ve gerekli aparatları ve inişleri inşa etmek için kışını yırtarak çalışarak geçiriyordu.

El emeği yeni bir şey değildi. Ama bu kez gezegenin diğer ucundaki bir cehennem çukurunda değildi. Sürekli tehlike altında değildi. Görevi boyunca yaşayıp yaşamayacağını merak etmiyordu. Gezegendeki en güzel yerlerden birindeydi, dışarıda elleriyle çalışıyordu ve ... bunu seviyordu.

"Sanırım gerekenden daha fazla çalılık çıkardın," dedi Jake onun yirmi metre aşağısından.

Riggs yere baktı. "Arayabilecekken sırf beni düzeltmek için kendini o tepeye mi çıkardın?"

"Cevap verir miydin?" Güzel soru.

"Seni arayabilmek ve cevap vermeni istiyorum."

Riggs tekrar yere baktı. "O zaman belki *de benimle* konuşmak yerine benimle konuşmalısın."

Jake koyu renk aynalı güneş gözlükleri takıyordu ama Riggs'in gözlerinin yuvarlandığını hissetmesi için gözlüklerini **ç ı k a r m a s ı n a** gerek yoktu. "Piliç gibi konuşuyorsun."

"*Affedersiniz?*" Carolyn, yanında Grub olduğu halde Jake'in yanına gelerek sordu.

Riggs sırttı. Geldiklerini görmüştü.

"*Sesi bir hatuna mı benziyor?*" Carolyn Jake'e inanmadığını tekrarladı.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Jake yardım ister gibi Riggs'e baktı.

Riggs başını salladı. "Bu konuda kesinlikle senin tarafında değilim."

Jake iç çekti. *İç çekti*. Ve sonra kız arkadaşına baktı. "Bir şey demek istemedim."

Carolyn etkilenmemiş görünüyordu.

"Tamam, ben sadece *erkek* olduğumuzu kastetmiştim," dedi Jake. "Birbirimizle konuşurken bir sürü duygunun etrafında dolaşmak zorunda değiliz."

Carolyn'in gözleri kısıldı. "Ama benimle konuşurken bir *sürü* duygunun etrafından *dolanmak* zorunda mısın?"

"Kahretsin." Jake eliyle yüzünü ovaladı. "Hayır. Yani bazen. Çok fazla duyguya sahipsin, hepsi bu." Kız yürümeye başladığında onun elini tuttu. "Bebeğim, hadi ama. Seni sevdiğimi biliyorsun, duyguların da dahil olmak üzere her şeyini."

Carolyn onun yüzüne baktı ve teslim oldu.

"İstiyorum." "Seni aşağılamak istememiştim."

"Ama kardeşinize hakaret etmek istediniz."

"Şey, evet." Ona gülümsedi. "Kardeşler böyle yapar."

"Birbirlerini yumruklamanın yanı sıra," dedi.

"Bazen."

Carolyn Jake'in üzerine eğildi ve onu öptü. "En son kavga ettiğimizde ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Seninle konuşma tarzım bazen duygularını incitiyor mu?"

"Evet, öyle," dedi. "Ve . . . ?"

"Ve ..." Jake hafızasını yokluyor gibiydi. "'Özür dilerim' kelimesini daha sık kullanmam gerektiğini."

Ona gülümsedi. "Riggs," dedi hâlâ Jake'in gözlerinin içine bakarak.

"Jake'in seninle konuşma şekli bazen duygularını incitiyor mu?"

Jake acı çekmiş görünüyordu.

Riggs sırtıttı. "Evet."

Carolyn Jake'e baktı.

"İyi! Seninle konuşma tarzım bazen duygularını incitiyorsa özür dilerim," dedi Jake. Belki hırladı.

"Özrün kabul edildi," dedi Riggs parlak bir sesle.

"Whelp, buradaki işim bitti." Carolyn binaya geri dönmek için döndü. Grub da onu takip etti, Jake de öyle, ama Riggs'i terslemeden önce değil.

Riggs gülümseyerek işine geri döndü.

Günü daha iyi hale getirebilecek tek şey Tae'yi görmek olabilirdi. Markette ve ardından onun evinde geçirdikleri gecede sarf ettikleri tek kelimenin "evet, aman Tanrım, evet, *orada*" ve "durma, *lütfen* hiç durma" gibi şeyler olması dışında onu hiç görmemişti.

Denemediğim için de değil.

Temmuz ayında gerçekleştirecekleri etkinliklerle ilgili olarak her ikisi de Tae tarafından yönetilen iki toplantı yapılmıştı. İlkinde, bir sonraki Göl Günleri etkinliği için ekstra park izni almaya çalışırken belediye binasında takılıp kalmıştı. İkinci toplantıyı da kaçırmıştı çünkü o sırada göldeydi ve etkinlik akşamı yapılacak barbekü ve açık artırma için park komiseriyle birlikte lojistiği gözden geçiriyordu. Her iki iş de kendisine Tae tarafından e-posta yoluyla verilmişti.

Evet. Kesinlikle ondan kaçıyordu. Kütüphaneden ve aralarındaki o şok edici bağdan sonra kendini hiç olmadığı kadar açık ve savunmasız hissetmişti. Eğer o da bunun bir parçasını bile hissetmişse, bir dakika durma ihtiyacı duymuştu. Ama kendini kandırıyordu. Zamana ihtiyacı yoktu. Ondan değil.

Ama eğer isterse, bunu ona verebilirdi.

Ancak günler geçtikçe bir hata yaptığını düşünmeye başladı. Konuşmak istiyordu. Onun iyi olduğunu bilmek istiyordu. İyi olduklarını. Jake'in programını kontrol etti ve bugün saat 11:00'de Tae ile bir buluşma ayarlandığını gördü.

Saat 11:05'te içeri girdi ve Jake'in ofisinin hemen dışına yerleşti. Grub onu görünce koşarak geldi. Koridorun beton zemininde biraz hızlanmıştı, çok fazla. Poposunu indirerek yavaşlamaya çalıştı ama ileriye doğru ivmesi çok fazlaydı ve arka tarafı altından kayarak onu sırt üstü çevirdi ve kayarak Riggs'in ayaklarının dibinde durdu. Kendini düzeltmeye çalışırken birkaç saniye balık gibi çırpındı, sonra bir *oflamayla* pes etti ve sırt üstü kaldı, kuyruğu deli gibi sallanıyor ve dili ağzının kenarından dışarı sarkıyor, Riggs'e katıksız bir sevinçle gülümsüyordu.

"Ne inişti ama." Riggs çömelip köpeğin karnını ovduktan sonra yuvarlanmasına yardım etti.

April ortaya çıktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Hala Riggs hayranı değilim. Ama yine de, Tae'nin annesi olsaydı, o da olmazdı. Gülümsedi. "Hayır, ama teşekkür ederim."

April Jake'in ofisine baktı. "İşi bittiğinde sana haber verebilirim." "Beklemenin sakıncası yok."

April başını salladı ve yürüdü. Riggs duvara yaslanmış, e-postalarını inceliyormuş gibi yapıyordu, bir kulağı kapıdaydı. Delirmiş miydi? Kesinlikle. Ama birdenbire Tae'yi görmeye her şeyden çok ihtiyacı oldu. Onun gözlerinin içine bakmak ve pişmanlık görmemek istiyordu.

On dakika sonra Tae kot etek ve kolsuz beyaz düğmeli bir bluzla dışarı çıktı ama onu asıl etkileyen uzun, ince bacaklarını vurgulayan dolgu topuklu sandaletleriydi.

Onu görünce kısa bir süre durdu ve aralarındaki mesafeyi kapatmasını izledi.

"Hey," dedi.

"Hey."

Ve kronik aptal oldukları için birbirlerine baktılar, sonra aynı anda konuşmaya başladılar. Kadın sert bir kahkaha attı ve önce onun konuşmasını işaret etti.

Başını iki yana salladı. "Sen."

"Önemli değil. Unut gitsin. Sen git."

"Benden kaçıyordun," dedi.

"Hayır." Sonra adam ona uzun uzun bakınca yüzünü buruşturdu.

"Tamam, belki.

Birazcık."

Demek pişmanlıkmış. Lanet olsun.

"Ama düşündüğünüz gibi değil," dedi.

Gözlerinin onun için yumuşadığını görmek istiyordu, tıpkı elleri üzerindeyken olduğu gibi. Ama isteydiler, bu yüzden ellerini kendine sakladı. Zorlukla. "Ne düşünüyorum?"

"Biz ... um ... pişmanlık duyuyorum." Yanakları kızardı. "Şey, bizim olayımız." Durakladı. "Olaylar," diye açıkladı.

Kaşlarını kaldırdı. "Artık bir ... olay mıyız?"

"Demek istediğim," dedi çenesini kaldırarak, "ne olursa olsun, onlardan pişmanlık duymuyorum."

Bunu duyduğuna sevindiği için gülümsedi. "Aramızdaki bu şeyin yaz boyunca devam etmesini önerdiğimde seni korkutmuş olabileceğimi düşündüm." "Detaylarla boğuşmama izin vereceğini söylediğinde mi demek istiyorsun?"

sordu.

"Detaylarda iyisin."

"Sen de öylesin," diyerek onu güldürdü. "Ve . . . Kolay kolay korkmam," diye ekledi.

"Bildiğim iyi oldu." Çok iyi.

"Sanırım *ayrıntılar*ın açıklanmasına gerek olmadığını düşünüyordum," dedi.

Belirsizlik. O olabilir iş ile Bu, ve Eğer o oldu a
Biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama bunu kendine saklayabilirdi.

Tae'nin telefonu bu konuşma boyunca cebinden hiç durmadan çaldı ve iç geçirdi. "Açık artırma beni öldürüyor."

Açık artırma, yaklaşan etkinliklerinin ilk gününün sonunda, barbeküden hemen sonra yapılacaktı ve umarım onlar için büyük bir bağış toplama etkinliği olacaktı

-Ve bunu bir araya getirmenin çok zahmetli olduğunu biliyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Alt dudağını ısırdı ve adamın ağzına baktı. "Ne teklif ettiğinize bağlı."

Bir elini kızın kolunda gezdirdi ve avucunu ensesine doğru kaydırarak başını kendisine doğru eğmesi için onu teşvik etti. "Neye ihtiyacın varsa."

Ağzı kıvrıldı. "Şey... Hâlâ birkaç açık artırma öğesi eksikim var, bu yüzden, örneğin şehirde bir akşam için uygunsanız, evet, yardımınızı çok isterim."

Gözlerini kırıştırdı. "Kendimi açık artırmayla satmamı istiyorsun."

Gülümsedi. "Korktun mu?" Ona cüretkâr bir bakış attı. "Hayır, bu olamaz, çünkü sen hiçbir şeyden korkmazsın. Değil mi?"

Tam da bunun üzerine yürümüştü. Ve kızın ona meydan okumasına bayılıyordu. "Peki. Ya sen?"

"Ah, bir sürü korkum var," dedi. "Bir tanesini söyle."

"Sana aşık olmak."

Bu onu sersemletti ve sessizliğe gömdü.

Gülümsedi. "Sadece yüzündeki ifade için bile buna değerdi."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Benimle dalga geçiyorsun."

Bakışlarını uzun bir süre onun üzerinde tuttu. "Açık artırma. Var mısın, yok musun?"

"*Varım.*" *Bana vereceğin her şeye varım.* "Bir şartla." Yaklaştı. "Benimle öğle yemeğinde buluş. Yeri sen seç."

Saate baktı. "Şu anda öğle yemeği vakti." "Ve . . . ?"

Bakışları adamın ağzına kaydı. "Benim yerim. İlk gelen menüyü seçer."

TAE gözlerini açtı ve saate baktı. Kahretsin, öğleden sonra 2:00 mi? "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı ve yatağından fırlayıp etrafa saçılmış olan giysilerini aramaya koyuldu.

Riggs doğrulup oturdu, saçları parmaklarından dökülüyordu, gözleri ağır ağır kapanıyordu ve ... lanet olsun. Çok seksiydi.

"İki saat oldu! İki saattir buradayız!" Kadın kot pantolonunu ona doğru fırlattı ve yüzüne vurdu.

Yere düşmelerine izin verdi. "Ateş nerede?"

"Uyuyakalmışız!"

Sadece gülümsedi, tembel ve memnun görünüyordu, öyle ki kızın üzerine atlamak istemesine neden oldu. Tekrar. "Seks düşkünün olunca böyle oluyor işte," dedi. "Bir saat önce gitmeye çalıştım ama benimle işin bitmemiştir."

Doğru, ama onu işaret etti. "Bunların hepsi *senin* suçun! Beni şehvetten aptallaştırıyorsun."

Sırıtarak ayağa kalktı ve doğduğu günkü gibi çıplak bir halde ona doğru geldi. "Hayır, yapamazsın!" Kadın geri çekildi. "Sihirli değneğini benden uzak tut. Yapacak işlerim var, senin de öyle! İnsanlar neyin peşinde olduğumuzu anlayacak."

"Flaş haber," dedi. "Sanırım zaten biliyorlar."

Ona göz kırptı. "Peki, benimle paylaşabilirler mi? Çünkü ben de bilmek istiyorum."

Kot pantolonunu çekerken gülümsemesi soldu ama bağlamadı. "Bir şey mi değişti?"

Adamın yüzüne baktı, onu kendine doğru çekerken bakışlarındaki saklanmamış endişeyi yakaladı. Bir şeyler değişmiş miydi? Belki henüz değil, ama kendini tanıyordu, bu şekilde birlikteyken paylaşıyor gibi göründükleri şeyin sık sık ortaya çıkmadığını biliyordu. Ya da hiç. Bu yüzden ne kadar yakın olurlarsa kalbinin o kadar çok çarpacağını da biliyordu.

Ama henüz ondan vazgeçmek istemiyordu. "Hayır. Hiçbir şey değişmedi."

Adam ona inanıp inanmadığından emin değilmiş gibi görünüyordu, o da "Kimsenin bizi bilmemesini tercih ederim. Gelecek ay ayrıldığınızda daha kolay olur."

Adam ona baktı ve kadın bu iki kelimenin onun kalbini de kendisinininki gibi yerinden oynatıp oynatmadığını merak etti. Gelecek ay çok yakındı. Hem de çok yakında.

"AJ Strickland'ı arama çalışmalarında bir yere varabildin mi?" diye sordu sonunda.

"Hayır. İşlerim çok yoğun. Ama Göl Günleri biter bitmez bu işe koyulacağım."

Komodininin üzerinde duran telefonu, gelen bir mesajla ahşap yüzeyde titreşti.

Gazozumu döktüm, üstümü değiştirmek için eve geliyorum. Şirin şeftali rengi elbiseni alacağım, bilgin olsun. . .

"*Kahretsin.*" Telefonunu bir kenara fırlattı ve dönerek Riggs'in gömleğini aradı. Onu lambasının üzerinde buldu. Aman Tanrım. Ona doğru fırlattı.

Başına geçirdi, sonra kollarını yavaşça içine sokarken onu inceledi. "Paniklemiş görünüyorsun."

"Annem dört dakika içinde burada olacak! Evet, panikledim! Bana katılırsın, değil mi?"

Eski püskü spor ayakkabılarını çekti ve tüm bu süre boyunca onu izledi. "Utaniyor musun? Yoksa pişman mı?"

"Ne?"

"Benim hakkımda. Bu. Bizim hakkımızda. . ."

Bir nefes verdi ve onun yanına oturdu, omzunu onun omzuna çarparak ona küçük bir gülümseme verdi. "İkisi de değil," dedi ve adam ona şüpheyile baktığında tekrarladı. "Ben değilim. Ben sadece ..." Başını iki yana salladı. "Dediğim gibi. Sadece ikimizin olması, kimsenin kendi düşüncelerini ya da isteklerini empoze etmeye çalışmaması hoşuma gidiyor."

"O kadar da gizli olduğumuzdan emin değilim."

Belki de değildi ama inkâr diyarında yaşamak istiyordu. Çünkü içindeki o minicik şüphe tohumu, annesinin haklı olduğunu, tüm bunlardan zarar göreceğini söyleyen o tohum yok olup gitmiyordu.

Bir süre sonra, "Kimsenin bizden haberdar olmaması konusunda ciddisin," dedi.

"Biz diye bir şey olmadığına karar verdik."

"Biz diye bir şey var. Bu konuda bir anlaşmamız bile var."

"Üzerinde son kullanma tarihi olan bir anlaşma," diye belirtti.

"Hayır," dedi. "Bizim gibi arkadaşların son kullanma tarihi yoktur. Bu yüzden bir anlaşma yapmak istedim. Böylece seni kaybetmeyecektim."

Kalbi küt küt atmaya başladı ama beyni oraya gidemedi bile. "Gitmemiz gerek."

Başını salladı ama onu kendine yaklaştırdı ve bakışlarıyla buluşana kadar at kuyruğunu çekiştirdi. "Yani iyi miyiz?"

Parmak uçlarına çıktı ve adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Biz iyiyiz."

Bunu söylerken, bunun doğru olmasını her şeyden çok istediğini fark etti.

Bölüm 21

Göl Günleri etkinliğinden önceki sabah Riggs telefonda konuşuyor, çocukluğunun geçtiği evi arşınıyordu. Muhabbet kuşlarının brunch için dışarıda olmasından ve Ace'le konuşmasına kulak misafiri olacak kimsenin olmamasından memnundu.

Çünkü Riggs, Tae'nin Ace'i AJ Strickland'ın peşine taktığı için kendisine teşekkür etmeyeceğini çok iyi biliyordu. Ona bu konuda yardım istemediğini açıkça söylemişti. Ama tam olarak anlam veremediği bir şey onu rahatsız etmişti ve kendini durduramamıştı.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi Ace. "Andy Jameson'ın bazı önlemleri vardı, bana yerinin kolayca tespit edilmesini istemediğini söyleyecek kadar. Ama şansınıza, bu beni engellemeye yetmedi."

Riggs volta atmayı bıraktı. "Yani bir ile beleşçi baba arasında bir ölçekte, neyle uğraşıyoruz?"

"Andy Jameson, nam-ı diğer AJ Strickland, Andrew Jameson Strickland olarak doğdu. Büyürken AJ ismini kullandı. Ama orduya Andy Jameson olarak girdi."

Riggs, "Soyadını bıraktı," dedi. "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Aslında mükemmel bir askeri sicili var. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, iki yıl önce emekli oldu ve Sunrise Cove'dan sadece bir saat uzaklıkta, sakın bir hayat yaşadığı güney sahiline taşındı."

Tae, April'ı korumak için babasını öğrenmesi gerektiğini söylemişti. Ama Riggs'in amacı Tae'yi korumaktı. Ve kesinlikle bu bulmacanın bazı parçalarını kaçıırıyordu. "April'ın onun öldüğünü düşünmesine ne sebep oldu?"

"Bunu bilmiyorum," dedi Ace.

Evet ve bu hiç hoş değildi. Andy'nin artık sakın bir hayat sürüyor olması onun iyi biri olduğu anlamına gelmiyordu. "Ne kadar derine indin?"

"Sabıka kaydı var," dedi Ace. "Ama mühürlenmiş. O zamandan beri burnu temiz. Ne yapacaksınız?"

"Bu adamın bunca yıl sonra neden geri dönmeye karar verdiğini bilmek istiyorum. Ne kadar süre uzak kaldı, neredeyse otuz yıl mı? Peki neden şimdi?"

Ace, "Belki de Tahoe'ya geri dönmek istiyordu," dedi.

Belki, ama daha fazlası olmalıydı. Riggs bunu hissedebiliyordu. Tae'nin babası farklı bir isim kullanıyordu. Bu, çocukluk memleketinin rahatlığını isteyen ya da buna ihtiyaç duyan bir adama benzemiyordu. Her şey çok tesadüfiydi ve o tesadüflere inanmazdı. Tae işine geçen yıl başlamıştı ve başarılı oluyordu, şimdi de bu adam mı ortaya çıkmıştı? Hayır. Bir nedeni olmalıydı ve o da bunu bulacaktı.

"Ona söyleyecek misin?" Ace sordu.

"Andy'ye küçük bir ziyaret yaptıktan sonra. Bazı sorularım var." "Aman Tanrım," dedi Ace. "Bir sorgulama."

"Sorun mu var?"

"Seni daha önce birini *sorgularken* görmüştüm, hatırladın mı? Bunu böyle yapmak istediğine emin misin? Çünkü sana söylüyorum, dostum, birlikte olduğum herhangi bir kadın, bu meseleyi onun elinden aldığım ve onu döngünün dışında tuttuğum için kıcımlı tepside sunardı."

"Bazen af dilemek izin istemekten daha iyidir."

Ace homurdandı. "Seni zavallı, aptal piç. İlişkiler hakkında öğrenmen gereken çok şey var."

Riggs bağlantıyı kesti. *Öğrenmek* istediği tek şey bu pisliğin neyin peşinde olduğuydu. Anahtarlarını kaptığı gibi dışarı çıktı. Ve evet, tamam, Tae'nin öfkeleneneceğini ve onu da bu döngüye dahil etmesi gerektiğini biliyordu. Özellikle de döngü onun olduğu için. Ama çok fazla hayal kırıklığı ve kayıp yaşamıştı. Hem de çok fazla. Bu yüzden önce bu adamın onun hayatında olmayı hak ettiğini bilmesi gerekiyordu.

O zaman paylaşırdı.

Bir saat sonra South Shore'daydı, bir sıra küçük A-çerçevesi kulübenin karşısına ve aşağısına park etmişti. Andy'nin garaj yolunda bir kamyon duruyordu. Herhangi bir faaliyet belirtisi yoktu ama yaklaşıp kamyonun kaputuna dokunduğunda sıcak olduğunu gördü.

Birisi eve yeni gelmişti.

Ön kapıya yöneldi ve kapıyı çaldı. Kapıyı, yıllıkta gördüğü çocuğun yaşlanmış versiyonuna çok benzeyen bir adam açtı. "AJ Strickland?" diye sordu.

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Bir kızın var," dedi Riggs. "Tae."

Adamın ifadesi soğudu. Sertti.

Riggs de ona karşılık verdi. Haftanın herhangi bir günü herkesten d a h a iyi niyetli olabilirdi.

"Yanlış adamı yakaladınız."

Riggs, "Belli ki mülakat ve sorgulama konusunda hiç eğitim almamışsın, çünkü yalan söyleme konusunda berbatsın," dedi.

Adam durakladı. Riggs'i düşündü. "Denizci mi?" diye sordu sonunda.

"Evet. Aynı senin gibi. *Andy*."

Riggs'e uzun bir süre baktı, hiçbir şey belli etmiyordu. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak için."

Andy tek bir baş hareketiyle geri çekildi ve Riggs'e girmesi için yer açtı.

Kulübenin içi küçük ve kapalı hissediliyordu. Andy mutfığa gitti ve küçük buzdolabından iki bira getirdi. İkisi de karşılıklı tezgâhlara yaslanıp birbirlerine baktılar.

Riggs, "Bana bir adamın kızını nasıl bırakıp gittiğini anlat,"

dedi. "Kızım olduğunu hiç söylemedim."

"Yalan söylemekte hâlâ berbatım."

"Beni nasıl buldun?" Andy sordu. "Tae için kimsin sen? Ve sana neden bir şey söyleyeyim ki?"

"Seni özel dedektif olan bir arkadaşım aracılığıyla buldum ve eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, seni bulmak o kadar da kolay değildi. Tae için kim olduğuma gelince, ben onu derinden önemseyen biriyim, gerekirse onu senden korumak için elimden geleni yapacak kadar. Ve haklısın, bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, ama umarım sen de onu güvende tutmak isteyecek kadar önemsiyorsundur."

Andy Jameson birasından bir yudum aldı, sonra nihayet Riggs'in bakışlarıyla karşılaştı. "Ya sözümü tutmamaktansa berbat bir yalancı olduğumu düşünmeni tercih edersem?"

Bu yorum büyük bir tehlike çanının çalmasına neden oldu, çünkü kesinlikle tüm hikâyeyi bilmediklerini ima ediyordu. Birasını açmadan bir kenara koydu. "Bil diye söylüyorum, kızın da en az senin kadar inatçı. Ve sen istesen de istemesen de seni bulacak. O bulmadan önce, neden onu ve annesini terk edip gittiğini, yirmi sekiz yıldır ölü olduğunu düşünmelerine izin verdiğini bilmem gerekiyor."

Andy sendeleyerek kanepeye gitti ve ağır ağır çöktü. "Hayatımda pek çok hata yaptım. Bu hatalardan biri de, gitmemi istediği halde Tae'nin hayatında kalmam için April'ı zorlamamaktı."

Riggs nadir görülen bir şaşkınlıkla durdu. "Ne?" Andy başını salladı.

"Beni duydun." "April senin ölmediğini biliyor mu?"

"Tabii ki öyle."

Vay anasını. Riggs'in midesi dibe vurdu. Kötü bir istihbarat aldığında ve işlerin FUBAR'a gitmek üzere olduğunu bildiğinde her zaman hissettiği duygunun aynısıydı. Andy'nin karşısındaki eski püskü koltuğa oturdu. "Bana tüm hikâyeyi anlatmalısın, çünkü şaka yapmıyordum, kızın benden bir adım geride ve bu her halükârda onu mahvedecek."

Andy başını sallamaya başladı. "Söz verdim-"

"Eğer çocuğunun iyiliği için söz verdiysen, bana güvenebilirsin. Eğer beleşçi bir baba olduğun için söz verdiysen, o zaman elbette sessiz kal ve seni bulduğunda onu yok et."

Andy başını arkaya yasladı ve uzun bir süre gözlerini kapadı. Riggs tam bunun olacağını düşünürken, adam başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Onun için gerçekte kimsin sen?" diye sordu.

"Şu anda ikinizin arasında duran ve onu koruyan taşınmaz tuğla duvar benim."

Andy uzun bir nefes verdi. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak. Erkek arkadaş mıydın?"

Erkek arkadaş her zaman Riggs'in en sevmediği unvanlardan biri olmuştu ve Tae'den önce de hiç istemediği bir unvandı. Artık buna aldırmayacağına göre, aslında buna hakkı yoktu. "Bu benimle ilgili değil."

Riggs'in sorulara cevap vermemesine sinirlenmiş görünerek, "Bana iyi bir neden gösterene kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim" dedi.

Riggs hafifçe, "Yumruğumun yüzüne indiğini varsaymak yeterince iyi bir neden değil," dedi.

Yapısına bakılırsa muhtemelen kendini idare edebilecek olan Andy, "Dürtünü anlıyorum" diyerek onu şaşırttı. Kendi kızından uzaklaşarak yaptığı şeyi düşündüğünde, ben de kendi suratıma bir yumruk atmak istiyorum." Başını salladı ve ayağa kalkarak odada volta atmaya başladı. "Bunu beklemiyordum." Derin bir nefes aldı ve Riggs'in yüzüne döndü. "Benden ne istiyorsun?"

"Gerçeği."

Andy sertçe güldü. "Gerçek." Ellerini havaya kaldırdı. "Çocukken tam bir beceriksizdim. Hiç umursamayan bir ailem vardı, bu yüzden yanlış kalabalıklara karıştım, aptalca şeyler yaptım."

Riggs'in anlamak istediğinden daha fazla anlayabileceği bir şey. "Ve?"
"Ve ... on yedi yaşına kadar her şey eğlence ve oyundan ibaretti." Andy salladı

kafasını. "Bir partiye gittim, hiç içmemem gereken sert bir içkiyle kafayı buldum ve daha önce hiç tanımadığım tatlı bir kızla tatlı tatlı konuşarak kıyafetlerini çıkardım."

Riggs'in aynı yaşta Tae'yi tatlı dille kıyafetlerinden kurtarmış olması birdenbire pek hoşuna gitmedi.

Andy bir elini çenesinin üzerinde gezdirdi, bakışları sanki o zamanı yeniden yaşıyormuş gibiydi. "Birkaç gece sonra, ben ve hafta sonu için zengin aileleriyle tatile gelen iki serseri çocuk, bir şekilde araba çalmanın harika bir fikir olduğuna karar verdik. Arabanın sahibi olan çete üyesi uyuşturucu satıcısı yanımızdan geçip arabayı bir telefon direğine çarpmadan hemen önce kaputun üzerine atlayınca aptallığım daha da arttı."

"Tanrım," diye mırıldandı Riggs. "Ne oldu?"

"Çete üyesi arabadan atıldı. Olay yerinden kaçmaya çalışacak kadar aptaldım ve yakalandım. Ölmediği için şanslıyım, ama ne olursa olsun, iki hafta sonu serserisi suçu benim, yerel bir çocuğun ve bela arayan tanınmış bir serserinin üzerine yıktı. İslahevinden çıktığımda April altı aylık hamileydi ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bana ona getireceğim tek şeyin kalp ağrısı ve bela olduğunu söyledi ve o zamanlar haklıydı."

"Hâlâ haklı olabilir mi?" Riggs sordu.

"Hayır, ama inanın bana, kimsenin korkup kaçacağımı bilmesine imkan yoktu."

"Yani April'in senin yerine karar vermesine izin mi verdin?"

"Dahası da var." Andy'nin ifadesi acımasızdı. "Arabasını çaldığımız çete mi? Hani şu elli metre havaya fırlattığım? Onun bütün çetesi peşimdeydi. Kellemi istiyorlardı ve bana ulaşmak için kime zarar vermeleri gerektiğini umursamıyorlardı. Bir gece beni yakaladılar, eşek sudan gelinceye kadar dövdüler. Ya istediklerini yapacağımı ya da yavaş ve acılı bir şekilde öleceğimi söylediler."

"Peki ne istediler?" Riggs bu hikâyenin hoşuna gitmeyeceğini bilerek sordu.

"Uyuşturucu satmak, araba çalmak için. Her türlü kötü şey." "Ve sen de kabul ettin?"

"Hayır." Andy başını salladı. "Söylemedim. Onlara cehenneme gitmelerini söyledim. İşte o zaman April'in peşine düştüler."

Riggs haklıydı. Bu hikayeyi sevmemişti.

"Bir gece işten sonra onları kendisini beklerken bulmuş," dedi Andy. "Tanrıya şükür, ona bir şey yapmamışlar, sadece korkudan ölecek hale getirmişler. Ondan sonra hayatından çıkmamı istedi ve ben de onu suçlayamazdım. Param yoktu, işim yoktu ve bırakın kendimi, onu ve doğmamış bebeğimizi desteklemenin hiçbir yolu yoktu. Ona getirebileceğim tek şeyin daha fazla sorun olduğunu söyledi, besleyecek başka bir boğazdan bahsetmedi bile. Bu yüzden askere gitmeye karar verdik, ben olmadan tehlikeden uzak olacaktı. Başka bir koruma katmanı eklemek ve April ile bebeği AJ Strickland ile ilgili her şeyden ayırmanın bir yolu olarak, Andy Jameson olarak orduya girdim."

"Ve sen çekip gittin," dedi Riggs. "Aynen böyle."

"Hayır." Andy'nin çenesi gerilmişti. "Öyle böyle değil. Ama April ve ben hiçbir zaman bir çift olmadık ve dediğim gibi, kendimi toparlayabileceğime inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Bana güvenmiyordu ve ben de onu suçlayamazdım. Bu yüzden hayatından çıkmamı istediğinde, ona borçlu olduğumu hissettim."

"April neden Tae'ye babasının denizaşırı ülkelerde ölen Andy Jameson olduğunu söyledi?" Riggs sordu.

"Bakın, geçmişimin onu asla yalnız bırakmayacağına gerçekten inanıyordu. Ve bunu bir düşün. Ona yaşattığım onca şey? Benim gitmemi ve öyle kalmamı istiyordu. Sanırım kızına asker Andy Jameson'dan bahsetmek, pislik AJ Strickland'dan bahsetmekten daha mantıklı geldi."

"Nedenini anlıyorum," dedi Riggs. "Onları korumak ve hayatını düzene sokmak için katlandığın yollar takdire şayan. Belayı aileden uzak tutmak için orduya girecek kadar erkeksin. Umarım şimdi, Tae seni bulduğunda, yalan da dahil olmak üzere tüm bu olaylardaki rolünün sorumluluğunu üstlenecek kadar erkek olursun."

Yüzü asık görünen Andy başını salladı. "Biliyorum. İki yıl önce emekli olup geri döndüğümde April'e gittim. Görmek istedim ..." İç çekti. "Tam olarak ne istediğimi bilmiyorum. Tae'yle tanışmayı umuyordum. Ama April çıldırdı. Bana bir anlaşmamız olduğunu hatırlattı."

Kahretsin, diye düşündü Riggs. Bütün bunlar ortaya çıktığında Tae mahvolacaktı. "Bunca yıl sonra kızınla şimdi buluşmana itirazı neydi?"

"Gidip uzak duracağıma söz vermiştim. Eğer Tae'ye bunca yıldır yalan söylediğini anlatmak zorunda kalırsa ... ?"

"Evet." Riggs bir elini yüzünde gezdirdi. "Tae ile olan ilişkisini riske atacak."

"Kızımın hayatından çıkmayı kabul ettiğim için ne kadar pişman olsam da, April'a bunu yapamam, tüm yaşadıklarından sonra olmaz. Ona yaşattıklarımın sonu. Bu yüzden söz verdim ve sözümü tuttum. Hayatını mahvettiğim için bu kadarını hak ediyordu."

Riggs adama karşı bir şeyler hissetmeyi beklemiyordu. "Neden nafaka göndermedin? Ya da April on sekiz yaşına geldiğinde onunla evlenmedin, böylece Tae ve o senin askeri yardımlarını paylaşabileceklerdi? Cidden zor zamanlar geçirdiler ve onlara yardım etmek için yapabileceğin pek çok şey vardı."

"Denedim, inanın bana. Ama April onunla menfaatleri için evlenme ya da ona para verme çabalarımın hepsini reddetti. Hatta yasaklama emri çıkarmakla bile tehdit etti."

Riggs bunca zamandır bütün bunlardan habersiz olan Tae için çok kızgın hissediyordu. "Tae daha iyisini hak ediyordu. Her iki ebeveyninden de."

"Anlaştık." Andy birasını yere koydu. "Bak, eğer bu gerçekten oluyorsa, beni bulmak üzereyse, saklanmayacağım. Bunun olmasını istiyorum." Riggs'in bakışlarıyla tekrar karşılaştı, bakışları artık kuşkuyla parlıyordu. "Bırak olsun," dedi sessizce. Bir soru. Bir umut. Bir yalvarış.

Riggs'in Tae için bu kararı vermeye ne hakkı vardı? *Sıfır*. "Hayatında yeterince geçici ilişki yaşadı, bir tanesine daha ihtiyacı yok." Tanrım, onu dinle. Tam bir ikiyüzlü. Çünkü kendisi de o geçici ilişkilerden biriydi ve bunu biliyordu. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, nefret ediyordu.

"Ne yapacaksın?" Andy sordu.

Riggs başını salladı. "Bu bana bağlı değil."

"O zaman neden buradasın?" Andy ona baktı, sonra yavaşça arkasına yaslandı ve sert bir nefes verdi. "Onu hak ettiğime ikna olana kadar ölü kalmamı istiyorsun."

Plan buydu ama Riggs buna karar vermeye hakkı olmadığını da biliyordu. "Bu bana bağlı değil. April'le konuşmalı ve birlikte Tae'ye gerçeği söylemenin bir yolunu bulmalısınız. Çünkü bunu yapmazsanız, ikinizin de onu kaybetme ihtimali var."

Andy bunu anladı ve başını salladı.

"Ve ne olursa olsun," dedi Riggs, "ona layık ol." Kendisi için de alması gereken bir tavsiyeydi bu. Onun da ona layık olması ve gerçekten ne istediğini ve bunun neye benzeyebileceğini bilmesi gerekiyordu - ki bu, şimdiye kadar umut etmesine izin verdiğinden çok daha fazlasıydı.

Andy tekrar başını salladı.

"Bir şey daha var," dedi Riggs. "Şu anda Tae cevaplar arıyor. Annesini senden koruduğunu düşünüyor. Yani yapman gereken

Sizi bulduğunda nasıl bir ilişki yaşayacağınıza kendisinin karar vereceğine söz verin. Eğer seni hayatında istiyorsa, bunu *o* gerçekleştirecek. Sen değil."

"Söz veriyorum," dedi Andy ciddiyetle. "Ve sanırım en azından verdiğim sözü tutabileceğimi kanıtladım."

Evet. Ama Riggs yapabilir miydi? Asıl soru buydu. Tae'nin kendi başına halledebilmesi için bu işin dışında kalacağına dair söz vermişti. Gidip babasını bulmak ve sonra kartların düşmesini beklemek için *değil*.

O da Andy kadar berbat durumdaydı.

Bölüm 22

April yerel sanat galerisinin sergisine giden günlerde kendini toparlamıştı ama o gece sınırları karnında zıplıyordu, Tae'yle bir gün son kullanma tarihi geçmiş çiftlik sosuyla kumar oynadıkları ve gıda zehirlenmesi geçirdikleri zamandan daha kötüydü.

Tae arabayı Göl Yolu'na park etti ama April inmek için hareket etmedi. Alacakaranlıkta gökyüzü gökkuşağının tüm renklerini taşıyordu ve cadde peri ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Her vitrinin önüne dizilmişler ve kaldırımları kaplayan saksı çam ağaçlarının etrafını sarmışlardı.

Burası bir kartpostal gibi görünüyordu.

Parmakları fotoğraf makinesini arıyordu ama uzun zamandır ilk kez bu gece fotoğraf makinesi yanında değildi.

Sanat galerisinin ön kapıları ardına kadar açıktı ve yerel yeteneklerin sergileneceğini duyuran bir tabela asılıydı.

O *yetenekliydi*. . . Şaşkınlık ve heyecanla yutkunmak zorunda kaldı.

"Hiç içeri girecek miyiz?" Tae eğlenmiş gibi bir sesle sordu.

April galeriye giren insanları izledi. Çalışmalarını göreceklerdi ve birden sanki okula pantolonsuz gitmiş gibi hissetti. "TBD," diye başardı.

Tae güldü ve onun elini sıktı. "Anne, bu iyi bir şey. Hayır, bu *harika* bir şey."

April başını salladı, sonra başını iki yana salladı. "Başıma harika şeyler gelmesine alışık değilim," diye itiraf etti.

"Ah, anne." Tae konsolun üzerinden uzanıp ona sıkıca sarıldı ve April'in teselli etmeye çalışırken Tae'ye her zaman yaptığı gibi onu biraz salladı. Bu onun gözlerinin dolmasına neden oldu. Bebeği, biricik kızı, her zamanki gibi yetişkin rolünü üstlenerek onu teselli ediyordu. Derin bir nefes aldı, Tae'yi tekrar sıktı ve yanağından öptü. "Teşekkür ederim. Artık iyiyim."

Tae kaşlarını kaldırdı.

"Tamam, kemiklerim titriyor ve bir sürü kelebek yutmuş gibi hissediyorum, ama bu iyi türden kelebekler."

Tae onaylarcasına başını salladı ve April'ı daha da kararlı hale getirdi Yu

kar "Bu bir heyecan," dedi Tae. "Bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi."

1. Kelimeler içine işledi ve onu içten dışa doğru ısıttı. Sıcak gibi değil Neyse ki bir parlama değil, daha çok sıcak bir ışıltı gibiydi. "Haklısın," diye mırıldandı, bunun doğruluğuna hayret ederek. "Ve hey ..." Tae'ye baktı. "Senin hayalinin gerçekleşmesi ne olurdu?"

Tae bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu ve bu da April'ın içini acıttı. Bu soruyu yeterince sormamıştı, bu da Daha İyi Bir Anne Olma treninde hâlâ kat etmesi gereken uzun bir yol olduğu anlamına geliyordu.

"Açıkçası bilmiyorum," dedi Tae yavaşça. "Belki de gelecek için endişelenmeme gerek kalmayacak kadar para biriktirmiş olmak."

April gözlerinin yeniden acıdığını hissetti ama bu kez sevinçten değil. Tae'nin her zaman ikisi için de bu yükü üstlenmiş olmasından nefret ediyordu. "Mesele para değil."

"Ne zamandan beri?" Tae sordu. "Her zaman parayla ilgili. Geleceğin Tae'si ve April'ın her şeyi hazır olsun diye yeterince param olsun istiyorum."

Tae'de yeterince sahip olamama korkusu yarattığı için endişelenerek başını iki yana salladı. "Tatlım, böyle olmaması gerekiyor."

"En azından bu gece için," diye kabul etti Tae. "Ama anne, hayatın gökkuşağı ve yavru kedilerden ibaret olmadığını herkesten çok sen biliyorsun."

April içine çekmeyi sevdiği tüm o sıcak, harika Hallmark filmlerini düşündü. "Belki de aşkla ilgilidir."

Tae buna güldü ve April bile gülümsemek zorunda kaldı. "Tamam, tamam," dedi. "Yani ikimizin de aşk konusunda pek şansı olmadı ama yine de aşk bizim için, ikimiz için de gerçekleşebilir."

"Ya da yakında D.C.'ye gitmek üzere kapıdan çıkıp gitmek de olabilir," dedi Tae ve April kalbinin acıdığını hissetti. Ağzını açtı ama Tae hemen başını salladı ve bir elini kaldırdı. "Bunu dikkate almayın lütfen. Bu gece seninle ve inanılmaz başarıyla ilgili. Bunu hak ediyorsun, o yüzden dışarı çıkalım ve tadını çıkaralım."

Sonra arabadan indi ve April'ı da aynı şeyi yapması ya da geride kalması için bıraktı.

Birlikte galeriye girdiler. İnsanlar ellerinde şarap kadehleriyle etrafta dolaşıyor ve resimleri inceliyorlardı. Koyu renkli ahşap zemin ve

Açık renkli duvarlar sanat eserlerini çok güzel gösteriyordu. April'in baktığı her yerde nefesini kesen bir fotoğraf vardı.

"Anne." Tae onun elinden tutup yan odaya çekti ve sonra işaret etti.

April'in on adet yerel manzara fotoğrafı, paspaslanmış, çerçevelenmiş ve duvara asılmış.

"Çok güzeller," diye fısıldadı Tae. "Aman Tanrım, anne, şunlara bak. Bu *sensin*, duvarlarda asılı olan senin eserin. Ve bak, Eagle Bluffs'ta çektiğin bu fotoğrafın üzerinde satıldı etiketi var!"

April heyecandan çığlık atmamak için eliyle ağzını kapattı.

"Hey, bebeğim," diyordu sağındaki bir adam yanındaki kıza. "Şuna bak, bu resimler sana bahsettiğim fotoğrafçılık sınıfındaki o hatundan, herkese MiraLAX'ıyla dolu market arabasının fotoğrafını gösteren yaşlı kadından."

"Aman Tanrım, MiraLAX ile *dolu değilmiş*," diye fısıldadı gülmekten karnına ağırlar girmemeye çalışan Tae'ye.

"Vay canına," dedi adamın sevgilisi. "Yaşlı hatun kesinlikle fotoğraf çekebiliyor."

"Muhtemelen bir milyon yıllık tecrübesi olduğu içindir."

April kulaklarının alev aldığını hissetti. Tae şimdi o kadar çok gülüyordu ki hiç ses çıkmıyordu ve April eğilip ellerini dizlerinin üzerine koymak zorunda kaldı.

April ona ters ters baktı. "Hey, sen de bazen o MiraLAX'ı kullanıyorsun."

"*Bir* kez, o da *sekiz* yıl önce bileğimi kırdığım için ağrı kesici kullanıyordum." Tae doğruldu ve sevinç gözyaşlarını sildi ama hâlâ gülümsüyordu. "Anne, sen ünlüsün."

Kötü şöhretli, belki . . . Şaraba ihtiyacı vardı.

Ama tam o sırada bir galeri çalışanı geldi ve önlerindeki resmin üzerine bir SATILDI etiketi yapıştırdı ve bu şimdiye kadar içtiği tüm şaraplardan daha iyiydi.

Sonraki hafta boyunca Tae ve Jenny neredeyse gece gündüz çalıştılar. Babasını aramaya devam edecek vakti yoktu ya da kendine öyle diyordu. Ama gerçek şuydu ki, korkuyordu. Bilmek istemediği bir şey bulacağından korkuyordu.

Belki de geçmişin keşkelerini ve hayal kırıklıklarını bir kenara bırakıp şu anda ve burada sahip olduklarının kıymetini bilmeye odaklanmak için kendine izin vermesi gerekiyordu. Çünkü şu an ve şu an oldukça harikaydı.

Ayrıca, babasını bulsa bile, muhtemelen o kadar heyecanlanmayacaktı ve bunu da kaldırılabileceğini sanmıyordu.

İyi haber şu ki, galeri sergisinden beri annesi dünyanın zirvesinde gibi görünüyordu. Şimdiye kadar on fotoğraftan altısını satmıştı ve Tae onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişti, özellikle de bir erkeği içermeyen bir şey için.

Tae de alışılmadık bir şekilde mutluydu. Ama bunun bir kısmının Riggs'in her gece yaptığı ziyaretlerden kaynaklandığından şüpheleniyordu. Çılgın çalışma programı ve Adrenalin Merkezi'nde geçirdiği saatler yüzünden bu ziyaretler geç saatlere denk geliyordu.

Ay ışığının aydınlattığı yatağında geçirdikleri uzun saatler, Tahoe ormanının müziği eşliğinde birbirlerine bir şeyler yaparken, belki de başına gelen en iyi şeymiş gibi ona sarılırken, yeşil gözleri ona ağzından asla çıkmayacak şeyleri söylerken, hiçbir şeyin yanlış gidemeyeceğini hissetti. O ve annesinin aynı anda iyi olması hayatlarında bir dönüm noktası gibi hissediyordu.

Olumlu bir tane.

Bu yüzden kendine daha fazla endişelenmemesini söylemişti. Riggs hakkında değil, babası hakkında da değil. Daha fazla şey öğrenirse harika olurdu ama öğrenmezse de iyiydi.

Ama zihninin derinlerinde, inkârın yaşadığı yerde, sadece kendini kandırdığını biliyordu. Her şey hakkında. İskambil kâğıtlarından evi bir fırtınada yıkılacaktı. Ve bir fırtına olacaktı. Her zaman vardı.

Yaz ortası Göl Günleri etkinliklerinin birinci gününün sabahında Tae, kuruluma yardım edecekleri için çok heyecanlı olan Jordy ve Sarah'yı aldı. Her şey hazır olduğunda, gelen tüm misafirlerin kaydına yardımcı oldu, ardından bir istasyondan diğerine geçti, kontrol etti ve ihtiyaç duyulan yerlerde yardımcı oldu.

Kıyı şeridinde vardığında ilk gördüğü şey, Riggs'in sahilde demirli teknenin yüzme güvertesinde durduğu, halat sardığı, üzerinde sadece sörf şortu olduğu ve Jordy'nin küçük kız kardeşi Sarah'nın onun geniş sırtından sarkarak kollarını boynuna sımsıkı doladığı oldu.

Tae'nin şimdiye kadar onun üzerindeki etkisine alışmış olması beklenirdi ama kendine not: alışmamıştı.

Sanki kumların üzerinde onun varlığını hissetmiş gibi başını kaldırdı ve keskin yeşil gözleri hiç şaşmadan ona dikildi. Ve sonra sadece bir saat önce onun yatağında olan bir adamın gülümsemesiyle gülümsedi.

"Tae."

Hemen arkasından gelen beklenmedik erkek sesiyle döndü ve Hunter'la yüz yüze geldi. Yanında oturan güzel, minyon esmer kız gibi onun da üzerinde gönüllü isim etiketi vardı. Etiketle EMILY yazıyordu ve Hunter ona tatlı tatlı gülümsedi. "Em, bu Tae Holmes. Tae, Emily."

Tanışma faslından sonra Hunter Emily'ye döndü ve elini sıktı. "Seni oyun istasyonunda yakalarım?"

"Elbette," diye mırıldandıktan sonra onu yanağından öptü ve uzaklaştı.

"Yeni kız arkadaş mı?" Tae, Emily'nin gidişini izlerken sordu.

"Eski bir dost." Gülümsedi. "Artık daha fazla bir şeye dönüştü.

Sanırım." "Senin adına sevindim."

Gülümsemesi genişledi. "Teşekkürler. Harika görünüyorsun. Mutluluktan parlıyorsun. Bunun bir sır olduğunu sanmıyorum." Omzunun üzerinden, muhtemelen Riggs'e baktı.

"Düşündüğünüz gibi değiliz."

Hunter başını salladı ama gülümsemesi soldu, sanki onun için üzülmüş gibiydi. "Tae-"

"Hayır, her şey yolunda," dedi hemen. "Ve seni görmek çok güzel." Ve sonra öğle yemeği çadırına doğru ilerledi, kesinlikle bir kurabiyeye ihtiyacı vardı. Muhtemelen bir kutu kurabiyeye.

Lake Walk'ta bulunan Delicious Deli adlı şarküteri bugün öğle yemeğine sponsor oldu. Sahipleri Suzie ve Eddie'nin serebral palsili bir kızları vardı ve Adrenaline HQ'nun sık sık konuklarıydılar.

Suzie kurabiyeler de dahil olmak üzere atıştırmalıklar koyuyordu.

"Tanrı seni korusun." Tae bir tane aldı, sonra tekrar düşününce bir tane daha aldı. Suzie'nin gülümsemesini yakalayarak, "Bugün iki kurabiyeli bir gün," dedi.

"Hey, burada yargılama yok. Bunları yaparken kilolarca kurabiye hamuru yedim."

Tae güldü ve Jordy ile mısır deliği oynadığı ve kaybettiği oyun istasyonuna geçti. İki kez.

"Dostun nerede?" Jordy sordu.

"Kim?"

"Riggs."

"Oh ... o değil ... biz değiliz ..." Bunu insanlara sürekli söylediğini ve savunmada kalmaktan yorulduğunu fark ederek sözünü kesti. Özellikle de bakışları Riggs'in teknede durduğu yerde, çok uzaklara bakarken

Bir erkeğin bakmaya hakkı olandan daha ateşli. Ama onu yumuşak ve duygusal hissettiren bu değildi. Yaralı savaşçılardan birinin bota yüklenmesine yardım ederken gösterdiği özen, adamı kollarında taşıması ve ikisini de güldüren bir şey söylemesiydi. Nefesini bırakarak Jordy'ye döndü.

O da zaten bir sonraki oyununu oynuyordu.

Kendine gülmek zorunda kaldı. Tam bir ahmaktı. Bu ne zaman olmuştu? Annesinin haklı olabileceğini ve Riggs'i içeri alarak aptalca bir karar verdiğini düşündü. Bu kesinlikle güvenli bir karar değildi ama hayat ona bir şey öğrettiyse o da pişmanlık duymaktansa içgüdüleriyle hareket etmeyi tercih edecekti.

Ayrıca hiçbir zaman güvenli seçimlerle ilgilenmemişti. Haftalar önce o markette, güvenli olanı yapıp ilk tehlike işaretinde dükkânı terk etmek yerine, Jordy'nin bir granola bar yüzünden vurulmadığından emin olmak için kalmıştı. Ve bunu yine yapacaktı. Tıpkı Riggs'le olan şey gibi. Onunla zaman geçirmeseydi, hep ya olsaydı diye düşünecekti.

Artık pişmanlık yok.

Gün akıp gitti ve öğleden sonra geç saatlerde her şey sona eriyordu. Sahile bir kez daha baktı. Tekneyi demirlerken Riggs'in gözleri ona kilitlenmişti. Asla fazla sır vermezdi. Dünyanın onun duygular gibi değişken ve öngörülemez bir şey tarafından yönetilmediğini düşünmesini seviyordu, belki de başlangıçta duyguları bile yoktu çünkü bu onu savunmasız hale getirirdi. Ve savunmasız olmak onun yapılacaklar listesinde değildi.

Ama şimdiye kadar onu fiziksel ve mecazi anlamda her şeyiyle görmüştü ve daha iyi biliyordu. Sadece ne aradığınızı bilmeniz gerekiyordu. Ağzının en ufak bir kıvrımı ya da bakışlarındaki en ufak bir hareket, onu okuyup okuyamadığınızı gösterirdi.

Ve yapabilirdi de. Şu anda okuduğu şeyin gerçek bir sevgi olduğundan oldukça emindi, ama aynı zamanda daha fazlası da vardı. Gülümseliyordu, sadece genel bir rahat karizma havası yansıtıyordu ve kahretsin ... bu onda gerçekten çok iyi görünüyordu. Ve işte o zaman fark etti. Adam farklı görünüyordu çünkü o da mutluydu.

Böylece çimlerin üzerinden sahile doğru ilerledi, Jake ve Carolyn'in kayıklarda onu izlediğini ve kayıt masasındaki annesinin de onu izlediğini fark etti. Tae pek göz önünde olan biri değildi ama Riggs tekmeden kumsala atlayıp doğrulurken, gözleri onunkilere dikilmişken, ona doğru yöneldi. "Sen

Hani bizimle ilgili ayrıntıların bana bağı olduğunu söylemiştin ya?" diye sordu yüz yüze geldiklerinde.

Tek bir selam verdi.

"Ayrıntıları tanımlamamıza gerek olmadığını nasıl söylemiştim?"

Bir baş sallama daha.

"Bir şeyi çözdüm. Sadece bir ayrıntı var. O da daha önce yanıldığım. Bunu saklamak istemiyorum, bu her neyse. Senin için sorun olur mu?"

Adamın gözlerinde bir şeyler değişmişti. Belki de içinde bir parça rahatlamadan daha fazlası olan bir şefkat olduğunu düşündü. "Evet, benim için sorun yok."

O kadar basitti ki buna neden karşı koyduğunu merak etti. Son adımı attı ve adamın kollarına doğru yürüdü. Kollar etrafını sardığında parmak uçlarına kalktı, ellerini saçlarının arasına soktu ve onu öpebilmek için yüzünü kendi yüzüne çekti.

Adam sıcaktı ve hâlâ ıslaktı; giysileri sıırıslıklam olmuştu ve bu da onu güldürüyordu.

Riggs ellerini geri çekmekte çok daha yavaştı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. "Kendimi saklamaktan yoruldum."

Bakışlarını ondan hiç ayırmadı. "Saklanmak için elinden geleni yapsan bile, seni her zaman görüyorum Tae. Her zaman da göreceğim."

Adamın gözlerindeki, fiziksel niyetle hiçbir ilgisi olmayan bakıştan etkilenen kadın gülümsedi. "Peki şimdi ne görüyorsun?"

"Daha önce hiç istemediğim şeyleri istememi sağlayan bir kadın."

Bölüm 23

April gölün kenarında durmuş, ılık güneşin altında ayaklarını serin sulara daldırmanın keyfini çıkarıyordu. Burada, Kuzey Amerika kıtasının en yüksek dağ gölünün olağanüstü, bozulmamış güzelliğinin önünde bulunacak kadar şanslı olması onu hâlâ şaşırtıyordu. Derin bir nefes aldı ve içine çekti.

Gün uzun ama muhteşem geçmişti. Şu anda gündüz ve akşam etkinlikleri arasındaydılar. Barbekü ve açık artırma birazdan başlayacaktı. Kalbi en iyi şekilde doluydu ve yanakları çok fazla gülümsemekten acıyordu.

Bu yüzden Tae'nin çimlerin üzerinde bir amaç uğruna yürüdüğünü ve sonra da Riggs'in kollarına atıldığını gördüğünde, bu onu şaşırtmıştı. İkisinin etrafındaki havada neredeyse çatırdayan özlem ve arzu da öyle kişisel ve samimiydi ki, arkasını dönmek zorunda kaldı ve körlemesine birine doğru koştu.

"Hey," dedi Ace, sonra başını eğdi. "İyi misin?"

Gülümsemeyi başardı. "Her zaman."

Onun neye baktığını görmek için boynunu büktü ve sonra bakışlarıyla buluştu. "Yalan söyleme becerilerin üzerinde çalışmak isteyebilirsin."

Küçük bir kahkaha attı. "Kesinlikle benim uzmanlık alanım değil."

Omuz silkti. "Yalan söyleyememek tam tersine çok daha tercih edilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," dedi. "Yalan söyleyememek ... çekici bir şey."

Durakladı. "Aklımı Tae ve Riggs'ten uzaklaştırmak için mi benimle flört ediyorsun?"

"Hayır. Yani, evet, seninle flört ediyorum. Ama Tae ya da Riggs yüzünden değil."

Ona daha derinlemesine baktı. Açık kahverengi saçları uzundu. Dalgalı. En iyi ihtimalle parmakla taranmıştı. Turks ve Caicos'taki bir barın reklamını yapan bir tişörtün üzerine düğmeleri açık, kısa kollu bir gömlek giymiş ve hayatında gördüğü en gürültülü, en iğrenç parlak renkli kargo şortunu giymişti. O

zayıf kaslıydı, zayıflığa vurgu yapıyordu. Saç çizgisinin sağ tarafında neredeyse çenesine kadar inen uzun bir yara izi vardı ve sağ kolu protezdi. Tüm bunlar onun özünde belalı olduğunu ve bulaşılmaması gerektiğini söyleyen bir aura yaratıyordu. Ama kafa karıştırıcı bir şekilde, bunun üzerinde onu bir pervane gibi ateşe çeken bir karizma vardı.

Adam gülümsedi ve kadın karnında bir tepki hissetti. Bu hiç mantıklı değildi. Kaba ve yuvarlanan ve kemiğe kadar sert onun tipi değildi. Şu anda erkek treninde olmadığından bahsetmiyorum bile. Yine de Ace'de görmezden gelemediği bir şeyler vardı. Belki de onun "*ne olacaksa olsun*" diyen soğukkanlı havasıydı. Hiçbir şey için acelesi yoktu ve bu çok çekiciydi.

"Tae için gerçekten endişelenmene gerek yok," dedi. "En azından Riggs varken. Ona zarar vermez. Asla."

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Kendi hayatım hakkında endişelenmek yerine Tae'nin hayatını takıntı haline getirme konusunda oldukça iyiyim. Elbette bundan nefret ediyor ama ona çok kötü bir örnek oldum."

"Herkes hata yapar."

"Ama çok fazla yaptım. Çok, çok fazla. Limonları seçerim. Bu benim en büyük yeteneğim. Bildiğim kadarıyla sen bir limonsun - kot pantolonunu yatak odamın zemininden kaldırıp hayatımdan çıkıp gidene kadar bunu asla söyleyemem. Bu yüzden Tae'ye ne yapması ve ne yapmaması gerektiğini söylemek istiyorum ama ..."

"Ama takıntı haline getirmemeye çalışıyorsun."

Ona alaycı bir gülümseme verdi, kendisini anlamış gibi görünmesine artık şaşırmıyordu. "Evet."

"Ve bu berbat."

Evet." Ona şöyle bir baktı. "Çocuk sahibi olmak hakkında bir sürü şey biliyor gibisin."

"İstiyorum." Göle doğru baktı. "Zilyon yıl önce bir kez on beş dakika kadar evli kaldım. Dokuz yaşında bir oğlum var ve annesi yeni kocası için İngiltere'ye taşındığından onu yeterince sık göremiyorum. Ve onu gördüğümde, bunu telafi etmek için çok fazla zaman harcıyorum. Eski sevgilim bana sadece onun yanında olmamı, öğretilabilir anlar yaratmaya çalışmamamı, kendi hatalarını kendisinin yapacağını söylüyor." Başını iki yana salladı. "En zor kısmı onun haklı olduğunu bilmek."

April'in gülüşü alaycıydı. "Eminim iyi bir babasıdır." Gözleri onunkilerle buluştu.

"Deniyorum."

Boğazı biraz düğümlendi, çünkü sık sık Tae'nin hayatını orduda değiştirmiş olsaydı nasıl b i r baba olabileceğini merak ederdi. . . Bunu öğrenmekten çok korkmuştu ve şimdi tek düşünebildiği şey ... ya onun hakkında yanılıyorsa? Telefonu çaldığında usulca, "Herkesin isteyebileceği tek şey bu," dedi. "Bir saniye izin verir misiniz?" Jake ya da Tae'nin ona ihtiyacı olmadığından emin olmak için telefonunu çıkardı ve Profesör Stone'dan gelen mesajı görünce irkildi.

April, harika haberlerim var. Tahoe Turizm Birliği - yerel turizm dergilerini hazırlayan şirket - sonbahar sayıları için yerel favori noktaların fotoğraflarını çekecek birini arıyor. Sizi seçtiler. Fotoğraf başına ödeme yapıyorlar. Verdiklerinizi beğenirlerse, şirket içi bir pozisyon için de şansınız var. İrtibatınızla nasıl bağlantı kuracağınız ekte. İyi şanslar ve tebrikler, rekabet çok çetin geçti. Gurur duyun. Profesör Stone.

April yüksek sesle soludu.

"Ne?" Ace yaklaştı, olası bir tehlikeyi araştırıyormuş gibi etraflarına bakarken gözleri kısıldı.

"Aman Tanrım." Ellerini Ace'in kollarına koydu ve ona gülümsedi. "Benden hoşlanıyorlar! Benden gerçekten hoşlanıyorlar!"

Adam onun yüzünü inceledi ve kendi yüzü yumuşadı. "Kim istemez ki?"

"Şaşıracaksın," diye mırıldandı, ona yaklaştığının ve hâlâ kollarına tutunduğunun farkındaydı, biri sıcak tenli ve sert sinirli, diğeri soğuk, sert protez. Kadın bir adım geri çekildiğinde adamın yüzünde bir ifade belirdi. Acı mı? Utanç mı? Protezine dokunduğu için kendisinden uzaklaştığını düşündüğünü fark ederek aralarındaki mesafeyi bir kez daha kapattı ve ellerini tekrar kollarının üzerine koydu. "Bir süredir bir erkeğe dokunmadığım için kendimi ürküttüm," dedi usulca. "Ellerimi bir saniye kollarında tutabilir miyim? Adrenalinden titriyorum."

Sessiz bir kabullenişle bir adım daha yaklaştı. "Ne oldu?"

"Rüya gibi bir iş bulmuş olabilirim."

"Fotoğrafçılığınız mı?"

"Evet!" Gözlerini kırıştırdı. "Bekle, nereden biliyorsun?"

Gülümsedi. "Şehir merkezindeki gösterini izledim. Harikaydınız. Benim favorim Eagle Bluffs'ta yaptığın çekimdi. Satın almak istedim ama çoktan satılmıştı."

"Sana bir tane daha yapacağım."

Gümüş gözlerinin bu kadar sıcak olması büyüleyiciydi. "Sevgilim, malları vermemen gerekiyor. Kutlama yapmalısın."

Güldü. "Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum."

"Biliyorum. Bu gece dolunay var. Barbekü ve müzayededen sonra seni Eagle Bluffs'a götüreyim. Zihinsel bir resim çekebiliriz, bu sefer biz de çekimde oluruz."

"Oraya tırmanmak bir buçuk saatimi aldı."

"O zaman gücümüzü korumak için gece yarısı pikniği için sırt çantamıza yiyecek almamız gerekecek."

Güldü. Böyle bir şey yapmayalı ne kadar olmuştu? Ya da belki de asıl soru şuydu: Böyle bir kıvılcım hissetmeyeli ne kadar zaman olmuştu, sadece bir kaşıntıyı kaşıma ihtiyacından değil, sohbetten ve ortak bir zeminden gelen bir kıvılcım? Çok uzun zaman. "Ama ..."

"Ne?"

"Belki de sen bir limonsun."

Başını salladı. "Olabilir. Ama belki de kendine verdiği değerden daha zekisindir. Belki yavaştan alıp neler olacağını görebilirsin."

"Yavaş," diye tekrarladı. "Bu yeni olurdu ..."

Gülümsedi ama onun kararını şu ya da bu şekilde etkilemeye çalışmadı.

Bu belki de bir erkeğin onun için yaptığı en güzel şeydi. Telefonu tekrar çaldı, bu sefer Tae'den yardım isteyen bir mesaj gelmişti. Kafasını kaldırdığında Tae'nin artık Riggs'in kollarında sahilde olmadığını gördü.

Ace, "Gitmen gerek," diye tahmin etti. "Evet. Tae'nin yardımına ihtiyacı var."

Başını salladı.

"Ace."

Adam onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışları dikkatle boştu. "Etkinlikten sonra seninle buluşacağım," dedi yumuşak bir sesle.

Şimdi kendi elini tutan kızın eline baktı, sonra tekrar kızın yüzüne baktı.

Gülümsedi. "Beni ekme."

Kız uzaklaşırken adam hafifçe güldü. Çimlerin üzerinden Tae'ye doğru ilerledi.

April duyma menziline girdiği anda kızı "Hey," dedi. "Yani duymak istemiyorum-"

"Riggs senin kendi işin." April buna gerçekten inanmak için çok uğraşacaktı.

"Ah." Tae gözlerini kırptırdı. "Um, teşekkür ederim?"

April ona baktı ve sonra bir nefes verdi. "Tamam, yani beni buraya Riggs'i Tanrı'nın ve herkesin önünde öpmek hakkında konuşmak için çağırmadın."

"Uh ... hayır. Gerçekten bu konuşmayı atlamayı umuyordum. Bir hata yaptığımı ve sadece müzayede için gelen bazı misafirler için birkaç rozete daha ihtiyacım olduğunu söyleyecektim ve sizde fazladan olduğunu umuyordum."

"Elbette. Arabamda ihtiyacım olan her şey var. Gelmek ister misin?" Tae kendini tuttu ve ona baktı.

"Merak etme. Riggs konusunda seni hâlâ rahatsız etmeyeceğim."

Tae vites taktı ve April'ı otoparka kadar takip etti. "Az önce ... atladın mı?" "Evet." April güldü. Yavaşlayamadı. Kendini çok heyecanlı hissediyordu. "Anne, ne oldu? Neredeyse koşacaksın, ki bunu yapmayacaksın bile.

dondurma kamyonunu yakalamak için."

April arabasının önünde durdu ve gülümsemesini tutamayarak Tae'ye döndü. "Belki başka bir iş ayarlamış olabilirim."

"Anne." Tae'nin yüzü düştü. "Artık birden fazla işte çalışmak zorunda değilsin. Bugünlerde ikimiz de başımızı suyun üstünde tutuyoruz. Eğer paraya sıkışıksan, küçük bir birikimim var ve-"

"Hayır, bu tam zamanlı bir iş değil, bir fotoğrafçılık işi!"

Tae bunun ne anlama geleceğini çok iyi bildiğinden nefesi kesildi. "Bana her şeyi anlat."

"Profesörüm bana Tahoe Turizm Birliği'nde bazı yerel sıcak noktaların fotoğraflarını çekmem için bir iş buldu. Bu iş kalıcı, şirket içi bir pozisyona dönüşebilir. Resim başına ödeme yapıyorlar ama ikimiz de biliyoruz ki bunu bedavaya yaparım çünkü ... *beni seviyorlar! Benden gerçekten hoşlanıyorlar!*"

"Ama bunu bedavaya yapmayacaksın, değil mi?"

April yüksek sesle güldü. "*Hayır!*"

Birbirlerini tuttular, çığlık attılar ve aşağı yukarı zıpladılar. Sonra bir aile onlardan uzaklaştığında kendilerini tuttular.

"Bu senin için sadece bir başlangıç anne," dedi Tae, gözleri duyguyla parlıyordu. "Seninle çok gurur duyuyorum."

April kızının yüzünü avuçladı. "Bana inandığın için teşekkürler."

"*Her zaman.*"

Kalbine sıcaklık ve neşe yayan bu tek kelimeyle April ekstra geçiş

kartlarını aldı ve Tae ile birlikte parka geri döndü. O yapıyordu

Sevdiği şey, Tae ile hayatlarının en iyi yerindeydiler ve eski bir arkadaş gibi hissettiği yeni bir arkadaş edinmişti.

Bulutların üzerindeydi ve sonsuza dek orada kalmayı planlıyordu.

Barbeküyü hazırlayan Riggs bir an durup etrafına baktı ve günün tadını çıkardı. İnanılmaz derecede iyi geçmişti ve başardıkları şey için göğsünde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Adrenalin Merkezi burada harika bir şey yapıyor, böyle günler geçirmeyi sadece hayal edebilecek insanlara geri veriyordu. Neşelendiğini ve başka bir şey daha hissetti. Sanki daha önce hissettiğini hatırlamadığı bir şekilde onu tatmin eden bir şeyin parçasıymış gibi.

Bakışları bütün gün canla başla çalışmış, ne gerekiyorsa yapmış ve hâlâ çalışmakta olan Tae'ye takıldı. Yardımcılarından biri onu güldüren bir şey söyledi ve onlara sarıldı. Sonra biri omzuna dokundu.

Jordy.

Tae dönüp ona sarıldı ve espri anlayışı paslanmış gibi biraz gülmesine neden oldu.

Küçük kız kardeşi Tae'ye utangaç bir şekilde gülümseyerek arkasından çıktı ve Sarah'nın kulağına kıkırdamasına neden olan bir şeyler fısıldayarak ona da sarıldı.

Sonra Tae, Riggs'in piknik masalarına getirdiği tabaktan iki sosisli sandviç aldı ve çocuklara ikram etti. İkisi de hızlı bir gülümsemeyle kapıldı ve göz açıp kapayıncaya kadar içlerine çektiler.

Riggs Tae'nin tekrar güldüğünü duydu ve bu onu başka hiçbir şeyin ısıtmadığı bir şekilde ısıttı. Lise ile şimdi arasında bir noktada, onun öğrenemediği şeyi öğrenmişti -açılmayı, kendini paylaşmayı, *gerçek* benliğini. Bu çok alçakgönüllüydü. Etrafına baktı, gerçekten baktı, neredeyse canını acıtacak kadar çarpıcı bir mavilikte parıldayan, beyaz dalgalarla bezeli ve akşam için yavaşça alçalan güneşin aydınlattığı göle baktı. Çam ve Tahoe Gölü'nün eşsiz kokusuyla dolu havadan derin bir nefes aldı ve şaşırtıcı bir şey daha fark etti.

Askere gittiğinden beri ilk kez bir yaz için buraya döndüğünde, buradan nefret etmeye hazırdı.

Ama yapmadı.

Aslında, boktan büyüme yıllarının ağırlığı ve babasının her şeyi mahvetmesi olmadan, burası evi gibi hissettiriyordu. Onun parlak noktası. Ki bu da

hiç yaşamadığı bir duyguydu. Ama bu doğrudu. Evin en iyi yanları buradaydı, en kötü yanları ise taşınmıştı.

Gitmezse ne olacağını merak ediyordu. Çünkü belki de buraya katacak bir değeri vardı. Jake'in hayatına. Tae'ninkine.

Kendisine.

Belki de her zaman inandığı gibi değerinin işten gelmesi gerekmiyordu.

Jake yanına geldi ve ona bir bira uzattı.

Riggs şişeyi aldı, sonra da uzattı. Jake sessiz bir kadeh kaldırıyla kendi şişesini ona vurdu. İçtiler ve Riggs'in bakışları tekrar Tae'ye kaydı.

"Son bir haftadır kendi yatağında uyumuyorsun," dedi Jake sessizce, kin gütmekten.

Teknik olarak Riggs de Tae'nin yatağında pek uyumuyordu.

Pek çok şey yapmışlardı ama uyumak bunlardan biri değildi.

"Onunla gerçek bir anlaşma gibi görünüyor."

Riggs şaşkınlıkla baktı. "Bu savaşmayı bıraktığımız anlamına mı geliyor?" "Öyle olmasını isterdim." Jake suyu inceledi. "Carolyn sana söylememi istedi

İstersen kalabileceğini bilmeni umduğunu söyledi." "Ben *zaten* seninle kalıyorum."

"D.C.'ye gitmek için bizi terk etmemeye karar verirken demek istedim."

Riggs ona baktı. "Seni terk etmiyorum. Bu bir iş için, hem de iyi bir iş için."

Jake başını çevirdi ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bana bunu hiç düşünmediğini mi söyleyeceksin?"

"Neyi düşündün, hayallerimdeki kariyerden vazgeçmeyi mi?" diye sordu, sanki az önce tam da bunu düşünmüyormuş gibi.

"Evet," dedi Jake. "Onun yerine burada kal ve benimle bir aile olarak yan yana, hayalindeki *gerçek* kariyeri üstlen. Gerçek bir kariyer."

Kardeşinin bakışlarındaki özlem dolu ifade göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Peki bu gerçekten neye benzeyecek? Çünkü bu işi yürütmek için benim yardımına ihtiyacın yok, kendi başına gayet iyi gidiyorsun."

"Yardıma *ihtiyacım* olmaması onu istemediğim anlamına gelmez," dedi Jake. "Ayrıca, yardıma ihtiyacı olan sensin."

Riggs gözlerini devirdi, kısmen Jake'in kalmasını istediğini duyunca boğazını tıkayan beklenmedik duyguyu örtmek için.

Jake'in bunu soracağı milyon yıl düşünse aklına gelmezdi.

Ya da Riggs'in tam da bunu yapmak isteyeceğini. "D.C. işi için sözlü taahhütte bulundum. Beşten fazla aday arasından seçildim.

binlerce değerli aday var. Bu işi öylece bırakıp gidemem."

"Yapamaz mısın? Yoksa yapmayacak mısın?"

Riggs uzun bir nefes verdi. "Sanırım ikisi de. Ama bu düşünmediğim anlamına gelmiyor."

Jake başını salladı. "Sanırım tek isteyebileceğim bu. Ama sadece bir aptal senin yerine alacağın yoğun ve hayat tüketen iş için bu hayatı reddeder."

Riggs ağzını açtı ama Carolyn ondan önce davrandı. Arkalarından yaklaşarak kollarını Jake'in boynuna doladı ve çenesine bir öpücük kondurdu. "Eminim kardeşinin seçimleri hakkında süper destekleyici bir şeyler söylemek üzereydin. Öyle mi?"

Aptal değil, Jake başını salladı. "Kesinlikle."

Riggs kıs kıs güldü, o da ona aynı bakışla baktı. "Ve sen de kardeşine tatlı ve nazik bir şeyler söyleyecektin, değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

Carolyn gülümsedi ve Riggs'i de öptü. "Şu halimize bak. İyi geçiniyoruz." "Bebğim, sen herkesle iyi geçiniyorsun," dedi Jake.

"Duh. Ben ikinizden bahsediyordum. İzin ver de biraz tatlandırayım. İyi olmaya ve iyi geçinmeye devam edin, ben de fırından çıkar çıkmaz içinize çektiğiniz o ekşi mayalı ekmekten daha fazla yapayım."

"Rüşvet mi?" Jake eğlenmiş gibi bir sesle sordu. "Ekmek mi?" "Senin için ödül daha değerli olurdu."

Jake aşık bir adamın kahkahasını attı. Ona çok yakışmıştı.

Tae onlara el sallıyordu. "Açık artırmayı başlatmak için yardıma ihtiyacım var," diye seslendi.

Barbeküden müzayedeye geçtiklerinde herkes elini taşın altına koymuştu. Riggs zamanında birkaç araba müzayedesine katılmıştı. Hepsi de son derece ciddiye.

Ama bu sıradan bir açık artırma değildi. Tae tarafından organize edilen ve yönetilen müzayede hızlı geçti, sorunsuz ilerledi ve kahkahalar ve güzel zamanlarla doluydu.

Komşusu Hagrid'i müzayedeci olarak işe almıştı ve belalı motorcu deri kıyafetlerini giymiş, elinde tokmakla gelmişti. Profesyonel bir müzayedecinin yapacağı gibi çok hızlı konuşuyor, insanların teklif verirken hoplayıp zıplamasına neden olan, yüksek sesli ve neşeli bir şarkı söylüyordu.

Kovalar dolusu şarap, golf kartları, kayak kartları ve Tahoe otel konaklamaları gibi ürünler peynir ekmek gibi satıldı. Hagrid durakladığında, listesini gözden geçirirken

Bir sonraki açık artırma ögesi ve sonra alçak bas sesiyle kıkırdadı, Riggs biliyordu.

Uyanmıştı.

"Millet, bunu kaçırmak istemezsiniz. Adrenalin Karargâhı'ndan Riggs Copeland, akşam yemeği dâhil ama bununla sınırlı olmayan eğlenceli bir akşam için kendini açık artırmaya çıkarıyor ..." Hagrid kaşlarını imalı bir şekilde salladı. Herkes güldü.

Riggs bu işe nasıl bulaştığını merak ediyordu.

"Açılış teklifi elli dolar," dedi Hagrid ve en az yirmi kişi ayağa fırlayıp teklif küreklerini sallamaya başladı.

Hagrid sırtarak, "Kurallara aykırı olmasaydı kendim de teklif verebilirdim," dedi ve ardından teklifleri yönetmek için şarkı söylemeye başladı. Her şey hızlı ve öfkeliydi ve Riggs süreci izlemek yerine göle baktı.

Yanında oturan Jake, teklif verirken aptal aptal gülüyordu. "İki yüz!" diye bağırdı aptal kardeşi.

"Ne halt ediyorsun sen?" Riggs tısladı.

"Carolyn için sana teklif veriyorum. South Shore'daki şu yeni süslü restorana gitmek istiyor ve biliyorsun ben süslü restoranlardan nefret ederim. Eğer seni kazanırsam, onu alabilirsin diye düşündüm."

Riggs koltuğuna çökmüştü ama bir kadın sesinin "Beş yüz dolar" diye bağırdığını duyunca boğazı düğümlendi.

Bu sesi tanıyordu. Sersemlemiş bir halde ayağa kalktı ve kafasını çevirdiğinde, evet, Tae'nin arkada durduğunu ve elindeki müzayede raketini salladığını gördü.

"*Satıldı*," diye bağırdı Hagrid. "Beş yüz dolara! Tatlım, paranın karşılığını aldığından emin ol!"

"Merak etme, yapacağım!" Ve sonra Riggs'e göz kırptı. *Göz kırptı*.

Sanki kalbi hiç durmamış gibi müzayede devam etti. Ama gerisi onun için bulanıktı. Daha sonra herkes gece için dışarı çıktı. Sabah ikinci gün için geri geleceklerdi ama şimdilik hepsi dağılmıştı. Misafirlerinin çoğu yakındaki otellerde ya da kiralık evlerde kalırken, diğerleri kamp kurdu. -zevkleri ne olursa olsun.

Riggs'in zevki, kendisine doğru yürüyen ve görevdeki bir kadın gibi görünen kadına bağlıydı. Ne istediğini bilen ve bunun peşinden gitmekten korkmayan bir kadın.

Aydınlanma yüzüne çarptı. Sonsuza dek geleceği ve bu geleceğin nerede gerçekleşeceği bulanıktı. Ama onun geleceği bir yer değildi.

O bir insandı.

Tae.

Ona gülümsedi, bitkin görünüyordu. Ama mutlu ve güzeldi ve onun istediği her şeye benziyordu. "İşin bitmiş olmalı," diye mırıldanarak onu yanına çekti. "Seni eve götürmemi ister misin?"

"Beni götürmek mi? Evet. Ama eve değil."

Onun gülümseyen gözlerinin içine baktı. "Bir planın var."

"Oh, iyi bir planım var, merak etme. Geliyor musun?"

Onu her yerde takip ederdi. Bir uçurumdan aşağı, kesin ölümüne kadar. Bunu yapmak, kalbinin yüzde yüz ona ait olduğunu kabul etmekten daha kolay olabilirdi. Onu içeri alıyordu ve bunu hak etmediğini bilse bile, bu şimdiye kadar aldığı en muhteşem hediye idi.

"Beni takip edin," dedi.

"Uh-oh." Gülümsedi. "Başım belada mı?"

Gülümsemesine karşılık olarak evet, kesinlikle başı beladaydı, hem de olabilecek en iyi türden belada. Bu yüzden onu takip etti.

Kamyoneti mi?

Arkada bir uyku tulumu, bir battaniye, bir muşamba, bir buz sandığı, birkaç market poşeti ve bir spor çantası vardı. "Bu ne?" diye sordu.

"Seni kaçırıyorum. Ama bunu yapmak için kamyonuna ihtiyacım var."

Eğlenerek cebinden anahtarlarını çıkardı. "Kendi kaçırılma olayıma arabayla gitmemi mi istiyorsun?"

"Yani araba kullanabilirim ama lisedeyken kullandığım eski Chevy'yi hatırlıyor musun? Posta kutumuzu sökmüştüm."

"O kadar da kötü

değil." "Üç kere."

Güldü. "Tamam, yani kesinlikle ben kullanacağım." Direksiyona geçti ve ona baktı. "Nereye?"

"Kuzey."

Ona bir bakış attı. "Hidden Falls?"

"Jake'i arayıp kontrol etmen gerekiyor mu?" diye sordu cevap vermek yerine. "Çünkü sokağa çıkma yasağına kadar evde olmayacaksın."

"Yaramaz," dedi. "Hoşuma gitti. Ve hayır, Jake'i aramama gerek yok. Peki ya annen?"

"Senin şu denizci arkadaşınla gitti." "Ace mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet." Ona baktı. "Bu bir sorun mu? İyi bir adam, değil mi?"

"O harika bir adam. Ama şu anda insan treninde değil."

"Görünüşe göre bu gece için April-ville'e tek yön bilet almış. Ve şu anda kesinlikle annem hakkında konuşmak istemiyorum."

Merakla ona bir kez daha baktı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"
Sweatshirt'ünün fermuarını açarak, göğsünde ve sırtında ince çapraz askıları olan atletik tipte bir tişörtü ortaya çıkardı.

Cilt.

Sadece iki tekerleği toprak meridyene çarptı. Bununla gurur duyuyordu.
"Tanrım, Tae."

"Sağa dön."

Sağa döndü. Yol, toprak bir yangın yoluna dönüşene kadar yaklaşık beş mil boyunca devam etti.

"Tam ikinci yangın yolunda," diye mırıldandı.

Ona bir bakış attı ve gösterge panelinden gelen ortam ışığıyla kendisine baktığını yakaladı. Hiçbir yerde başka ışık yoktu. İhtiyacı yoktu çünkü nereye gittiklerini çok iyi biliyordu.

Yıllar önce birlikte ilk gecelerini geçirdikleri yere geri dönmüşlerdi.

Bölüm 24

Riggs bu gece bu noktaya başka birinin gelme ihtimaline karşı onları gözden uzak tutmak için patikanın dışında, ev büyüklüğünde iki büyük kayanın arasına park ederken **Tae**'nin kalbi küt küt atıyordu. Önlerinde karanlık ve bulutlu bir gece vardı, yıldızlar ve ay görünmüyordu ama Tae hâlâ aşağıdaki gölün soluk hatlarını görebiliyordu.

"Tam olarak aynı manzara değil," dedi Riggs sessizce onun yanında. "O gece hava açıktı ve daha önce hiç bu kadar çok yıldızı bir arada görmemiştim."

"Bu gece kesinlikle çok daha karanlık. Neredeyse kendi elimi yüzümün önünde göremiyorum."

Adamın yüzünü ona döndüğünü ve bir kolunu koltuğun arkasına doğru kaydırıldığını duydu. Sıcak parmakları ensesine dokundu ve onu en iyi şekilde ürpertti.

"Sıra sende Asi," dedi yumuşak bir sesle, sesi boğuktu. Sevecen. "Konuşmak için mi buradayız?"

Hayır. Konuşmak istemedi. Hiçbir şeyin balonunu patlatmasını istemiyordu. "Burada yetişkinler olarak yeni bir anı yaratmak istedim."

Gülümsedi. "Hayatıma tekrar girdiğin için sana inanılmaz minnettarım."

İtiraf söz konusu olduğunda, bu onu biraz bunaltan bir itiraf gibi geldi. "Hayatına geri dönmedim."

"Hayır, yapmadın," dedi gülerek. "Arabama kaydınız ve benden gaza basmamı istediniz. Ve o zamandan beri her dakikasını sevdim."

Kendini

sersemlemiş

hissetti. "Tae."

Ona baktı.

Gülümsedi. "Nerede durduğumu bilmeden beni burada asılı bırakmanın bir yolunu bulmuşsun."

"Nerede durduğunu biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Bir ayağın burada Sunrise Cove'da, diğer ayağın Washington'da."

Parmakları kadının çenesinde gezindi. "Bu ikimizin de bildiği bir şeydi. Ama artık arkadaşız. Bekçi türünden arkadaşlar. Bunu kaybetmemize gerek yok."

Başını salladı ama gözlerini kaçırdı, böylece arkadaşlarını geçip aşka ne kadar acınası bir şekilde düştüğünü göremedi. Ama ne olacağını biliyordu. Ona hiç yalan söylememiştir. Asla.

"Konuş benimle, Tae."

Derin bir nefes aldı, sonra ona doğru eğildi ve ellerini göğsüne yerleştirdi. "Kalbimi bunun dışında tutabileceğimden emin değilim." Gülümsemesi alaycıydı. "*Bu* her neyse. Yapabileceğimi sanmıştım ama şimdi ..." Başını iki yana salladı.

"Durmak istiyor musunuz? Daha fazla derinleşmeden birbirinizi bırakmaya ne dersiniz?"

Hayır. Ondan kendisi için de derinleştiğini duymak istiyordu, ama onu yönlendirmemek için her zaman *çok* dikkatliydi. Ve acı gerçek şuydu ki, kendisi için daha fazla derinleşebileceğini düşünmüyordu. Onu şimdi ya da sonra kaybetmek hiçbir şeyi çözmeyecekti.

Parmağı hafifçe çenesini kaldırdı. "Tae?"

Gözyaşları sel oldu, ama onların arasından gülümsedi. "Hayır, seni bırakmak istemiyorum. En azından henüz değil. Seninle böyle olmak hoşuma gidiyor."

Bu ona tam iki yüz vatlık bir gülümseme kazandırdı. "Öyle mi?" "Sanırım ne kadar olduğunu biliyorsun."

Kız titredi, iyi bir titreyişti bu ve adam kollarını sıkarak kızın şakağına bir öpücük kondurdu. "Bana hatırlat diyecektim ama burada olmaz. Her ne kadar kalmak istesem de, bir gece için çok soğuk."

Haklıydı. Sıcaklık donma noktasının altına düşmüştü, ki bu yükseklikte yaz aylarında bile pek alışılmadık bir durum değildi. Ama yine de hayal kırıklığı yarattı.

Elini sırtında aşağı yukarı gezdiriyor, ağrıyan kaslarını yatıştırıyor, vücudunu karıncalandırıyordu ve kız neredeyse mırıldanarak ona doğru kıvrılıyordu. "Yani ... hipotermi ne kadar tehlikeli ki?"

Güldü. "Jake Carolyn'e bu gece Sugar Pine Point'te kamp yapabileceklerine söz verdi. Bu da değişiklik olsun diye benimle eve gelebileceğin anlamına geliyor."

Başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. Belki sesi yumuşaktı, ama bakışlarında gördüğü şey, onun hiç de öyle hissetmediğini söylüyordu. Bu sadece kibar bir teklif değildi. Gerçekten de geceyi onunla geçirmesini istiyordu. "Bu hoşuma gider. Beni çocukluk yatağında mı becereceksin?"

Utanç verici posterlerin var mı? Yatağın altına saklanmış porno?"

"Evet. Hayır. Ve hayır ..." Gölümseyerek onu öptü ve neredeyse eve hiç varamıyorlardı ama ikisinin de prezervatifi yoktu.

Yarım saat sonra Riggs'in araba yolundaydılar. Ön kapının kilidini açtığında kulübe karanlıktı. Grub, Jake ve Carolyn ile kamp yapıyordu. Tae'yi yatak odasına götürdü. Pencereden süzülen ay ışığında hızla birbirlerini soydular ve Tae kollarını ona sımsıkı doladığında yorganın altına girdiler.

"Hâlâ üşüyorsun," dedi kaşlarını çatarak ve onu kendine yaklaştırırken ellerini vücudundan aşağı kaydırды.

Tüm iyi noktalarını onun tüm iyi noktalarına karşı kıvrırken neredeyse mırıldandı ve erotik bir vaatle ona gülümsedi. "Belki biraz daha ısınıyorumdur."

Onları yuvarladı ve onu yatağa sabitledi. "Peki ya şimdi?"

"Hmm. Belki. Çalışmaya devam et."

Bir kahkaha atarak başını eğdi ve aynen öyle yaptı.

BİR NOKTADA, çok sonra, Riggs yatağından çıkan yenilebilir bir kıcı yakalamak için tam zamanında gözlerini açtı. "Tae?"

"Oh!" diye mırıldandı, sanki adam onu ürkütmüştü. "Um . . ."

Pencereden dışarı baktı. Dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı. "Geceyi burada geçireceğini sanıyordum, bu da sabaha kadar kalacağın anlamına geliyor."

"Sabahın dördü

sabahtır." "Hileci."

Giysilerini çıkarırken durdu ve yüz ifadesi yumuşayarak onu inceledi. "Seninle yatmak başka bir şey. Birlikte uyanmak gibi erkek/kız arkadaşça şeyler yapmak tamamen başka bir şey. Ben sadece senin gideceğini unutmamak için sınırlar koymaya çalışıyorum."

"Tamam . . ." Doğrulup oturdu. "Ama olmasaydım ne olurdu?"

Kaçmasına izin verdiğine inanmadığı sessiz sözler, şafak öncesi havada aralarında yankılanıyor gibiydi.

"Kalmayı düşünüyor musun? . kalmayı düşünüyor musun?" diye fısıldadı, sanki onun cevabından korkuyormuş gibi.

"Gerçek mi?"

Başını salladı ve adam elini uzatarak onu kollarının arasına aldı, yüzünü saçlarına bastırды ve gözlerini kapattı. "Böyle olduğumuzda, hiçbir yere gitmeyi hayal edemiyorum."

SABAH OLDUĞUNDA, gerçek sabah, gün ışığıyla birlikte, Riggs isteksizce kendini hâlâ uyuyan Tae'den ayırdı ve kafein almak için mutfağa girdi. Bir demlik kahve yaptı ve tam bir fincana dolduruyordu ki Tae'nin arkasından odaya girdiğini duydu.

"Vay canına," diye mırıldandı. "Çırılçıplakken sıcak kahve dökmek. Cesur adam."

Döndüğünde onu çoktan giyinmiş buldu. Hayal kırıklığı. Kupayı ona uzattı.

"Seni acele ettirmek istemem," dedi. "Çünkü inan bana, buradan manzara çok güzel, ama kurulum için göle gitmem gerekiyor."

Onları otuz dakika içinde kapıdan çıkardı. Onda çıkacaklardı ama zamandan kazanmak için birlikte duş almaya karar verdiler ve duşa girdikten sonra da hızlı bir sevişmeye karar verdiler, ki bu da hızlı bir sevişmeye *dönüşmedi* . . .

Göl kenarındaki park yerine yanaştığında Tae kamyonetinden inmek üzereydi ki Tae onun elini tuttu. "Hey."

Gülümsedi. "Hey. Gerçekten gitmeliyim-"

"Dün gece benim için gerçektir."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Çok gerçek."

"Oh." Yumuşak bir şekilde nefes aldı, dokunulmuş ve mutlu görünüyordu. Ağzını açtı ve adam "ben de" dediğini duymayı umdu.

"Teşekkür ederim," dedi.

Bir ritim aldı. *Teşekkür mü edeyim?* Gerçekten mi? "Ve . . . ?"

"Ve ..." Rüya gibi bir iç çekti. "Benim için de gerçektir." Onu işaret etti. "O yüzden bunu mahvetme."

Sinir yumağı dağıldı ve rahatlamanın yanı sıra şu anda adlandırmak istemediği bir sürü başka duyguyla güldü. "Yapmayacağım."

Bir saat sonra insanlar gelmeye başladı. Carolyn yanına gelip onu aradığında Riggs kıyı şeridinde tekneyi hazırlıyordu. "Az önce bir adam geldi, seninle konuşmak istiyor."

Riggs döndü ve yan taraftaki çimlerin üzerinde, bir ağacın altında duran bir adam gördü. Başında kasketi ve koyu renk güneş gözlükleri vardı ama şaşkınlıktan onun Andy Jameson olduğunu fark etti.

Ne oluyor be?

Riggs hızla etrafı tarayarak dev satranç oyununu kurmakta olan Tae'yi buldu. İçindeki acımasızlıkla Tae'nin yanına gitti.

Andy. "Burada ne yapıyorsun?"

Andy ellerini kaldırdı. "Dinle, bazı arkadaşlarım kardeşinle birlikte çalışıyor ve ben de gelmek istedim. Tae'nin burada olacağından emin değildim. Seni gördüğümde haber vermem gerektiğini düşündüm." Bir nefes aldı. "Gidebilirim. Yani, sorun olmayacağını düşünüyorsan... ?"

Kahretsin. Tae'nin hâlâ meşgul olduğundan emin olmak için tekrar baktı. Meşguldü ama bu bir saniye içinde değişebilirdi. "Onun burada olduğunu gördüğün anda arkanı dönüp gitmeliydin," dedi sertçe. "Oldukça tanınmaz haldesin ama kartal gibi bir gözü var."

"Biliyorum. Biliyorum." Andy kasketini çıkardı, parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra şapkasını yerine taktı. "Gelmekle bencillik ettim."

"İnanılmaz derecede."

"Ben sadece ..." Andy başını salladı. "Sadece ona bir göz atmak istedim."

"Bunu yaptın, yani-"

Sıcak bir kadın kolu Riggs'in etrafını sardı. *Tae.* Onu nerede olsa hisseder, kokusunu duyardı. Başını onun omzuna koydu ve ona gülümsedi. "Hey."

Kalbi durdu.

Ve Tae güldü. "Burası 'Hey, Tae, bu benim arkadaşım falanca' dediğin yer."

Andy elini uzattı. Bir erkeğin bakabileceği kadar şaşkın görünüyordu ama gülümsedi ve nazikçe, "Merhaba Tae," dedi.

"Merhaba." Tae'nin gülümsemesi sıcak ve cömertti ama Riggs hâlâ hareket edemiyor, nefes alamıyordu. Çünkü bunu o yapmıştı. Bir kutu solucan açmıştı ve aptallığının bedelini ödemek üzereydi. Kiminle konuştuğunu anladığında, muhtemelen onu bir daha asla görmek istemeyecekti ve bunu hak etmişti.

Bu yüzden, sadece ona sert ve geri dönülmez bir şekilde aşık olmakla kalmayıp, aynı zamanda ona *derinden* aşık olduğunu fark etmek çok zor bir zamandı.

"Buraya çocuklarınızdan biriyle mi yoksa yaralı savaşçı programıyla mı geldiniz?" Tae Andy'ye sordu.

"Aslında buraya kızımı kontrol etmeye geldim," dedi.

Bu ifade Riggs'i zihinsel felçten kurtardı ve adama boğazını sıkacağım bakışını gönderdi.

Andy ona bakmadı bile.

Bu da geriye tek bir hamlesi kaldığı anlamına geliyordu. B planı: *İtiraf etmek*. "Tae, seninle konuşmam gerek. Özel olarak."

Tae cevap veremeden April kızına gülümseyerek gruplarına katıldı. "Tatlım, Jake'in sana ihtiyacı var-" Sanki iradesi dışında ciğerlerinden dışarı atılmış gibi küçük bir nefes verişiyse kesildi. Durdu, Andy'ye sıırıkla vurulmuş gibi bakıyordu, yüzündeki kan çekiliyordu.

İşte tam o anda Riggs, Andy'nin anlattıklarının doğru olduğunu anladı. April gerçekten de ondan gitmesini istemişti ve Riggs daha önce Tae'nin yıkılacağını düşündüyse bile, şimdi Andy'nin burada durmasıyla her şeyin çok daha kötü olacağını biliyordu.

"Tae," dedi acilen. "Gerçekten konuşmamız gerek. Şimdi."

Başını salladı ama endişeyle April'a bakıyordu. "Anne? İyi misin?" "Uh" April gözlerini kırptırdı. Zorla gülümsedi. "Tabii ki iyiyim" dedi. yüksek, doğal olmayan bir ses. "Ama Jake'in şu anda senin yardımına ihtiyacı var, o yüzden belki Riggs bir dakika bekleyebilir."

Tae Riggs'e baktı. Yapmak istediği şey kusmakken, gülümsemek ve güven verici bir şekilde başını sallamak için elinden geleni yaptı.

"Tamam anne," dedi Tae sonunda. "Hemen döneceğim."

Tae yeterince uzaklaştığında, hâlâ Andy'ye bakmakta olan April, kendi başına dik duramıyormuş gibi Riggs'in koluna tutundu.

"Bu berbat bir durum," dedi sessizce ama yine de onu destekliyordu. "Tae'nin geri dönmesi ya da daha kötüsü Andy'yi tanınması için geçecek bir dakika içinde ikiniz de kendinizi toparlamalısınız. Çünkü bundan sonra ne olursa olsun, ezilen *o olacak*."

April Andy'ye bakmaya devam etti.

Andy konuşmuyordu. Belki nefes bile almıyordu.

"Hey." Riggs onu dürttü. "Beni duyduğun mu? Kendine gel dostum." April'a baktı. "Sen de."

Titrek bir nefes aldı ama başını salladı. "Bir dakikaya ihtiyacımız var."

Riggs başını salladı ve arkasını dönmek istedi ama kadın hâlâ kolunu tutuyordu ve onu geri çekiyordu.

"Ona söyleyecek olan *benim*," dedi şiddetle. "Beni duyuyor musun?"

Riggs başını olumsuz anlamda salladı. "En başta bunu ondan asla saklamamalıydım. Bunu yapmaya devam etmeyeceğim."

"Hayır! Anlamıyorsun!" April'ın gözleri doldu. "Eğer benden gelmezse, benden nefret edecek."

"Benim sorunum değil."

Andy kıpırdandı. "Hey, dostum, ses tonuna dikkat et."

Riggs adama yumruğunun suratına inmesine dikkat etmesini söylemek istedi ama ... haklıydı. Derin bir nefes aldı ve April'a baktı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Bunların hepsi benim pisliğim ve bunu biliyorum. Temize çıkmam gerek, bunu ben de biliyorum. Sadece onu kaybetmek istemiyorum, Riggs."

Başını sıkıca salladı, hepsinin amacının aynı olduğunu fark etmekten rahatsız olmuştu. "Ne yaparsanız yapın, çabuk yapın yoksa her şey biter. Ve çabuk derken, hemen şimdi, *burada* demek istiyorum. Çünkü kızınız bundan çok daha fazlasını hak ediyor."

Hepsinden.

Bölüm 25

April'ın varlığı yavaşlayarak tamamen durmuştu. Kalbinin kulaklarında attığını ve damarlarında kan pompalandığını hissedebiliyordu ama hareket edemiyordu. Ne yazık ki, hayatının bir uçurumun kenarında sallanıp durduğu hissine, *gerçek* korkunun ne olduğuna fazlasıyla aşinaydı. Tae'yi doğurduğu ve hastane personelinin onu ilk kez kollarına aldığı zamanki gibi. Sadece kendisi ve bu buruşuk, huysuz bebeğin kocaman, tereddütsüz gözlerle ona baktığını, ikisinin dünyaya karşı yalnız olduğunu bilmek. Ya da tek odalı dairelerini kaybettiğinde. Tamam, bu birden fazla kez olmuştu. Ya da yetersiz maaş çeklerinin onları bir sonrakine kadar beslemeye yetmediği zamanlar.

Yani evet... dehşet, panik ve endişeyle en iyi arkadaş olduğu yıllar olmuştu. Ve şu anda, gölün kenarında durmuş Tae'nin biyolojik babasına bakarken, birdenbire bu duygularla yeniden el ele tutuşmaya başlamıştı.

Tae'yi kaybetme.

Andy'ye bakarken aklından geçen tek net düşünce buydu. Katalizör. O olmasaydı, bunlar olmazdı.

Ve o olmasaydı, Tae de olmazdı.

"April," dedi sessizce.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağız." Riggs, "Bunu yapmak zorundayız," dedi.

Ve onun haklı olduğunu biliyordu. Başını salladı ama Andy'yi işaret etti.

"Geri çekil.

Bir dakikaya ihtiyacım var ve sen de geri çekilmelisin."

Andy başıyla onayladı ve kısa bir mesafe uzaklaştı. Belki üç metre. Mahremiyet için yeterince uzaktı ama tamamen gitmesini tercih ederdi. Ama gitmeyeceğini biliyordu. Buradaydı çünkü bir şey istiyordu ve ne istediğini bilmek için dahi olmaya gerek yoktu.

Riggs'in elinin uzandığını ve hâlâ kollarına batmakta olan parmaklarını kapattığını hissetti. Dokunuşu sıcaktı ve şu anda ondan ne kadar nefret etmesi gerektiği düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede nazikti.

"April."

Başını kaldırıp ona bakmayı başardı.

Gözlerinden bir şey anlaşılmıyordu ama vücudundaki gerginlik, onun da en az kendisi kadar kızgın olduğunu gösteriyordu. "İsteyeceğim son şeyin Tae'nin dünyasını ya da onunla olan ilişkini mahvetmek olduğunu biliyorsun. Ama hiçbir şey yapmayarak zaten ikisini de tehdit ediyorsun."

"Hayır. Andy buraya gelerek ikisini de tehdit etti. Eğer anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirseydi, her şey yoluna girecekti."

"Gerçekten mi?" diye sordu Riggs. "Çünkü son derece bağımsız, kimsenin hayatına girmesine izin vermekten korkan ve daha da kötüsü senden başka kimseye güvenmeyen bir kadın yetiştirdin. *Sana*, April. Sen onun için her şeysin ve tüm hayatı boyunca ona her gün yalan söyledin. Bu konuda nasıl hissetmesi gerekiyor, güvenmesine izin verdiği tek kişi ona bunca yıldır yalan söylüyor?"

April, Andy'nin Riggs'in sözleri üzerine gözlerini kapattığını bir an için fark etti ve yüzünü kapattı. Yüce Tanrım, bu nasıl oluyordu? "Dışarı çıkmaması gerekiyordu." Başını salladı ve ellerini indirdi. "Bunun gömülü kalabileceğini düşünmüştüm." Kendini tutabilmek için çok çabalıyordu ama Tae'nin ondan nefret ettiği düşüncesi midesini bulandırıyor.

"Geçmiş asla gömülü kalmaz," dedi Riggs kesin bir ifadeyle. "Ve o zaten bir şeyler olduğunu biliyor. Eğer sen ona söyleyemezsen ya da söylemek istemezsen, ben söylerim."

"Yapacağım!" Panik, nefes almayı uzak bir anı haline getirdi. Adamın ellerinden birini kendi elleriyle kavradığını ve sertçe sıkıldığını fark etti. Yüz ifadesi de en az tutuşu kadar sertti ve yutkunarak kendini onu bırakmaya zorladı. "Sadece bunu doğru şekilde yapmak için zamana ihtiyacım var."

Başını iki yana salladı. "Hâlâ anlamadın mı? Tek doğru yol ona yıllar önce söylemek olurdu."

Tanrım, kalbi acıyordu. "Tüm bunlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Yüzünden bir şey geçti. Suçluluk mu? Pişmanlık mı? "Bu Tae'nin anlatması gereken bir hikâye."

Sonunda dedi ki.

"Bu da ne demek oluyor?"

Çenesinde bir kas kıpırdadı. "Tae, AJ Strickland ismini aldıktan sonra onu aramaya başladım."

Gözlerini kırptırdı, yaşadığı şok yüzünden. "Kazmak."

Adam başıyla onayladı ama kadın şaşkındı. "AJ Strickland adını nereden almış olabilir?"

"Anlatacak hikâyesi var," diye tekrarladı.

Kadın ona baktı, daha fazlasını, *çok* daha fazlasını söylemesini bekledi ama adam hiçbir şey söylemedi. "Aman Tanrım, kelimeleri bilerek mi saklıyorsun?"

Sanki bu soru kendisine daha önce sorulmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Bakın," dedi. "Bu olaydaki rolümden gurur duymuyorum ama Andy'nin nerede yaşadığını öğrendikten sonra iyi bir adam olduğundan emin olmak için onunla konuşmaya gittim."

April ona baktı ve öfkesinin tamamının kendisine yönelik olmadığını şaşkınlıkla fark etti. Kendisine de yönelikti. "Ve?"

"O iyi bir adam."

Başını salladı, sonra neyi kaçırdığını fark etti. "Ziyareti Tae'den sakladın," diye tahmin etti.

Riggs parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Yapmamalıydım." Sert bir nefes verdi. "Bunun onu ne kadar inciteceğini anlıyor musun? Ve inan bana, Andy'yi bulduğum anda ona söylemediğim için zaten gezegendeki en büyük pislik gibi hissediyorum. Bunu onu güvende tutmak için yaptığım gerçeği onun için önemli olmayacak. Sonuçta senin sırrını sakladım, bu da beni senden daha iyi yapmaz."

Bu mutsuz gerçek yüzünden acı çekerken başını salladı. "Özür dilerim. Ona söyleyeceğim." "Ben yapabilirim," diye teklif etti Andy, hâlâ durduğu yerden, üç metre öteden.

onlardan. "Onunla gerçeklerle yüzleşmeye hazırım."

April'in Riggs'in haklı olup olmadığı, Andy'nin gerçekten iyi bir adam olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu ama bu işin böyle bitmesine izin veremezdi. "*Ben olmalıyım*," dedi, sesini sert ve güçlü çıkarmaya, paniklememeye çalışarak.

"*Bugün*," dedi Riggs.

"Bunu onun üzerine yıkamam, burada olmaz. Bana yirmi dört saat ver. *Lütfen*," dedi ve uzun bir aradan sonra adam isteksizce başını salladığında minnettar olduğunu hissetti.

Elinin zorlanmasından ne kadar nefret ediyordu *ama... ama*. Riggs'in sert bir adam olması tam da Tae'nin hayatındaki erkeğin olmasını istediği şeydi, onun için ayağa kalkmasını ve onun iyiliğini gözetmesini istiyordu.

Bu da onu çok sert ve haksız bir şekilde yargıladığı anlamına geliyordu.

Kadının kendisi hakkında düşündüklerinden en ufak bir rahatsızlık ya da endişe duyuyor gibi görünmüyordu. Orada duruyordu, 1.80'in biraz üzerindeydi, bir kadının bir erkekte olmasını istediği her yeri kaslıydı.

Saçları çoğunlukla kahverengiydi ama güneşte geçirdiği uzun günlerin etkisi altındaydı. Dağınıktı, sanki tarakla uğraşmamış gibiydi.

Güldüğünde gözleri parlıyordu. Bunu görmüştü ama şu anda gülmeye yakın bile değildi. Ama asıl önemli olan onun Tae'ye karşı ne kadar şaşırtıcı derecede tatlı ve nazik olduğuydu. Sabırlı ve nazik. İtiraf etmek istemese de, kızının neden ondan uzak durmakta zorlandığını bildiğini kendisine itiraf etmesine neden olan şeylerdi bunlar.

Onu kendisine bakarken yakalayınca kaşlarını kaldırdı. *Ne için alfa dili?*

"Bunu bilmenin hiçbir yolu yok," dedi. "Ama onun için yeterince iyi olduğunu düşünmüyordum."

Gülüştü mizahtan yoksundu. "Ah, biliyorum." Etrafına bakındı, belli ki Tae'nin yerini arıyordu. Jake ve diğer birkaç kişiyle birlikteydi ve görünüşe göre derin bir sohbete dalmışlardı. Riggs ellerini ceplerine soktu ve April'a çenesini yukarı kaldırmasını söyledi. "Sorun yok. Bırak ben alayım."

"Neye sahip olmak?"

"Engizisyon. Bunu istediğini biliyorsun."

Tanrı yardımcısı olsun, o yaptı. Gerçekten yardım etti. "Bu konuda dayanacak bir ayağım olduğunu sanmıyorum."

"*Sor.*"

Peki, eğer ona tam yetki veriyorsa, kabul ederdi. "Bu bir soru değil. Sadece bir gerçek. Nasıl görüldüğüne ve hakkımda ne düşünmen gerektiğine rağmen, Tae'yi dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm."

Gülmedi. Gülümsemedi. Ciddiyetle başını salladı. "Onu incitmek yapmak isteyeceğim en son şey."

"Sadık mısın?"

"Evet."

"Sadık mısın?"

"Evet."

"Tae'ye ne zamandır aşıksın?"

Sonunda bu onu durdurdu ve başını arkaya eğerek gökyüzüne **b a k m a y a** başladı. "İyi bir tane."

Bir nefes verdi. "Cevap vermek zorunda değilsin."

"Beni hazırlıksız yakaladın."

Başını salladı. "Bazen ısrarcı olabiliyorum."

Ona çok küçük bir gülümseme verdi. "*Bazen mi?*"

"Tamam, her zaman. Anne ayı olduğum için özür dilemeyeceğim. Tae'nin zor bir hayatı oldu ve bildiği tek yolla kendine bakıyor.

Nasıl? Bu konuda küstah ve alaycı ama herkes gibi duyguları ve özlemleri var. Kendine rağmen peri masalına inanmak istiyor."

Bunu başını eğerek onayladı. "O zaman bilmelisin ki, bir şekilde ona on yedi yaşındayken aşık oldum."

Şaşkınlık onu doldurdu. "Ah." Gözlerinin dolduğunu hissederek usulca nefes aldı. "Ben ... bilmiyordum."

"Ben de öyle. Bunu düzelt April." Sonra Andy'ye doğru başını salladı ve ikisinden de uzaklaştı.

APRIL VE ANDY aynı anda gölden ayrıldılar, Andy de onu Sunrise Cove Diner'a kadar takip etti. Karşılıklı oturdular, April suçluluk, pişmanlık ve korku içinde boğuluyordu.

Garson kız elinde sipariş defteriyle gelene kadar birbirlerine baktılar. Önce April'a baktı. "Hey, hayatım, ne alırsın?"

Biri için kalp krizi . . . "Sadece biraz sıcak çay, lütfen." "Elbette." Beklentiyle Andy'ye döndü.

"Bir kahve, teşekkür ederim," dedi.

Tekrar yalnız kaldıklarında birbirlerine biraz daha baktılar. Sıcak bir dakika olmuştu ve April karşısındaki sessiz, sertleşmiş adamda genç hayduttan bir iz bulmaya çalıştı ama bulamadı. Sonunda April konuşmaya başladığında, adam da aynı anda konuşmaya başladı. İkisi de gergin bir kahkaha atarak gerginliği biraz olsun azalttı.

"İdamına yürüyormuş gibi görünüyorsun," dedi ve masanın öbür ucuna uzanarak ellerini onunkilerin üzerine koydu. "Sorun yok April. Sadece konuşuyoruz. Her şey yoluna girecek."

Başını salladı, sonra başını salladı çünkü artık hiçbir şey yoluna girmeyecekti, bir daha asla. Bedelini ödemek zorundaydı. Kaderini kabul etmeliydi. Bunu biliyordu. "Seni geçen yıl kısa bir süre gördüğümü biliyorum, ama ... "Büyüyünce neye benzeyeceğini hep merak etmişimdir."

Ellerini uzattı, *işte buradayım* der gibi. Çok nazik davranıyordu ve belki de Riggs'in haklı olduğunu, Andy'nin iyi bir adam olarak yetiştiğini düşündü.

Bu da her şeyi çok daha kötü hale getirdi.

"Bir yolunu buluruz," dedi. "Seni tanıyorum. Daha azını kabul etmezsin."

Gözlerinin dolduğunu hissetti. "Beni tanı mıyorsun. Artık tanı mıyorsun. Ve her halükarda, senden gitmeni ve geri dönmemeni isteyerek yaptığım şey ..." Titrek bir nefes aldı. "İyi bir insan senden bunu istemezdi."

Uzun bir süre onun bakışlarını tuttu. "Yapman gerekeni yaptın."

Buna inanmayı ne kadar da istiyordu. "Gerçekten Tahoe'da kalmak için mi döndün? Tüm olanlardan sonra asla geri dönmeyeceğini sanıyordum."

"Bir gece on beş yaşında tatlı bir kızdan faydalanıp onu baştan çıkarmamı ve hamile bırakmamı mı kastediyorsun? Sonra da başımı kanunla belaya sokmakla kalmayıp bir çeteyi de peşime takacak kadar aptal olmamı mı?"

"Benden faydalanmadın," diye boğazını sıkarak konuşmayı başardı. "Vahşi tarafta bir yürüyüş istedim ve aldım. O gece olanlardan ikimiz de sorumluyduk ve ikimizin de birbirimizi bir daha görmek gibi bir niyeti yoktu, bir ilişki istemeyi bırakın. İkimiz de aynı fikirdeydik."

"Sonrasında olanları yutmayı daha kolay hale getirmiyor." Uzun bir süre ona baktı. "Neredeyse hayatını mahvediyordum. Güvende kalmak için taşınmak zorunda kaldın. Seni asla suçlamadım April, bunların hiçbirini için."

Ve bu iyiliğinin karşılığını ondan bir daha geri dönmeyeceğine dair söz alarak ödemişti.

"Neden şimdi burada olduğuma gelince," dedi ve omuz silkti. "İyi ya da kötü, Tahoe bildiğim tek evdi. Elimden geldiğince uzak durdum ama emekli olduktan sonra geri dönmek istedim."

April ona baktı ve sadece onun baba olma şansını çalmakla kalmadığını, aynı zamanda evini de elinden aldığını fark etti. Ya da en azından rehin tuttuğunu. Buranın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve buradan zorla çıkarılmayı hayal bile edemezdi. Yine de ona yaptığı şey buydu. "Benden nefret ediyor olmalısın."

"Kızımın annesinden asla nefret edemem. Sen yapman gerekeni yaptın." Garson içeceklerini getirdiğinde durakladı ve garson tekrar gidene kadar bekledi. "Harika bir kadın yetiştirmişsin. Büyürken hep istediğim şeyi ona verdin."

"Neymiş o?" diye sordu.

"Sevgi dolu bir anne."

Bunu herhangi bir kin ya da kötü niyet belirtisi göstermeden söyledi ve April derin bir nefes aldı. "Evlendiniz ve çocuk sahibi oldunuz mu?"

"Tae benim çocuğum."

"Evet," dedi usulca. "Özür dilerim, düşüncesizlik ettim. Senin gözlerine sahip. Ve değer verdiği kişilere olan şiddetli sadakatin."

Başını salladı, sonra başını salladı. "Ve cevabım hayır, hiç evlenmedim ya da başka çocuğum olmadı."

"Neden?"

"Çünkü o zamanlar Tae'nin hayatında kalmak için mücadele edecek kadar cesur değildim. Başka bir çocuk sahibi olmak istemiyordum, çünkü Tae bunu öğrenirse, başka bir aile kurmak için onu terk ettiğimi düşünmesini istemiyordum."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı, kendini tutmaya çalışarak. Onun üzerine yıkılmasına ihtiyacı yoktu.

Ona hayatındaki en iyi, en şaşırtıcı şeyi *vermişti-Tae*.

Peki o ne yapmıştı? Tae'nin hayatındaki en önemli insanlardan birini uzak tuttu. Bencilce. Çok bencilceydi ve bunun için kendinden nefret ediyordu. "Andy-"

"Bir keresinde bana terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğini söylemiştin. Bunun Tae'ye olmasına izin vermeyeceğini söylemiştin. Sonunda hapse girip çıkma ihtimalimin olduğunu biliyordun, bu yüzden benden çekip gitmemi ve asla geri dönmememi istedin. Yaptığın şeyi sevginden dolayı yaptın," dedi. "Anladım. Anladım. Hâlâ da anlıyorum." Durakladı. "Peki ya sen? Hiç evlendin mi ya da başka çocukların oldu mu?"

Kadın homurdandı. "Denemediğim için değil. Kendim için seçim yapma konusunda her zaman iyi değildim. Ama umarım bu değişiyordur."

Başını eğdi. "Biriyle birliktesin."

Yumuşak bir kahkaha attı ve Ace'i düşünerek gözlerini kaçırdı. Onunla birlikte değildi. Ama ikisi de bu kadar zarar görmüş olsalar bile, aralarında çok küçük bir şey varmış gibi hissediyordu. "Hayır." Bir omzunu kaldırdı. "Belki."

Başını salladı, diğer her şeyi kabul ettiği gibi bunu da aynı zarafetle kabul etti.

"Bundan ne istiyorsun?" diye sordu ve geleceğini bildiği ama duymak istemediği cevap için nefesini tuttu.

Hiç tereddüt etmedi. "Kızımı tanımak istiyorum."

Evet. İşte buydu. En büyük korkusu. En büyük kabusu gerçek oldu.

"April, yıllar önce bir karar vermene izin verdim çünkü seni hak etmediğimi biliyordum," dedi. "İkinizi de. Utanç verici ama çekip gitmek, kalıp savaşıma kararı vermekten daha kolaydı." Onun bakışlarını tuttu. "Ama ben artık bir çocuk değilim. Artık ona sunacak bir şeyim var. Eğer ilgilenirse, bir ilişki."

April elini kalbine götürmüştü, sıkıca bastırıyordu. "Eğer ona söylersem benden nefret edecek."

"Kızgın olabilir," diye kabul etti. "Ama senden nefret etmeyecektir. İlişkiniz bunun için çok güçlü."

"Nereden biliyorsun?"

Telefonunu karıştırdı, sonra da ona fotoğrafları göstermek için çevirdi. Tae'nin anaokulu mezuniyeti, lise mezuniyeti, üniversite mezuniyeti. Hepsi uzaktan çekilmişti. "Çocuğumuz çok zeki," dedi sessizce.

Nefesini içine çekti ve sonra ona baktı. "Tae'nin üniversite bursu. O sendin."

Sadece ona baktı.

Yüce Tanrım, o yapmıştı. Tae, Cal Poly San Luis Obispo'nun işletme okuluna kabul edildiğinde, gitmesi için yeterli paraları yoktu. Tae bulabildiği her bursa başvurmuştu ama rekabet o kadar şiddetliydi ki hiçbir şey alamamıştı. Son başvuru tarihinden birkaç gün önce aniden bir burs çıktı. Tam burs.

April o sırada bunu sorgulamamıştı, bulduğu altın küpü için minnettarlık duymakla meşguldü.

"Sen benim paramı almazdın," dedi Andy. "Bir baba olarak, o anda yapabileceğim tek şekilde kızımın yanında olmam gerekiyordu."

Ergen bebeğinin babasıyla hiçbir şey yapmayı inatla reddetmek yerine yardımını kabul etseydi, yıllarca Tae'nin geçimini sağlamak için mücadele etmeyecekti. Kızları için işler çok daha kolay olurdu. Ve bu onun katlanması gereken kişisel bir utançtı. Tae onu nasıl affedecekti? Çok basitti. Affetmeyecekti. "Çok özür dilerim. I-"

"Dur." Peçeteliği ona doğru iterek ağladığını fark etmesini sağladı. "İkimiz de bazı şüpheli kararlar verdik," dedi. "Daha yaşlı ve daha akıllı olsaydık farklı olabilecek kararlar. Ya da hayatımızda bize yol gösterecek birileri olsaydı."

Andy ona pişmanlık dolu gözlerle bakarken başını sallayarak burnunu sildi ve gözlerini kuruladı. "Seni tanımaya bile çalışmayan serseri bir çocuk olduğumu biliyorum ama sonunda büyüdüm April. Bildiğin gibi, pişmanlıklar berbattır ve bende de onlardan bir sürü var."

En azından aynı fikirde olduklarını bildiği için rahatlamıştı. En azından olabilecekleri kadar. "Ben de büyüdüm," dedi. "Artık kararlarımı sadece tek bir kişiyi düşünerek veriyorum, Tae."

"Elbette," dedi.

"Bunu düzeltmek zorundayım. Bunu *düzelteceğim*." Nasıl olacağını Tanrı bilirdi ama bir yolunu bulacaktı.

Tekrar başını salladı ve bu kez yüzünde küçük bir gülümseme vardı.
"Belki bu sefer aynı sayfadan doğru yapabiliriz."
Bir nefes verdi ve küçük bir gülümseme buldu. "Bu hoşuma giderdi."

Bölüm 26

April mutfağında durmuş, pencereden dışarı, o güne kadar gördüğü en görkemli mor, mavi ve kırmızı lekeli gün batımına bakıyordu. Tae'nin eve gelmesini beklerken, duvardaki saatin *tik* taklarını dinlerken, bunun tadını çıkarabileceğinden değil. Yaklaşan bir bomba gibi.

Andy onun arkasındaki masada oturmuş kahve içiyordu. Tae'ye gerçeği April'in tek başına söylemesi yerine birlikte söylemeye karar vermişlerdi. O zamanlar bu yapılacak en akıllıca şey gibi görünmüştü, ama Tae'nin eve gelmesini beklerken bir noktada -buzdolabındaki kurabiye hamurunu açmış ve tüm küveti pişirmişti- fikrini değiştirmişti.

Şimdi suçluluk duygusu, stres ve ... içinde boğuluyordu. 120 kurabiye. Ama kafası netti. Tae'yi herkesten daha iyi tanıyordu ve Andy buradayken bunu bu şekilde yapmak doğru değildi. Tae kendini çeteleşmiş hissedecekti ve kızının yalanlardan daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da hazırlıklı olmadığı bir durumun içine girmekti.

"Hayır," dedi ve başını sallayarak pencereden uzaklaştı. "Bu yanlış. Üzgünüm ama senin burada olman onun gözünü kör edecek, bu da benim ona tek başıma söylememden çok daha kötü."

Andy başını salladı. "Seni anlıyorum ve onu en iyi sen tanıyorsun, ama April, *ikimiz* de hatalıyız. Senin kötü adam olmanı istemiyorum. Onunla olan ilişkini mahvetmek isteyeceğim *son* şey."

"Onunla olan ilişkim hakkında neden endişelendiğinizi gerçekten anlamıyorum."

Derin bir nefes aldı ve kahvesini itti. "Lütfen yanlış anlama ama bu sadece seninle ilgili değil. Aynı zamanda kızımla istediğim ilişkiyle de ilgili. I-"

Tae arka kapıdan girdi. "Aman Tanrım, kurabiye kokusu mu alıyorum? Gerçek pişmiş kurabiye gibi mi? Özel durum nedir?"

Andy ayağa kalktı.

Başka koşullar altında olsa April gülerdi. Ama o bir fırıncı değildi ve bunu ikisi de biliyordu. "Tae," dedi usulca, yüreği ağzına gelerek.

Tae telefonundan başını kaldırdı ve April'in mutfağındaki adamı görünce dondu kaldı. Göldekinin aksine, güneş gözlüğü takmıyor ya da şapka takmıyordu. Temiz tıraşlıydı, saçları hâlâ asker gibi kısaydı, geçit töreninde duruyordu ve April'in şöminesindeki fotoğraftaki genç askere çok benziyordu.

"Kimsin sen?" Tae zaten biliyormuş gibi yavaşça sordu.

"Onunla gölde tanıştın," dedi April, yüreği ağzına gelerek.

Tae gözlerini ondan hiç ayırmadı. "Evet," dedi. "Ama aynı zamanda
onu."

Andy başını salladı. "Evet."

Tae'nin tavrıyla ilgili her şey bir anda değişti. Gülümseyen ve kaygısız bir halden, dolu fırtınasındaki bir cam tabakası gibi gergin bir hale büründü. Gülümsemesi çoktan gitmiş, gözleri okunamaz halde April'a doğru döndü.

Ve o anda April anladı. Gerçekten de çok uzun süre beklemişti ve hayatında önemli olan tek şeyi kaybetmek üzereydi.

"Sana ve annene konuşmanız için biraz özel zaman vereceğim-"

"Bekle." Tae'nin gözleri onu içine çekerken kısılmıştı. "Bunca zaman sonra ne cüretle ortaya çıkarsın? Senin öldüğünü sanıyorduk. Anneme yalan söyledin, beni büyütmesi için onu yardımsız bıraktın-"

April başını salladı. "Tae-"

Tae, Andy'ye kapıyı göstererek, "Hayır, çık dışarı," dedi. "Sadece defol git ve bir daha geri gelme."

"*Tae.*" April, Andy'nin çıkamaması için kapıyı kapatmak üzere harekete geçti.

Tae ona doğru döndü, yüz ifadesi öfkeden şoka ve April'in ciğerlerindeki havayı alıp götüren, kalbi durduran bir ihanete dönüştü.

Tae ona baktı. "Sen . . onu buraya mı davet ettin?"

"Evet. Çünkü sana bir şey söylememiz gerekiyordu. *Benim* yaptığım bir şeyi."

Tae yaklaştı ve April'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Anne? Ne demek istiyorsun?"

Şu anda bile, gerçekle yüzleşirken Tae'nin onun yanında yer alması, onu teselli etmesi konuşmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu. Ama gerçeği saklamaktan bıkmıştı. Tae'nin ellerini nazikçe kendi elleriyle sıktı. "Her şeyi berbat ettim bebeğim. Uzun zaman önce çok acele bir karar verdim, öyle bir karar ki

bir yalana yol açtı, o da bir başkasına, sonra bir başkasına. Ve şimdi ..." Nefesini içine çekti. "Şimdi ..."

Tae gözlerini kırıştırdı, annesinin ellerini bıraktı ve geri çekildi. "Bunun doğum belgemde neden 'baba' olarak bir isim yazmadığıyla bir ilgisi var mı?"

April bir an için gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. Bugünün geleceğini biliyordu. "Evet. Ve bu ... karmaşık. I-"

"Hayır." Tae elini kaldırdı. "Bunca zaman sana bunu sormaya korktuğumu biliyor muydun, çünkü senin için acı verici bir zamanı gündeme getirmek istemiyordum? Bana yalan söylediğin hiç aklıma gelmedi mi? Cevapları alana kadar sessiz kalarak seni koruduğumu sanmıştım ama vay be. Şaka benim üzerimdeydi."

Kalbi kırılan April bir nefes aldı. "Tae-"

"Bana tek bir şey söyle. Onun öldüğü konusunda bana yalan söylemek kimin kararıydı?"

"İkimizin de," dedi odadaki "o".

April suçun bir kısmını onun üstlenmesine izin vermenin çok kolay olacağını biliyordu ama bunu yapamazdı. Tae bu bilgiyle ne yaparsa yapsın, Tae'nin onu terk etmesi anlamına gelse bile, bu onun her şeyi kabul etme şansıydı. Kızının kendi seçimini yapmasına izin vermeliydi. "Hayır, bu *benim* hatamdı Tae, sadece benim hatam. Yalancı olan o değildi. Ben yalancıydım."

Tae gözlerini kapattı ve açtığında buz gibiydiler. "Bir *hata* mı? Hayatımın her gününü etkileyen yalana böyle mi diyorsun? Şu anda ciddi misin?"

Aril ona doğru uzandı ama Tae geri çekildi. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Gerçeği bilmekle kalmadın, aynı zamanda benden de sakladın."

Boğazı ağrıyan April başını salladı. "Evet. Ama-"

Ama hiçbir şey olmadı. Tae döndü ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

April onun peşinden gitmeye başladı ama Andy onu durdurdu. "Ona düşünmesi için bir dakika ver. Geri gelecektir."

Onu boğan duygu yoğunluğu yüzünden zar zor konuşabiliyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü cevaplar isteyecektir. Ve bu cevaplara sahip olan tek kişi sensin. Ayrıca," dedi ve ona çok küçük bir sempatik gülümseme vererek, "ikinizin birbirinizi nasıl sevdiğinizi ve önemsedığınızı gördüm."

April başını salladı. Sevginin her zaman yeterli olmadığını herkesten iyi biliyordu. Bir zamanlar ailesi onu sevmiştir. Ta ki sevmeyene kadar. Aşık olduğu her erkek de aynı şekilde. Ama her zaman Tae'yle sonsuza dek birlikte olacaklarına inanmıştı. Bunu düzeltmek zorundaydı. Başka çaresi yoktu. "Onun güvenini tekrar kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Andy başını salladı, gözleri onun hissettiği aynı kararlılıkla doluydu. "Bu ikimiz için de geçerli."

Jake, "Ahşap zemini çıplak bırakıyorsun," dedi.

Riggs oturma odasında dolaşmaya devam ederken onu görmezden geldi. Saat geç olmuştu, neredeyse ondu ve Tae'den hiçbir haber alamamıştı. Aramış, mesaj atmış, evine gitmişti.

Kız ortadan kaybolmuştu ve adamın içinde çok kötü bir his vardı.

Tae'nin kapısını çaldığında, April kafasını dubleksin kendi tarafından uzatmıştı, gözleri kızarmış, cildi lekelenmişti. "Gitmiş," dedi.

"Ona sen söyledin."

Başını salladı ve kapıyı kapattı.

Riggs kendini azarlayarak eve dönmüştü. Ona her şeyi iki gün önce, Ace ona Andy'nin adresini verdiğiğinde anlatmalıydı. Sonra da April'in ona söylemesini beklemeyi kabul ederek hatasını daha da derinleştirmişti. Kendini suç ortağı yapmıştı. Bir suç ortağı.

Artık sana hep kızgın olacak. Hayatındaki diğer her şeyi mahvettiğin gibi bunu da mahvettin. Yalnız olmaktan memnun olmayı ne zaman öğreneceksin?

Ama Tanrım, yalnızlıktan bıkmıştı.

Jake, "Burada kendimi tekrarlamak istemiyorum ama ona gerçekten söylemeliydin," dedi.

Riggs ona ölümcül bir bakış attı.

"Tekerlekli sandalyedeki bir adama ilk yumruğu atıp atamayacağınızı merak ediyorsanız, deneyebilirsiniz..."

Riggs hırladığını duydu ve kardeşine doğru bir adım attı ama Carolyn aralarına girdi, erkek arkadaşına ters ters bakarken sırtı Riggs'e dönüktü. "Gerçekten mi? Onu yere düştüğünde tekmeleyecek misin?"

"Dürüst ol," dedi Jake. "Riggs'in yaptığı kadar aptalca bir şey yapsaydım, önemli bir şeyi, seni doğrudan ilgilendiren bir şeyi saklasaydım, sen-"

"Kıçına tekmeyle basacağım," dedi Carolyn yumuşak bir sesle. "Ama kabul edelim ki

Benimle *bir sürü* hata yaptın ve ben hala buradayım."

"Ne tür hatalar?" Riggs, onun için herhangi bir umut olup olmadığını bilmek isteyerek sordu.

Jake cevap vermedi.

Carolyn homurdandı. "Bana hayatının ilişkilere uygun olmadığını söyledi. Aşık olabileceğine bile inanmadığını, çünkü öyle yaratılmadığını söyledi. Beni ilk yıldönümümüzde terk etti çünkü bir şekilde kendine rağmen bir ilişkiye girdiği için çılgına dönmüştü."

Riggs kaşlarını kaldırıp Jake'e baktı. Jake bunu da görmezden geldi.

"Devam edeyim mi?" Carolyn sordu.

"Evet," dedi Riggs.

"Hayır," dedi Jake.

"Kahretsin." Riggs başını salladı. "İkimiz de çok aptalız."

"Adama A artı verelim," dedi Carolyn. "Biraz öz farkındalığı olan bir Copeland erkeği."

Jake onun elini çekti ve kız kucağına düştü. Onu kollarıyla sardı ve yüzünü boynuna gömdü. "Benden vazgeçmediğin için teşekkürler."

"Asla."

Riggs odadakilere, "Sadece ona bazı cevaplar vermek istedim," dedi. Tae'nin babasının iyi bir adam olduğundan emin olursa, ona ne kadar değer verdiğini göreceğini düşünmüştü. Onu ne kadar sevdiğini. Belki yaptığı hataları da anlayacak ve onu affedecekti.

Ama bu, kalbini bağlamak için çok fazla belki demekti.

"Onun cevaplarını aldın," dedi Jake. "Sadece ondan sakladın."

Doğru. Ve bu süreçte, kendini tamamen mahvetti. Tae bir sürü harika şeydi, ama güvenmek? Onlardan biri değildi. Hiçbir şey onu ihanet kadar incitemezdi ve o da tam olarak bunu yapmıştı.

Biri kapıyı çaldı. *Lütfen Tae* olsun. Kapıyı çekip açarken aklından geçen tek şey buydu.

Titreyen ve tamamen yıkılmış görünen Tae'ydi. Kırılma noktasına ulaşmıştı. Cevaplara ihtiyacı vardı ve bunun ona neye mal olacağını umursamıyordu. Ona neye mal olacağını biliyordu.

Her şeyi.

Kalbinin derinliklerinde öyle bir acı hissetti ki, buna dayanabileceğini sanmıyordu. Bu onun suçuydu. Bunu o yapmıştı.

"Hepsi yalandı," dedi kalın bir sesle. "Babam gerçekten ölmedi." Yüreği sızlayarak ona uzandı. "Biliyorum bebeğim. Çok üzgünüm."

Arkasından Jake ve Carolyn'in gizlice mutfağa girip arka kapıdan çıktıklarını duydu ve bir dakika sonra Jake'in kamyoneti kükreyerek uzaklaştı. Riggs Tae'yi içeri taşıdı ve ona sarıldı. Onu can simidiymiş gibi kavırıyordu ve sonra aniden durdu, gözyaşları içindeki yüzünü yavaşça onunkine doğru kaldırdı. "Bekle. Sen . . *biliyor muydun?*"

Kafasının içinde yumruk sesleri duyabiliyordu. Kendi kaderini mühürlerken tabutuna çakılan çiviler. Ama ona bildiği her şeyi anlatacak ve sahip olduğu her şeyi verecekti.

TAE Riggs'e baktı, hâlâ titriyordu, hâlâ acıya kilitlenmişti ve şimdi onun vereceği yanıtı beklerken nefesini tutuyordu.

Adam kızın bakışlarıyla karşılaştı, pişmanlık bakışlarında yüzüyordu ve kız daha adamın boğuk sesi "Evet" demeden cevabı biliyordu.

Ve burada, zaten olduğundan daha fazla acı çekemeyeceğini düşünmüştü. "Aman Tanrım." Kapıya doğru döndü, nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu, sadece gitmesi gerektiğini biliyordu. Şimdi. Kendini zar zor bir arada tutuyordu ama içindeki çatlakların genişlediğini hissedebiliyordu. Kırılmak üzereydi.

Ama bunu yalnız olduğu zamana saklayacaktı. "Tae-"

"Hayır." Arkasını döndü. "Herkes biliyor muydu? En son ben mi öğrendim?"

Cevap vermesine gerek yoktu, her şey yüzünden okunuyordu. "Ve sen bana söylemedin." Elini kalbine götürdü, belki baskı kalbinin parçalanmasını engeller diye düşündü. "Neden? Bu *benim* hayatım Riggs ve ben kırılgan bir şeftali değilim ki."

Adam ona elini uzattı ama kadın geri çekildi, elini kaldırarak adamı durdurdu çünkü adamın şu anda ona dokunmasına imkân yoktu.

Ya da bir daha asla.

"Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu. "Tae-"

"

"Ne kadar sürecektir?"

Adam da onun hissettiği kadar yıkılmış görünüyordu ama o hissetti. Vermedi. Ver. Bir bok vermedi. "Okul kütüphanesindeki o günü biliyor muydun?" diye sordu.

"Hayır."

Onun gözlerinin içine baktı ve bunun doğru olduğuna karar verdi. "Peki ya dün gece?"

Yüzünü buruşturdu. "I-"

"Ne zaman, Riggs? Ne zaman öğrendin?"

"İki gün önce, Ace babanın adresini bulduğunda. Adamla tanışmak ve iyi olup olmadığını görmek istedim."

Ağzı bir karış açık kaldı. Ve ortaya çıktı ki, kızgın öfke midesinde ekşime yapmış. Bildiğim iyi oldu. Elini göğsüne götürdü ve bastırdı. Önce cevaplar. Kalp krizi sonra. "Ace?"

"O harika bir araştırmacı. Herkesi ve her şeyi bulabilir."

"Yani babamı buldu - açıkça senin isteğin üzerine, sana bunu kendi başıma yapmak istediğimi söylememe rağmen - ve sonra sen onu görmeye gittin. Hem de bensiz. Doğru mu anladım?"

Ona hakkını vermeliydi, bakışlarını tutmuştu. "Evet."

Titrek bir nefes aldı. "Gölde kendi babama kendimi *tanıttım*."

Yüzünden yine pişmanlık geçti. "Ortaya çıkacağını bilmiyordum. Ona temas kurmanın *sana* bağlı olduğunu söyledim, ona değil."

"Ona söyledin ..." Durdu ve başını iki yana salladı, öfke üstüne şaşkınlık, hepsinin üstüne de incinmişti. "Neden *bana* söylemedin?"

Stresliymiş gibi derin bir nefes aldı. "Annen bunu düzeltmesine izin vermem için bana söz verdirdi. Ona bir gün vermeyi kabul ettim. Eğer sana her şeyi anlatmazsa, benim anlatacağımı söyledim."

Ve vuruşlar gelmeye devam etti. "Bunların herhangi birinin daha iyi olması mı gerekiyor? Aradığımı *bildiğin* bilgileri sakladın. Babamın hayatta olduğunu ve annemin bir yalancı olduğunu biliyordun."

"Tae, bunu seni incitmek için yapmadım. Onlar da yapmadı. Gerçeğin annenden gelmesinin daha az acı verici olacağına gerçekten inandım."

"Yanlış düşünmüşsün." Tekrar kapıya döndü, sonra gözlerini kapadı, acının içine sızmasına izin verdi ve sadece annesiyle olan ilişkisinin değil, Riggs ile olan ilişkisinin de alevler içinde kaldığını fark etti. "Bana yalan söylemekle kalmadın, babamı canlı buldun ve onunla benden önce tanıştın. O anı benden çaldın Riggs."

Alnını kapıya dayadı ve gözyaşlarının bir dakika daha akmamasını diledi. İhtiyacı olan tek şey buydu. Bir dakika.

"Çok üzgünüm," dedi usulca, daha önce hiç duymadığı bir duygusallıkla. "Seni korumaya çalışıyordum."

Başını salladı ve ona doğru döndü. "Hayır." Ona bir parmak salladı. "Buna *hakkın yoktu*." Bakışlarını herkesten çok güvendiği adamın yüzünden ayırdı ve kendine sarıldı. "Kahretsin," diye fısıldadı. "Seninle iyiydi, çok iyiydi. İyiden de iyiydi. Gerçekten aramızda bir şeyler olduğunu sanmıştım-"

Ona bir adım daha yaklaştı. "Var."

Başını iki yana salladı ve onu biraz itti, bir yandan da ellerini gömleğinin içinde tutuyordu, zihni ve bedeni yine savaştaydı. İç çekerek onun kendisini içine çekmesine izin verdi. Adam onu alnından öptü ve kadın gözlerini kapattı. "Sana çok kızgıyım," diye fısıldadı kalın boğazının arasından.

"Biliyorum. Sadece seni korumak istedim ama yapamam. Böyle bir şeyden değil." Ona bu acıyı yaşatamadığı ve daha fazlasına neden olduğu için gerçekten pişmanlık duyuyor gibiydi. Büyük, sıcak, katı ve lanet olsun ki rahatlatıcıydı.

Kendini onun içinde kaybetmekten başka bir şey istemiyordu. O da bunu yapabilirdi, ona unutturabilirdi. Ama unutmamasına izin veremezdi. Bu olmazdı. Kendine izin vermesi gerekenden çok daha uzun bir sürenin ardından uzaklaştı.

"Tae, gitme."

Sözlerindeki şiddet ve duyguya şaşırarak yüzünü yukarı kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı, kalbi göğsünün içinde ters dönmüştü. Ama omurgası dimdik durdu. "İstemiyorum," dedi dürüstçe, sonra zorlukla yutkunmak zorunda kaldı. "Ama sen bana güvenmedin. Ve şimdi ben de sana güvenemiyorum."

Yüz ifadesi acımasızdı. Ve acılıydı. Her şeyin bittiğini biliyordu. Başını eğdi ve onu öptü, tatlı ve sevgi dolu, her zamanki gibi aynı kıvılcımla ve geri adım atmadan önce bir dakika daha ona sarıldı. Bu sefer sonsuza dek. "Hoşça kal, Riggs." Ve sonra hayatında ilk kez yapmak istemediği bir şeyi yaptı. Uzaklaştı.

Bölüm 27

Tae karanlık gece boyunca aklında hiçbir hedef olmadan araba sürdü. Ama sonunda, ona yalan söylemediğinden emin olduğu tek bir kişi vardı. Kenara çekerek Riggs'e mesaj attı:

Babamın adresini istiyorum.

Telefonu hemen çaldı ama aramayı duymazdan geldi. İki saniye sonra adresi içeren mesaj geldi.

Babası South Shore'da yaşıyordu. Dar, virajlı, çarpıcı bir otoyolda göl boyunca ilerledi. Normal şartlar altında, ay ışığında muhteşem gölü kucaklayan dağların kalpleri durduran görüntüsünden etkilenmesine izin verirdi. Ama bu gece arabayı tek bir amaçla kullanıyordu.

Neler olduğunu öğrenmek için.

Dar bir yola sapıp babasının evini bulduğunda neredeyse gece yarısı olmuştu. Gölden yaklaşık beş blok ötede, on sıranın üçüncüsü olan küçük bir kulübede yaşıyordu. Eski bir A-çerçevesi tarzındaydı, etrafındaki sık çam ağaçları sayesinde karanlıktı ama bahçeleri seyrek de olsa düzenliydi.

Tae patikadan 3 numaraya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı.

AJ Strickland, nam-ı diğer Andy Jameson, bir kot pantolon, bir baba kazağı, uyumsuz çoraplar ve burnuna takılı okuma gözlükleriyle cevap verdi. Onu gördüğüne şaşırdığı her halinden belliydi. "Tae."

"İçeri girebilir miyim?"

"Her zaman." Geri adım attı. Oturma odası küçüktü, iyi yaşanmıştı ama şaşırtıcı derecede misafirperverdi. Odanın ortasında durdu ve yavaşça bir daire çizerek, kendisini içermeyen hayatının burada nasıl olduğunu görmeye çalıştı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu sessizce arkasından.

"Öyle sanıyordum ama ..." Lanet olası gözleri dolduğunda yüzünü ona döndü. "Henüz değil," diye fısıldadı. Ellerini havaya kaldırdı. "Sana nasıl hitap edeceğimi bile bilmiyorum. Andy mi? AJ?"

"Bugünlerde Andy olarak tanınıyorum. Gerçek adım Andrew Jameson, yani ikisi de olur."

Başını salladı ve sonra küçük bir hıçkırık kaçarken başını salladı.

"Tae," dedi acı ve pişmanlık dolu bir sesle. Hâlâ elinde tuttuğu kitabı gözlükleriyle birlikte bir kenara fırlattı ve kollarını açtı. Kız ne yapmak istediğini anlayamadan onun içine yığılıverdi. Sarılışı sıcak ama dikkatliydi, sanki camdan yapılmış gibiydi ve bu onu biraz daha fazla ağlattı.

Babasıyla ilk karşılaşmasının böyle olmasını istememiş olabilirdi ama bu sarılma, yıllar boyunca hayal ettiği her şeydi. Ve tamamen yabancı olmasına rağmen, tanıdık geliyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı huysuzca, geri çekilerek.

"Asla üzülme, benimleyken olmaz."

Başını salladı ve yanaklarını sildi. "Cevaplar istiyordum, ama ben ..." Riggs'i düşündü ve yıkılmış hissetti. "Yorgunum."

"Boş bir yatak odam var."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Bu senin," dedi adam.

Anladığından emin değildi. "Sen . . . benim için bir odanız var mı?"

"Evet." Durakladı. "Bu garip mi?"

"Evet." Biraz suskun bir şekilde başını salladı. "Ve hayır. Ama ... neden?" "Ben sonsuza kadar iyimser miyim?"

Neredeyse gülecekti. "O geni kesinlikle almadım."

Biraz üzgün bir şekilde gülümsedi. "İhtiyacın olan şey buysa gidip saklanabilirsin. Sorun değil."

Daha dün onun hakkında düşündükleri göz önüne alındığında, bunu bu kadar çok istemesi ya da bunu düşünmesi bile onu şaşırtmıştı. "Yarın da konuşmak istemeyebilirim," diye uyardı.

"Yani yarın konuşmayacağız."

Sadece ona baktı. Şimdi çekip giderse eve dönmek istemeyecekti. Bir otel bulması gerekecekti, ki bu da sorun değildi, ama ... bunu istemiyordu. Sonuç olarak ayrılamayacak kadar meraklıydı.

"Senin zamanındayız, Tae."

Annesi asla öylece oturup onu kendi haline bırakamazdı. Ama Tae'nin buna ihtiyacı vardı. Annesinin yalanlarını, Riggs'ten uzaklaşmayı düşünmek için zamana. Bir baba bulmak. Her şey çok bunaltıcı geliyordu. "Sanırım kalmak istiyorum, teşekkür ederim," dedi ve başını sallayıp gülümsemesinden onu ağırlamaktan mutlu olduğunu anladı. Bunun bir önemi olmamalıydı ama vardı. Hem de çok.

TAE kahve ve pastırma kokusuyla uyandı ve sabah olduğunu fark etti. Saat üçü geçene kadar uyumadığı düşünülürse, bu bir şok değildi. Sendeleyerek mutfağa girdiğinde babasını ocağın başında buldu.

"Umarım yumurta seviyorsundur," dedi.

"Evet." Durakladı. "Hiç krep yapar mısınız?"

Dönüp ona baktı, sanki iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi neredeyse içine baktı. Görünüşe göre iyi olduğuna karar verince küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Krep konusunda berbatım."

Bir an için üzgün hissetti çünkü kendisi de iyi bir krep yapmıştı. Peki bu hayal kırıklığı neden? *Çünkü gen havuzunun onun tarafından ne aldığını bilmek istiyordun.*

Ona domuz pastırması ve yumurta ile dilini kıvrandıracak kadar sert sade kahve ikram etti ve neredeyse ciğerleri öksürüyordu.

"Üzgünüm," dedi ona biraz su getirdikten sonra hayıflanarak. "Ordudayken böyle yapardık. Artık nadiren içiyorum ama senin de isteyebileceğini düşündüm."

Ürperdi ve güldü, bu da odadaki gerginliği azalttı. "Yumurtalar harika," dedi bir lokmanın etrafında. "Püf noktası ne?"

"Gerçek tereyağı ve bolca peynir."

Başını salladı. "Demek vejetaryensin."

"Pek değil-" Gülümsemesi soldu. "Lanet olsun. Öyle misin?" Ayağa kalkmaya başladı. "Başka bir şey yapabilirim-"

"Ben vegan değilim." Gülümsedi. "Ama olsaydım tekrar yemek yapmayı teklif ettiğin için teşekkürler."

"İyi uyudun mu?"

Başını salladı. Sonra başını salladı.

Birbirlerine baktılar, sonra ikisi de hızla başka tarafa baktı. Tekrar güldü, bu sefer kabaca. "Sana söylemeliyim ki, serseri bir ergen olduğumdan beri kendimi hiç bu kadar garip ve etkilemek için çaresiz hissetmemiştim. Çok gerginim."

Gülümsemesi soldu. "Beni etkilemeye çalışmanı istemiyorum. Ya da garip hissetmeni."

"Ne istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. Günün sorusu bu gibi görünüyordu. Telefonu annesinden gelen mesajlarla doluydu. Jenny'den. Riggs'ten . . . Her birine mesaj atmış, iyi olduğunu, yakında tekrar çevrimiçi olacağını, bir dakikaya ihtiyacı olduğunu ve buna saygı duymalarını umduğunu söylemişti. Çünkü gerçek şu ki, ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Öyle hissettirmediğini biliyorum," dedi. "Ama biz bir aileyiz. Benimle konuşabilirsin."

"Aile kimin kanını taşıdığın değildir. Kimi sevdiğin ve kimin de seni sevdiğidir."

"O zaman seni doğduğundan beri sevdiğimi bilmelisin." Az önce annesinden gelen bir mesajla aydınlanan telefonuna başıyla işaret etti. "Annenin de aynı şeyi hissettiğini garanti ederim. Elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yaptı, Tae. On beş yaşındaydı."

Bu ifadenin gerçekliği belki de ilk kez yüzüne çarpmıştı. Tae'nin kendisi de artık neredeyse o yaştan *iki katıydı* ve annesinin içinde bulunduğu durum için kendini *hâlâ* yeterince büyük hissetmiyordu. "Bunu anlıyorum," dedi sessizce. "Anlamadığım şey yalan."

"Karmaşık bir durum." Bir an sessiz kaldı. "Burada her zaman hoş karşılanacağını bilmeni istiyorum, yani *her zaman*, istediğin sürece."

Başını kaldırdı ve adamın gözlerini parlak ama inanılmaz derecede ciddi buldu. "Odanın senin olması konusunda söylediklerimde ciddiydim," dedi. "Ve sana girip çıkman için bir anahtar vereceğim. Ama sadece annenden kaçtığın için buraya gelmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum."

April'ı koruyordu. Tıpkı Tae'nin her zaman yaptığı gibi. "Eskiden seni bulmak için kaçmayı hayal ederdim," dedi sessizce. "Öldüğüne gerçekten inansam bile."

"Benim de seni kaç kez hayal ettiğimi hayal bile edemezsin." Durakladı. "Beni bilmeni istedim. Beni tanımanı istedim."

"Seni durduran neydi?"

Onu inceledi. "O zaman konuşmaya hazır mısın? Çünkü isterim ama seni aceleyle getirmeyeceğim."

Hazır mıydı? Kahretsin, bilmiyordu. Göğsü sıkışmıştı ve boğazına bir duygu yumağı takılmıştı ama cevap alana kadar durumun böyle devam edeceğini biliyordu. "Ben hazırım."

Kahveyi döktü ve çay yaptı. Şeftali, şaşkınlıkla fincana baktı. "Nereden bildin?"

"Neyi biliyorsun?"

"Şeftali çayı benim favorimdir."

Gülümsemesi ilk kez ona yöneldiğinde üzgün ya da pişman değildi. "Bilmiyordum. Ama benim de favorim."

Ona, kendisinin olan o açık kahverengi gözlere baktı ve kısa bir kahkaha attı. "Hangi parçalarımın senden geldiğini hep merak etmişimdir."

"Muhtemelen senin için iyi olandan daha fazlası." Ellerini iki yana açtı. "Ben ... sabırsızım."

Başını salladı. "Aynen."

"Ayrıca eskiden fevri ve çabuk öfkelenen biriydim. Ve bu üç şey bir arada iyi gitmez. Kötü bir çocuktum Tae ve daha da kötü bir gençtim. Sistemin içinde ve dışında."

"Ailene ne oldu?"

Omuz silkti. "Babam ben doğmadan önce ölmüş. Annem birkaç yıl elinden geleni yapmış, sonra aşırı dozda ağrı kesici almış."

Tatillerde ziyarete gelen klasik, sevgi dolu, yün giyen büyükanne ve büyükbabaları umut eden ufacık bir parçası dağıldı. "Özür dilerim."

Omuz silkti. "Farklı bir şey bilmiyordum. Ve kolay bir evlatlık olmadığımı söylemek yetersiz kalır. Başımı belaya sokacak kadar meraklıydım ama beladan kurtulacak kadar zeki değildim." Durakladı. Başka tarafa baktı. "Babanın kim olduğunu bilmek ister misin? On yedi yaşına geldiğimde çete özentisiydim. Etkilemeye çalışıyordum, bu yüzden aptalca şeyler yaptım. Hem de çok. Sonra bir gece bir partiye gittim, tamamen tesadüf eseri annenle tanıştım ve biz-" Sözüünü kesti ve ellerini yüzüne sürdü. "Çok tatlı ve güzeldi, ve ... *kahretsin*," diye mırıldandı.

"Onunla yattın."

Başını salladı. "Sonrasında pişmanlık yoktu ama gerçek bir kıvılcım da yoktu. İkimiz de birbirimizi bir daha görmeye niyetli değildik. Başımı büyük belalara sokmaya devam ettim. Bir ay sonra April elinde pozitif bir hamilelik testiyle gözyaşları içinde geldi." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Birlikte kalmanın ikimiz için de hiçbir zaman söz konusu olmadığını bilmelisin. Ben onun için yolun diğer tarafında bir geceydim, o da benim için ..." Gülümsedi. "Zamanda bir an; olması gerekmeyen, tek, tatlı, unutulmaz bir an. Yine de, askeri haklarımdan yararlanabilmesi için onunla gözümü kırpmadan evlenirdim ama o çok gençti. Mahkeme buna izin vermezdi. Ve açıkçası, o-ve

benimle birlikte olmaman daha iyiydi. Ama yine de seni desteklemek istedim." Durakladı. "Bu işe yaramadı."

Anlamamıştı ve onun kafasının karıştığını bildiğini söyleyebilirdi ama başka bir şey söylemedi. İşte o zaman anladı. "Sen denedin ve annem senden bir şey almayı reddetti." Orada öylece oturmuş, bunun içine işlemesine izin vermişti. Yaşadıkları tüm para sorunları, kirayı ödeyip ödeyemeyeceklerini ya da yeterince yiyecek paraları olup olmadığını bilmedikleri tüm o zamanlar... Düşündüğünden çok daha fazla duygulanarak ve annesine düşündüğünden çok daha fazla kızarak çayını bıraktı. "İkinizin birlikte olamayacağınızı söylemiştin. Nedenmiş o?"

"Tae. . ." Başını iki yana salladı. "Bunu romantikleştirme. Bana inanmalısın ki ikimiz için de bir umut ya da özlem yoktu. Sadece yoktu. Annenle tanıştığım partiden sonra mı? Ben ve iki adam bir araba çaldık. Arabayı bir direğe sürdüm ve neredeyse bir çete üyesini öldürüyordum, yakalandım ve hapse girdim, çıktığımda annen altı aylık hamileydi. Bir işe girdim, kazandığım her kuruşu sana bakması için April'e vermek ve her istediğimde ziyaret etmek niyetindeydim. Bunu sonsuza dek yapmak ve hayatının bir parçası olmak niyetindeydim ama bela kapımı çaldı. Neredeyse öldürdüğüm çete üyesi intikam almak istiyordu. Beni parmağının altına almak istiyordu ve bunun peşini bırakmayacaktı. Beni geri bekliyordu. O ..." Durakladı, kızın gözlerinin içine baktı. "Eğer itaat etmezsem seni ve anneni incitmekle tehdit etti."

Kalbi durdu. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

"April ile konuştum. Çocuk şartlı tahliye memurumla ve devlet tarafından atanan avukatımla konuştum. Benim için en iyi şeyin şehri terk etmek olduğuna karar verildi. Bu yüzden deniz piyadelerine yazıldım çünkü aptal olsam da şu anki yolumun beni ya öldüreceğini ya da tekrar hapse düşüreceğini biliyordum. Bunun bedeli de senin ve April'in sürekli tehlike altında olmanız olacaktı. Bu yüzden April benden gitmemi ve geri dönmememi istediğinde bunu anladım ve yaptım."

"Yani gitmeyi sen seçtin."

"Hayır. Ben seni seçtim."

Adamın son derece ciddi ve yoğun ifadesini içine çekti ve yavaşça bırakmadan önce bir nefes aldı. Annesi onun hayatta olduğunu bilmekle kalmamış, aynı zamanda ondan gitmesini de istemişti. "Buna hakkı yoktu."

"Tae, her şeye hakkı vardı. Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalış. Ailesi ona sırtını dönmüştü. Seni korumak için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı ve bunu sevgisinden dolayı yaptı."

Tae gözyaşlarını sildi. "Bana her şeyi anlatmalıydı."

Bir an sessiz kaldı. "Bak, ailenin kimin kanını taşıdığın değil, kimi sevdiğin olduğu konusunda haklısın. Ayrıca sadece iyi zamanlar da değildir. İnişleri ve çıkışları vardır. Ve bazen değer verdiklerimizi korumak için o kadar çok çabalarız ki, sonunda onları incitiriz. Ama bu sevgiyi daha az gerçek yapmaz."

Az önce söylediklerinin gerçekliği ve doğruluğu karşısında çarpılmış bir halde ona baktı. Annesi ona yalan söylemişti ama Tae onu hâlâ seviyordu. Riggs bilgi saklamış olsa da ve her zaman güven olmadan aşkın olamayacağını söylemiş olsa da, onu seviyordu.

Babası onu dikkatle izliyordu ve küçük bir gülümseme verdi. "Hayat ters köşelerde iyidir, değil mi?" Ona bir fotoğraf albümü uzattı.

Şeffaf plastik kılıflar içinde tek tek fotoğrafların bulunduğu dörde altı inçlik kitaplardan biriydi. İlk fotoğraf hastane kreşinde yatan buruşuk, çığlık atan bir bebektir. Fotoğrafı tanıdı, çünkü annesinin de buna benzer bir fotoğrafı vardı. Kendisinin bir günlük haliydi. "Pişirilmem bitmiş gibi görünmüyorum."

"Çok güzeldin."

Homurdandı ve sayfayı çevirdi. Kırmızı elbisesi, beyaz taytı ve siyah çizmeleriyle, saçlarını atkuyruğu yapmış, ön dişleri görünmeyen gülümsemesiyle kendini görünce kalbi sıkıştı. "Anaokulu mezuniyetim." Yukarı baktı. "Sen de mi oradaydın?"

"Hayır." Durakladı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yurtdışından gelen milyonlarca mektupla annenden rica ettim."

Bir sonraki fotoğraf lise mezuniyetinde çekilmişti. "İşte ben de oradaydım," dedi. "Annen bilmiyordu. En arkada, tribünlerin arkasındaydım. Seninle çok gurur duyuyordum."

Parmağını resmin üzerinde gezdirdi ve üniversiteye gideceği için ne kadar heyecanlı olduğunu hatırladı. Gidebileceğini hiç ummuyordu. Bunun için paraları yoktu. Ama sonra ... Nefesi kesildi. "Burs-" Başını kaldırdı ve onun gözlerinde gerçeği buldu. "Hep merak etmişimdir, neden o kadar çok reddedildikten sonra sonunda bir tane aldım diye. Sınıfımın en iyi öğrencisi olmadığım halde sadece bana verildi. Tam burs. Aslında bir mucize." Derin bir nefes aldı. "Sen benim mucizemdin."

"Bunu öğrenmeni hiç istemedim."

Ona baktı, göğsü gergindi. "Teşekkür ederim."

Kalan kollardan herhangi birine yerleştirilmiş başka bir resim yoktu.

"Ben hâlâ yoktum," dedi sessizce.

Başını salladı, konuşamayacak kadar tılandığını hissediyordu, çünkü bir babaya sahip olmayı kaçırdığını düşünse de, o aslında başından beri yanında olmaya çalışmıştı. "Seni tanımadığım halde hayatım boyunca sevmiş olmam garip mi?"

Onun elini tuttu. "Azıcık bile değil."

Bölüm 28

Riggs o gece pek uyumadı. Tae onu geri aramamış ya da mesajına cevap vermemişti. Onu suçladığından değil.

Hayır, hepsi onun suçuydu. Şafak vakti, uykudan vazgeçti ve Grub yataktan kalktı. Grub yatağa geri atlayıp koca kafasını Riggs'in yastığının üzerine koymadan önce Riggs'in ayağa kalkmasını bekledi.

"Ayağa kalk," dedi Riggs. "Koşmaya gidiyoruz."

Grub gözlerini kapattı. Grub koşmaktan nefret ederdi. Ya da herhangi bir egzersizden.

Hepsi.

"Pekala, sana kalmış, ama biraz tombullaşıyorsun, adamım, bir koşu senin için iyi olur." Grub

yerinden

kıpırdamadı.

"Tamam. Geri

geleceğim."

Grub kuyruğunu salladı. Riggs gülerек eşofmanlarını giydi ve şeytanlarından kaçmak için elinden geleni yaptı, ancak her zaman olduğu gibi onlar da ona ayak uydurdu.

Ama o bir mantık adamıydı, duygu adamı değil. Bu yüzden problemi çözdü. Bir, her şeyi berbat etmişti. İki, Tae onu terk etmişti ve muhtemelen onunla bir daha asla konuşmak istemeyecekti. Mantıklı bir sonuca varmaya çalıştı, en iyisi buydu, çünkü Washington'a, kendisi için belirlediği hayata gidebilirdi. Parmaklarını Tae'nin ipeksi saçlarında gezdirirken hissettiği duyguyu ya da onu öptükten sonra dudaklarının saatlerce karıncalanmasını unutabilirdi. Tae ona her gülümsediğinde kalbinin göğsünde nasıl takla attığını unutabilirdi.

Ama hiçbir şeyi unutmayacağını biliyordu.

Koşmaya devam etti, Göl Yürüyüşü boyunca her zamankinden daha uzağa gitti, kendini cezalandırıcı bir şekilde zorladı. Daha geri dönmeden bacakları sallanmaya başlamıştı bile. Kendini eve bıraktığında tüm vücudu lastik gibiydi ve yüzünü hissetmiyordu. Kanepede ter içinde kalmak istemediğinden

önündeki halının üzerine çöktü ve gözlerini tavana dikti. İlginçti. Kalbini de hissedemiyordu.

Kesinlikle en iyisi.

Büyük, tüylü bir bedenin kıvrılarak yaklaştığını hissetti. Grub, sıcak köpek nefesini yüzünde hissetti. Direnmek nafileydi, bu yüzden kollarını köpeğe doladı ve sarılmayı kabul etti.

"Neyin var senin?"

Odaya girdiğinde Jake'e cevap vermedi. Riggs yalnız olduğunu umuyordu ama son yirmi dört saat içinde pek çok umudu yıkılmıştı, bir tane daha olsa ne olurdu?

Jake tekerlekli sandalyesini Riggs'in ayaklarına çarptı. "Bu Tae'yle mi ilgili? Carolyn ve ben dün gece ayrıldıktan sonra ikiniz bu işi hallettiniz, değil mi?"

Cevap vermedi. Oraya gidemezdi.

"Konuş," dedi Jake.

"Ben gidiyorum," dedi Riggs tavana. "Adrenalin Merkezini satmayacağından emin misin, yani ben gittikten sonra her şey senin üzerine kalmasın?"

Jake ona baktı. "Sanki sana bir mor göz daha vermemi *istiyorsun*. Tam bir ahmaksın."

Riggs başını salladı. "Eşeklik etmeye çalışmıyorum. Ama iddialı bir yaz projesi ekledik, bu da iş yükünüzü ikiye katlıyor. Bu sadece bir düşünce."

"Bunun benimle ilgisi varmış gibi davranmaya çalışma." Jake'in sesi şimdi iyi ve kızgın geliyordu. "Tae gitmen hakkında ne düşünüyor?" Durakladı ama Riggs bir şey söylemeyince -söyleyemezdi çünkü kendini kaybetmeye çok yakın hissediyordu- Jake bıçağı saplayarak devam etti. "Uçağa bindiğin anda onu terk ettiğin için pişman olacağını çok iyi biliyorsun. *Ve beni de.*"

Riggs, "Kendinden çok emin hissediyorsun,"

demeyi başardı. "Kabul et işte. Kaçıyorsun."

Riggs nefesini içine çekti. Tuttu. Yavaşça bıraktı. Jake'in öldürücü vuruşu yapmasına ne kadar da benziyordu. "Bana burada ihtiyacın yok."

"Saçmalık," dedi Jake. "Babamın bize hiçbir işe yaramayacak değersiz bok çuvalları dediğini biliyorum. Değersiz olduğumuzu bize defalarca gösterdiğini de biliyorum. Ve görünüşe göre sen de bu programa katılmışsın. Ama siktir et, Riggs. Neden kazanmasına izin verdin? Seni neden burada istediğimi biliyor musun? Çünkü ailemi geri istiyorum. Sensiz hayat artık benim için işe yaramıyor. Birlikte olmak güzeldi ve

Biliyor musun? Bence sen de aynı şeyi hissediyorsun. Öyleyse kal. Ya da kalma. Ama bana düzeltmen gereken bir yükmüşüm gibi bakmayı bırak."

Riggs afallamıştı ve boynunu bükerek kardeşine baş aşağı baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Senin bir yük olduğunu düşünmüyorum. Hiç böyle düşünmemiştim."

"Tamam, o zaman bana senin için ne olduğumu söyle."

"Anlatayım mı? Bu yazın yarısında senin yanında kırım yırtarak çalıştım. I

Benim için ne olduğunu sana her gün hareketlerimle *gösterdim*."

"Kelimeler, dostum. Kelimelere ihtiyacım var."

"Sana karşı olan hislerim hakkında bir *şeyler* mi söylemek istiyorsun?"

Riggs doğrulup oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Zamanda geriye gitmek ve senin yanında olmak istiyorum."

Jake şaşkın görünüyordu. "Sen neden b a h s e d i y o r s u n ? Sen *her zaman* yanımda oldu."

"Hayır, görmedim." Riggs başını salladı. "Yapmış olsaydım, neredeyse ölmeyecektin."

"Yani şimdi Tanrı mısın? Çünkü ben bir *operasyonda* havaya uçtum Riggs. Benimle aynı ülkede bile değildin. Bunu nasıl durdurabilirdin?"

Riggs ağzını açtı ve sonra kapattı.

Jake başını salladı. "Gördün mü? Hiçbir şey yapamazdın ve gerçek şu ki, başıma gelenler bir iyiliğe dönüştü."

Riggs, "*İşte* şimdi saçmalık diyorum," dedi.

"Hayır." Jake başını salladı. "O operasyondan önce kızgındım ve nasıl büyüdüğümüzle ilgili kırgınlıklarım vardı. İlişkilerim de dahil olmak üzere her şeyi lekeledi. Ve tamam, evet, sonrasında bile uzun bir süre kızgın kaldım. Ama yavaş yavaş, her ne sebeple olursa olsun, aniden tüm o eski saçmalıklara tutunamayacağımı fark ettim. Ve bıraktığım anda her şey değişti. Bana bakın," dedi etrafındakilere işaret ederek. "Beni yastıklara boğmaya çalışacak kadar seven bir kadını var. İnsanlara yardım ederken gün boyu oyun oynadığım bir işim var. Çok tatlı bir hayatım var. Hatta seninkinden bile tatlı."

Riggs Jake'e baktı, gerçekten baktı ve gerçeği gördü. Kardeşi söylediklerinin her kelimesine inanıyordu. Ve bir şey daha vardı, o da haklıydı. Jake'in tatlı bir hayatı vardı, şu anda Riggs'inkinden çok daha tatlı.

"Evet," dedi Jake, küçük bir gülümsemeyle başını sallayarak. "Benim bacaklarım felçli olabilir ama senin kalbin öyle. Tam bir aptalsın."

"Ve sen bir pislisin, ama şikayet ediyor muyum? Hayır."

Ama Jake oyun oynamıyordu. "Bak, senin için iyi bir ağabey olmadığımı biliyorum."

Her zaman senin yanında olmadığımı."

Riggs inanamayarak başını salladı. "Jake, yanımda olan tek kişi sendin. Her zaman."

Jake bir an için bunu düşündü. "Babamın teknesini çalıp geceleri denize açıldığımız zamanları hatırlıyor musun?"

"Ergenlik çağındayken arkadaşlarınla birlikte çaldığınız ve geride tanık kalmasın diye beni de yanınızda getirdiğiniz zamanları mı kastediyorsun?"

"Evet. O." Jake'in gülümsemesi hafifçe soldu, çünkü ikisi de gerçeği biliyordu, babalarının boktan suratlı olduğu gecelerde, Jake'i her ikisi için de dayak yemekten kurtaracağı umuduyla gizlice kaçarlardı. Çünkü Riggs çoğu zaman babasını çileden çıkaracak bir şey yapardı

-Sadece Riggs nefes alıyor da olabilirdi ve Jake devreye girip babalarının Riggs'e vermek istediği şeyi alırdı.

Riggs sessizce, "Her zaman kıcıımı kurtardın," dedi.

"Hayır." Jake başını salladı. "Sen benimkini kurtardın. Eğer sen olmasaydın, ben de onun gibi büyümüş olacaktım."

"Sen hiç onun gibi olmadın."

"O tarafa doğru gidiyordum, Riggs. Bu olacaktı. Senin için insan kalmalıydım."

"Sudaki o geceler," dedi Riggs sessizce. "Burada büyümekle ilgili sahip olduğum en güzel anılar onlar."

"Ve sonra senden uzaklaştım," dedi Jake, aynı sessizlikle. "Askere gittim ve seni burada babamla bıraktım."

Riggs kardeşinin sesindeki azap ve suçluluk duygusu karşısında şok olmuş bir halde ayağa kalktı. "Gitmek zorundaydın, yoksa seni kesin öldürürdün." Jake'in gözlerinin içine baktı ve kışından yalan söyledi. "Ben iyiydim. Sen gittikten sonra beni yalnız bıraktı."

"On yaşındaydın."

"Kendimi tutmayı öğrendim ve çoğunlukla onun yolundan çekildim. Sana söz veriyorum, her şey yolundaydı."

Jake bunu anladı ve sonunda başını sallayarak konuyu kapattı. "Peki Tae'ye neler oluyor? Bir şekilde her şeyi berbat ettiğini varsayıyorum."

Riggs kanepeye yaslandı. "Doğru varsayıyorsun." "Senin sorunun ne biliyor musun?"

Riggs gözlerini kapattı. "Bana söylememen için sana *para ödeyeceğim*," dedi.

"Ona istediğini vermiyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun? Ona istediği her şeyi verirdim."

"Tahminimce gerçek kelimeler dışında," dedi

Jake. "Ha?"

Jake ona çok yavaşsın der gibi baktı. "Hadi ama, bunu biliyorsun. Sen tek heceli cevapların ustasısın. Kelimeleri altın külçeleriymiş gibi biriktiriyorsun. Tae gibi bir kadının daha fazlasına ihtiyacı var."

"*Nasıl olduğunu* biliyor musun?"

"Çünkü bu benim senden çok daha üstün olduğum alanlardan biri." Jake sırtıttı. "Şunu izle." Riggs'in bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim, şu anda olduğu gibi tam bir aptal olsan bile."

Riggs gözlerini kırptırdı.

Jake kaşlarını kaldırdı.

"Ne?" Riggs kendini çok sinirli hissederek,

"Ne?" dedi. Jake onu işaret etti. "Sen de karşılık vermedin."

"Sana zaten söyledim. Sana karşı ne hissettiğimi her zaman gösteriyorum."

"Evet," dedi Jake. "Yapamadığım şeyleri yüzüme vurarak, kendimi yetersiz hissetmemi sağlayarak."

Riggs ona baktı. "Benim yaptığım bu değil. Yardım etmeye çalışıyorum. Daha iyi olmana yardımcı olamadım."

"Hayır, yapamazdın. Ama Riggs, *kimse* yapamazdı. Ve bu berbat bir şey ama Timbuktu'nun yarısına kadar havaya uçmamış olsaydım ne yapıyor olurdu biliyor musun?"

Riggs aptalca başını salladı.

"Muhtemelen hâlâ orada, adrenalin peşinde koşuyor ve boş bir hayat yaşıyor olurdu."

Riggs şaşkınlıkla başını salladı. "Hiç bu şekilde bakmamıştım." "Sorun değil. Sen yukarıda bahsedilen aptalsın. Kendine engel olamıyorsun."

Riggs pencereye doğru yürüdü. Buradan gölü göremiyordu, sadece ormanı görüyordu. Ama görmek zorunda değildi. Bu onun kanında vardı. "Bu yüzden Adrenalin Merkezi'ni satmak istemedin. Bir hayatın olsun istedim ama bu senin hayatın. Başkalarına yardım etmek."

Jake gülümsedi. "Şuna bak. Sen sadece *yarı* aptalsın. Bunun senin de hayatın olabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Riggs kardeşiyle yüzleşmek için döndü.

"Düşünüyordum da ..." "Tehlikeli."

Riggs gözlerini devirdi ama yönlendirilmeyi reddetti. Bunun yerine suları test etti. "Belki AHQ'yu daha geniş kapsamlı hale getirmenin bir yolunu bulabiliriz, böylece daha fazla insana yardım edebiliriz."

"Seni dinliyorum ama bunun için senin de kalman gerekiyor." Riggs başını salladı.

Jake yavaşça gülümsedi. "O zaman ben varım. Ve sonunda evrim geçirdiğin için kız arkadaşını geri kazanmana yardım edeceğim."

"Ben onu hak etmiyorum."

"Yani bir noktada seni terk edeceğinden korkuyorsun."

Riggs başka tarafa baktı, çünkü o da vardı. Kahretsin. Orada durup bunu düşünürken bile korkunun soğuk dallarını hissedebileceğini kim bilebilirdi?

"Demek öyle," dedi Jake. "Öylece dağılmasına izin vereceksin." "Ben onun için iyi değilim," dedi.

"Riggs, sen tanıdığım en iyi adamsın."

Jake'in tanıdığı en iyi adamın nutku

tutulmuştu. Jake yumuşak bir sesle, "Bu iş sende," dedi. "Nasıl?"

"Bir keresinde eve geldiğinde, yataktan kalkmayı ve sandalyeme oturmayı öğrenirken bana ne demiştin?"

Riggs bunu düşünmek zorunda kaldı. "'Tekrar dene.'"

"Aslında," dedi Jake, "tam olarak 'Bir daha dene, seni ahmak' demiştin."

Riggs yüzünü buruşturdu. "Evet, tamam. Belki." Ne diyebilirdi ki? Onlar sert sevgiyle büyütölmüşlerdi. Eksi sevgi.

"Şimdi sıra bende," dedi Jake. "Tae'ye ne söyleyeceksin?" "Tekrar dene, ahmak' demeyeceğini tahmin ediyorum."

Jake sert bir kahkaha attı. "Ne söylemeni istediğimi biliyorsun. Söyle. 'Seni seviyorum' de."

"Beni seviyorsun."

"Yemin ederim." Jake bir kahkaha daha atmamak için mi yoksa Riggs'in ağzını burnunu kırma dürtüsüne karşı koymak için mi ayakkabılarına baktı, hiçbir fikri yoktu. Sonunda başını kaldırdı, gözleri ciddiydi. "Bunu yapabilirsin. Bunu hissettiğini biliyorum. Ve onun da bunu duyması gerek."

"Bunu duymak istemiyor," dedi Riggs, mizah duygusu kaybolmuştu. "Ve onu tekrar kaybedeceğim."

"Bariz olanı söylemekten nefret ediyorum ama onu zaten kaybettiniz. Yani gerçekten, kaybedecek neyin var?"

Riggs bu mutlak gerçek karşısında durdu ve kaybedecek *her şeyi* olduğunu fark etti. Cebinden anahtarlarını çıkardı.

"Gidip onu getirecek misin?"

Kapıya doğru yolu yarılanıştı bile. "Evet."

"Bekle."

Riggs geri döndü.

"Kelimeler. Lanet kelimeleri alış."

Riggs derin bir nefes alıp verdi. "Seni seviyorum."

Jake sırtıttı. "şuna bak, seni öldürmedi bile. şimdi git kızını getir."

Bölüm 29

Babasıyla kahvaltı ettikten sonra -ki bu Tae'nin daha önce kendisine hiç söylemediği bir cümleydi- onun yaptıklarını çoktan affettiğini ve anladığını fark etti.

Geçmişinden gelen hayaletle yüzleşerek iyi bir iş çıkardığına göre, şimdi sıra annesiyle yüzleşmeye gelmişti. Arabayla eve dönerken, gözleri zirveden gelen, yukarıdaki gökyüzünü ve aşağıdaki gölü yavaşça çalkalayan ve ciddi dalgalar yaratan karanlık, çalkantılı bulutlara takıldı.

İçindeki fırtınayla eşleşiyordu. Kendine babasıyla her şeyin yolunda gittiğini söylemişti, bu yüzden annesiyle de aynı noktaya gelebileceğini düşünmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Ve çok kısa bir süre içinde, annesinin kapısının önünde durdu, panik içindeydi.

Normalde öylece içeri girerdi. Annesinin evi onun eviydi, ya da tam tersi. Ama ilk kez, kendini içeri bırakmaktan rahatsız hissetti. Öfkeyle ilgili bir şeydi bu: mantıklı bir karar vermeyi imkânsız hale getiriyordu. Kapıyı vurmak için elini kaldırdı, sonra vurmadı. Arkasını dönmeye başladı ama bunu da yapmadı. Tam kapı açılırken elini tekrar kaldırdı ve irkilerek bir nefes aldı.

"Özür dilerim," dedi annesi. "Seni korkutmak istememiştim ama o kadar uzun süre orada durup kendi kendine mırıldanıyordun ki gitmenden korktum."

Annesi bol bir pijama giymişti, saçları tepesinde toplanmıştı, makyajsızdı, gözleri ağlamış gibi şişti ve Tae kendisine rağmen kalbinin sıkıştığını hissetti. "Kesinlikle bir kaçış riskiydim," diye itiraf etti.

Annesinin yüzü buruştu ama gözlerini Tae'den ayırmadı. "Bu sabah hava çok soğuk. Fırtına yaklaşıyor."

"Sanırım çoktan geldi." Ya da en azından onun içindeydi.

"Lütfen içeri gelir misin?" diye sordu annesi. "İstersen kendi kendine konuşmaya devam edebilirsin. Dinlemeyeceğime söz veriyorum. Ama dinlemeyi çok isterim. Eğer hazırsan."

O muydu? Tae'nin hiçbir fikri yoktu. Ama onun da en az annesi kadar eksen kaymasına uğramış görüldüğünü biliyordu. Bu yüzden küçük bir gülümsemeyle başını salladı ve içeri girdiler.

Annesi odun sobasında ateş yakmıştı ve Tae sobaya doğru yöneldi, ısınmak için ellerini uzattı.

"Biraz daha yaklaşırsan botların eriyecek," dedi annesi sessizce.

Aslında bir keresinde, on altı yaşındayken ve kendine aylardır aşık olduğu yeni bir çift bot aldığında başına gelmişti bu. İlk gece onları eritmiş ve hatırlayınca yarım bir kahkaha atmıştı. Annesi de gülmüştü ama sonra garip bir sessizlik içinde öylece kalakalmışlardı ki bu Tae'yi kahretmişti çünkü aralarında hiçbir zaman gariplik olmamıştı.

"Tae-" dedi annesi tam da Tae'nin "Anne, ben-" dediği anda. Durdu ama annesi başını salladı.

"Önce sen gitmelisin," dedi. "Böyle bir hakkım olduğunu sanmıyorum."

Tae titrek bir nefes aldı. "Aslında bence önce sen gitmelisin. Bir şeyler söylediğini duymam gerek."

Annesi başını salladı, elleri birbirine sıkıca kenetlenmişti, parmak eklemleri bembeyazdı. "Sana söylemeliydim. Bunu biliyorum. Ama benden nefret edeceğinden korktum-"

Tae bir elini kaldırdı, bahaneye otomatik olarak sinirlenmemeye çalışıyordu. "Biliyor musunuz? Önce benim gitmem gerekiyor." Derin bir nefes aldı. "Sana hâlâ kızgın olduğumu söyleyerek başlamak istiyorum. Çok kızgıyım. Daha ne kadar böyle olacağımı bilmiyorum ama bunu bilmeni istiyorum."

Vücudunun her çizgisinde pişmanlık olan annesi başını salladı.

Tae de başını salladı. "Yaptığın şeyi neden yaptığını anlamaya başlıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, on beş yaşında, hamile ve yapayalnız olan ben olsaydım, hayal bile edemezdim." Annesinin bakışlarıyla karşılaştı. "Kürtaj yaptırabilirdin. Beni evlatlık verebilirdin. Ama yapmadın. Bunun yerine, beni kaybetmemek için kendi ergenliğinden vazgeçtin. Bunun senin için ne kadar korkunç olduğunu ancak tahmin edebilirim ve bunu yaşadığın için üzgünüm." Tae başını salladı. "Tüm bunları yaşadığın için senden nefret ediyorum."

"Bebeğim," diye fısıldadı April. "Sıfır pişmanlığım var."

Birbirlerine biraz daha baktılar. April'in gözleri parlıyor, sesi titriyordu ve Tae her ikisi için de acı çekiyordu. "Neden bana en başından gerçeği söylemiyorsun?"

April onu kenara itti ve sobaya biraz daha odun ekledi. "Senin iyi bir baba figürüyle büyümeni istedim," dedi. "Sadece kafanda olsa bile. Seni çirkin gerçeklerden korumak istedim."

Tae'nin kalbi acı içinde bir derece eridi. Ya da on derece. Çünkü gerçek şu ki, yıllar boyunca annesini korumak için gurur duymadığı şeyler de yapmıştı. Annesine doğum belgesini söylememek ve babasını aramak da buna dahildi. "Düşündüğümde daha fazla anlıyorum. Peki ya ben büyüdüğümde? Neden bana gerçeği o zaman söylemedin?"

April'ın gözleri doldu. "Bunun yüzünden." Aralarında eliyle işaret etti. "Benden nefret etmeni istemedim."

"Senden nefret etmiyorum." Tae bunu yapabileceğinden bile emin değildi. "Ama yalan söylemen canımı yakıyor."

"Aşka inanmanı istedim," dedi annesi. "Geçmişinde en azından bir tane sonsuza kadar mutlu olmanı istedim."

"Ah, anne." İç çekti. "Kesinlikle bir HEA görmek isterdim. Ancak bizim için böyle bir şey söz konusu değildi."

"Benim kötü seçimlerim yüzünden." Annesi gözyaşlarını sildi. "Çünkü sen sık sık beni o kötü seçimlerden korumak zorunda kaldın, bu da seni ilışkimizdeki yetişkin yaptı. Çok hata yaptım ve telafi etmem gereken çok şey var." Ellerini birbirine kenetledi. "Özür dilerim, Tae. Hem de çok üzgünüm. Her şey için. Ben sadece ... Anne olmakta o kadar kötüydüm ki, sürekli hayatımızı düzene sokuyordum. *"Sadece ileriye bak, her seferinde bir adım at, arkana bakma"* diye düşünürdüm. Seni kaybetmek istemedim. Hâlâ da istemiyorum."

Tae'nin göğsü acıdı, çünkü o kim oluyordu da annesinin seçimlerini yargılayabiliyordu? Elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yapmıştı. "Beni asla kaybetmeyeceksin."

Annesi sanki bunca zamandır nefesini tutuyormuş gibi nefes verdi.

"Ama daha fazla sır olamaz."

"Katılıyorum," dedi annesi. "Taşımak için çok ağırlar. Tatlım, kalacak mısın? Paket servis çağırabilirim-" Tüm yerel menüleri sakladıkları çekmeceye döndü. "Belki bir Meksika brunch'ı-"

"Anne, yemek bunu düzeltemez." Ama bunu söylerken bile Meksika kahvaltısı düşüncesiyle midesi gurulduyordu.

April ona küçük bir gülümseme verdi. "Yiyeceklerin bunu düzeltemeyeceğini biliyorum. O kadar kolay olmayacağını da biliyorum." Tereddüt etti. "Ama nasıl olacak? Buradan nereye gideceğiz?"

Tae her şeyin onun ihtiyacı olan şeye, yani hikayenin tamamına bağlı olduğunu biliyordu. "Başlangıca gidiyoruz. Bana sen ve babam hakkındaki hikayeyi anlat. Bütün hikayeyi.

hikaye."

ÜÇ SAAT SONRA, Tae hâlâ annesiyle birlikte kanepede ateşin karşısındaydı. Annesi ona her şeyi anlatmıştı ve hepsi babasının anlattıklarıyla örtüşüyordu, bu yüzden Tae sonunda gerçeği öğrendiğini biliyordu. Ve kendini onların yerine koyduğunda, her ikisi de bebekleri için her şeyden vazgeçmişken, ikisini de yargılayamayacağını biliyordu.

Annesi onu dikkatle izliyordu. "Lütfen konuş benimle. Sen ve ben neredeyiz?"

Tae onun eline uzandı ve nazikçe sıktı. "Her zaman olduğumuz yerde. Birlikte."

Annesi gülümsedi, gözyaşlarıyla olan savaşını kaybetti ve Tae'ye sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, Tae. Hem de çok."

"Biliyorum anne. Ben de seni seviyorum."

Annesi biraz geri çekildi. "Ya sen ve Riggs?"

Tae keder yumağının boğazına geri döndüğünü hissetti ve başını salladı. Bu sabah çok ama çok dikkatli bir şekilde Riggs'i düşünmemişti çünkü bu çok acı veriyordu.

"Ah, tatlım." April, Tae'nin saçlarının bir kısmını yüzünden geriye doğru itti. "O her şeyi biliyordu anne. Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Aptal mı, yoksa yaralı mı?"

Tae duygularını gözden geçirdi. "İncindim."

Annesi başını salladı ve onun gözlerinin içine baktı. "Haddimi aştım ve sordum

-Hayır, aslında Riggs'e önce seninle konuşmama izin vermesi için *yalvardım*. Bütün sebep senin incinmeni istememesiydi. Bunu ben yaptım, Tae. O değil."

İnatla başını salladı. "Bana hemen söylemeliydi." "Ve inan bana, bunu biliyor, ama gerçekten onu koruduğunu düşünüyordu.

sen."

Tae alçak sesle, inanmayarak güldü. "Şimdi de onun için *kampanya* mı yürütüyorsun? Onaylamadığını sanıyordum."

"Yanılmışım."

Tae sadece başını salladı. "Ne oldu? Cehennem mi dondu?" Annesi ona küçük bir gülümseme verdi. "Seni seviyor, Tae."

"Bazen aşk yeterli değildir." Ama Tae bile buna inanmıyordu. Ondan *tekrar* uzaklaştığı için nefret ediyordu. Ama onun yaptığı şey karşısında çok incinmiş ve şaşırılmıştı.

Hayır. Sorun bu değildi. Annesi ve babasının yaptıklarından dolayı incinmiş ve şaşırmişti ve her şeyi Riggs'in üzerine atarak onu her şey için suçlamıştı. Sustu. Lanet olsun. O da annesine yaptığı'nın aynısını yapmış, onu incinmekten korumak için ondan bir şey saklamıştı.

En iyi niyetle. "Ben bir ikiyezlyüm."

"Yüreğinden geldiği gibi davrandın," dedi annesi. "Ve bu asla kötü bir şey değildir. Biraz daha içinden geldiği gibi davranabilir ve gidip onunla konuşabilirsin."

Tae bunun doğru olduğuna inanmak isteyerek ona baktı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Seninle geçirdiğim bu sabahtan sonra öyle olduğunu biliyorum." Annesi gülümsedi ve Tae'nin yüzünü avuçladı, başparmaklarını kullanarak döktüğünü bile fark etmediği gözyaşlarını silip süpürdü. "Bunu başarabilirsin, bebeğim."

Öyle mi yaptı? Geçmişte bir şeyi berbat ettiğinde, yoluna devam ederdi. Bu kadar basit. Karışıklık yok, yaygara yok. Ama Riggs'ten öylece kurtulabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Kalbi ona aitti. Riggs. Anahtarlarını çıkardı.

"Onunla konuşacak mısın?"

"Eğer isterse." Kapıya yöneldi ama daha açmadan biri kapıyı çaldı.

"Tae," dedi Riggs kapının içinden ve onun şok içinde sıçramasına neden oldu. Annesine doğru döndü.

"Nereden biliyordu?" diye fısıldadı.

Riggs kapıdan, "Çünkü şüpheciliğin, kinizmin ve kuşkunun dalga dalga üzerime geldiğini hissedebiliyorum," dedi.

Güldü. Gerçekten güldü.

"Tae." Şimdi daha yumuşak. "Konuşabilir miyiz? *Lütfen*?"

Şaşırmişti. Cimrinin kendisi de *lütfe*n kelimesini biliyor muydu? Yumuşak yalvarışının neden olduğu duyguların saldırısı karşısında çaresiz, kapıyı açtı.

Kapı aralığında durmuş, avuçlarını yukarı kaldırmış, kapı pervazına dayanmıştı. Aşağıya bakıyordu ama başını kaldırıp onun gölgeli gözleriyle buluştu.

Şu anda çok iyi kar yağıyordu. Temmuz ayında sürpriz bir kar fırtınası duyulmamış bir şey değildi. Tahoe Gölü'nün hava durumunun tek öngörülebilirliği, Tahoe Gölü'nün hava durumunun öngörülemezliğiydi. Ama iri, yağlı pulların yavaşça aşağıya doğru süzülüğünü, çimlere ve sokaklara yapıştığını görmek yine de tuhaf ve kafa karıştırıcı geliyordu. Riggs'in saçları, koyu renk kirpikleri gibi bembeyazdı.

ve geniş omuzları vardı. Adamın içeri girebilmesi için geri adım attı ama adam kıpırdamadı.

Arayışla onun gözlerine baktı. "İyi misin?"

Alçak ve yoğun bir sesle sorulan bu basit soru, sanki cevabı her şeymiş gibi, ona dayanılmaz bir şekilde dokundu. Konuşamayınca başını salladı.

Annesinin arkasından baktı ve bakışları Tae'ye dönmeden önce çenesini annesine doğru salladı. "Emin misin?"

Kadın tekrar başını salladığında, adam sanki onun cevabını beklermiş gibi bir nefes verdi. Sonra ona doğru adım attı ve yüzünü avuçladı. "Çok üzgünüm, Tae. Seni asla incitmek istemedim. Benim için çok şey ifade ediyorsun. Aslında, benim için her şey demek." Bir nefes aldı. "Bunu kötü idare ettiğimi biliyorum. Jake bunun aptal olduğum için olduğunu söylüyor."

Bu onu gözyaşları arasında güldürdü. "Bir tek sen değilsin. Ben de bunu her fırsatta kötü idare ettim." Sertçe yutkundu ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Seni bulmaya geliyordum."

Şaşırmış görünüyordu. "Öyle miydin?"

Başını salladı ve onun elini tuttu. "Gidip konuşabilir miyiz?" "Evet." Onu içeri çekti.

"Nereye?"

"Her yere," dedi ve bunda ciddi idi.

Kamyonetini almışlar. Adam Sand Harbor girişine dönüp park edene kadar nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Kar yağışı durmuştu ve güneş yeniden kendini göstermeye başlamıştı; güneş ışınları bulutların arasından geçip suya vuruyordu. Kıyı şeridinin tozunu alan karın buharı kayalardan havaya yükseliyordu. Kendini bildi bileli buraya, tam da bu noktaya geliyordu. Burası onun mutlu yeri idi. Suyu doğru yürüyüp büyük bir kayanın üzerine yan yana oturduklarında, "Hatırladın," dedi.

"Seni unutmak zor."

O böyle şeyler söylediğinde, kalbi o kadar dolu ve mutlu hissediyordu ki, neredeyse ne yapacağını bilemiyordu. Ona sanki... sanki onu dünyadaki her şeyden daha çok seviyormuş gibi bakıyordu. "O zamanlar benim insanım olduğunu nasıl bilemedim?" diye sordu.

"Buna hazır değildik." Bir kolunu ona doladı, böylece kadın onun büyük, sıcak bedenine sarıldı. "Duygular söz konusu olduğunda korkak biriydim. Kendimi sana açmaktan korkuyordum."

"Vay canına. Bir korkuyu itiraf etmek." Ona baktı. "Hiçbir şeyden korkmadığımı sanıyordum."

"Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" Sert bir kahkaha attı. "Tae, benim en büyük korkum tam da olan şey, yani seni kaybetmek."

Ona bakarken kalbi küt küt atmaya başladı. "Üzgünüm-"

Yavaşça bir parmağını dudaklarına götürdü. "Hayır, benden özür dileme. Böyle hissetmekte ve biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duymakta sonuna kadar haklısın." Yüzünü tamamen ona dönerek elini göğsüne götürdü. "Seni kaybetmekten o kadar korktum ki, o dostluk anlaşmasını yapmak zorunda kaldım. Daha fazlasını, çok daha fazlasını istediğimi biliyordum ama korku mantıklı değil. Sanırım bildiklerimi sır olarak saklamamın bir nedeni de bu korkuyu gerçeğe dönüştürmemdi. Üzgün olan benim, Tae. Bildiklerimi senden asla saklamamalıydım-"

"Bunu neden yaptığını
anlıyorum." "Anlıyor
musun?"

"Beni korumaya çalışıyordun." Yüzünü buruşturdu. "Tam olarak anneme yaptığım şey."

"Çünkü hayatın boyunca onu korudun. Benim böyle bir mazeretim yok." Başka tarafa bakmadı, sadece bakışlarını onun üzerinde tuttu ve dürüst pişmanlığını görmesine izin verdi. "Hatalıydım, Tae. Çok yanlışmışım. Senin korunmaya ihtiyacın yok. Aslında hiçbir şeye *ihtiyacın* yok. Seni benim için bu kadar çekici kılan da bu. Birinin senin yanında durmasını istiyorsun, arkanda değil."

"Evet." Nefes aldı. Belki çok konuşmuyordu ama konuştuğunda da kelimelerin hakkını veriyordu. Anlamıştı. Ve onu anladı.

"Ben o adamım, Tae. Sana bunun sözünü verebilirim."

İçinde temkinli bir umudun küçük filizleri yeşerdi. "Nereden biliyorsun?"

"Sakin ol. Sen yokken hayatımın nasıl olduğunu hatırlayamıyorum. Bir bütün değildim. Bir grup kırık kenar ve uyumsuz parçaydım ve ..." Gülümsedi. "Sen tutkal gibisin. Sensiz olmayı hayal bile edemiyorum. Artık benim bir parçamsın, kalbimin ve ruhumun bir parçasısın, en iyi parçasısın."

Bunu harikulade bir an için özümsedi, hayret etti ve en iyi yollarla şaşkına döndü. "Bir kalbi ve ruhu olduğunu bile kabul etmekten hoşlanmayan bir adam için büyük konuştun."

"İkisi de bende var," diye güvence verdi ona. "Sadece onlarla ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Jake bu sabah bana bir şey öğretti."

Ona yavaşça bir göz attı. "Yeni bir çürük görmüyorum." "Bu sefer yumruk yerine kelimeler kullandık."

Gülümsedi. "Eminim Carolyn rahatlamıştır."

Elini hâlâ avucunun içinde tutan adam, avucunu öptü ve birbirine dolanmış parmaklarının üzerinden, gözlerinde hayal edebileceğinden çok daha fazla şeyle onu izledi. "Rahatlamış olan benim," dedi. "Seninle ilişkimizin bittiğini sanıyordum ve bununla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum."

Onu sıkıca kavradı. "Ben de. Peki, sen ne zaman D.C. "

Başını eğerek onu usulca öptü, sonra o kadar da usulca değil. Hava almak için kalktıklarında, "Washington'a geri dönmeyeceğim" dedi.

Kelimeler içine işledi ve tüm varlığına sıcaklık yaydı. "Değil misin?"

"Hayır."

".....Ama Dışişleri Bakanlığı işi. İsteddiğin buydu-"

"İsteddiğim sensin. İhtiyacım olan şey sensin." Başını salladı, biraz aşılımış görünüyordu. "Her zaman sendin, ama geçmişimin beni mahvetmesine izin verdim. Bununla işim bitti. Jake bunu unutmayı öğrendi, ben de öğrenebilirim."

"Onunla biraz konuşmuş olmalıyım," diye mırıldandı. "Bana doğruyu söyle. Yaraların içten, değil mi? Belki de uçan nesnelerden kaynaklanan bir beyin sarsıntısı?"

Güldü. "Uçan tek şey kelimelerdi." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Bir sürü kelime. Mesela ... kıcını kaldırıp hayallerine ulaşmak için asla geç değildir. İşte başlıyoruz." Onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışları o kadar çok duyguyla doluydu ki nefesi kesildi. "Seni seviyorum, Tae."

Kalbi bir an durdu. Aslında, bir sürü atım atladi ve tekrar başladığında, damarlarında hızla akan kanın vınlamasıyla birlikte doğrudan tam çarpmaya başladı, bu yüzden tepki vermesi biraz zaman aldı.

"Kahretsin," dedi Riggs, onun duraksaması ya da duraksamaması üzerine geri çekilerek. "Buraya gelene kadar alıştırma yapıyordum. Yanlış mı yaptım?"

"Hayır." Kollarını onun boynuna doladı ve göğsünü onun göğsüne bastırdı, kalp atışlarının da inme seviyesinde olduğunu görmekten memnun oldu. "Tam olarak doğru yaptın."

"Emin misin?" Onun yüz ifadesini dikkatle inceliyordu. "Çünkü denemeye devam edebilirim."

"İyi fikir," dedi. "Ne kadar zamanın var?"

Alnını onunkine bastırdı. "Sonsuzluk kulağa nasıl geliyor?"

Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Sanki bu bile yeterince uzun sürmeyebilirmiş gibi Oh, ve bir şey daha. Ben de seni seviyorum Riggs."

Sonsöz

Bir yıl sonra . . .

Riggs kamp ateşine bir kütük daha attı ve Ace'in uzattığı birayı kabul etti.

"İğrenç derecede memnun görünüyorsun," dedi Ace, kendini kütüğün üzerine bırakırken.

Riggs'in yanında.

Memnuniyet, Riggs'in geçen yıldan önce kendisiyle hiç ilişkilendirmediği bir kelimeydi. Kalbinin sesini dinlemiş ve arkasına bakmadan Washington'daki işini bırakmıştı. Jake'le birlikte AHQ'da çalışıyordu ve hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Kadeh kaldırmak için şişesini eğdi ve Ace de hafifçe ona vurdu.

"Sonunda buraya geleceğimiz kimin aklına gelirdi?" dedi Riggs.

"Ben değil." Eski dostunun bakışları ateşin diğer tarafında oturan kadını aradı.

April döndü, Ace'in bakışlarını yakaladı ve göz kırptı. Ace loto kazanmış gibi sırtarak karşılık verdi.

April hala AHQ'da çalışıyordu ama aynı zamanda popüler bir yerel fotoğrafçı olarak da başarılı bir şekilde çalışıyordu. Ace'in PI şirketi büyümüşü ve oğluna daha yakın olmak için Londra'da bir uydu ofis açıyordu. Herkesi şaşırtacak şekilde, o ve April aslında birbirlerini olduğu gibi kabul eden, işe yaradığı sürece birbirlerini sevmekten başka bir beklentileri olmayan, aldatici derecede sıradan da olsa anlamlı bir ilişki kurmuşlardı.

İkisine de çok yakıştı.

Riggs kendi gözlerinin Carolyn ve Jake ile oturan Tae'ye gitmesine izin verdi. Andy bu gece burada değildi ama Tae'yle son bir yıldır yakınlaşmışlardı ve her hafta baba-kız buluşuyorlardı. Şu anda Carolyn'in söylediği bir şeye gülüyordu ve gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyordu. Saçları gevşekti ve omuzlarına dökülüyordu, teni ateşin ışığında parlıyordu ve sadece varlığıyla bile Tae'nin içini sızlatıyordu.

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi, göz göze geldiler ve gülümseyerek onun kalbini eritti. Ona az konuşan bir adam olduğu için takılmayı severdi ama o anda kütüklerden birinin üzerine çıkıp doğum günü partisindeki herkese onu ne kadar çok sevdiğini ve neden sevdiğini haykırabilirdi.

Ace gülerek, "Dostum, sende durum kötü," dedi.

Tamam, görünüşe göre kimseye nasıl hissettiğini söylemesine bile gerek yoktu, bu açıkça ortadaydı. O ve Tae birbirleri için yaratılmışlardı, Jake bile Riggs'in kendisi buna inanmaya başlamadan önce bunu biliyordu. Ve hayatının en büyük mucizesi olarak Tae de onu seviyordu. Birasını Ace'e uzattı ve ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

Riggs ateşin etrafında bir amaç uğruna ilerliyordu.

"Ah, dostum, beni kötü göstereceksin, değil mi?"

Bunu görmezden gelerek Tae'nin önüne gelene kadar ilerlemeye devam etti. Tae'nin önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde April'ın nefesi kesildi.

"Aman Tanrım. Sana evlenme teklif edecek!"

"Anne." Tae güldü. "Bunu daha geçen ay yaptığını biliyorsun."

Hem Andy'den hem de April'dan onaylarını aldıktan sonra gerçekten de almıştı. Tae'nin eline uzandı ve parmağına taktığı yüzüğe baktı. Ana elmasın etrafı daha küçük elmaslarla çevriliydi ve bu da ona duyduğu, başlangıcı ve sonu olmayan aşkı simgeliyordu. Eğilerek dudaklarını onunkilere değdirdi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Sadece sen."

Eğer daha önce yüzünde aptal bir sırıtış olmamışsa bile, bu onun için bunu yapmıştı. "Sence kendi doğum gününden ne zaman ayrılmam uygun olur?"

parti?" diye sordu.

"Hey," dedi Jake. "Hepimiz burada oturuyoruz."

Riggs gözlerini Tae'den ayırmamıştı. "Kalbin ne zaman isterse."

Sırtarak ayağa kalktı ve onu da yukarı çekti; parmak uçlarına basarak, etraflarındaki herkesin çığlıkları ve vuu-hoos'ları eşliğinde onu öptü.

Tae'yi kucağına aldı, ona bakarken gülümsedi ve kendisini nasıl hissettirdiğine hayret etti. "Bana böyle bakarken ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Şimdiye kadar yaptığım en iyi seçim olduğumu."

"Ben de sana." Eğilerek hayatının geri kalanını birlikte geçireceği kadını öptü. "Mutlu yıllar, Tae. Ve daha nicelerine."

"Hepsi seninle birlikte."

"Her zaman."

P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha Fazlası ...*

Yazar Hakkında

Jill Shalvis ile tanışın

Kitap Hakkında

Okuyucuya Mektup
Okuma Grubu Rehberi

Okumaya Devam Edin

Yedekleme Planı'ndan Bir Alıntı

Yazar Hakkında

Jill Shalvis ile tanışın

New York Times çoksatan yazarı **JILL SHALVIS**, Sierras'ta ilginç karakterlerle dolu küçük bir kasabada yaşıyor. Kitaplarındaki ilginç karakterlerle olan benzerlikler çoğunlukla tesadüfidir. Jill'in çok satan, ödüllü kitaplarını kitap satılan her yerde bulabilir, kitap listesinin tamamı ve dağlarda yaşayan şehirli kızın maceralarını anlatan günlük blogu için web sitesini ziyaret edebilirsiniz. 🍷

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Kitap Hakkında

Okuyucuya Mektup

Sevgili okuyucu,

Jake'i *Sweet Little Lies* ve *Wrapped Up in You*'da figüran rolüyle yer aldığı Heartbreaker Bay serimden hatırlayabilirsiniz. Sadece birkaç kez, sadece birkaç satırla göründü, ama görünüşe göre iz bıraktı, çünkü ondan daha fazlası için yalvaran çok sayıda mektup aldım. Ve böylece ... bu kitapta ortaya çıktı! Umarım kızmazsınız, ama *bu* hikayenin iyiliği için onun geçmişiyile ilgili bazı yaratıcı lisanslar almak zorunda kaldım (örneğin, artık bir kız kardeşi yok, bunun yerine bir erkek kardeşi var). Ama size söz veriyorum, o hala sevdiğiniz sert, pragmatik, sorumluluk alan adam. Ve eğer daha önceki kitaplarımdan hiçbirini okumadıysanız, endişelenmeyin! Hemen buradan başlayabilirsiniz! Wildstone ve Sunrise Cove kitaplarımda hepsi tek başına okunabilir ☺

Okuma Grubu Rehberi

1. Tae ve April'in yakın bir ilişkisi var, ancak Tae bazen April'in ilişkilerinde annelik rolünü üstlendiğini hissediyor. Bu adil mi, yoksa April'in durumuyla empati kuruyor musunuz?
2. April, Tae'nin babasının kimliği hakkında yalan söylemekte haklı mıydı? Tae onu affetmeli miydi?
3. Annenizin çocukluğunuzla ilgili gerçeği sakladığını öğrenseydiniz, onu affedebilir miydiniz?
4. Bir aile üyesi veya yakın arkadaşınızla aranızdaki güveni yeniden inşa etmek için nasıl bir yol izlersiniz?
5. Ebeveyninizin ya da ebeveynlerinizin affedilemez olduğunu düşündüğünüz bir şey yaptığı oldu mu?
6. Riggs, kardeşi Jake'e erken emekli olması için baskı yapmakta haklı mıydı? Endişeleri haklı mıydı? Kardeş dinamikleri neden genellikle karmaşıktır?
7. Çoğu insan ilk aşkını ya da ilk aşkını hatırlar. Tae ve Riggs ilk aşklarında ikinci bir şans elde edecek kadar şanslılar. Siz geri dönüp ilk aşkınıza ya da ilk aşkınıza ikinci bir şans verir miydiniz?
8. Benzer bir durumda, genç April ile aynı seçimleri yapar mıydınız?
9. Sevdiğiniz birine onu korumak için yalan söylediniz mi? Bu doğru bir karar mıydı?
10. Eğer Tae birlikte geçirdikleri ilk geceden sonra kaçmamış olsaydı, sizce o zaman başarılı bir ilişkileri olur muydu?

Okumaya Devam Edin

Yedekleme Planı'ndan Bir Alıntı

Jill Shalvis'in yeni romanı *The Backup Plan*'dan özel bir alıntı için okumaya devam edin,
Ocak 2023'te geliyor

Bölüm 1

Alice'in Yapılacaklar Listesi:

1. Patates cipsi al. Aile boyu poşet. Biri onları yerse, cenazelerinde uygun bir şekilde kederli davranın.

İki gün araba kullandıktan sonra Alice Moore'un bacaklarını esnetmek için mola vermesi gerekiyordu ama kendini arabaya servis yapan bir yerde buldu. Hey, *egzersiz ve ekstra patates kızartmasının* birbirine benzemesi onun suçu değildi. Parmaklarındaki tuzu yalamayı henüz bitirmişti ki, neredeyse varış noktasına geldiğini fark etti.

Ya kalp çarpıntısı yaşıyordu ya da midesi siparişini büyük boy verdiği için pişmanlık duyuyordu.

Muhtemelen ikisi de.

İnsanlar geçmiş için ne derdi? "Geriye bakma" mı? Bakmamaya çalışmıştı. Cesurca. Ama Tahoe Gölü'nün kuzey kıyısı boyunca, üç yüz altmış derecelik keskin, görkemli, hala karla kaplı zirvelerle çevrili yolda ilerlerken, geçmişinin tepesinde dönen fırtına kadar ağır bir şekilde üzerine çöktüğünü hissetti.

Doğup büyüdüğü küçük dağ kasabası Sunrise Cove'a gelmeyeli dört yıl olmuştu. Ergenlik döneminin çoğunu babasının iş yerinde, gölün yukarısındaki tepelerde yer alan Son Şans Hanı'nda geçirmişti. Ama bu uzun zaman önceydi. O zamanlar daha cesurdu.

O zamanlar umut doluydu. Bugünlerde ise daha çok kafasına bir etiket yapıştıran biriydi.

Çok fazla düşünmemek için iki gündür 80'lerin rock müziklerini açarak araba kullanıyordu. Ama Tahoe Gölü'ne yaklaştıkça kalbi kulaklarında daha fazla çarpmaya başladı. Ya da belki de 1972 model Chevy Blazer'ı Stella'nın debriyajından gelen gıcirtı, benzinden çok rulman değişimine ihtiyacı olduğunu kanıtlıyordu.

Lake Drive'dan dönerek Son Şans Yolu'na çıktı. Sokağın sonunda, önündeki gösterişli kapı ardına kadar açıktı. Çamurlu ve hâlâ karla kaplı arazide, etrafı her daim Noel kokan yüksek çam ağaçlarıyla çevriliydi.

Eski Vahşi Batı Son Şans Hanı 1885'ten beri dimdik ve gururlu bir şekilde ayakta duruyordu, etrafını saran verandası ve pencerelerin üzerindeki Salon, Hapishane, Mezarlık vb. yazılı ahşap tabelaları ile zamanda geri adım atmış gibi hissetmesini sağlıyordu. Buranın her köşesini avucunun içi gibi biliyordu. Araba kullanmayı burada öğrenmişti ve posta kutusuna sadece üç kez çarptığını söylemekten gurur duyuyordu. Bisiklete burada binmiş ve babasına motoru olan her şeyi tamir etmesinde yardım etmişti. Uçabileceğine inandığı için ağaçlara tırmanmış ve yüksek dallardan atlamıştı. Belki de uçmak için yaratılmadığını anlaması için on yaşında bileğinin kırılması gerekmişti.

Hanın önüne park etti ama bakışları yüz metre kadar güneydeki ahıra kaydı. Onun ötesinde bir zamanlar han misafirlerinin altın aradığı bir dere vardı ama Alice'i her zaman çağıran ahırdı. Araba yarışçısı ağabeyi ve babasıyla birlikte, hanın antika ve eski kaslı arabalardan oluşan inanılmaz koleksiyonu üzerinde çalışarak saatlerini, haftalarını ve aylarını kaybetmişti.

Eğer bir cennet varsa, tıpkı o ahırın içi gibi görünüyordu. En azından Alice'in zihninde. İç çekerek ön camdan dışarı, bir zamanlar çocukluğunun en güzel kısmı olan yere baktı. Binalara değil, içlerinde yaşamış olan yakıcı derecede yoğun kadına. Eleanor Graham Alice için pek çok şey ifade ediyordu: sözde büyükanne, öğretmen ... uygulayıcı. Yakın zamandaki ölümü Alice'in kalbini paramparça etmiş ve kendisini önündeki han gibi hissetmesine neden olmuştu.

Tamire ihtiyacı var.

Ve şimdi o, omzundaki koca çip dışında çok az şeye sahip olan bir kadın, aynı zamanda Son Şans Hanı'nın üçte birine ve tüm

çevredeki mülkler. Şaşırtıcı ve ... *korkutucu*.

Vasiyetnamede, üç mirasçının da gerekli tadilatlar için hana gelmeleri ya da her birinin mal varlığının üçte birini kaybetmeleri gerektiği belirtiliyordu. Bugün gelmeleri için son gündü. Kararların verilmesi gerekiyordu.

Tam olarak Alice'in uzmanlık alanı değil, en azından *iyi* kararlar veremiyor.

Stella'dan tam da çalkantılı gökyüzünden hafif bir kar yağmaya başladığı sırada kayarak çıktı. Tahoe'da Nisan ayı için olağan bir durumdu. Ya da belki de seçtiği zırh -üç kat maskara- su geçirmez olmadığı içindi.

Orada bir yerde hayatıyla ilgili bir metafor vardı ve dışıye gitmesi, bir örümceği öldürmesi ya da geçmişiyle yüzleşmesi gerektiğinde olduğu gibi midesi sıkışıyordu, çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın, geçmiş her *zaman* onu yakalıyordu. Ve tam bu sırada, onunki, ön panelinde büyük bir dekoratif ayçiçeği olan elektrikli bir Nissan LEAF ile geldi.

Lauren Scott.

Bir zamanların en iyi arkadaşı şeffaf bir yağmur ceket, parlak sarı saçlarını örten kapüşon, pembe taytlı hoş bir beyaz sundress, ona uyan açık pembe bir hırka ve zarif balerin ayakkabılarıyla dışarı çıktı. Burnuna taktığı kalp şeklindeki güneş gözlüğü hoş bir dokunuştı. Lauren her zamanki gibi sevimli ve şirindi. Buna karşılık Alice solmuş, yırtık bir kot pantolon ve çok sevdiği eski bir Bon Jovi konser tişörtü giymiş, vahşi, koyu kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Alice kendini kesinlikle ne sevimli ne de sevimliliğe yakın hissediyordu.

Bunca zaman sonra Lauren'la göz göze gelmek bile her şeyin kolay olduğu günler için acı duymasına neden oluyordu. Ve iyi. İyi günde kötü günde birbirlerine destek oldukları, Lauren'ın Alice'in kardeşi Will'e aşık olduğu ve kendilerini bir aile gibi hissettikleri zamanlara. Gerçek bir aile.

Ama Will gitmişti.

Onu özlemişti. Ve Lauren'ı o kadar özlemişti ki, onu gördüğünde hem biraz midesi bulanıyor hem de dayanılmaz bir mutluluk duyuyordu.

"Vay canına." Lauren arabasına yaslandı. "Gerçekten geldin. Şok oldum."

Ve belli ki, iyi türden bir şok *değil*.

Lauren derin bir nefes aldı, sanki Alice'e bakmak bile ona acı veriyordu. "Seni son gördüğümde," dedi, "bir daha asla geri dönmeyeceğini açıkça belirtmiştin."

Evet, Alice kesinlikle bunu ve çok daha fazlasını söylemişti. Korkunç ve affedilemez şeyler söylemiş ve yapmıştı ve göğsündeki acı

yakın zamanda kendi şeytanlarından kaçamayacağını anladı. "Bunu yapamam, şu anda olmaz."

"Ya da hiç, değil mi?" Lauren sordu.

Gerçek gerçektir. "Bakın, burada çözmemiz gereken çok şey var ve kavga edersek bunu yapamayız. Sadece yapmak için burada olduğumuz şeyi yapalım. Eleanor için."

"Eleanor hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Evet ve Alice de nedenini biliyordu. "Ve yine de geldin."

"Yapmak zorundaydım." Alice'in bakışlarını süzerken Lauren'in dikkatle sergilediği tarafsız yüz ifadesi biraz olsun dağıldı. "Sorularım var."

Alice'in kaçınmayı umduğu sorular.

Lauren güneş gözlüklerini çıkardı. "Yani hâlâ *gerçek* bir sorun hakkında konuşmaktan kaçınmayı seviyorsun, özellikle de aramızda."

Alice sertçe güldü. "Aramızdaki asıl sorun Will'in ölmüş olması." Bunun için hâlâ kendini suçluyordu. "Ama haklısın, bu konuşmak istediğim bir şey değil, *özellikle* de seninle ve-"

Ve lanet olsun. Lauren'in gözleri şüpheli bir şekilde parladı ve Alice'e suçluluk ve kederin çarpmasına neden oldu. "Gördün mü, işte bu yüzden bunu yapamayız." Kendisini sarsan duyguların etkisiyle topuklarının üzerinde dönerek ön kapıya yöneldi ve ilk kez yan tarafa park etmiş, yepyeni, güzel, koyu gri Chevy kamyoneti fark etti. Mükemmeldi, çünkü kime ait olduğunu tahmin edebiliyordu.

-Üçüncü mirasçı. O bunları düşünürken hanın ön kapısı açıldı ve Knox Rawlings kapının girişinde durdu.

Lauren'ı gördüğü için başı hâlâ dönmekte olan Alice olduğu yerde durdu, beyni tamamen durdu. Görünüşe göre ayakları da, çünkü Lauren onun arkasına çarptı.

Lauren ona pis bir bakış atarak etrafından dolaştı ve yoluna devam etti.

Alice değil. Ayakları beton bloklara dönüşmüştü. Knox'un burada olmasını bekliyordu. Kendini uyarmış, içindeki garip erkek fatma genç kıza, Knox'un şimdiye kadar o kolay, zahmetsiz, karizmatik cazibesini kaybetmiş olacağına, belki de o güzel, sert görünüşünü de kaybetmiş olacağına, umarım bira göbeği almış, biraz saç ve belki de birkaç diş kaybetmiş olacağına dair söz vermişti.

Ama hayır, yukarıdakilerin hiçbirisi yok.

Knox 1.80 boyunda, yağsız kaslara ve testosterona sahipti ve tabii ki zamanla daha da iyi olmuştu. Alice ise kendini bir tren enkazı gibi hissediyordu. Tek umudu, Knox'un onu sürünen bir genç olarak hatırlamamasıydı,

Kendisinden dört yaş küçüktü ve bir zamanlar Eleanor için çalışırken her boş saniyesini onu gözetleyerek geçirmişti.

Önce Lauren gözyaşlarını silkeleyerek ön basamaklara çıktı. Alice de kendi gözyaşlarıyla savaşıarak onu takip etti. Aptal sempati ağlama geni.

Lauren Knox'a, "Çok özür dilerim," diye mırıldandı. "Sizinle bu koşullar altında tanışmak çok kötü. Ben Lauren Scott."

"Knox Rawlings," dedi ve gözlerinde hiçbir tanıma ifadesi olmadan Alice'e döndü.

Tam da istediği şey. Peki bu onu neden rahatsız ediyordu? Ayaklarına hareket etmelerini emrederek, zarafet ve güvenle hareket ettiği sürece kendine dondurma, kurabiye, turta, ne olursa olsun söz verdi. *Çok* fazla güven.

Onun yerine gevşek bir kayaya takıldı ve kendini yakalamak zorunda kaldı. Aptal ayaklar. "Alice Moore," diye başardı, sanki tamamen sakindi. Ama gerçek şu ki, hayatında tek bir gün bile sakin olmamıştı. "Belki bu çılgın fırtınadan kurtulup bu işi halledebiliriz?" Bu sözlerle ikisinin de yanından geçip hana girdi.

Geniş ve açık oturma odasına birkaç adım atmıştı ki, daha duygularını sindiremeden, coşkuyla üzerine doğru koşan kocaman, pasaklı, kahverengi bir köpekle karşılaştı.

Knox arkasından sakince "Pickle," dedi ve köpek durmak için çabaladı, Alice'in önünde kibarca oturdu, kuyruğu yerde ileri geri sallanıyordu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Eridi. Bu onun kalbiydi; hayvanlar için atıyordu. Kalbi de ayakları kadar aptaldı.

"Pickle'la tanışın," dedi Knox. "Onu kurtardığımda Tiny adını kullanıyordu ama belli nedenlerden dolayı bu isim tutmadı.

Alice köpeğe şöyle bir baktı, "minicik "ten bir kaç yüz kilo fazlaydı ve boğuk bir kahkaha attı.

Pickle başını arkaya yatırdı ve tavana bakarak *kur* yaptı.

"Cüssesi konusunda çok hassas." Knox sevgiyle başının üst kısmını karıştırdı. "Onu ilk aldığımda bir deri bir kemikti, hastaydı ve ufacıktı. İyi ki yemekleri seviyor. Eğer turşu yiyecekseniz paylaşmaya hazır olun. Onlar için yaşıyor."

Alice onun bir köpeği kurtarmış olmasından etkilenmeyi kesinlikle reddetti.

"Aman Tanrım." Lauren, Alice'in arkasındaki kapı aralığında durdu ve dramatik bir şekilde nefesini tuttu. "Bana bunun bir köpek olmadığını söyle. Bana bunun bir ayı ya da başka bir şey olduğunu söyle."

"Tamam, o bir ayı," dedi Knox. "Ya da öyle bir şey."

Lauren hapşırdı ve Pickle'ı işaret ederken duvara doğru geri çekildi. "O bir *köpek*!"

Hepsi de büyük, pasaklı tüy yumağına baktı.

"Yani, aradaki farkı söylemek biraz zor, değil mi?" Alice sordu.

Pickle nazikçe Knox'un eline kafa atarak sevgi istedi. Knox mecburen eğilip ona sarıldı ve Pickle da teşekkür etmek için onun yüzünü yaladı.

Sıranın kendisine geleceğinden korkmuş gibi görünen Lauren biraz daha geri çekilmeye çalıştı ama çoktan duvara dayanmıştı.

Knox ona "Zararsızdır," diye güvence verdi. "Onu geçen yıl Porto Riko'da bir iş sahasında kurtardım. Sonu ölüm hücresi olabilirdi."

"Tamam, bu çok tatlı," dedi Lauren. "Ama benim ölümcül derecede alerjim olduğu için belki arabada bekleyebilir."

"Bu bir fobi," dedi Alice. "İyi kurulmuş bir fobi ama kesinlikle bir alerji değil."

Lauren ona konuşmaya devam et ve öl bakışı attı. "*Alerjim* var." Ve sonra, sanki bunu kanıtlamak istercesine, arka arkaya üç kez hapşırdı.

Alice, "Bunu yedi kez yaparsan orgazm kadar iyi olduğunu duydum," dedi. Lauren gözlerini kıstı ama cevap veremedi. Knox konuştu.

"I vardı onu test edildi için Üremiş. O a Samoyed, ve Samoyedler hipoalerjeniktir."

"Wuff!" Pickle kendisiyle açıkça gurur duyduğunu söyledi.

Lauren biraz daha geri çekilmeye çalıştı ama duvar ... duvardı işte. "Eğer hipoalerjenikse, neden hâlâ hapşıriyorum?"

"Çünkü on yaşındayken babanın kötü kalpli kız arkadaşının köpeği tarafından ısırıldın," dedi Alice. "Ben de korkardım."

"Korkmuyorum!"

Knox, Lauren ve Pickle'ın arasına girdi. "Söz veriyorum, Pickle ile güvendesin. O hiç kimseyi ısırmadı. Utangaç olabilir ama bunun nedeni onun bir kurtarma köpeği olması. Aslında utangaç insanlar onu çeker."

"Utangaç değilim. Köpeklerden de korkmam."

Alice kaşlarını kaldırdı ve çenesini Lauren'in ellerine doğru itti. Eller şimdi Alice'in kolunu sıkıca kavramıştı.

"Her neyse," dedi Lauren, ellerini Alice'in üzerinden çekerek. "Ben yetişkin bir kadını. *Ve köpeklerden korkmuyorum!*"

Uh-huh. Ve Diş Perisi gerçektir. Alice dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını açtı. Pickle kollarına doğru yürüdü, yüzünü ona doğru yaklaştırdı.

Boynuna, o da hemen ölüp cennete gitti. "Oh, şu haline bak," diye mırıldandı. "Çok yakışıklısın. Çok tatlısın."

"Tamam, hepsi bu kadar ama kalmayacak, değil mi?" Lauren sordu, sesi normalden en az üç oktav daha yüksekti.

Alice, Pickle'ın kalmasına aldırmazdı ama Knox'un gitmesini umuyordu, sadece ona bakmanın bile ona düşünmek istemediği bir zamanı hatırlatmasından başka bir nedeni yoktu.

Knox onun bacağına okşadı ve Pickle hemen Alice'i bir numarası için terk etti. Hem insan hem de köpek kapıya döndü. "Gidecek misin?" Alice umutla sordu. "Ne utanç verici. Korkunç, berbat, hiç iyi olmayan bir utanç."

Knox ona uzun, okunamayan bir bakış attı. "Pickle'ı kamyonuma koyup hemen geri geliyorum. Ama nerede durduğunuzu bilmek güzel."

Jill Shalvis'e Övgüler

"Bestseller Shalvis (*Yeni Başlayanlar İçin Aşk*) Sunrise Cove serisini, okurların kısa sürede eski dostlar olarak göreceği bir oyuncu kadrosuyla büyüleyici, duygusal bir romantizmle başlatıyor."

The Family You Make hakkında -Publishers Weekly

"Jill Shalvis'e aşık olun! Mizah ve kalp için benim vazgeçilmezim."

-Susan Mallery, *New York Times* çoksatan yazarı

"Roman vızır vızır geçiyor. Shalvis'in hayranları, herkesin ikinci bir şansı hak ettiği mesajından memnun kalacaklar."

-Publishers Weekly, *Yeni Başlayanlar İçin Aşk* üzerine

"*Yeni Başlayanlar İçin Aşk*, mizahı, sıcaklığı (Emma ve Simon bize sıcaklık veriyor) ve son sayfayı çevirdiğinizde geride bırakmaktan nefret edeceğiniz karakterleriyle tam Shalvis'e göre. Ama yine de, bu kitabı içiniz ısınarak bitireceğinize söz veriyoruz - ve belki de dışınız da ısınacak. Bu yazın mükemmel plaj kitabı."

-Christina Lauren, *New York Times* çoksatan yazarı

"Jill Shalvis, karakterleriyle hemen vakit geçirmek istemenizi sağlamak konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip."

-Kristen Ashley, *New York Times* çok satan yazarı

"Shalvis, karmaşık ve iç içe geçmiş ilişkileri ikinci şansların cazip hikâyesiyle ustaca örüyor. Okuyucuyu tatmin edeceği kesin."

-Publishers Weekly *Sonsuz Kız* hakkında

"Televizyon dizisi *This Is Us* hayranları ve ortaya dökülmeyi bekleyen sırlarla dolu aşk hikâyelerini sevenler Shalvis'in [Wildstone] serisinin bu son kitabına bayılacaklar."

-Library Journal, *Almost Just Friends* hakkında

"Bu son derece sürükleyici romanda kardeşlik ön plana çıkıyor. Jill Shalvis alametifarıkası olan güneşli iyimserliğini ve mizahını unutulmaz gerçek hayat dramıyla dengeliyor. Tadına varılacak ve paylaşılacak bir kitap."

-Susan Wiggs, *The Lemon Sisters* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Jill Shalvis'in kitapları komik, sıcak, çekici ve unutulmaz."

-RaeAnne Thayne, *New York Times* çoksatan yazarı

Diğer yazar: Jill Shalvis

SUNRISE COVE ROMANLARI

Arkadaşlık Anlaşması

Yaptığınız Aile

WILDSTONE ROMANLARI

Yeni Başlayanlar İçin Aşk

Cennette Ökseotu (novella)

Sonsuz Kız Yaz

Anlaşması

Neredeyse Sadece

Arkadaş Limon

Kardeşler Yağmurlu

Gün Arkadaşları

İyi Şans Kardeşi (novella)

Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler

HEARTBREAKER BAY ROMANLARI

Sana Sarılıp

Oynamak Sıcak Kış

Geceleri O Öpücük

Hakkında

Noel Arifesinin Peşinde

Yanlışlıkla Bilerek

Ökseotu ile Baş Belası Tatlı

Küçük Yalanlar

ŞANSLI LIMAN ROMANLARI

Milyonda Bir O

Kadar İyi ki

Öpücüğünde

Var

*Hayatta Bir Kez
Hep Aklında Sen
Olmalsın
Sonsuza Kadar ve
Sonunda Bir Gün
Lucky in Love
Head Over Heels
En Tatlı Şey Karşı
Konulmaz*

HAYVAN MANYETİZMASI ROMANLARI

*Hala Tek
İstediğim
Sonra Sen
Geldin
Söylenti Var
Kalbimi Kurtar
Hayvan Cazibesi
Hayvan
Manyetizması*

*AVONBOOKS

— - - - -

Kazanmak için Avon'un [From the Heart](#) bültenine katılın
ödülleri, özel içerikler ve *daha fazlasını* kazanın!

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

P.S.™ HarperCollins Publishers'ın ticari markasıdır.

DOSTLUK ANLAŞMASI. Telif hakkı © 2022 Jill Shalvis'e aittir. YEDEK PLAN'dan alıntı © 2023 Jill Shalvis. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

Kapak tasarımı: Nadine Badalaty

Kapak fotoğrafları: © Getty Images; © stock.adobe.com; © Shutterstock Dağ zirveleri illüstrasyonu © DenisKrivoy/Shutterstock, Inc.

Dijital Baskı HAZİRAN 2022 ISBN: 978-0-06-309548-9

Sürüm 04202022

Baskı ISBN: 978-0-06-309546-5

Baskı ISBN: 978-0-06-309554-0 (ciltli kütüphane baskısı)

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

 [görüntü](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.